

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RILEY THORN

ve

Ölü Komşusu

LUCY SCORE

Güzel ve normal bir yaşam. Gerçekten çok fazla şey mi istiyordu?

Riley Thorn'a göre, bu sorunun bir cevabı vardı. *Evet.*

Boşanmıştı. Beş parasızdı. Bir grup yaşlı ev arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. Peki ya görmezden gelmeye çalıştığı o halüsinasyonlar? Tarot kartlarıyla uğraşan annesi, bunların kâhin görüşleri olduğuna inanıyordu.

İşler daha kötüye gidemezmiş gibiydi. Ancak varlığı yasal olamayacak kadar seksi görünen bir özel dedektif kapısında belirip, cinayete kurban giden komşusu hakkında sorular sorduğunda her şey tamamen değişmişti...

ISBN: 978-625-366-110-6

9 786253 661106

RILEY THORN

ve

Ölü Komşusu

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Özgün Adı: Riley Thorn and the Dead Guy Next Door
Lucy Score

Çeviren : Özge Burçak Aydınalp
Yayına Hazırlayan : Derya Sevim
Editör : Gülçin Özbek Kuyumcu
Düzeltili : Zeynep Karadeniz
Son Okuma : Öznur İter
Kapak Tasarım : Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Gizem - Romantik
Kitap No: 2616

1. Baskı: Ocak 2024
ISBN: 978-625-366-110-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2020 Lucy Score

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

LUCY SCORE

RILEY THORN

ve

Ölü Komşusu

Çeviren:

Özge Burçak Aydınalp

Gerçek hayatta bir kahraman olan Josie'ye.

4 Temmuz Cumartesi, 22.02

Ölüler, Riley Thorn'la rüyalarında konuşuyordu. Yaşayanlar-
sa sırlarını, market kasasında sıra beklerken ve kalabalık resto-
ranlarda uygunsuz bir şekilde telgraf çeker gibi iletiyordu.

Hepsini görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı.

Hatta şu anda konuştuğu tek şey göğüsleriydi.

“83'ten güneye, köprüye doğru ilerliyoruz. Peşimizde biri
var,” dedi dişlerini sıkarak.

“Aman Tanrım. Delirdi. Memeleriyle konuşuyor,” dedi arka
koltuktaki yolculardan biri sızlanarak.

“Ben hep memelerimle konuşurum. Siz konuşmuyor musu-
nuz?” dedi bir diğeri.

“Vücudumun herhangi bir parçasıyla konuşup konuşmadı-
ğımı bilmiyorum,” dedi araçtaki tek erkek düşünceli bir sesle.
“Belki de denemeliyim.”

“Hiçbiriniz normal *değilsiniz*,” diye şikâyet etti arka koltukta
onlara eşlik eden son yolcu.

Hah. Normalmiş.

Normallik, Riley'nin kendi bahçesinde yetişen sebzeleri sat-
tığı ve spiritüel seanslara katıldığı *paçuli* kokulu çocukluğuna
karşı isyanıydı. Normal, onun ikinci adıydı. Yani, aslında öyle
değildi. *Yasal* olarak ikinci adı, muhtemelen ikinci adlar tarihin-
deki isimlerin en kötüsüydü. O adı, yazılı bir belgeyle başka bir
insana vermesi gerekmesi değiştirirdi.

Normal, tam da şimdi ayağını gaz pedalına basarken özlediği şeydi. *Ram Jam*'in "Black Betty" şarkısı son seste yankılanırken çalıntı kamyonet hızlandı.

Ön koltuktaki yolcusu silahlarına yeni şarjörler takıyordu.

"Galiba polisler," diye rapor verdi Riley. Kenara çekmesi gerekir miydi yoksa hayatında yapacağı son hata bu mu olurdu, merak ediyordu. Dikiz aynasında kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı.

"Polislere ateş edemezsin!"

Büyük bir patlama sesi duyulunca arka koltuktaki yolculardan biri çığlık attı. "Bize ateş ediyorlar! Kötü polisler!"

Tam o anda karanlık gökyüzü sağ taraftan aydınlandı.

"Bize ateş etmiyorlar," dedi Riley müziğin sesini bastırarak. City Island'ın havai fişek ekibi, ihtişamlı bir 4 Temmuz gösterisi yaparken sağ taraflarında havai fişekler patladı.

Beyzbol stadyumu hem ulusun en sevilen etkinliğinin hem de doğum gününün tadını çıkaran ailelerle doluydu. Kötü adamların, geçen haftaya kadar nispeten normal vatandaşlardan oluşan bir grup insana yaklaşmakta olduğundan tamamen habersizlerdi.

Riley umutsuzca onlardan biri olabilmeyi diledi. Masum. Mutlu. O zaman tek endişesi bira standındaki şişirilmiş fiyatlar olurdu ama hayır. Aptalca bir hata yapmış, görünüşte masum bir karar almıştı ve şimdi tuhaf tiplerle dolu çalıntı bir kamyonetle Susquehanna Nehri'ni boylayacaktı.

Arkasındaki sivil polis aracı sol şeride yöneldiğinde, Riley içeridekilerin ne yapacağını tam anlamıyla biliyordu. Yüksek çözünürlüklü bir görüntü gibi zihninde belirdi.

"Hepiniz yere yatın!" diye bağırıp sert bir fren yaptı.

Beş yolcusu, kurşunlar sürücü tarafındaki camları paramparça etmeden hemen önce yere kapandı.

"Şimdi bize ateş ettiklerinden bayağı eminim," diye belirtti ukalalardan biri.

"Öyle mi dersin?" diye bağırarak karşılık verdi Riley.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Cam parçaları yağmur gibi yağdı ve burnuna yanmış lastik kokusu doldu.

Riley memelerine doğru başını eğip, “Ateş altındayız,” diye bağırdı. Biri cevap veriyorsa bile onları duyamazdı. Patlayan havai fişeklerin, çığlıkların ve ses düğmesi kırık olan radyoda yüksek sesle çalan *rock* şarkısının gürültüsünden duyması mümkün değildi.

Direksiyonun üzerinden göz ucuyla dışarı baktı. Siyah lastik izleri, köprüünün güneye giden üç şeridinden ikisini yanlamasına kaplayan arabaya kadar uzanıyordu. İki adam arabanın önünde durmuş, bacaklarını iki yana açmış, silahlarını çekmişti. Geri dönemezdi. Özgürlüğe giden yola barikat kurmuş silahlı kötü adamları atlatmanın sadece bir yolu vardı. Tek umudu, kamyonetin devasa motor bloğunun onları bunu yapmaya yetecek kadar korumasıydı.

“Herkes sıkı tutunsun,” diye sertçe uyarırken motoru hızlandırdı. Gökyüzünden yağmur gibi yağın altın renkli parıltılar, mürrekkep karası nehrin üzerine süzülerek indi.

“Planın ne?” diye soran ön koltuktaki yolcusu, iki silahına da sakın bir şekilde mermi sürüyordu.

“Onlara çarpacağım.”

Birinci adım. Otomobili saatte kırk sekiz kilometre hıza çıkar.

“Suçlu sensin, Nick Santiago,” diyerek yeniden memelerine doğru bağıırıp gaz pedalına abandı. Patlamaların ve gümbürtülerin hangisinin havai fişekler, hangisinin kamyonetin önüne sıkılan kurşunlar olduğunu ayırt edemiyordu.

Arka koltukta şok geçiren üç garsonun arasına sıkışmış iri yarı siyahi adam, “Oooooommmmm,” diye mırıldandı.

“Kaslı Yakışıklı ne halt ediyor?”

“Nereden bileyim? Belki biz de onunla birlikte mırıldanmıyoruz.”

Riley arka koltuktaki omm mırıltılarını duymazdan geldi.

İkinci adım. Ön tekerleğin ortasını hedef al.

LUCY SCORE

Yolcuları mırıldanmayı bırakıp koro halinde çığlık ve pişmanlık nidaları atmaya başladılar. Her birinin hayatından sahneler Riley'nin gözlerinin önünden hızla geçti. Kendi hayatı yerine diğer insanların hayatlarını görmenin ironisini sadece yarım saniyeliğine takdir edebildi çünkü normal bir hayat arayışının ona kazandırdığı şey buydu. Fazla sessiz, unutulabilir bir hayat.

“Okulu bırakmamalıydım!”

“O adama oral yapmamalıydım!”

“İkinci sıcak çikolata soslu dondurmayı yemeliydim!”

İki hafta önce tıklanan kapısını asla açmamalıydı.

Bum.

2

16 Haziran Salı, 06.55

Dijital rüzgâr çanlarının ve şarkı söyleyen rahiplerin huzur veren sesleri, Riley’yi lenf bezlerine takıntılı yaşlı bir kadın hakkındaki tedirgin edici bir rüyadan uyandırdı.

Çok aptal bir adamdan çaldığı pahalı, kademe kademe ilerleyen tuhaf şeyin düğmelerine vurdu ve battaniyeyi başına çekti. Burada, uyku ile iş arasındaki boşlukta tek başınaydı. Mutlu bir şekilde, sessizce yalnızdı.

Yabancılardan gelen rahatsız edici düşünceler yoktu. Memnun etmesi gereken ölü büyükanneler yoktu.

Burada, battaniyenin altında her şey normaldi.

Parasız, boşanmış, otuz dört yaşında, uzun ve seçkin bir kadının soyundan gelen bir editör için ne kadar olabilirse o kadar normaldi... Neyse. Ailesinin kalıtsal özel “yetenekleri” hakkında düşünmeyi sevmiyordu. Özellikle de sabahın ilk saatlerinde.

Günlerden salıydı. Bu da ofiste aynı bölmeyi paylaştığı Bud’ın son kullanma tarihi geçmiş *suşi* getireceği ve öğleden sonranın büyük bir kısmını tuvalette geçireceği anlamına geliyordu. Resepsiyon masasındaki çirkin suratlı Donna, etrafa düşmanca bakışlar atıp masasının yanından geçen herkesten pazartesi akşamı kilise tombalasında kaybettiği paraların hıncını çıkaracaktı. Bu aynı zamanda Riley’nin, haftalık bütçesinde yer ayırdığı tek pahalı kahveyle kendini şımartacağı anlamına geliyordu.

Kafeinin çağrısı hâlâ aklındaki tazeliğini korurken yataktan kalkıp ayaklarını sürüyerek koridordaki banyoya gitti.

“Riley!” İnce ve titrek bir ses alt katların birinden seslendi. “Fred’in yine *Kindle*’ı için yardıma ihtiyacı var.”

“Tamam, Lily,” diye karşılık verdi.

Riley’nin annesi, Lily Bogdanovich’le seramik dersine katılıyordu. Bu yüzden eskiden ona ait olan ön verandanın kilidinin değişmesiyle kendini kapının dışında bulduğunda, Lily çatı katını ona seve seve açmıştı.

Front Street’teki harap taş konak Bogdanovich ikizlerine aitti. Ev, bir yarış atının yarısı ve *Playboy* dergisinin 1972 ile 1984 arasında yayımlanan tüm sayılarıyla birlikte Lily ve Fred adındaki yaşlı kardeşlere miras kalmıştı.

Kendi aileleri olmadığından, Bogdanovich ikizleri konağı kayıt dışı bir pansiyona dönüştürüp misafir yatak odalarını yabancılara açmıştı.

Riley’nin üçüncü kattaki odasında bir yatak, küçük bir oturma alanı ve mikrodalgada patlamış mısırla tosttan fazlasını kaldıramayan mikroskobik bir mutfak vardı.

Alçı tavan enkaz haline gelmiş eski mimarının tuhaf, görkemli çatı hatları boyunca sert açılar ve garip eğimlerle ilerliyordu. Ancak çatı pencereleri, Front Street’in karşısında güneğe doğru kıvrılan Susquehanna Nehri’nin güzel bir manzarasını sunuyordu.

Olumsuz tarafı mı?

Olumsuz tarafı aşağıdan, kapalı kapısının arkasından, “Orada gürültü yapmayı kesin,” diye homurdandı.

Koridorun karşısındaki kiracıyla banyoyu paylaşıyordu. Dickie Frick huysuz, muhtemelen sapık bir ihtiyardı. Kapısındaki paspasta “Defol” yazıyordu ve kirli iç çamaşırlarını her zaman lavabonun önünde, yerde bırakıyordu. Riley’nin onun hakkında çok fazla bilgisi yoktu. Sadece sifonu çekmeyi nadiren hatırladığını, geç saatlere kadar çalıştığını ve ruh haline bağlı olarak *NCIS* tekrarlarını veya porno izlemeyi sevdiğini biliyordu.

Dickie’yi duymazdan gelerek koridordaki büyük gül desenli duvar kâğıdını ve avcı yeşili ahşap süslemeleri geride bırakıp banyoya girdi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

İşte oradaydı. Pek de beyaz sayılmayan külotu. Riley esneyerek lavabonun altına uzandı ve oraya sakladığı plastik salata masasını çıkardı. Çok yakından bakmamaya çalışarak -o hatayı bir kez yapmıştı- Dickie'nin kapısına kadar kısa bir yolculuk yapıp külotu kapı koluna attı ve banyoya geri döndü.

Banyo, ihtişamlı günlerini onlarca yıl öncesinde bırakmıştı. Lavabo yeşilimsi sarıydı, ayaklı küvet de öyle. Zemin, rengi solmuş siyah-beyaz damalı bir fayansla kaplıydı. Küvete her girdiğinde tehlikeli bir şekilde gıcırdasa da yer çekimine karşı hâlâ iyi bir savaş veriyordu.

Diş fırçasını ağzına ve saç fırçasını da omuzlarına kadar inen gür saçlarına soktu. Annesinin Ukrayna'ya dayanan genleri genetik güreş maçını kazanmıştı. Saçları koyu kahverengiydi. Gözleri de öyle, sadece yüzüne göre biraz büyüktü. Ağır göz kapakları, öyle değilken bile onu sıkılmış gibi gösteriyordu. İyi yanı, zaman ayırıp göz farı kullansa gerçekten cezbedici bakışların hakkını verebilirdi.

Şimdi kimseye cezbedici bakışlar atamıyordu gerçi. Boşanması hâlâ canını acıtıyordu. Bir de parasız olma durumu vardı tabii. Yeni biriyle tanışmak ve ona ev arkadaşlarının hepsinin neden *Medicare*'e* kayıtlı olduğunu açıklamak istemiyordu. Rozetli biri sorarsa, her biri için Falanca teyzem veya Filanca amcam demesi gerekiyordu.

Sabah banyo rutinleri halleden Riley, odasına döndüğünde hâlâ esniyordu. Hayatının büyük kısmında uyku eksikliği çekmişti. Sorun rüyalarıydı. Yaşlandıkça daha sinir bozucu, daha ısrarcı hale gelmişlerdi. Televizyonu açıp canlı haber ekibinin şehirdeki son yasadışı kanun infazcısı faaliyetleri hakkında şaka-laşmalarını dinledi. Maskeli ve kimliği bilinmeyen bir grup yetişkin, sokağa çöp atma suçunu tekrarlayan bir suçluyu takip edip -kazara yasadışı şekilde engelli park yerine bırakılmış- arabasını tepesine kadar çöple doldurmuştu.

* ABD'de genellikle yaşlı ve engelli vatandaşlara sağlık sigortası sağlayan program. (ç.n.)

“Harrisburg Belediye Başkanı Nolan Flemming, yasadışı kanun infazcılarını hakkında şunu söyledi.”

Ekranda, seçilmesinden bu yana sadece Kennedy’yi andıran yakışıklılığıyla ünlenen belediye başkanı vardı. Şehir merkezindeki ofisinin önünde, merdivenlerde duruyordu. “Polis teşkilatımıza güvenim tam. Kimse yasalardan üstün değildir. Vatandaşlarımıza hatırlatmak isterim ki adalet yavaş ilerlese bile mutlaka sağlanacaktır. Hukuku kendi ellerimizle uygulamaya çalışmak sadece tehlikeli değil, aynı zamanda yasadışıdır.”

Giyindikten sonra, önceki günden artan yemekleri buzdolabından alıp arka taraftaki dar merdivenlerden aşağı indi. Bu dar, sarmal merdiven, otuz dokuz numara kadın ayakkabılarından büyük ayakları olan herkes için tehlikeliydi. Riley üç kat aşağı inerken her katta hayat belirtileri yakaladı.

Birinci kattaki mutfığa girdi. Kesme tahtalı tezgâhları ve tırmanma merdiveni gerektiren eski nane yeşili dolapların bulunduğu güneşli bir odaydı.

Anlam veremediği şekilde kaslı olan ihtiyar Fred’in başından yandan ayrılmış peruğu ve üstünde Hall and Oates* tişörtü vardı. Genç insanlara özgü büyüsunu kullanıp Wi-Fi’ye bağlanması ve senkronize etmesi için, e-kitap okuyucusunu hevesle Riley’ye verdi.

Fred cıvıldayarak, “Sen bir tanesin, Riley,” derken *Seksi Yaşlılar için Yoga Pozları* kitabı indirilmeye başlamıştı.

“Kaslarını zorlama,” diye uyardı onu. “Sonra görüşürüz, Bay Willicott,” dedi diğer komşusuna.

“Sen kimsin be?” Denzel Washington’ın yaşlı versiyonu suratını buruşturarak bir fincana kahve koydu. Bay Willicott’ın hafızasında mı sorun vardı yoksa genel olarak hiçbir şeyi umursamadığı için mi böyleydi, emin değildi.

Arka kapıdan çıkıp neredeyse yaz denebilecek havayı tenefüs etti. Pensilvanya’da haziran güzeldi.

* Müzik grubu. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Cipinin kapısını açarken belki tatil izninden bir ya da iki saati kullanıp bugün erken çıkabileceğini düşündü.

“Evet, belki biraz balık tutarsın.”

Anahtarı çevirip müziği açarken, “Balık tutmaya gitmiyorum, Jimmy amca,” diye mırıldandı Riley. Cip, artık ölü olan amcasına aitti. Eski kocası doğum gününü -yine- unuttuktan sonra ona sürpriz yapmak için BMW hediye etmişti ama onu geri vermek zorunda kalınca bu cipi almıştı.

Babasının kardeşi Jimmy, en sevdiği şeyi yaparken ölmüştü. Altı tane ucuz bira içtikten sonra teknesinde şekerleme yapıyordu. Kalp krizi onu uyanamadan, üç katlı dana rostolu ve kızarmış soğanlı sandviçini bitiremeden uykusunda öldürmüştü. Adam ölmüştü ama tam olarak gitmemişti. Ruhu hâlâ Riley’ye miras kalan ciple geziyordu. Kız kardeşi onunla herhangi bir yere gitmeyi reddediyordu. Amcalarının yazın en can alıcı sıcağında bir hafta boyunca arabada unuttuğu, bir strafor soğutucu dolusu balığın hayaletini hâlâ koklayabildiğini iddia ediyordu.

Sağında Susquehanna Nehri, solunda Harrisburg kalacak şekilde Front Street’e çıktı. Başkent olarak şehrin bazı bölgeleri neredeyse etkileyiciydi. Yeşil camlı seramik kubbesi ve postmodern çeşmesiyle başkent kompleksi, yıl boyunca kalabalık tur gruplarını kendine çekiyordu. Bir de pek hoş olmayan bölgeler vardı. “Gece tek başına sokakta yürüme,” denecek bölgeler, hemen sel basan bölgeler ve “o tuhaf koku da ne?” diye sorduran bölgeler.

Tabii ki Harrisburg’un kötü şöhreti sadece suç ve tuhaf kokulardan kaynaklanmıyordu. Bir çöp yakma tesisi faciası yüzünden iflas tehlikesi atlatılmıştı. Ardından hiç gerçekleşmeyen bir müze projesi için Vahşi Batı eserleri koleksiyonuna milyonlarca dolar harcanmıştı.

Tüm bunlara rağmen, yeniden hayata kavuşma enerjisi yavaşça şehrin sınırlarından içeri sızıyordu. Nehir kıyısındaki festivaller büyük kalabalıklar çekiyordu. Ailelerin katıldığı beş ki-

lometrelik koşular şehir sokaklarında yapıliyordu. Terk edilmiş dükkânlar, bira fabrikaları ve restoranlara dönüşüyordu. Uzun süredir boş olan binalar yenileme bütçeleriyle yeni sahiplerini buluyordu.

Little Amps, kendi kahvelerini kavuran ve arabaya servis yapan kahve zinciri dükkânlara gitmemenin verdiği zahmeti seven insanları cezbeden havalı bir kahve dükkânıydı. Kahve mükemmeldi. Ancak otoparkın konumu saçmaydı. Bina, trafiğin tek yönlü olduğu Green Street'in köşesindeydi. Riley çaresizlik içinde iki kez turladıktan sonra, bloğun sonundaki "İkinci bir emre kadar park yasaktır, Harrisburg Otopark İdaresi" yazılı solgun bir kâğıt levhayla işaretlenmiş alana park etti.

"*Yerinde olsam bunu yapmazdım,*" dedi kafasının içinde yan kılanan Jimmy amcanın sesi.

Bunu duymazdan geldi. Söz konusu levha son altı haftadır oradaydı ve Riley'nin gördüğü kadarıyla otopark bürosu, sürücülerini sadece kandırıyordu.

Pas içindeki bir kamyonet ve parlak bir Tesla'nın geçmesini bekledikten sonra caddenin karşısına yürüdü. Dükkânın iki beton basamağını koşar adım çıkarken rastalı saçları ve çok sayıda yüz *piercing*'i olan bir adam kapıyı onun için açtı. Hafta içi her sabah olduğu gibi yine bir sıra vardı. Ancak Riley'den başka kimsenin aynı şekilde acelesi yoktu. Muhtemelen hepsinin kendi programlarını belirlediği veya evden çalıştığı işleri vardı.

Şanslı pislikler.

Çalıştığı pazarlama firmasının üst düzey yöneticileri bu öneriyi duyunca çıldırmıştı.

Çalışanların ödeme alabilmeleri için tam olarak haftanın beş günü, günde sekiz saat binada bulunması gerekiyordu. Kasıklarını kaşıyan bir "baştan çıkarıcı" olan patronu Leon Tuffley Jr., hepsinin "çıplak dolaşarak bira içip osuracaklarını" çok iyi bilirken "çalışıyormuş gibi" yapmaları için kesinlikle para ödemeyeceğini söylemişti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Kırgın çalışanlar o zamandan beri sözsüz bir başkaldırı halindedeydi. Mesai saatlerinde sosyal medya ve bilgisayar oyunlarına çılgınlık derecesinde aşırıya kaçan zamanlar ayırmaya başlamışlardı. Bu, onları birleştiren tek şey olmuştu.

Riley ağırlığını diğer ayağına verdi. Koyu kavrulmuş *Honduras* kahvesinin kokusuna kapılıp gitmişti. Tabii önündeki herkes sade kahve sipariş etmiyorsa geç kalacaktı. Yine. Yaşı belirsiz ve insanlığı şüpheli resepsiyonist Donna ise bu yüzden canını sıkacaktı. Yine.

Sullivan, Hartfield, Aster, Reynolds ve Tuffley şirketinde neredeyse bir yıl geçirmesine rağmen Riley, kadının atıştırma-lık odasında birisini dirseğiyle ittiğinde “affedersiniz” dediğini, gülümsediğini veya tuvaletten çıkmadan önce ellerini yıkadığını hiç görmemişti.

“Bu gece seks yaparsak diye bikini bölgemi tıraş etmeli miyim? Yoksa tıraş etmeyip bir sonraki randevuya mı saklamalıyım?”

Riley refleks olarak başını çevirip arkaya baktı. Arkasındaki kadın menü panosuna bakıyordu ancak belli ki aklı daha önemli şeylerdeydi. Kendisi gibi bir yabancıнын gizlice dinlememesi gereken şeyler.

Telefonunda bir haber uygulaması açıp yabancıların özel düşüncelerini arka planda bıraktı ve daha yerel olaylara odaklandı.

Sırası geldiğinde barista cıvı cıvı bir sesle, “Little Amps’e hoş geldiniz,” dedi. “Ne istersiniz?”

Saçları kısa kesilmişti ve bir tarafı tıraşlıydı. Kedigözü çerçevesi gözlüğü, saç uçlarıyla eşleşen parlak bir ahududu rengindedeydi. Başparmağının altında gözlerinden kalp çıkan bir penguen dövmesi vardı. Ayrıca boynunun bir tarafında şişmiş lenf bezleri vardı.

Riley bunu *görmüyordu* gerçi ama biliyordu.

Ah, lanet olsun. Yine olmaz. Burada olmaz.

Burnu seğirdi.

“Ee, bir kavanoz soğuk demleme alabilir miyim lütfen?” dedi cılız bir sesle, kızın boynu dışında her yere bakıyordu.

Rüyalarında gördüğü büyükanneye benzeyen figür, “*Söyle ona,*” diye ısrar etti. “*Söyle ona. Söyle ona. Söyle ona.*”

Riley dudaklarını sımsıkı kapadı. Bunu tekrar yapmayacaktı. Zaten öğle yemeği için en sevdiği sandviççiye gitmekten vazgeçmek zorunda kalmıştı. Beşinci Cadde’de bir daha kapısından içeri girmeyeceği bardan bahsetmiyordu bile.

“*Söyle ona!*”

Avucuyla burnunu ovuşturdu. Hâlâ kıpır kıpır seğiriyordu.

Bu aptalca mesajlar hayatını mahvediyordu. Bir sessize alma düğmesine ihtiyacı vardı. Doğru oldukları da söylenemezdi. Doğru gibi *geliyorlardı* ama muhtemelen sadece delice dürtülerdi.

Tam zamanında telefonu çaldı.

“Merhaba, anne,” dedi. Barista kavanoza doldurduğu buz ve soğuk kahvenin üzerine süt ekliyordu. Müşteriler kavanozlarını geri getirirse bir sonraki siparişlerinde yüzde on indirim alıyorlardı. Riley *gerçekten* o indirim istiyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Blossom Basil-Thorn. Genizden konuşması ve Wisconsin aksanı kızları için endişelendiğinde hep daha belirgin olurdu.

“Hiçbir şey,” diye yalan söyledi.

“Yalan söylüyorsun. Bana gerçeği söyleyeceğin kısma geç. Yine rüya mı gördün?”

Telefonun diğer ucunda bir patlama ve bir şingirtı duydu. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ev yapımı çamaşır deterjanı yapıyorum, baban da lavabodaki sızıntıyı daha da beter hale getiriyor,” dedi. “Şimdi, rüyadan bahset.”

“Şu an anlatamam,” dedi Riley kaçabilmek için. Barista kapağı sıkıca kapatırken ıslığıyla bir caz melodisi çalıyordu. Müşterisinin içsel mücadelesinden tamamen habersizdi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Gerçek değildi, dedi kendine. Sadece aptalca bir rüyaydı ve karşısındaki kızın lenf bezleri son derece normaldi. Muhtemelen ölü bir büyükannesi de yoktu.

“Ah,” dedi annesi anlayışla. “Kim olursa olsun, ne olursa olsun ona söylemelisin, Riley. Bu bir lütuf. Yeteneklerini göz ardı ederek israf ediyorsun.”

“Bu bir lütuf değil,” diye itiraz etti Riley. Parayı verirken parmakları birbirine değdiğinde, baristayı beş yaşında bir çocuk olarak gördü. Büyük büyükannesi Ida’nın mutfağındaki bir taburede oturuyordu ve son derece canlı bir Ida ona pankek hamuru karıştırmayı öğretiyordu.

Kahretsin.

“Kapatmam lazım, anne.” Aramayı sonlandırdı. Bir saniye boyunca olduğu yerde öylece durdu, para üstünü beklese miydi yoksa sadece kaçsa mıydı diye düşünüyordu.

Yirmilik bir banknot vermişti. Para üstünü alması gerekiyordu.

“Hemen söyle ona!”

Riley, Ida denen bu hanımefendinin öldükten sonra mı bu kadar otoriter bir hale geldiğini yoksa her zaman mı böyle olduğunu merak etti.

“Para üstünüz,” dedi barista melodik bir sesle.

Zihninde lenf bezleri dans ediyordu. Bahşiş kavanozuna bir dolar attıktan sonra boğazını temizledi. “Ida, lenf bezlerini kontrol ettirmeni istiyor,” diye fısıldadı.

İşte. Mutlu musun, Ida? *Halka açık bir yeri daha kaybettim.* Bu aptal açıklamalardan sonra kahve dükkânlarına ve restoranlara kamuflela gitmeye başlamak zorunda kalacaktı.

“Bekle. Ne? Kim?” Baristanın ağzı açık bir O şeklinde kaldı ve Riley’ye bakakaldı.

Bak işte gördün mü? Ida adında bir büyük büyükannesi bile yoktu.

“Büyük büyükannemi mi kastediyorsun?” diye sordu kız.

Vay canına.

Riley geri çekilmeye başladı. “Sadece onları kontrol ettir. Bir an önce.”

“Bekle!” diye ardından seslendi kız. Kulaklıklarıyla *indie folk-rock* müziği dinlemeyen diğer müşteriler, onun kapıya doğru aceleyle gidişini izledi.

Sonra aniden durup küfrederek kasaya geri koştu. “Sadece bunu alacağım,” dedikten sonra yanakları kızararak kahveyi kapıverdi.

Yüzde on indirimle elveda diyebilirdi çünkü bu kavanoz bir daha geri gelmeyecekti.

3

16 Haziran Salı, 08.05

Dört dakika geç kalmıştı ve *tabii ki* yan kapı şimdiden kilitliydi.

Riley sinirli ve rahatsız bir şekilde binanın etrafından dolanıp ön kapıya gitti. Sullivan, Hartfield, Aster, Reynolds ve Tuffley, eskiden yerinde iki sıra evin bulunduğu bir binadaydı. Zemin eğri büğrü, tavanlar alçaktı ve duvarlar moral bozan bir gri tonuna boyanmıştı. Yerel bir hapishane yanlışlıkla fazla sayıda on dokuz kiloluk endüstriyel boya sipariş ettiğinde, Tuffley indirimden yararlanmıştı.

Resepsiyon bölümü solgun yeşil halısı, pirinç saksılardaki sahte bitkileri ve su soğutucusuna bakan birbirinin aynısı dört vinil sandalyeyle ofisteki az sayıda düzgün alandan biriydi. Su soğutucusu -ve resepsiyonun geri kalanı- malum kısa boylu, şişman, öfkeli resepsiyonist tarafından korunuyordu.

“Günaydın,” dedi Riley.

Çiçek desenli gözlüklerin ardındaki boncuk gibi küçük gözleriyle yargılayarak, “Görünüşe göre *biri* yine zamanında gelmeye zahmet etmemiş,” diye homurdandı Donna.

Donna işe geç kalma, uzun öğle yemeği molaları veya aynı anda çok fazla fotokopi çekmek gibi şeyleri kişisel bir hakaret olarak alırdı. Bir seferinde bir grafik tasarımcıyı “tuhaf yürümek” suçundan rapor etmişti.

Riley, art niyetli küçük kadını görmezden geldi ve hızla ko-

ridordan geçip küçük bölmelerden oluşan alana ilerledi. Ancak tamamen uzaklaşmadan önce Donna'nın telefonda, "O Thorn denen kız yine geç kaldı. Sorumluluklarını ciddiye alan tek kişi benmişim gibi görünüyor," dediğini duydu.

İçler acısı durumdaki koridor, iki binanın birleşme noktasıydı. Gerçek güneş ışığından oldukça uzak gri duvarlar, floresan ışıklar ve iç içe geçmiş on bölmenin bulunduğu bir odaya açılıyordu. Riley kendi bölmesine girdi. Burayı grafik tasarımcı olan Bud'la paylaşıyordu. Bud kulaklıklarını asla çıkarmaz, sık duş almaz ve *Ultimate Frisbee** hataları hakkında takıntılı şekilde araştırma yapardı. Şirkette geçirdiği bir yıl boyunca sadece bir kez konuşmuşlardı. O gün yangın alarmı çalmıştı ve genç kadın, binayı tahliye etmesini söylemek için onun omzuna dokunmak zorunda kalmıştı.

İyi yanı mı? Riley'nin yanlışlıkla duyabileceği pek fazla içsel düşünceye sahip değildi.

Bahar dönemindeki bir dizi işten çıkarma sayesinde iki taraftaki bölmeler boşalmıştı. Ancak o başka bir masaya geçmek istediğini söylediğinde, aldığı cevap kesin bir hayırdı.

Bu duvarların içinde sorulmaya cesaret edilen her soruya verilen cevap aynıydı.

Hayır, dişçi randevusu için erken çıkamazdı. Hayır, öğle yemeği molasını 12.45 yerine 13.00'e *alamazdı*. Hayır, kesinlikle kardeşinin yoga stüdyosunun el ilanını topluluk ilan tahtasına *asamazdı*.

Bu boktan bir iş ve boktan bir şirketti. Ancak boşanmış ve toplum dışına itilmiş televizyon haberi yazarları, seçme şansına sahip değildi. Bir yıl ve yirmi bir gün daha -evet, evindeki takvimi kullanarak geri sayım yapıyordu- dayanması gerekiyordu. Ta ki bu iş özgeçmişindeki bir tehlike sinyalinden çıkıp bir istikrar sembolüne dönüşünceye kadar.

Masası, pelet sobası şemaları ve tuvalet bölmeleri için dergi

* Hakemsiz oynanan vücut temasının olmadığı bir spordur. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

reklamları gibi son derece heyecan verici şeyler yazılmış iş dosyalarıyla doluydu. Bir editör için yine heyecan verici bir gündü.

Riley monitörünü açıp yeşil çizgilerin kaybolması için sağ üst köşesine bir şaplak attı ve eski kocasıyla sevgilisini sosyal medyada takip ettiği sabah rutinine başladı.

Griffin Gentry, Kanal 50'nin en popüler sabah haberleri spikeriydi. Çoğu insanın ev kredisi için yatırdığı paradan daha fazlasını bronzlaştırıcı spreylere ve ses eğitmenlerine harcardı. Haberciliğin kanında olduğunu iddia etse de aslında kanalın sahibi olan medya grubuyla aynı kanı paylaşıyordu. Düğünde, Riley'yi ciddi ciddi diliyle öpmeye çalışan babası, şirketin başkan yardımcısıydı ve tipik akrabalık nüfuzuna sahipti.

Riley, yirmi sekiz yaşında, büyük umutları ve hayalleriyle etrafına ışık saçarak aralarına katıldığında, Griffin'in ünü güzelce düzeltilip temizlenmişti. Tam iki yıl boyunca Riley'yi fark etmemişti bile. Şirketin Noel partisinde sarhoş haldeki Griffin, tuvaletten çıkan genç kadını kazara çarpıp yere düşürene kadar adını öğrenmeye bile tenezzül etmemişti.

O zaman onu fark etmişti ve Riley de gözlerinin kamaşmasına, gururunun okşanmasına izin vermiş, hatta ilgisi için minnettar hissetmişti. İki yıllık flört ve bir yıllık evlilikten sağ çıkmışlardı, ta ki Riley artık tehlike çanlarını görmezden gelemeyene kadar.

Bunların en göğüslü olanı da hava durumu spikeri Bella Goodshine'daydı.

Yirmi dört yaşındaki Bella'nın Instagram profilinde gezinmek, onun kendini cezalandırmak için en sevdiği uğraştı. Bella, *Sahil Güvenlik** tarzı uzun sarı saçları ve iri mavi gözleriyle sürekli şaşkın veya büyülenmiş gibi görünüyordu. Bu, Griffin'in cıvıl cıvıl meteoroloğa çekim duyma sebebiydi. Belki de sebep kocaman göğüsleriydi.

Riley de göğüsler açısından geride kalmasa da Bella gibi reklamını yapmıyordu.

* Orijinal adı *Baywatch* olan ve 1989-2001 yılları arasında yayınlanan ABD yapımı bir TV dizisidir. (e.n.)

Neşeli sarışın, edepsiz bir kızlar birliği üyesi gibi giyiniyordu ve bir çocuk dizisi yıldızının tutumuna sahipti.

Genç kadın, kendi yatak odasına girip kocasını aynanın önünde pantolonsuz dikilirken bulduğunda, Bella kibarca penisini ağzından çıkarmış ve ona neşeli bir “Ah, selam!” demişti.

Riley’nin tepkisi daha az dostça ve çok, çok daha masraflı olmuştu.

Bella’nın Instagram hesabı, hem halk hem de “rüya gibi” erkek arkadaşı tarafından sevilen bir kadının mükemmel bir şekilde kurgulanmış anlardan oluşan koleksiyonundan ibaretti. *Iyk.*

Riley, Bella’nın “tatlışının” Sevgililer Günü’nde onun için yaptığı kalp şeklindeki pankekleri de kadının altmış beş bin takipçisiyle birlikte deneyimlemişti. Bu takipçi sayısı, bikinili fotoğrafını paylaştığı her seferinde katlanarak büyüyordu.

Ancak bu bir bikini günü değildi. Hayır. Bugün çok, çok daha kötüydü.

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye homurdandı.

Kısa videoda göz alıcı pembe tırnaklarıyla ince bir el, üstündeki göz kamaştıran büyüklükteki bir elmas yüzük, ışığı daha fazla yakalasın diye bir oraya bir buraya dönüyordu.

“...canlı yayında izleyicileri heyecanlandıran evlenme teklifi...”

“Tebrikler, Biffin!”

“En ateşli çift!”

“#idealilişki.”

O sırada telefonu çaldı. Arayanın kim olduğunu bilmek için görmesi gerekmiyordu.

“Merhaba, Jas.”

“O turuncu sansar, kıza *senin* yüzüğünü vermiş,” dedi Jasmine Patel. Riley’nin en iyi arkadaşı, suç ortağı ve biriyle flört ettiğinde en büyük destekçisiydi. Açıkçası, bu onuru nasıl kazandığından emin değildi. Ortaokuldayken Jasmine’in annesi dermatoloji kliniğini Camp Hill’e taşıdığına tanışmışlardı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Jasmine okulda anında popüler olan havalı bir kızdı. Genetik piyangoda kazanmanın verdiği özgüveniyle, kendinden emin bir tavırla gelmişti. Doğal zarafetini ve olağanüstü kardiyovasküler dayanıklılığını, İngiltere’de profesyonel futbol oyuncusu olan amcasından almıştı. Doktor bir anne ve doktora sahibi bir tarihçinin üçüncü kızı olarak, hiç çaba harcamadan üst üste A alacak bir zekâyı garantilemişti. Bir diğer mesele de dış görünüşüydü.

Uzun, parlak siyah saçları zarif ve yumuşaktı, hatta akşamdan kalma uyandığında bile. Elmacıkkemikleri efsanelerde anlatılan türdendi. Bir kez bile sivilce çıkmasına fırsat vermeyen cildi de öyle. Jasmine, yedinci sınıfta memeleri olan ilk kızdı. Aynı zamanda dokuzuncu sınıftaki futbol yıldızı Bryson’a ellerine hâkim olmasını söyleyen ilk kız da oydu.

Riley ergenliğini normal olma takıntısıyla geçirirken Jasmine buna direnmişti. Bir beklenti varsa umursamazdı. Bir kural varsa onu çiğnerdi. Sevdiklerine zarar vermeye kalkışan bir pislik karşısında, Jasmine Patel intikamın Don Corleone*’siydi.

Hâkim, Riley’ye yalan söyleyen ve onu aldatan eski kocasına tazminat ödemesine karar verdiğinde, Jasmine soğukkanlı bir şekilde adliyeden çıkıp SUV aracına bindiği gibi Griffin’in Audi *cabrio*’sunun sürücü tarafına çarpmıştı.

“Arabamın içinde bir arı vardı,” diye kendini savunmuştu. Jasmine’in fiziksel güzelliği ve Griffin’in iki engelli park yerini işgal etmesi birleşince, polis ona sadece uyarı vermekle yetinmişti.

Riley en iyi arkadaşına, “Neredeyse kız için üzüleceğim,” diye itiraf etti.

Kin tutmakta şampiyon olan Jasmine homurdandı. “Yapma, ilk karısını aldatan şerefsiz bir ahmakla evlenmenin kötü bir fikir olduğunu bilecek yaşta.”

“Birlikte çok mutlu olacaklarından eminim,” dedi. En azından çift olarak gidecekleri plastik cerrahi randevularında ve

* Corleone Mafya Ailesi’nin kurucusu ve ilk donu olan kurgusal karakter. (e.n.)

avukatlarının evlilik öncesi anlaşmaları için buluştuğu toplantı masalarında.

“Sen nasılsın?” diye sordu Jasmine. Arkadaşının sesinde acımadan ziyade öfke olduğunu duymak onu rahatlatmıştı.

“Dört litre tekila istiyor gibiyim,” diye itiraf etti.

“Bunu gerçekleştirebilirim,” diye Jasmine söz verdi.

Riley isteksiz bir şekilde güldü.

“Bak, senin için endişeleniyorum. Sadece eski kocan kendini beğenmiş zehirli bir mantar olduğu için de değil,” dedi arkadaşı.

“Ben iyiyim,” diye ısrar etti Riley. “Her şey yolunda.”

“Hayır, değilsin. Ne olduğu belirsiz bir huzurevinde yaşıyorsun. Sonu olmayan bir işte çalışıyorsun. Biriyle çıkmıyorsun. Ayrıca bir şişe tekilasına bahse girerim ki bugün rimel bile *sürmemiş* olmanın dışında, bir de gri veya siyah giyinmişsindir.”

Üstündekiler gerçekten de gri ve siyahtı.

“Herkesin renkli bir gardıroba ihtiyacı yok, Jas.”

“Dinle, kızım. Sıradan olma girişiminin başarısız olduğunu kabul etmelisin. Bir gün uyanıp başka biri olacağın umuduna tutunmayı bırakmalısın. Kendi kimliğini benimsemeli ve yeniden aksiyona geçmelisin. *Pasıfsın*. Hareketlen. Biraz kapatıcı sür, giydiklerinle göğüs dekolteni ortaya çıkar ve bir şeyler *yap*.”

“Bir şeyler yapmak para gerektirir,” dedi Riley.

Jasmine alaycı bir sesle güldü. “Tatlım, bir bara dudaklarını bükerek girersen içki ya da akşam yemeği için para ödemezsin. Muhtemelen kiranı bile ödemezsin. Tabii hangi bara gideceğimize göre değişir.”

Jasmine hayatında hiçbir zaman içki için para ödememişti.

“Sanırım çekiciliğimi abartıyorsun,” dedi Riley alaycı bir şekilde.

“Depresyonda mısın?” diye ısrar etti arkadaşı.

“Hayır. Tabii ki değilim.” Belki. Muhtemelen.

Riley’nin bilgisayar “ıslık” gibi bir ses çıkardı ve ekranında yeni bir e-mail belirdi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Konu: İşe Zamanında Geliş.

Koridorun endüstriyel fayansla kaplı zemininde Donna'nın ortopedik ayakkabılarının gıcırtısını duydu. Derin bir iç çekti. "Kapatmalıyım."

"Peki ama kendine bir iyilik yap ve bugün sosyal medyadan uzak dur. Evlilik teklifi videosunu izleme. Seni sonra ararım."

Tabii ki bir teklif videosu vardı. "Teşekkürler," dedi Riley bir nefes vererek.

Telefonunu kapattıktan sonra, denetim personelinden pasif-agresif bir not aldığı anda her zaman yaptığı şeyi yaptı. E-mail-lerinin altındaki imza kısmında, çalıştığı şirketin adını S.H.A.R.T olarak kısalttı.

Sonra Kanal 50'nin Facebook sayfasını açıp "sürpriz nişan" videosunu oynattı.

16 Haziran Salı, 17.15

Griffin'in, Bella'nın yüksek basınç sisteminden bahseden açıklamasının ortasında gösterişli bir şekilde diz çökmesini onlarca kez izledikten sonra, Riley kendini işine verdi. İlçenin akıllalmaz derecede eski olan internet sitesindeki üç yüz bağlantının, artık kullanıcıları bir porno sitesine yönlendirmediğini teyit etmek için tüm öğleden sonrasını harcadı.

Öğleden sonraki trafikte zar zor ilerleyerek eve dönerken Jimmy amcanın balıkçılık önerilerini dinlememek için camları ve müziği açtı. Konağın otoparkına vardığında telefonu çaldı. Arayan kız kardeşi Wander'dı.

"Selam," diyen Riley, cipini park edip motoru durdurdu.

"Merhaba." Wander'ın fısıltıdan farksız Zen* sakinliğindeki ses tonunu, basit bir selamı bile meditasyon çanının çınlamasına benzetiyordu. Tabii meditasyon çanı üç çocuğun çığlık attığı bir ortamda çalsaydı. "Griffin'i duydum. Nasılsın?" diye sordu Wander.

"İyiyim. Gerçekten," diye tekrarladı. "Onunla hâlâ evli olmak istediğim falan yok sonuçta." Cüzdanını, öğle yemeği çantasını ve geri veremeyeceği kahve kavanozunu alıp arka kapıya doğru ilerledi.

* Bir yaşam felsefesi olan zen; tabiatla uyum içerisinde olmayı, içsel denge ve uyumu yakalamayı amaçlayan bir öğretilerdir. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Tabii ki,” diyerek onayladı Wander. “Ama yine de durumla ilgili hislerin olması normal. Bu konuda *benim* bile bazı hislerim var.”

Evin içine adım attığında, mutfaktan gelen çok güçlü ve pek hoş olmayan bir koku burnuna çarptı. Komşularıyla karşılaşmak için arka merdivenlere doğru yöneldi. “Gerçekten mi? Neymiş bu *hislerin*?” diye sordu kardeşine.

“Karmanın daha hızlı işlemesini diliyorum,” dedi Wander.

Bu, Jasmine’in arabasını Griffin’in aracına çarpmasıyla eşdeğerdi. Riley güldü. “Benim adıma yaşadığın hayal kırıklığını takdir ediyorum.”

“Yani, adam senin evinde seni aldatırken yakalandıktan sonra sana dava açtı,” diye devam etti Wander. “Onun da kendine has bir hayat yolculuğu olduğunu biliyorum ama seni beraberinde sürükleyip sonra bataklıkta bırakması hoşuma gitmiyor.”

Kardeşi gerçekten de bir metafora bağlı kalmayı seviyordu.

“İyiyim,” dedi tekrar.

“Hâlâ onun hatalarının bedelini ödüyorsun ve o bir şey olmamış gibi hayatına devam ediyor. Bu hiç adil değil.” Wander’ın sesi artık sakinleştirici değildi. Derinlemesine bastırılmış bir öfkeyle titreşiyordu.

“Belki biraz soluk almalısın. Meditasyon mu yapsan?” diye önerdi Riley merdivenleri tırmanırken.

Wander’ın bulunduğu taraftan çığlık sesleri yükseldi. “Kızlar, sesinizi alçaltmaz ve topluluk olarak davranmayı öğrenmezseniz, size yeniden tereyağı yaptırırım.”

“Hayımmır,” diyen bir dizi ses duyulduktan sonra, sekiz yaşından küçük üç kızın aynı odada elde edebileceği göreceli sessizliğe tanık oldular.

Riley, kardeşinin derin bir nefes aldığını ve ardından ikinci bir nefes daha aldığını duydu.

“Ruh rehberlerime danışacağım,” dedi Wander.

Genç kadın üçüncü kata çıkan son merdivenleri tırmanırken,

“Eski eniştenin nişanlanması mı yoksa çocuklarının kavga etmesi hakkında mı?” diye sordu.

“Her ikisi için de. Aynı zamanda senin için. Mutluluğu bulmanın önünde bir engel olduğundan endişeleniyorum.”

“Ben mutluyum,” diye yalan söyledi Riley.

Wander zarıfçe homurdandı. “O yalanın kokusunu buradan bile alabiliyorum.”

“Sen gerçekten tuhafısın,” diyerek güldü.

“Kendine izin verirsen, sen de olabilirsin.”

İkinciyle üçüncü kadın arasında, Wander çocuklardan birinin saçını spor ayakkabının cırt cırtından kurtarmak için koşmak zorunda kaldı. Kardeşinin hayatındaki kaos hâlâ kulağında çınlar-ken Riley sessiz ve huzurlu dairesine girdi.

Ancak bugün, evi o kadar da sessiz veya huzurlu hissettirmiyordu. Hüzünlüydü. Cansız. Aynı zamanda şüpheli bir şekilde, bu sabah çıkarken bıraktığından daha düzenli görünüyordu. Eskimiş kanepenin arkasındaki örtü yanlış tarafından kıvrılarak örtülmüştü. Pazar günü ebeveynlerinin evinden getirdiği temiz çamaşırlar düzgün bir şekilde katlanıp kahve masasının üzerine konulmuştu. Açmak için enerji harcaması gereken posta yığını bariz bir şekilde karıştırılmıştı.

Bayan Penny, diye düşündü. İkinci kattaki komşusu haneye tecavüzü ve ortalığı toplamayı hobi haline getirmişti.

Riley’nin burnu seğirdi. İçgüdülerini bastırarak “mesaj” veya halüsinasyon şeklinde yüzeye çıkmaya çalışan her neyse hemen engelledi. Ortalık fazla sessizken beyni geleceği tahmin etmek veya insanların düşüncelerini okumaya çalışmak gibi aptalca şeyler yapardı. Azarlayacak üç kızı veya komşularla sohbet etmek gibi bir arzusu olmadığı için, kendine dikkat dağıtacak bir şey bulmalıydı. Bir spor şortu ve atlet giyip sahte bir coşkuyla tekrar aşağı indi.

“Yemeğe katılıyor musun, Riley?” Fred mutfak kapısından seslendi. Elinde neredeyse siyah denecek kadar koyu bir şeyle kaplı kaşık vardı.

“Hint restoranındaki o ıspanaklı şeyden yapıyoruz,” diye seslendi Lily arkasından. “Dördüncü deneme şans getirebilir!”

Bogdanovich ikizlerinin, Hint gecesinde restoran tariflerini yeniden yaratma hobileri nadiren iyi sonuçlanırdı. Bir İtalyan yemeği yapabilirlerdi, hatta biftek ve brokoli yemekleri de idare ederdi. Ancak henüz lezzetli bir Hint yemeği yapamamışlardı.

Riley kulaklığını takarken, “Keşke gelebilsem,” diyerek minik bir yalan söyledi. “Çıkmam lazım!” El salladı ve ikizler onu ev yapımı, yanmış *naan* ekmeği yemeye ikna etmeye çalışmadan önce ön kapıdan dışarı çıktı.

İspanak kokusu olmayan açık havayla buluştuğunda müziği açtı. Ardından da yoldan geçen yabancıların, kazara zihnine yerleşebilecek rastgele düşüncelerini bastırmak için sesi yükseltti.

Yosunla kaplı, bulanık Susquehanna Nehri sağ tarafında tembelce akıyordu. Akşam güneşi yüzeyinde parıldarken hiç fena görünmüyordu. Biraz nemli, biraz sivrisinekli olsa da çimenlerle ağaçlar yemyeşildi ve nehir çok fazla balık kokmuyordu.

Gördünüz mü? Bir şeyler yapabiliyordu. Pasif değildi.

Altılı karın kasları ve omuz-göğüs-kol kaslarında dövmesi olan, üstü çıplak bir koşucu ona başıyla “*n’aber*” der gibi selam verdi. Riley de gülümsedi ama adam kaç kaşık protein tozunun kaldığını hesaplamakla öyle meşguldü ki onun memelerini ya da gülümsemesini fark etmedi.

Acıkana kadar -yaklaşık bir kilometre- yürüdü. Ardından eve dönüp başka akşam yemeği davetlerinden kaçınmak için ön taraftaki merdivenleri sessizce tırmandı.

Yemek seçenekleri, tek kişilik donmuş pizza veya pazar günü ebeveynleriyle öğle yemeğinden kalan son vegan mercimek çorbasıydı.

Pizza kazandı.

Otuz yıllık fırını önceden ısıttı ve kanepesinin baştan çıkaran çağrısına kulak verdi. Yüzüstü yatıp uzaktan kumandaya uzandı. Bayan Penny kesinlikle buradaydı. Netflix geçmişi, komşusunun

favori suç belgeseli olan *Çitin Ötesi: Dehşet Verici Çözülememiş Suçlar*'ın dört bölümünü içeriyordu.

Riley, *kendi utanç verici zevkine uyan Hayatta Kalmayı Başardı*'nın bir sonraki bölümünü sıraya koydu. Hayatta kalma şovu, farklı bir bakış açısı elde etmesini sağlıyordu. Elbette boşanmış ve beş parasızdı, aptal eski kocası da muhtemelen kendine özel dikim yeni bir smokin alıyordu ama en azından, Kanada'nın vahşi doğasında bir boz ayı tarafından parçalanmamıştı.

Evet, her şey bakış açısında bitiyordu.

Dördüncü dilimi almayı düşünürken kâğıt inceliğindeki duvarlardan gelen gıcirtıyı duydu. Onlarca yıldır üstünde yürüyen ayaklarca aşındırılmış zemin tahtaları, herhangi bir daireye yaklaşıldığında protesto eder gibi gıcırdıyordu.

Gelen muhtemelen Dickie'ydi.

Adamın ne iş yaptığından haberi yoktu ancak çalışma saatleri tuhaftı. Riley, onu genellikle cumartesi sabahları "aile yogasına" katılmak için erken saatlerde evden ayrılırken görürdü. O giderken Dickie de yaşlı pis adamlar cuma gecelerini nerede geçiriyorsa oradan dönüyor olurdu.

Koridorda gelen kapıya vurma sesini duyunca yine ikinci kat komşularından birinin, Dickie "deli gibi tepinerek dolaştığı" için şikâyet geldiğini düşündü. Kapıya tekrar vuruldu. Bu sefer daha da ısrarcıydı.

Bu bir komşu değildi. Hepsi, "Hu huu! Ben Lily, alt kattan geliyorum," veya "Dickie, o pis pornoyu kapat! Torunlarım ziyarette geliyor," diyerek kendini tanıtırlandı.

Riley, ayak seslerini duyunca başını yavaşça kanepenin arkasına dayayıp kendi kapısına baktı. Bir saniye sonra da kapısı tıklatıldı.

Kendisini kanepeden kaldırırken Dickie'nin kapısını isteye-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

rek çalan biriyle tanışmak isteyip istemediğini düşündü. Kararsızlık, gözetleme deliğinden bakınca son buldu.

Uzun olduğu belliydi. Kot ve tişört giymişti. Aşağıya, elinde tuttuğu bir şeye bakıyordu ama başının üst kısmı tamamen yüz güzelliği vaat ediyordu.

Riley kapıyı açtı ve yüz güzelliğini bizzat doğruladı.

Evet. Uzun boy. Geniş omuzlar, kaslı göğüs. Bronz ten. Kısa, tepede kıvrılan koyu renk saçlar. Kalın kaşların altında değerlendirilen bakışlar, keskin kirli sakalların altında bile zar zor gizlenen derin gamzeler ve dolgun dudaklar.

Gözleriyse güneşli bir günde okyanus gibi mavi-yeşildi. O gözler genç kadını içlerine çekti.

Görüsü öyle hızlı geldi ki karşı koyamadı. Burnu şiddetle seğirdi ve dudakları Elvis tarzında kıvrıldı.

Seksi yabancı, bir anlığına pembe ve mavi renkli bir pamuk şekeri sisinde kayboldu. Daha sonra sarı, turuncu ve yeşil tonlarında çirkin ötesi bir yatak örtüsü gördü. Bir lav lambası yatağın öteki tarafından turuncu bir ışık yansıtıyordu. Okyanus gözleri, Riley'nin gözlerine derin derin bakarken vücudu da onunkini sarıyordu. Dövmeler. Bir tanesi göğsünde, diğeri kolunun üst kısmındaydı. Tanrıya şükür, boynunda hiç dövme yoktu. Dudakları onunkiyle buluşurken Riley'nin iç çamaşırını bacaklarından aşağıya yavaşça çekiyordu.

“Riley.” Görüdeki yabancı adını fısıldayarak o çok güzel aletini Riley'nin merkeziyle hizaladı.

“Nick.” Görüdeki Riley, o içine girdiğinde inleyerek adını söyledi.

Uzaktan kumanda elinden kayıp yere düştü. Görü ya da egzersiz kaynaklı halüsinasyon kayboldu.

Seksi yabancı boğazını temizledi. “Jorge Alvarez'i arıyorum,” dedi.

“Benim,” dedi Riley çatlak bir sesle. Gamzelerine hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

Adam elinde tuttuğu dosyaya ve sonra tekrar ona bakarak, “Sen, Jorge Alvarez misin?” derken koyu kaşlarından birini kaldırdı.

Kaşlar ne zamandan beri seksiydi?

Adam ya zeki olamayacak kadar yakışıklıydı ya da duygularını mükemmel şekilde saklayan bir ifadeye sahipti.

“şaka yapıyorum. Jorge Alvarez diye birini tanımıyorum,” dedi. “Alvari olabilir mi?”

Adam hâlâ ona bakıyordu. Riley, muhtemelen çok dağınık göründüğüne dair düşüncelere daldı. Saçları yürüyüş sonrasında tepeden gelişigüzel bir şekilde toplanmıştı. Atletinin üzerinde pizza sosu vardı ve muhtemelen dişlerine bir tutam kekik yapışmıştı.

Sakın gülümseme, diye kendine emretti.

Adam başını sallayıp dosyasına bir not alarak, “Komşularının çoğunu tanıyor musun?” diye sordu.

Adamda polis havası vardı. Hem de çok, çok yakışıklı bir polis havası. “Tabii ki,” dedi kollarını kavuşturarak. “Hepimiz akrabayız.”

Adam bir rozet göstermemişti ancak onun hakkında bir şeyler “resmiyete” işaret ediyordu.

“Hımm,” derken Riley’ye inanmadığı açıkça belliydi. “Bu adreste oturan Jorge Alvarez’in üç kutu *Nature Girl Tombik Maymun Çikolata Fındık Barı* aldığına dair bilgim var. Henüz ödeme yapmadı.”

“Siz, *Nature Girl* çikolatası mı satıyorsunuz?” diye sordu Riley. Kendine biraz saygısı olan hiçbir polis, bir genç kız organizasyonu için bir şeyler satıyormuş rolü yapmazdı.

“Satışı yeğenim yaptı. Onun şeker parasını ödemeye tenezzül etmeyen şerefsizlerden borçlarını topluyorum.”

Evlerinde dolaşıp çikolata satan bir *Nature Girl* kızı Riley’nin gözünden asla kaşmazdı. *Yapışkan Kaz Karamel Parçalı*’ları çok seviyordu. Bu seksi adamın yalan söylediği, kaşlarının hareketlerinden bile belli oluyordu. “Tabii. Anlıyorum,” dedi Riley.

“Emin misin, Bay Alvarez karşı dairede yaşamıyor mu?” diye ısrar etti adam.

“Eminim.”

Adam gamzesini ortaya çıkaran bir tebessümle kaşını kaldırdı. “Peki, orada *kimin* yaşadığını biliyor musun?”

“Evet.” Riley içten içe eriyordu.

Adam bir an bekledi ve sonra en iyi silahını kullanmaya başladı; gülümsemesi. O gamzeler daha da derinleşip alev saçarcasına parladı.

“Pek bilgi vermeye niyetin yok, değil mi?” diye sordu tüm cazibesiyle.

“Komşunun kapısında güzel, düzgün bir isim levhası varken kapımı çalıp sahte bir komşu arayan yabancılara bilgi vermiyorum.”

Adam boğazını temizleyip arkaya, isim levhasına baktı. “Yani Bay Frick burada mı yaşıyor?”

Riley sadece gülümsedi.

Adam dosyaya tekrar bakıp bir not aldı. Genç kadın da kâğıda göz atmak için yer değiştirdi.

“*Nature Girls* sipariş formu için oldukça resmi görünüyor,” dedi.

Adam dosyayı kapatıp aşağıya indirdi.

“Yardımanız için teşekkür ederim, Bayan...” diyerek sözlerini yarım bıraktı.

Riley, kendi isim levhasını işaret etti.

“Thorn”. Çok yerinde,” dedi göz kırparak. Gamzeleri daha da derinleşti. Genç kadın, o gamzelerle kalem bile tutabileceğine bahse girerdi.

“Adınızı duymadım,” diyerek elini uzattı Riley.

Karşısındaki kısa bir süre duraksadıktan sonra elini tuttu.

“Ben Nick,” dedi.

Vay canına. Görüşü bir puanı hak etmişti.

* (İng.) Diken. (ç.n.)

Burnu seğırdi. *Yatak örtüsü. Lav lambası. Seks.*

Riley başını sallayıp kafasındaki sahneyi uzaklaştırdı. Kavrışı güçlü ve sıcaktı, ayrıca rüyasındakine çok benziyordu. Adam elini daha sıkı tuttuğunda Riley'nin bacakları titreyerek karşılık verdi.

“Gerçekten çikolata parası toplamıyorsun. Öyle değil mi, Nick?”

Genç adam gözlerine kararlı bir şekilde baktı. Elini sımsıkı kavramaya devam ediyordu. “Neden böyle düşünüyorsun, Thorn?”

Yüzüne bakarak bariz şekilde yalan söyleyen bu çekici yabancıyla neden bu kadar uzun süre el sıkışıyordu ki? Riley onu bırakıp elini şortuna sildi. “Tombul Maymun Çikolata Fındık Barı diye bir şey yok.”

“Nesin sen? Bir tür...”

Riley, “*Nature Girl* çikolata uzmanıyım,” diyerek yarım kalan cümleyi tamamladı. “Yeğenin adı ne?”

“Esmeralda.” Gerçekmiş gibi kolaylıkla söyleyivermişti.

Riley gözlerini kıstı. “Kimsenin adı Esmeralda olamaz.”

“Yardımanın için tekrar teşekkürler, Thorn,” dedi Nick. Gülümsemesi cazibe ve tehlikeyle ışıldıyordu. “Görüşürüz.” Evraklarını sallayarak merdivenlere doğru ilerledi.

“Ne zaman istersen, Nick.” Eğer gerçek adı buysa. “Dickie’ye uğradığını söylememi ister misin?”

Adam duraksayarak geri döndü. “Belki bunu şeye söylemesen daha iyi...”

“Amcam.” Riley onun için tamamladı.

“Evet. Belki de amcana bahsetmesen daha iyi.”

Riley onun böyle söyleyeceğini hissetmişti.

5

17 Haziran Çarşamba, 11.00

Nick Santiago'ya göre kendi işinin sahibi olmanın en iyi yanı, çalışma saatlerini belirleyebilmesiydi. Şehirdeki diğer herkes sabah erken kalkıp işe gitmek için trafikle mücadele ederken o saat sekizi bulana kadar uyur, spor salonuna gider, bir protein karışımı içer ve keyfi geldiğinde alt kattaki ofisine inerdi. Giriş katındaki dükkân ve üstündeki apartman dairesi için Harrisburg'de gayrimenkul uzmanı olan teyzesi Nancy'den uygun bir teklif almıştı.

Şüpheli bir elektronik sigara dükkânı işleten son kiracı çıkıp gittiği için zamanlama mükemmeldi. Nick, üç yıllık bir sözleşme imzalayıp dükkânı açmıştı. Bu -eh, vay be- iki buçuk yıl önceydi. Geleneksel çalışma saatleri, evlilik yıldönümleri veya okulun ilk günü olmadan da zamanın akıp gittiğinin farkındaydı. Ayrıca o, bu şekilde yaşamayı tercih ediyordu. Hayatını seviyordu. Kendi işinde çalışmayı seviyordu.

Tek kusur, lanet evrak işleriydi. Bir de kuzenini ofiste karısına kucak dansı yaptırırken yakalaması.

“Cidden mi?” Genç adam güneş gözlüklerini boş masaya bırakarak posta yığınınına göz attı.

“Hmm, özür dilerim, dostum.” Kuzeni Brian, dilini karısının ağzından çıkardı. Onlar, uzaktan bakan kimsenin birlikte olduğunu tahmin edemeyeceği sıra dışı bir çiftti. Brian tekerlekli sandalye kullandığı ya da Josie Çin asıllı Amerikalı olduğu için

değil. Nick'in kuzeni sarı saçlı, gözlüklü ve beyni sürekli olarak bilgi filtreleme işlevi gören eski bir zamparaydı.

Josie ise... Farklıydı. Küçücük, narin görünüyordu ve her fırsatta ters davranmayı seviyordu. Çoğunlukla duyguları yüzünden okunamazdı. Omzundaki bıçak dövmesi gibi detayları görmeyecek kadar aptal biri için Josie, güzel ve kırılgan bir çiçek gibi görünebilirdi. Tabii o, ancak dikenli tel kadar kırılgan ve zehirli sarmaşık kadar çiçekliydi.

Lisedeyken Brian, Mezuniyet Balosu Kralı seçilmiş ve Josie, Cinayet İşleme İhtimali En Yüksek kişi oylarını toplamıştı. Nick de okul tarihinde en çok disiplin cezası alan kişi olma ayrıcalığına erişmişti. Bu rekor hâlâ geçerliydi.

Üçünün yakın arkadaşlığı ilkokulda başlamıştı. Dax Dipboku denen çocuk, oyun parkındayken üçüncü sınıftaki Brian'ı tekerlekli sandalyesinden düşürmeye çalıştığından beri böyleydi. Gerçek adı "Dipler" olan Dipboku ve kafadarları Nick'e sağlam bir dayak atarken, yeni kız Josie tesadüfen kavgaya karışıp Dax'ın tam taşaklarına yumruk atmıştı.

Josie, ekibin problem çözücüsüydü. Tabii sorun güç kullanarak çözülebilecek gibiyse. Tehlikeli durumların içine girip küçümsendiğinde keyif alırdı. Nick kadar iyi bir nişancıydı ve yakın dövüşte daha iyiydi.

Brian, dedikodu yapan ve bilgi toplayan bir bilgisayar dehasıydı. Eğer ortada derinlerden çıkarılması gereken bir bilgi varsa onu bulurdu. Teknik olarak adam için sadece yarı zamanlı çalışıyordu. Geri kalan zamanını kendi siber güvenlik şirketini yönetmekle geçiriyordu.

Kendi katkısıysa işletmeyi yürütmek için gereken diğer her şeyi yapmaktı... Evrak işleri hariç. Dikkatliydi, hayat deneyimi vardı ve insanlardan bilgi almak konusunda iyiydi, özellikle de kadınlardan. Ayrıca silahlı güvenlik ve gözetleme işlerinin yükünü çekmekte hiç sorun yaşamıyordu.

Üçü birlikte Santiago Dedektiflik'i oldukça başarılı bir dedektiflik şirketi yapmıştı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Fatura, gereksiz posta, fatura... Onları masanın üzerine atıp mutlaka ilgilenmesi gerekene kadar görmezden gelmeye karar verdi.

İlkbaharda bir dizi ilaç temsilcisinin işten çıkarılması ve iyi giden silahlı güvenlik görevleri sayesinde, Santiago Dedektiflik olumlu bir nakit akışı elde etmişti. Ancak yazın yeni başladığı şu dönemde işler biraz yavaşlıyordu. İnsanlar boşanma evraklarını imzalatmak ve güvenlik hizmetlerine başvurmak yerine tatil yapıyordu. Bu da işler tekrar canlanana kadar programının daha esnek kalabileceği anlamına geliyordu.

“Mesaj bırakan var mı?” diye sordu Nick.

Brian tekerlekli sandalyesiyle monitör kurulumuna yaklaşıırken Josie ölümcül bir yırtıcı kuş gibi masanın kenarına tünedi.

“Stoltzfus aradı. Karısını yakından takip etmemizi istiyor,” dedi Brian.

Nick gözlerini devirdi. “Yine mi?”

Brian onaylayarak, “Yine,” dedi.

“Neden bir boşanma davası açmıyor artık?” Josie botundan sekiz santimlik bir bıçak çıkarıp tırnaklarındaki kirleri temizlemeye başladı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu kuzenine.

“Chad hasta olduğu için gelemeyecekmiş. Çocuklardan virüs kapmış. Tam da bir sürü bildirim geldiği sırada.”

Onun için, işin ikinci en sevilmeyen tarafı, bildirimlerin dağıtılmasıydı. Bu yüzden Chad’i işe almıştı. Orta yaşlı, evde çocuklarıyla ilgilenen bir babaydı. Geceleri ve hafta sonları boşanma evraklarını ve mahkeme çağrılarını dağıtıyordu.

“Başka bir Mustang işi daha var,” diye bildirdi Josie.

Mustang, meclis binasından yarım blok uzaklıktaki bir eşcinsel kulübüydü. Eski bir ortak zorluk çıkarıyordu ve dava açmıştı. Nick kulübe o kadar sık tebligat götürmüştü ki sahibinin *drag** poker oyununa birkaç haftada bir katılıyordu. En azından, Lady Ophelia Everhard’a yenilmeyi kendine yakıştırabilirdiği zamanlar.

* Drag Queenler’le oynanan poker. (ç.n.)

Nick, şansın kesinlikle bir kadın olduğunu doğrulayabilirdi.

“O Frick denen adamı buldun mu?” diye soran Josie, bıçağı kapatıp yerine yerleştirmişti.

“Henüz değil,” dedi. “Front Street’teki büyük, acayip binalardan biri. Ucuz bir pansiyon gibi duruyor.” Atletinde pizza sosu olan güzel komşu aklına geldi. Genç adam büyük, kahverengi gözlere karşı koyamazdı. Pizzaya da.

Brian, “O bakış neydi öyle?” diye sordu.

“Ne bakışı?”

Josie’nin gözleri kısıldı. “Bir an hayallere dalmış gibiydin.”

“Hayallere falan dalmadım,” diye itiraz etti adam.

Çalışanları birbirine sinir bozucu bir bakış attı.

“O evlilik telepatisi saçmalığına başlamayın,” diye söylendi.

“Birisiyle tanışmışsın,” dedi Brian melodik bir sesle.

“Ooooo.” Josie şarkı söyler gibi mırıldandı.

Nick, “Aileyle çalışmaktan nefret ediyorum,” dedikten sonra ofisine doğru yürüyüp kapısını kapattı.

Ofisi... İşlevseldi. Yırtık pırtık ve bok rengi halısıyla son derece uyumsuz bezelye yeşili dolapları olan penceresiz bir odayı tanımlamanın en kibar yolu buydu. Masası çentikli, gri metal-dendi ve çekmeceleri doğru noktaya vurulmadan açılmıyordu.

Yine de kira ucuzdu, internet hızlıydı ve köşede harika bir şarküteri vardı.

Belki bir gün koşullarını iyileştirirdi. Mekânı düzeltirdi. Tam olarak yerleşip kök salardı falan ama şimdilik, bu haliyle iş görüyordu. Tıpkı hayatının geri kalanı gibiydi. Az bakım gerektiren. Az sorumluluk isteyen. Basit.

Dosyalarını, *Glock* tabancasını ve rozetini sırt çantasından çıkardıktan sonra sisteme giriş yaparak resmi olarak güne başladı.

Müşterilerin dosyalarını güncelleyerek sıkıcı bir saat geçirdi, sonra o sabah gelen birkaç e-postayı yanıtladı. Bir sigorta şirketinden “yaşam kanıtı” talebi ve hoşuna gitmeyen, fazla şüpheli bir silahlı güvenlik işi teklifi vardı. Yaşam kanıtı talebini kabul

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

etti, güvenlik görevini reddetti ve akşamki tebligatlar için bir rota belirledi.

Müşteri, Dickie Frick'e yeniden tebligat vermeyi denemesini istemişti.

Genellikle tebligatı ulaştırmakta şansı yaver gitmezse tekrar denemek için Chad veya Josie'ye devrederdi. Tabii o zaman pizza soslu komşuyu bir daha göremezdi. Bir grup yaşlı insanla yaşayan ve aile bağları hakkında yalan söyleyen çekici, pasaklı, sivri dilli bir kadın mı? Gizemli Bayan Thorn ilgisini çekmişti.

Parmaklarıyla metal masanın üstünde tempo tutarken düşündü.

Etik, Nick'in en sevdiği şey değildi. Başkalarının ahlaki kuralları her zaman ona biraz sınırlayıcı gelirdi. Kravat takmak gibi. Genellikle doğru şeyi yapardı. Sadece doğru şeyin ne olduğunu başkalarının dikte etmesinden hoşlanmıyordu.

Bu davada, sadece meraklıydı. Kötü bir şey yapmaya niyeti yoktu. Bu da onun için yeterliydi. Facebook'un arama motorunu açıp "Thorn" ve "Harrisburg" kelimelerini girdi.

Biraz kaydırma yapması gerekti ama onu buldu. Riley Thorn. Profil resmi kesinlikle ona aitti. Kollarını yanındaki iki kadının omuzlarına atmıştı. Hepsi güneş gözlüğü takıyor ve gülüyorlardı. Gizli profil. Zekice.

Profil resmindeki Thorn, efsanevi bir nişan yüzüğü ve pırlanta kaplı bir alyans takıyordu. Kesinlikle dün gece parmağında olmayan yüzükler. Kontrol etmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Riley Thorn," diye kendi kendine mırıldandı. Merakının sihirli bir şekilde tatmin olmamasına sinirlendi ve mola verme zamanının geldiğine karar verdi.

Şarküteri kısa bir yürüme mesafesindeydi ve hava neredeyse yazdan kalmaydı. Her zamanki siparişini verdi: bahçeden peynirli sandviç, ahududulu soğuk çay ve fazladan peçete. Bahşiş kavanozuna birkaç dolar bırakıp ofisinin ters yönüne doğru yürüdü.

"Güzel bir gün," dedi bir blok ilerideki berber dükkânının önünde, katlanan sandalyede oturan sakallı adama.

Perry, Üçüncü Cadde'ye özgü bir figürdü. Resmi olarak evsiz sayılmadığı halde evsizlik statüsüne olabildiğince yakındı. Altmışlı yaşlarındaki adam, bankanın ve belediyenin vergi tahsildarının çoktan vazgeçtiği, demiryolu hattına yakın harap bir kulübede yatıyordu. Üçüncü Cadde'deki birkaç blok için tek kişilik mahalle bekçisi ve gayriresmi bir yaya geçidi görevlisiymiş gibi davranırdı.

Perry'nin izin verdiği zamanlarda, Nick ve diğer iş sahibi komşular, adama göz kulak olup ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlardı.

Yüzünü güneşe doğru kaldırıp gözlerini kapatan adam, "Kesinlikle öyle," diyerek onayladı. Beyaz, gür sakalı düzgün bir şekilde taranmıştı. Bu da berberin onu bu sabah koltuğa oturmaya ikna ettiği anlamına geliyordu.

Nick yanındaki boş koltuğa oturdu ve peynirli sandviçi açtı. Çayı ve sandviğin yarısını ona uzattı.

"Çok minnettarım, Nicholas," dedi Perry.

"Hayat nasıl gidiyor?" diye sorarak peçeteleri paylaştırdı.

"Huzurlu ve basit. Seninkisi?"

Basit, Nick'in hedeflediği şeydi. Ne zaman karmaşayla yüz yüze gelse felaketle sonuçlanmıştı. Hayatı karmaşadan uzak bir şekilde yaşamak daha iyiydi. "Hayallerimi yaşıyorum, dostum," dedi.

Bir süre sessizce yemeklerini yediler, insanları izleyip güneşin tadını çıkardılar.

Huzurlu sessizliği bozan Perry, "Dün gece daha fazla yasadışı kanun infazcısı eylemi olduğunu duydum," dedi.

"Ben de duydum," dedi Nick. Şehir sınırları içinde bir şey olursa Perry genellikle bilirdi. "Bunu kimin organize ettiğini biliyor musun?"

Perry, endişe duymayan bir adam edasıyla omuz silkti. "Bilirsin işte. Güçlüler, onları oldukları noktaya getiren insanları dinlemeyi bıraktığında, sinirlenmeye başlarız," dedi felsefi bir şekilde.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Gerçek bir soruna dönüşeceğini düşünüyor musun?”

“Şüpheli. Muhtemelen sadece iyi niyetli, sinirli insanlar adalet sağlamak adına biraz eğleniyor. Kendiliğinden sona erecektir,” diye tahmin yürüttü Perry.

“Mahallede eğlenceli bir dedikodu var mı?” Bazı insanların eğlence haber programları, dedikodu blogları veya pembe dizileri vardı. Nick’in ise Perry’si vardı.

“Oh, hem de nasıl. Kilisenin yanındaki Forester’da yaşayan güzel kızı biliyor musun?”

Harrisburg nüfusu yüzünden şehir sayılıyor olabilirdi ama fazlasıyla bütünleşmiş mahalleler nedeniyle, çoğu zaman iç içe geçmiş küçük kasabalardan oluşuyormuş gibi geliyordu.

“Mini etekleri, şık güneş gözlükleri olan mı?” Kadını anı bankasından bulup çıkardı.

“İşte o. Görünen o ki iş seyahatinden erken döndüğünde, kocasını iki kişilik şamdanlı bir akşam yemeği hazırlarken bulmuş.”

“Sanırım ikinci tabak onun için değildi,” diye tahmin etti Nick.

“Hayır, katiyen değilmiş. İkinci tabak, eşcinsel evlilik konusunda muhafazakâr politikalarıyla bilinen bir beyefendiye aitmiş.”

“Öyle mi?”

“Bu da demek oluyor ki insan ne derse desin, derinlerde olduğu kişiyi değiştiremez.”

Nick, ağzı dolu olduğu için başını sallayarak onayladı.

“Görünüşe göre güzel kız onu terk edip bütün eşyalarını al-sın diye ön verandaya atmış. Şık kravatlardan birkaçını kendime ayırmış olabilirim,” dedi Perry.

“Kravat sana yakışır,” dedi Nick.

“Ben de öyle düşünüyorum. Dedektiflik işleri nasıl gidiyor?” diye sorarak konuyu değiştirdi. “Sıcak bir durum var mı?”

“Şu anda oldukça ılık ama yakında yine hızlanır,” diye tahmin etti adam.

Perry bilgece başını salladı. “Sana kadınlarla ilgilenme fırsatı

verir. Belki Forester'daki güzel kıza bir ziyarette bulunmalısın? Onunla dertleş."

Nick pahalı takımları ve mükemmel şekillendirilmiş saçları düşünerek başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Onunla kaçamak yapmak bile karmaşık olurdu."

"Dünya karmaşık şeyler sayesinde dönüyor," dedi Perry düşünceli bir sesle.

Nick güldü. "Bu önceki öğütlerinin tam tersi, dostum."

Perry ona elindeki sandviçle işaret etti. "Benim hayatımı yaşama tarzım senin nasıl yaşaman gerektiğini belirleyemez. Sen genç ve sağlıklı bir adamsın, Nicholas. Hayatın en iyi yanı karmaşık şeylerdir. Senin için endişelenmeye başlıyorum."

Bunu, 2017'nin büyük bir kısmını akan suyu olmadan geçiren bir adam söylüyordu. "Sen cidden benim için mi endişeleniyorsun?"

"Evet."

"Banka hesabı olmayan sensin," dedi Nick.

"Ya sen, ne zamandır bir kızla çıkmadın? İki? Üç ay oldu mu?" diye sordu.

"O kadar zaman geçmedi," dedi dudaklarını bükerek. *Vay canına. Söylediği gerçekten de doğrudu.*

"Ya kuraklık yaşıyorsun ya da..." Perry bir mola verip çayından uzun, düşünceli bir yudum aldı. "İştahın değişiyor."

"Emin ol, kadınlar konusunda iştahım yerinde," dedi Nick.

"O zaman belki de açık büfe yemeklerden sıkıldın ve doğru yemeği bulmayı düşünüyorsun," dedi Perry.

Genç adam arkadaşına baktı. "Sen yine banyo küvetinde ucuz içki mi yapıyorsun?"

6

17 Haziran Çarşamba, 18.30

Riley'nin ebeveynleri, Camp Hill'in eteklerinde iki katlı tuğla bir evde yaşıyordu. Kasaba nehrin öte tarafında, Harrisburg'un tam karşısındaydı. Orada her şey daha sessizdi. Bahçeler daha düzenli, arabalar daha pahalıydı. Çocuklar öğle yemeği için eve yürür, anneler pilates derslerine giderdi. Güzeldi. Normaldi.

Ancak normal kelimesi, 69 Dogwood Sokağı sakinleri söz konusu olduğunda pek kullanılan bir kelime değildi.

Riley'nin babası Roger, otuz yılı aşkın süredir depo müdürü olarak çalıştığı işinden birkaç ay önce emekli olmuştu. Bir hafta boyunca iç çamaşırlarıyla takıldıktan sonra, yerel barlarda bilgi yarışması sunucusu olarak ikinci bir kariyere başlamıştı. Çelik burunlu botları ve düğmeli gömleklerinin yerine, gösterişli eşofman takımlarıyla ortopedik spor ayakkabılar giyiyordu. İşler tıkırında gidiyordu. Haftada üç gece, Batı Kıyısı barının müşterilerine Spor Kahramanları, Ünlü Suçlular ve Gangster Sineması gibi kategorilerde rehberlik etmek için el altından nakit para ve bedava bira alıyordu.

Riley'nin annesi ise normal taklidi yapmaya bile zahmet etmemişti. Arkadaşlarının anneleri işten sonra öğle yemeği hazırlıyor veya çocuklarını yüz otuz yedi tane etkinliğe götürüyordu. Bu sırada Blossom Basil-Thorn kendi yoğurdunu yapıyor, arka bahçeyi sebzeler ve çiçeklerle dolu bir ormana dönüştürüyor, serbest dolaşan çocuklar yetiştiriyordu. Riley altı yaşındayken okula

yürüyerek gidiyor, yedi yaşında kendi kahvaltısını hazırlıyordu. On ikisine geldiğinde, arkadaşları voleybol maçına götürülürken arabada başka bir çocuğun varlığına aldırmayan ebeveynlerden oluşan bir sosyal çevre edinmişti.

Üstelik bir de sokağa bakan, güneş odasındaki* neon tabela meselesi vardı. Pazartesi, çarşamba ve cumartesi sabahları Blossom onu takınca, “Psişik Kehanetler” yazısı gururlu ve mor bir renkle parlıyordu.

Genç kadın merdivenleri çıktı. Annesinin bitki ordusunun yarısı ön verandaya taşınmıştı. Bu, yazın geldiğinin bir işaretiydi. Ön kapıdan içeri girdi.

Bir koku -yanık karnabahar mıydı o?- burnuna saldırdı. *Yine tipik bir aile yemeği.*

“Yetişkin çocuk geliyor,” diye seslendi. Kız kardeşiyle ikisi, geldiklerini duyurmadan içeri girmemeyi öğrenmişti. Ebeveynleri, çocukları artık onlarla yaşamadığı için evlerinin boş kaldığı bu yıllarda can sıkıcı derecede sağlıklı bir cinsel yaşamın tadını çıkarıyordu.

Babası, “Buradayız,” diye bağırdı.

“Pantolonlarınız üstünüzde mi?” Riley, onaylamalarını bekledi.

“Şimdilik,” dedi Blossom şarkı söyler gibi melodik bir sesle.

Riley derin bir nefes alarak mutfağın arkasındaki kısa koridora doğru ilerledi.

Onları tam da kokunun kaynağında, ocaktaki bir güveç tence-resinin üzerine eğilmiş halde buldu. “Bir rakunun yedikten sonra çıkardığı sıvılaşmış çöp gibi kokuyor,” diye yorum yaptı babası.

“Kokusu umurumda değil. Onu yiyeceksin,” diyen annesi, kocasının kalçasına tahta kaşıkla vurdu. Wisconsin aksanıyla verdiği emirler, Riley’nin çocukluğunun benzersiz film müziği gibiydi. “Doktor kolesterolünü kontrol altına alman gerektiğini söyledi ve biz de öyle yapıyoruz.”

* Güneş alan dinlenme odası. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Beni açlıktan öldürmeni söylemedi,” diye şikâyet etti babası. “Rye Ekmeğim*, sen de aynı fikirdesin değil mi?”

Ailede her zaman iki takım vardı. Riley ve babası, kız kardeşi ve annesi.

Roger, ilk çocuğa isim verme hakkını kazanmıştı. Bu yüzden o, Ametist-Lavanta yerine Riley ismini almıştı. Blossom ise Riley’nin asla bahsetmeyeceği ikinci ismini seçmişti. Sıra ikinci çocuğa geldiğinde rolleri değiştirmişler ve bu nedenle kız kardeşine Wander Nancy adını vermişlerdi.

“Ee... İlginç kokuyor,” dedi Riley.

Ebeveynleri, geleneksel Thorn selamını vermek için tartışmalarına ara verdiler. Babası onu sıkıca kucakladı. Annesi, genç kadının yanaklarını ellerinin arasına sıkıştırırken rahatsız edecek kadar yoğun bir göz teması kurardı.

“Üzgünsün,” dedi Blossom, Riley’nin kişisel alanını istila ettikten sonra.

“Neden üzgün olayım ki?” Gözlemi yanıtlamayıp kendini annesinin kollarından kurtardı. Kafasını doğrudan fırın kabının üzerine götürme gafletinde bulundu ve genzi yandı. “Ah! Bu nedir? Amonyak mı?”

“Sana söylemiştim,” dedi Roger zaferle. “Ben o çöpü yemem.” Kristaller, sukulent bitkiler ve üstü kazınmış piyango biletlerinin yığılı olduğu turkuaz renkli sehpanın üzerindeki birikmiş postayı aldı.

“O çöp değil. Lahana güveci,” dedi Blossom burnunu kıvrarak.

Kızına döndü. “Buna zorunlu oruç deniyor,” diye fısıldadı Riley’ye. “Ben uydurdum. Yeterince aç kalırsa buzdolabına koyduğum sebze salatasına dalacaktır.”

Annesi manipüle etme konusunda şeytaniydi ama güçlerini sadece iyilik için kullanırdı.

“Peki senin bu kasvetli auran, o ahmak adamın seni aldattığı kadınla nişanlanmasından mı kaynaklanıyor?” diye sordu Blossom.

* Çavdar ekmeği (Rye Bread) üzerinden sevgi ifadesi kullanıyor. (ç.n)

Riley tahtanın üstündeki kabuğu soyulmuş havuç dilimlerinden bir tane alarak yemeye başladı. “Ben iyiyim,” diye diretti. Bunu yüzüne dövme yaptırması gerekiyordu.

“Evet, tabii ki iyisin. Ama *gerçekten* iyi misin?”

“Düğünleri için hediye alacak değilim sonuçta. Aslında benimle pek bir ilgisi de yok. Belki bu sadece hayatın adil olmadığını kanıtıdır.” Eski kocası Fiji’de balayı planlarken o, iç çamaşırlarını yere atan Dickie Frick adındaki adamla yaşıyordu.

“Karma, bazen işleri çözmek için tatlı tatlı bekler,” dedi Blossom, güveci yeniden fırına itti. “Kendine sorman gereken tek şey, Griffin denen insan kılıklı mantara mı yoksa kendine mi kızgınsın?”

“Ona kızgın olduğumdan bayağı eminim,” diyen Riley, bu kez bir dilim salatalık kapıp gizlice yedi. Evlilikleri sona erdiğinde kocasını aldatan, yalan söyleyen veya işten çıkartan o değildi. Sadık bir eş olmuştu. Çalışkan bir elemandı.

“Hımm,” dedi annesi, ocakta kaynayan şeyi karıştırmak için döndü.

Hımm asla iyi değildi.

“Bana ‘hımm’lama anne,” diye itiraz etti Riley.

“Hımm.” Blossom tekrarladı.

Riley ondan geriye saymaya başladı. Annesi altıya kadar sabretti.

“*Gerçekten* ne düşündüğümü bilmek istiyorsan...” diyerek konuşmaya başladı.

“Gerçekten istemiyorum,” dedi Riley araya girerek.

“Sanırım yeteneklerini reddettiğin için kendine kızgınsın ve bunun tüm durumu engelleyebileceğini biliyorsun. Bastırmakla bu kadar meşgul olmasaydın...”

Roger bir mektubu mızrak salları gibi savurarak tekrar mutfakta belirdi. “Yanda oturan o miğfer başlı bahçe cücesi, arka bahçeye çamaşır astığımız için bizi belediyeye şikâyet etmiş,” diye bağırdı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Babasının emeklilikten sonraki diğer hobisi de iyilik yapar gibi görünen komşusu Chelsea Strump'la uzun süredir devam eden düşmanlığını alevlendirmektir. Dünyanın küçük olduğunu ve armudun dibine düştüğünü kanıtlayan Chelsea, resepsiyondaki Donna'nın yeğeniydi.

Saç spreyine ve mavi *eyeliner*'a bağlı kaldığı gibi, çocukları üniversiteye gitmiş olmasına rağmen kendini "çocukları için işi bırakmış bir anne" olarak tanımlamaya devam ediyordu... Hem de çocuklar ülkenin ta öteki ucundayken. Chelsea'nin agresif bir ebeveyn olarak sürekli etraflarında gezindiği düşünülürse bu muhtemelen bir tesadüf değildi.

Hâlâ bir minivan kullanıyor ve okul aile birliğinde yer almaya devam ediyordu. Kocasının iş için seyahat ediyordu -ki Riley'ye göre bu da bir tesadüf değildi- ve Chelsea'ye komşuların işlediği ihlalleri takip etmek için fazla zaman bırakıyordu.

"Önce bahçe, sonra çit yüksekliği, şimdi de bu!" Roger, mutlak masasının etrafında tepinircesine geziniyordu.

Blossom'ın arka bahçedeki sebze tarlası ve bahçe saksıları her yaz kontrolden çıkardı. Yabani otları yolumuyordu çünkü "onlar da yaşayan canlılar"dı. Bu da her yaz, çeyrek dönümün karmakarışık yeşil bir alana dönüştüğü anlamına geliyordu. Chelsea yabani otlardan dağılan polenin sağlığını etkilediğini iddia ediyordu.

Roger, Chelsea'nin ikinci oğlu üniversiteye gittiğinde arazilerinin arasına bir çit inşa etmişti. Chelsea, çit yüksekliğinin kurallara göre iki buçuk santim fazla olduğunu iddia ederek kasabalılara şikâyetinde bulunmuştu. Karşılık olarak, Riley'nin babası çitin kendi tarafını iki buçuk santimlik kuru otlarla kaplamıştı.

"Hadi ama Roger. Sadece kimlik bunalımı yaşayan üzgün, içi boş bir kadın," diye hatırlattı Blossom.

Riley'nin babası elindeki kâğıttan, "Senin sutyenlerini 'pornografik çirkinlik' olarak adlandırmış," diye okudu.

"O yalaka, eski kafalı sümüksüklü çocuk kendi işine bakmayı öğrense iyi olur," dedi Blossom gözlerini kısarak.

“Küçük ruhlar geliyor.” Evin önünden melodik bir ses duyuldu.

“Hepimiz tamamen giyiniğiz,” diye seslendi Riley.

Küçük ayakların koşma sesleri duyuldu ve üç yeğeni mutfığa daldı. Roger Thorn östrojenden boğulsa da umurunda değildi. Hepsi kız olan torunlarının her biriyle beşlik çakmaya başladı.

Anneleri Wander, bir Zen bulutu üzerinde süzülerek odaya girdi. Hem kadınların hem de erkeklerin durup bakmasına sebep olan bir güzelliği vardı. Dolgun koyu renkli saçları, uzun ve kalın örgülerle toplanmıştı. Annelerinin hafif düşük göz kapaklarını, biyolojik babasının kıvrımlı dudaklarını almıştı ve ince, kaslı bir vücudu vardı. İçi de bir o kadar güzel olmasaydı, Riley kardeşine karşı yoğun bir hoşnutsuzluk hissedebilirdi.

“Burası yemek mi kokuyor yoksa birinin hislerini mi algılıyorum?” diye sakın bir sesle soran Wander, masaya dilimlenmiş elma ve ev yapımı yoğurtla dolu bir tabak yerleştirdi.

“Bak işte! Kız kardeşin yeteneklerini kullanmakta sorun yaşamıyor,” dedi Blossom. Kızına dik dik bakarken torunlarından birini kucığına aldı.

Riley gözlerini devirdi. Psişik burnunu Tanrı vergisi olarak görmeye ikna olamamıştı.

“Hesty, bu kötü kokuyor,” diye ilan etti altı yaşındaki Rain.

Wander ilk hamileliğini duyurduğunda, anne-kız bütün hafta sonunu uygun bir büyükanne adı bulmak için geçirmiş, en sonunda ocağın ve ailenin tanrıçası Hestia’da karar kılmışlardı. Ancak “Hestia” küçük çocuklar için oldukça uzun bir isimdi.

“De-de!” Sekiz yaşındaki en büyük çocuk River, Roger’ın üstüne atladı.

Dört yaşındaki Janet hepsini görmezden gelip sessizce lavabonun altındaki dolaba gizlendi.

“Nasılsın?” Wander, yoga sayesinde kaslanmış kollarını Riley’ye dolayarak ona sımsıkı sarıldı. Uzun bir etek ve üç çocuk annesinin hakkı olmayan karın kaslarını gösteren göbeği açık bir bluz giyiyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Sarılışına karşılık verirken, “İyiyim,” diye ısrar etti.

“Kardeşin sabah haberlerinde malum-kişinin malum-kişiyeye malum-şeyi verdiğini gördüğü için üzgün,” dedi Blossom. Rain’i yere indirmeden önce yanağından sesli bir şekilde öptü.

“Tabii ki iyisin,” dedi Wander. Janet’in gizlendiği dolaptan attığı bir ayakkabıyı yakaladı. Aile karmaşası Wander’ı hiç etkilemiyormuş gibi görünüyordu. Riley, bunun onun doğumunun beklenmeyen bir sonucu olup olmadığını merak etti. “Kim olmaz ki? Eski kocalardan bahsetmişken, Raphy akşam yemeğine geliyor. Tatlı için organik çilek getirecek.”

“Harika!” dedi Blossom.

Riley’nin aksine, Wander eski eşiyle dostane ilişkiler sürdürmeyi başarmıştı. Aslında her ikisiyle de. Biri yasal olarak eski kocasıydı. Diğerine sadece el tutuşarak yaptıkları bir törenle bağlılığını göstermişti. Bu sayede boşanmak yerine elini bırakması yetmişti.

Raphael kendini gelecek vaat eden bir sanatçı olarak görüyordu. Belli ki “gelecek vaat eden” kendine duyduğu güvensizlik hissi tarafından felç edilmek anlamına geliyordu. Adam, Riley’nin ailesinin onu tanıdığı yıllar boyunca bir kez bile çizim veya resim yapmamıştı. Ancak Wander’ın üç kızından ikisinin dünyaya gelmesine katkıda bulunmuş ve yaratıcılığını tetiklemesi için kendi seramik fırınına satın alma kararıyla da küçük bir kredi kartı borcu dağı üretmeyi başarmıştı.

İpucu: İşe yaramamıştı.

“Stüdyoya gel. Enerji temizliği yaparız,” dedi Wander, Riley’ye.

“Ayrıca bir tarot açılımı,” diye seslendi Blossom.

“Temizliğe veya açılıma ihtiyacım yok,” diye ısrar etti Riley.

“Evet, ihtiyacın var.” Kız kardeşi ve annesi aynı anda cevapladı.

“Yeteneklerini israf ediyorsun,” diyen Blossom, elindeki kaşığı Riley’ye doğru kaldırdı.

Annesi mobilya boyama dönemine girmeden önce, doğal meşeden saygın bir görüntüsü olan fakat artık eskitme yeşile dönüşen masanın etrafında sıkışarak oturmuşlardı. Roger salatasını çiğniyor, çocuklar ton balıklı sandviç yiyorlardı. Geri kalan herkes de lahana güvecinin kâselerinde bıraktığı acı çamuru karıştırıp duruyordu.

“Anne, şu konuyu bırak artık,” dedi Riley yorgun bir şekilde.

“Sadece şunu söylüyorum. Eğer yeteneklerine uyum sağlasaydın, Griffin’in ne kadar büyük bir hata olduğunu en başında fark ederdin,” diye ısrar etti Blossom.

“Teşekkürler, anne. Şu an duymak istediğim şey tam olarak bu.”

“Bazen en çok inciten sözler, en çok duymaya ihtiyacınız olanlardır,” dedi Wander, rahatsız edici bir göz temasıyla.

“Kız kardeşini dinle.” Blossom ısrar etti.

“Hiçbirini dinleme,” dedi Roger. “Sen olduğun gibi mükemnelsin. Şimdi güvenlik kamerasını tekrar nasıl açacağımı göster bana. Strump ağaca attığım sutyenlerin tümünü fark etti mi, bakmak istiyorum.” Telefonunu Riley’nin yönüne doğru itti.

“Kimin sutyenlerini hangi ağaca attın?” Blossom sert bir şekilde sordu.

“En son ne zaman bir görü gördün?” Wander, Riley’ye sordu. “Bunları bastırman tehlikeli olabilir. Kendini koruduğunu düşünebilirsin ama bir gün patlayana kadar bu gücün tamamını içinde biriktiriyor da olabilirsin.”

Riley telefonun uygulamasını açtı ve baristayı düşündü. Arından şekerci Nick’i düşündü... O korkunç yatak örtüsünü... Bir de onu bacakları arasında hissettiğini.

Boğazını temizledi. “Lütfen, başka bir şey konuşabilir miyiz?”

Raphael ritmik bariton sesindeki neşeyle, “Kendi çizim kâğıdımı yapmaya başladım,” diye duyurdu. Zaten uzun ve ince bir

vücuda sahipti ama hacimli afrosu ona fazladan bir on santim daha kazandırıyordu.

“Aferin sana, tatlım,” dedi Wander huzurlu bir sesle.

Riley, masanın diğer tarafındaki kardeşiyle göz göze gelip kaşlarını kaldırdı. Wander hafifçe göz devirdi. Tüm o uçucu yağlar ve kalın örgülü saçların altında, genç kadının derinden sevdiği yargılayıcı bir insan vardı. Psişik yetenekler konusunda aynı fikirde olmasalar da onlar bir aileydi. Serbest bırakıldıkları bir çocukluğu birlikte atlatmış olmaları, onları dost da yapmıştı.

“Son zamanlarda ilginç bir fal baktın mı, Blossom?” Raphael sordu.

“Eh, ayrıntıları açıklamam etik olmaz tabii ki. *Ama* birinin güveninin suistimal edildiğini ortaya çıkaran bir açılım yapmıştım. Bir hafta sonra, müşterim kocasını başka bir adamla yakaladı. Elbette eşcinsel olmanın hiçbir sakıncası yok. Tüm insanları sevmek güzel ve normal,” derken torunlarının duyabileceği şekilde sesini yükseltmişti. Sonra tekrar sesini alçaltıp devam etti. “Onu dışarı attı ve tüm eşyalarını da verandaya fırlattı.”

“Bu ona kendini çok güçlü hissettirmiş olmalı,” dedi Wander.

Riley midesinin dibinde yapışkan, içinden atamadığı bir utanç hissetti ve evindeki zarfı düşündü. Her ay düzenli olarak gelirdi. *Kendi hikâyesinin sonunu önceden tahmin edebilir miydi? Etseydi bile, kendine inanır mıydı?*

17 Haziran Çarşamba, 22.30

Riley eski taş konağın merdivenlerini zorla tırmandı.

Ailesiyle yemek yedikten sonra babasının, komşuları yasal yollardan kızdırabilmesi için belediye kanunlarının çıktısını almıştı. Ardından bir saat boyunca yeğenleriyle oynamış, annesi de Raphael'e yaratıcılığını yönlendirmesi için tarot açılımı yapmıştı.

Üçüncü kata çıkmıştı ki banyo kapısı açıldı.

"Of, hadi ama Dickie," diye homurdandı Riley. "En azından bir bornoz giyemez misin?"

"Hayır," dedi zayıf, çıplak kalçasıyla odasına yavaşça yürüyen komşusu. "Oğlanları havalandırmam lazım."

Genç kadın öğürüp eliyle ağzını kapattı. Komşusunun kırışık beyaz kalçasının sol tarafında bir ortaparmak dövmesi vardı. Zarif. "Öyle mi? O zaman kapalı kapılar ardında havalandır," diye peşinden seslendi.

Dickie dövmeye bir şaplak atıp açık kapısından içeri girdi. Bir anda, Dickie'nin çıplak kalçası yerini başka bir şeye bıraktı. Koridor eksenini üzerinde kaydı ve Riley, devrilmekten korunmak için ahşap duvar kaplamasına elini dayadı.

Burnu şiddetle seğirirken kendini yumuşak pamuk şeker bulutlarına düşüyormuş gibi hissetti.

"Bu da ne..."

Derken düşme hissi aniden durdu. Pastel bulutlar aralandığında, kendini Dickie'nin açık kapısına bakarken buldu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Ancak şimdi karanlıktı. Dickie de bir bornoz giyyordu -Tanrıya şükür- ve birine "göt herif" diye sesleniyordu. Kapıyı adamın yüzüne çarpmak için geri adım attığında, siyah eldivenli bir el kapıyı açıp onu içeri itti. Görüş hattında ikinci bir el belirdi. Bu el, bir silah tutuyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi Riley.

Silah iki kez ateşlendiğinde, kulakları çınlayıp uğuldarken Dickie yere çöktü. Riley kulaklarında uğuldayan seslerin arasında koşan ayak sesleri duydu. Bulutlar görüşünü engelliyordu ancak barut ve kan kokusu alıyordu. Bakışları Dickie'nin cansız gözlerine odaklandı. Öfkeli ve şaşkın görünüyordu. Altından sızan koyu renkli bir gölet ahşap zemini kaplıyor ve "Defol," yazan paspasın altına doğru yavaşça yayılıyordu.

"Ne oluyor be..."

Görü, geldiği kadar hızlı bir şekilde yok olurken Riley'yi güçsüz bırakmıştı ve şimdi başı dönüyordu. Kusmak üzereydi.

Dickie'nin kapısı kapalıydı. Yanında duran siyah eldivenli bir saldırgan yoktu. Ter içinde titreyerek yere yığıldı. Kalbi, göğsünde *stakato** bir SOS ritmiyle çarpıyordu. Annesinin lahana yemeğinden sonra eve dönerken yediği *taco*, onu dünyayı ters yönden ziyaret etmekle tehdit ediyordu.

Dickie'nin televizyonunun sesini ve odasında hareket ettiğini duyabiliyordu. Adam yaşıyordu. Ölü halde yerde yatmıyordu.

"Gerçek değil," dedi Riley fısıltıyla. Gerçek değildi. Bu gıda zehirlenmesiydi. Lahanadan kaynaklanan bir halüsinasyondur. Riley kendi kapısına doğru sürünüp içeri girdi.

Mide bulantısının yarattığı gelgite hazırlıksız yakalanmıştı. Mutfaktaki çöp kutusuna doğru tökezleyip şiddetle kusmaya başladı. Bu kadarı *taco* için fazlaydı.

Zemin, üstüne kıvrılıp ölmek için güzel bir yer gibi görünüyordu. Mutfak halısının üzerine uzanarak gözlerini alçı tavana dikti.

* Kesik ve kuvvetli bir ritimle. (ç.n.)

Birisi Dickie'yi vurmuydu.

Dickie ölmüştü.

Bu gerçek değildi. Bariz şekilde hayattaydı. Riley'nin beyninin mantıklı tarafı bir açıklama ararken, bozuk olan kısım görüntüyü tekrar tekrar oynatıyordu.

Çantasını düşürdüğü yerde telefonu çalmaya başladı. Annesi arıyordu. Fakat o, cevap veremeyecek kadar yorgundu ve başı dönüyordu. Blossom muhtemelen kızlarından birinin çok ciddi bir sorunu olduğunu hissettiği için tam horlarken uyanmıştı.

Annesinin yetenekleri çoğunlukla kehanetlerle ilgiliydi. El falı, tarot kartları, bazen çay yaprakları. Yine de Blossom'ın gelişmiş annelik içgüdüleri, kızlarından birinin sorun yaşadığını ona her zaman haber verirlerdi.

Riley'nin midesi o kadar bulanıyordu ki "yeteneklerini görmezden gelme" konuşmasını dokuz milyonuncu kez yapamıyacaktı. Annesi bu olayın altında gıda zehirlenmesinden kaynaklanan halüsinasyonlar olduğunu düşünmeyecekti. Görü yeteneğinin kanıtını görecekti.

"Ben az önce geleceği görmedim," diye tekrarlarlarken derin ve ağır nefesler alıyordu. "Halüsinasyon gördüm. Lahana yüzündendi. Gıda zehirlenmesi."

Ayaklarının üzerinde doğrulmadan önce, tekrar kusmayacağından emin olana kadar bekledi. Bacakları titriyordu ve saunadaymışçasına terlemişti.

Odasının kapısını açtı ve durup Dickie'nin kapısına baktı. İçeriden NCIS sesleri geliyordu. Ölü insanlar dizi tekrarlarını izlemeydi. Kapıyı kapatıp koltuğa çöktü. Belki birkaç dakika televizyon izler ve çöp kutusunu temizlemeden önce kendini toparlardı.

Kanallar arasında gezinirken yanlışlıkla Kanal 50'de duraklayınca kusma hissi geri göndü. Griffin'in sabah yaptığı evlilik teklifinin görüntüleri gösteriliyordu.

Kapatma tuşuna basıp mutlu çiftin ustalıkla kontur yapılmış yüzlerini ekrandan sildi.

Aniden çöken sessizlik dikkatini çektiğinde tamamen alarm durumuna geçti.

Dickie televizyonu asla bu kadar erken kapatmazdı. Belki de bir sorun vardı?

Öylece oturup biraz daha düşündü ama dayanamadı. “Lanet olsun,” diye mırıldanarak kapısının kilidini açıp koridora göz attı. Evin geri kalanı hâlâ sessizdi. Merdivenlerde şüpheli adımlar yoktu. Kapıya doğru yaklaşan silahlı kötü adamlar yoktu.

Ya sahte şekerci Ateşli Nick, işin içindeyse? Tamamen yabancı birinin, biraz önce kafasında ölümünü gördüğü... şahit olduğu... hayal ettiği... halüsinasyon gördüğü... bir adamın peşine yalandan bahanelerle düşme ihtimali neydi?

Ateşli Nick ölümcül bir suikastçı mıydı?

Eğer öyleyse, Dickie onu kızdıracak ne yapmıştı?

Ayrıca bir katili fiziksel olarak çekici bulması, Riley için ne anlama geliyordu?

“Bu saçmalık,” diye mırıldandı kendi kendine. Dickie’nin kapısının yanına sokulup kulağını ahşaba dayadı. Nefesini tutup dinledi.

Öte tarafta bir gıcırtı duyuldu. Sessiz bir hışırtı ve başka bir gıcırtı daha geldi. Komşusu hâlâ genital bölgesini mi havalandırıyordu? Yoksa gamzeli, soğukkanlı bir katil kanıtları mı imha ediyordu?

Kapı aniden açıldığında çığlık atarak geriye doğru sendeledi.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı Dickie. Şimdi bir bor-noz giyyordu ama hakiki, sapık bir ihtiyara yaraşır şekilde önünü bağlamaya tenezzül etmemişti.

Riley, buruşuk erkek organları gördüğü için hayatında hiç bu kadar rahatlamamıştı.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey. Sadece...”

“Koca kulaklarını kapımın üzerine dayayarak beni mi dinliyorsun?”

LUCY SCORE

Riley her zaman her iki kulağının da normal boyutta olduğunu düşünmüştü.

“Evet, televizyonunun sesi kesildi ve endişelendim.”

“Endişe mi?” Dickie kıkırdadı. “Eğer yaşlı Dickie’nin tadına bakmak istiyorsan, bahane uydurmana gerek yok.” Ona kasık bölgesini işaret etti.

“Bak, zaten bu gece bir kere kustum. Sadece endişelendim, senin... düştüğünü sandım.” *Kendi kanından oluşan bir havuzun içine. Şekerler hakkında yalan söyleyen yakışıklı bir yabancı tarafından öldürüldükten sonra.* “Sadece Küçük Dickie’yi ört ve burada olduğumu unut,” deyip odasına yöneldi.

Dickie’nin, “Herkes Dickster’in tadına bakmak istiyor,” diyerek kapısını kapattığını duydu.

“İğrenç.” Hiç değilse “Dickster” yaşıyordu.

Kendi odasına geri döndü, kustuğu kabı temizleyip kilitleri yeniden çevirdi ve Hershey Bears imzalı, şanslı hokey sopasını buldu. Silaha en yakın şeyi buydu.

Her ihtimale karşı.

Telefonu tekrar çaldı.

“Merhaba, anne,” diyerek yorgun bir şekilde cevapladı. “Hiç bir sorun yok. İyiyim.”

18 Haziran Perşembe, 19.02

Pensilvanya'da uzun saatler boyunca arabada kapalı kalmak sadece bazı aylarda mümkündü. Haziran ayında ne olacağı belli olmazdı. Hava serin ve yirmi bir derece olabilirdi ya da dört bin dört yüz derece ve nemli.

Dickie Frick'in evinin arkasındaki çakıllı otoparkın ucunda bekleyen Nick, serin akşam saatleri için minnettardı. Önündeki konak bir zamanlar etkileyici olmalıydı, oysa şimdi zor zamanlar geçiren devasa bir cenaze evi gibi görünüyordu.

Radyosu son seste çalan bir cip otoparka girdi. Adam, Riley Thorn'un sevimli spor şortu ve tişörtüyle araçtan atlamasını hayranlıkla izledi. Riley bagajı açıp birkaç torba aldı.

Çok güzel bacakları vardı.

İşte şimdi kendini şehvet düşkünü bir sapık takipçi gibi hissediyordu. İnsanlar habersizce izlenebilmelerinin ne kadar kolay olduğunu fark etse kimse bir daha evinden çıkmazdı.

Riley tam eğilmiş yerdeki alışveriş torbalarını alacakken aniden durdu ve doğrudan ona baktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nick.

Eğilebileceği kadar eğilip gözlerini gizlemek için şapkasını daha da aşağıya çekti ama uzun boylu bir adamdı ve belli ki Thorn da şüpheli bir kadındı. Otoparkta onun aracına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Nick telefonundaki GPS'e kendini kaptırmış gibi görünmeye çalışıyordu ki Riley camına vurdu.

Adam camı açtığında, "Yine şeker mi satıyorsun?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Tek başınayken otoparkta bir yabancıyı sorgulamamalısn," dedi Nick. İyi insanların başına sürekli kötü şeyler geliyordu.

"Ne yani? Bunu benim için seksen yaşındaki komşularımdan biri mi yapmalı?" diye sordu Riley.

Belli ki yolları son kez kesiştiğinden bu yana güvenini sarsacak bir şey yaşamıştı.

"Bana dik dik bakmayı bırak da arabaya bin," diye komut verdi.

"Ha, tabii ya," dedi genç kadın gülerek. "Bir yabancıнын arbasına bineyim, öyle mi? Beni ikinci bir mekâna götürüp öldürmen için mi?"

Adam iç çekti. "Bunu yapmak zorunda kalmak istememiştim ama..." Ona rozetini gösterdi. "Bin."

Riley gözlerini kırptırdı ve söylediğini yaptı.

O yolcu koltuğuna otururken Nick, "Seni tekrar görmek güzel, Thorn," dedi.

Riley telefonunu çıkarıp adamın fotoğrafını çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ortadan kaybolma ihtimalime karşı, fotoğrafını ve arabanın tanımını kardeşime gönderiyorum," dedi Riley. "Rozetini tekrar gösterebilirsin."

Nick rozeti verip bekledi.

"Sinsi herif! Sen polis değilsin. Burada özel dedektif yazıyor."

Genç kadın kapı koluna uzandığında, Nick otomatik kilit düğmesine bastı.

"Yemin ederim, avazım çıktığı kadar haykırarak aletini yumruklar ve 911'i ararım," diye tehdit etti.

"Sakin ol, Rambo," dedi Nick umursamaz bir sesle. "Seni kaçırmıyorum. Kimliğimi açığa çıkarmaman için uğraşıyorum." Otoparka gürültü yaparak giren bir minivanı işaret etti. İki araç-

lık alanı ve geçişi büyük ölçüde kapatacak şekilde park etti. Şoför koltuğunun arkasından saçında mor balyaj olan, en az yüz yaşlarında bir kadın dışarı atladı.

“Dinle, Nick, tabii eğer gerçek adın buysa,” diyerek konuşmaya başladı Riley.

Ancak adam elini kaldırdı. “Ben, Nick Santiago. Şeytani çecikiliğe sahip bir özel dedektifim ve Dickie’yi arıyorum. Şimdi biraz bekle.”

Kötü Park Yapan Kadın, Riley’nin cipinin arkasında bıraktığı alışveriş torbalarına göz dikmişti. Kadın, Nick’in hayatında gördüğü en kalın gözlük camlarının arkasından gözlerini kısarak bakıyordu. Nick, otoparkın arkası bir yana, kadının muhtemelen dört adım ötesini bile göremeyeceğinden oldukça emindi ama daha önce de yanılmıştı.

“Lanet olsun,” dedi Nick, kadın onun arabasına odaklanıp yürümeye başlamıştı. Evde yaşayan iki kişi tarafından fark edilmişti. Otoparkta beklemek aptalca bir fikirdi.

Telefonuna yazarken heceleri vurgulayarak, “Santiago,” dedi Riley. Nick mesaj sesi duydu. “Eğer beni öldürürsen, kardeşim bundan hoşnut kalmayacak,” diye uyardı onu.

“Dinle, Thorn. Şu anda kimliğimi açığa çıkarmazsan sana ne istersen vereceğim. Başka bir izinsiz giriş suçlamasından kendimi kurtarmam gerekirse...”

“Başka mı?” diye tısladı Riley.

“Ne istersen. Thorn. Ne istersen.”

Camında bir tıkırtı oldu. İnsan sarrafı olduğunu düşünüyordu. Ancak yanındaki kadın, ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. Adam, onu ele verip vermeyeceğini bilmiyordu.

Nick camı açıp en çekici, gamzeli gülümsemesini takındı. Bu silahı anaokulunda keşfetmişti ve o zamandan beri ustaca kullanıyordu.

“Her şey yolunda mı, Riley?” diye sordu kadın. Gözlük mercikleri yüzünden Nick’i kocaman, kötü bir bakışla süzüyordu.

Boyu o kadar kısaydı ki arabanın kapısından içeri zar zor bakabiliyordu. *Bu kasvetli binanın sakinleri neden bu kadar şüpheliydi?*

Genç adam nefesini tutup gülümsedi.

“Her şey yolunda, Bayan Penny,” dedi yolcu koltuğundaki esiri gönülsüzce.

“O halde, bu yakışıklı kim?” Bayan Penny hâlâ Nick’e şüpheliyle bakıyordu.

Riley bir an duraksayınca adam kontrolü eline aldı.

“Ben Nick, Bayan Penny. Riley’nin yeni erkek arkadaşı.”

“Kız arkadaşı” şu anda büyük olasılıkla kendi tükürüğüyle boğuluyordu. Nick, yaşlı kadına gülümserken bir yandan da Riley’nin sırtına vurdu.

“O ukala şerefsizi unutman iyi olmuş,” dedi Bayan Penny.

Nick, ukala şerefsizin, Riley’ye yüzük takan adam olup olmadığını merak etti. Genç kadının omzunu sevgi dolu bir tavırla sıktı. “Sen iyi misin, bebeğim?”

Riley, aletini yumruklama planına geri dönmek üzere gibi görünüyordu.

“Harika,” diye hırıltılı bir şekilde cevap verdiğinde adam rahatladı. “Harikayım.”

“Peki, Nick. Ben, Bayan Penny. Biz sicilini kontrol ettikten sonra istediğin zaman buraya akşam yemeğine veya kahvaltıya gelebilirsin.” Yavaş, rahatsız edici bir tavırla göz kırptı.

“Ee. Teşekkür ederim, Bayan Penny. Sizinle tanışmak güzeldi,” dedi. Riley’yi bırakarak elini pencereden uzattı. Kadının elini kavrayışı şaşırtıcı derecede güçlüydü.

“Bayan Penny, ehliyetinizi geri mi aldınız?” diye sordu Riley.

Kadının yüzü pembeye döndü. “Sanırım ütümü açık unuttum. Kontrol etsem iyi olacak! Hoşça kalın!”

Nick, kadının binanın arka kapısına doğru hızla yürümesini izledi.

“Öncelikle, Bayan Penny kaç yaşında? Yüz beş gibi görü-

nüyor ama kırklı yaşlardaymış gibi hareket ediyor,” diye sordu merakla.

“Seksen. Şimdi lütfen komşularımdan birini öldürmeden git.”

Adam şaşkınlıkla sırtıttı. “Cidden buraya birini öldürmek için mi geldiğimi düşünüyorsun?”

“Dickie Frick’i aramak için yalandan bahanelerle kapımı çaldın, şeker parası toplamak için *değil*. İki gün sonra seni otoparkta pusuda yakaladım. Açıkça belli ki kötü niyetlisin,” dedi.

“Yani katil olduğunu düşündüğün biriyle arabaya bindin? Bu sorumsuzca. Ailen sana yabancıların tehlikeli olduğunu öğretmedi mi?”

“Öncelikle, hayır. Ailem bana yabancıların tehlikeli olduğunu öğretmedi. İkinci olarak, komşularımın hepsinden daha sert bir şekilde aletini yumruklayabilirim, bu yüzden onlara ulaşmak için önce beni geçmek zorundasın. Üçüncüsü, affedersin sapık takipçi. Beni yargılama hakkın yok.”

“Gereksiz riskler almamalısn, Riley.”

“Bana ne yapacağımı söyleme, *Nick*.”

Kısa, gergin bir sessizlik içinde oturdular.

“Kimliğimi ele vermediğin için teşekkür ederim,” dedi sonunda.

“Senin için yapmadım. Bayan Penny’yi senden uzaklaştırmak için yaptım,” diye cevap verdi Riley.

“Kimseye zarar vermek için burada değilim,” diye söz verdi Nick ona gülümseyerek.

Görünüşe göre Riley’nin onun gamzelerine karşı bağışıklığı vardı. Nick Santiago için bu alışılmamış bir durumdu.

“Eğer işbirliği yaparsam, bana istediğim her şeyi vereceğini söyledin. Cevap istiyorum. Neden beni ve komşularımı takip ediyorsun?” diye sordu.

“*Takip etmiyorum. Gözlemliyorum.* Hukuki olarak çok önemli bir ayırım var,” diye açıkladı.

“Kelime oyunları,” dedi Riley. “Peki, neden ‘gözlemliyorsun’?”

“Kaputumun dibinde durup bana bir Bieber hayranı gibi gözlerini dikmeden önce, komşun Dickie’yi yakalamaya çalışıyordum,” dedi.

“Amcam,” diye düzeltti Riley. “Ayrıca ben sana gözlerimi dikmemiştim.”

“Evet, tabii. Bayan Penny de senin ikinci dereceden kuzenin. Ben de aslında şeker satıyorum,” diye alay etti Nick.

“Sen bizi sapık gibi gizlice gözetliyordun ve ben de seni yakaladım. Sen bildiğin sapıksın.”

“Gözlemliyorum. Ben bildiğin gözlemciyim ve hayır, sapık değilim,” dedi Nick iç çekerek. “Beni fark eden ilk komşu sensin.”

“Çünkü komşularımın çoğu uzağı göremiyor ve yarı sağır. Dickie’den ne istiyorsun?” diye sordu.

“Ona sadece birkaç evrak teslim etmek istiyorum.”

“Sonra ne olacak? Kafasına mı sıkacaksın?”

Güzel Riley Thorn, oldukça gelişmiş bir hayal gücüne sahipti.

“Ben bir özel dedektifim, Thorn. Tetikçi değilim. Genellikle insanları vurmam,” dedi yorgun bir gülümsemeyle.

Genç kadın onu inceleyerek ruhuna sızıyormuş gibi uzun uzun baktı. Nick, göğsünde hissettiği karıncalanmanın kesinlikle hayal ürünü olduğunu düşünüyordu.

Orada kilitlenmiş gibi, göz teması kurarak oturdular. Ta ki kadının sonunda nefes verip koltuğa yaslanana kadar. Ancak o zaman Nick’in göğsündeki karıncalanma kayboldu.

“Tamam, ne kadar büyük bir belaya bulaştı?” diye sordu.

“Biraz,” dedi Nick kaçamak bir şekilde.

Riley panelin üstündeki kâğıtları gözüne kestirip onları kapmak için harekete geçti.

“Hey, Nancy Drew”, elini evraklardan çek,” diye uyardı Nick.

“Telif hakkı ihlali?” diye okudu Riley ve rahatlamış bir gülümsemeyle koltuğa çöktü. “Bir dakika. Dickie sadece elli yedi yaşında mı? Yüz yaşında gibi görünüyor.”

* Aynı isimli başkarakterin başına gelen gizemli olayları anlatan roman serisinden uyarlanan Amerikan gizem drama dizisinin ana karakteridir. (e.n.)

Adam evrakları geri kapıverdi. “Görünüşe göre *Nature Girls* markasını organizasyonun izni olmadan sapkın amaçlar için kullanıyor.”

“İyk. O iğrenç barın sahibi Dickie mi?” Genç kadının burnunun etrafı kırışınca daha da sevimli oldu.

Nature Girls, Harrisburg’un daha köhne bölgesinde bulunan bir bardı ve garsonları gerçek *Nature Girl* üniformalarının pornografik çakmalarını giyiyordu. Hepsi kısa pileli etekler, göbeği açık bırakan düğmeli bluzlar ve *Nature Girl* rozetlerinin daha uygunsunuz versiyonlarıyla süslenmiş askılar takıyordu.

“Karşındaki odada yaşayan amcanın ne iş yaptığını bilmiyor musun?” diye takıldı Nick.

“Yakın bir aile değiliz.”

“Birlikte yaşıyorsunuz,” diye hatırlattı Nick.

“Telif hakkı ihlali yüzünden insanlar öldürülmez, değil mi?” diye sordu Riley. Adamın sorusunu görmezden gelmişti ve ciddi görünüyordu.

“Genellikle öyle bir şey olmaz ama bu evraklara yanıt vermezse, buradaki sahte amcan da dahil olmak üzere, insanlar büyük miktarda para için dava edilebilir,” diye açıkladı Nick.

Bu cevap kadını tatmin etmiş gibiydi ve gözle görülür şekilde rahatladı. “Yani senin işin elinde belgelerle insan kovalamak mı?” diye sorarak bacaklarını uzattı.

Nick direnemeyip bacaklarına hayranlıkla baktı. “Bazen,” dedi.

“İşin, benimkinden daha sıkıcı olabilir,” dedi Riley aracın içine göz gezdirerek. İçerisi protein barı kâğıtları ve boş su şişeleriyle doluydu.

“Tüm bu ihtişam ve görkemi etkileyici bulmuyor musun?” diye sordu Nick. “Bu arada, şu *Mountain Dew* şişesinden içme.”

“Burada ne kadar süredir oturuyorsun?” diye sordu Riley, şeyi kısmen merak ve dehşetle süzerek.

“Bugün iki saat kadar oldu. Müşteri bunun için ödeme yapacağını söyledi.”

“Sana kötü haber vermek istemem ama Dickie genellikle perşembe geceleri saat ondan önce eve dönmez,” dedi.

“Tanrı aşkına,” dedi Nick saate bakarak. “Bir üç saat daha burada oturmayacağım. Saat ona kadar gelmeyeceğinden emin misin?”

Riley başını salladı. “Perşembe geceleri saat onda eve döner, duş alır ve *NCIS* tekrarlarını izler.”

“Duvarlarınız ne kadar ince?” diye sordu adam.

“Neredeyse arkasını görebileceğin kadar.”

Şimdi, çekicilik seviyesini artırma zamanı gelmişti.

“Tamam, hadi gidelim.” Nick kilidini açıp kapısını itti.

“Nereye?” diye soran genç kadın hızlıca dışarı çıktı.

Nick onun cipine yöneldi, dava belgelerini bir market poşetine koydu ve sapları bileklerine doladı. “Senin evine,” dedi.

Riley yüzünü ekşitince burnunun etrafı kırıştı. Sevimli bir burundu. “Aklını mı kaybettin?” diye sordu.

“Sevgilimin tüm bu eşyaları o merdivenlerden tek başına taşımamasını izlersem nasıl bir erkek arkadaş olurum?” diye sordu.

“Sahte olan türden?” diye karşılık verdi Riley.

Ancak adam çoktan arka kapıya yönelmişti.

18 Haziran Perşembe, 19.15

Nick'in merdivenlerden yukarı çıkan kalçası, Riley'nin aradığı dikkat dağıtıcı unsurdu. Eskimiş kot pantolonunun gergin kasları üzerindeki hareketi seyretmek, tüm gün bastırmaya çalıştığı paniği uyuşturan bir etkiye sahipti.

Griffin'in kalçası her zaman hoşuna gitmeyecek kadar düz olmuştu. Dövmesi ya da gamzeleri de yoktu. Ayrıca hiçbir şeyi gönüllü olarak bir yerlere taşımamıştı. Ne market alışverişini ne çamaşırını... Üstelik düğün gecesi Riley'yi kucağına alıp eşikten de geçirmemişti.

Ellerinin işinin önemli bir parçası olduğunu iddia etmişti. Kamera önünde jest ve mimik yapma dersini fazlasıyla ciddiye alıyordu.

Oysa Nick, market alışverişini bir şampiyon gibi taşıyordu ve kalçası çok daha güzeldi. Ayrıca tişörtünün kolu açıldığında Riley onun üst kolundaki dövmeyi de görmüştü.

Beyni, o korkunç yatak örtüsü ve muhteşem, çıplak bedene dair başka bir görüntü daha sunarak onu merdivenlerde tökezletti. Acaba bir görüşünü gerçekleştirirken -Çıplak Ateşli Nick- bir diğerini -Ölü Dickie- engellemek mümkün mü, diye merak etti.

"Sen iyi misin?" diye soran adam, kaşlarını seksi bir şekilde kaldırmıştı.

"Evet." Riley yalan söyledi. "Merdivenlerden düşmek benim hobimdir."

Nick ona "kalçama baktığını biliyorum" anlamına gelen bir gülümsemeyle baktıktan sonra yukarı çıkmaya devam etti.

Diğer komşuları görmeden üçüncü kata kadar geldiler.

Genç kadın öne geçip kapıyı açtı. "Gir içeri," derken Dickie'nin kapalı kapısına tedirgin bir şekilde göz gezdirdi.

İç çamaşırlarını çıkarıp bırakan komşusu, özel dedektifin onu izlemesine yardım ettiğini bilirse aşırı derecede sinirlenecekti. Ancak Riley'nin görüşü gerçekleşirse, Dickie'nin telif hakkı ihlali dışında daha büyük sorunları olacaktı.

Nick, Dickie'ye zarar vermek için gelmemişti. Bundan oldukça emindi. Belki "yeteneğini" nasıl kullanacağını tam olarak bilmiyordu ancak onda *herhangi bir cinayete meyilli manyak enerjisi hissetmiyordu*.

Ayrıca bütün bu alışverişi taşımak için iki sefer yapması gerekecekti.

"Güzel manzara." Adam, çatı pencerelerinden nehri işaret etmişti. Poşetleri tezgâhın üzerine koyup içindekileri çıkarmaya başladı.

Riley gözlerini kırıp yiyecekleri kaldırmak için adım attı. "Teşekkür ederim."

"Sanırım gördüğüm en çirkin koltuk bu," dedi adam kahverengi ve yeşil damalı kanepeye bakarak.

Haksız değildi. Önceki kiracının bir kedi sahibi olduğu belliydi çünkü koltuğun dolgu malzemesi bir kolunun içinden aktif olarak çıkmaya çalışıyordu.

"Ben geldiğimde odadaydı," dedi genç kadın.

Nick bir elinde peynir cipsleri, diğer elinde deniz yosunu atıştırmalığı tutarken yüzündeki ifade sorgulayıcıydı.

Riley, onun elindeki iki paketi de alıp mutfak lavabosunun üzerindeki dolabı açtı. Önce peynir cipsini, ardından onu kamufle etmek için önüne deniz yosunu torbasını koydu.

"Ne var?" diye sordu, adamın onu inceleyen bakışını fark etmişti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Sen cici bir kızsın, değil mi?” dedi Nick.

Riley anında kendini rencide olmuş gibi hissetti çünkü bunun bir iltifat olarak söylenmediğini biliyordu. “Affedersin?”

“Yalnız yaşıyorsun ama her sabah yatağını yapıyorsun,” dedi.

“Çoğu insan her gün yatağını yapıyor,” dedi Riley kibirle.

“Fırsatın olmasına rağmen, sırf kibarca rica ettiğim için otoparkta beni ele vermedin,” dedi Nick.

“Olay çıkarıp *seksen yaşındaki komşumu tehlikeye atmak istemedim*,” diye diretti o da.

“Yapmadın çünkü senden rica ettim. İşte bu kadar basit. *Ayrıca* gamzelerimi ve kalçamı beğeniyorsun ama benimle flört etmedin bile.” Nick, imalı bir şekilde kaşını kaldırdı.

“Ah, lütfen. Belki de seni çekici bulmuyorumdur,” diye karşı çıktı.

“Eh. Hiç sanmam,” dedi Nick. Her kadının begeneceği bir adamın özgüveniyle konuşuyordu. Bu sadece Riley’yi daha da sinirlendirdi. “Gerçeklerle yüzleş, Thorn. İyi bir kızsın. Kibar bir kızsın. Kurallara uyan bir kızsın.”

“Hiç büyümeyen lisedeki kötü çocuğun konuşması bu,” dedi Riley sinirle.

“Beni incitiyorsun, Thorn.”

“Sanmıyorum.”

Nick’in gülüşü ölümcül derecede çekiciydi. “İyi kızların en çok neyini severim, biliyor musun?”

“Lütfen. Aydınlat beni,” dedi Riley gözlerini devirerek.

Adam lavabonun üstündeki dolaba uzandı ve deniz yosunu atıştırmağını çıkarıp Riley’ye fırlattı. “İyi kız görüntülerinin ardında daima kötü bir şey yapma arzusu gizlerler.” Peynir cipsi paketini çıkarıp açtı, içinden bir tane alıp yedi.

Mutfağında durmuş, onu etkilemek için baştan çıkarıcı bir şekilde rahatsız ediyor ve *bir de* atıştırmaıklarını yiyordu. Riley hem öfkelenmiş hem de son derece tahrik olmuştu. “Tamam, dostum. Sıra bende,” dedi.

“İstedigini yap,” dedi Nick, kollarını davetkâr bir şekilde açarak.

“Peki. Sen sebebi olmayan isyankârlardansın. Kuralları çiğneyen, ‘bir işe ya da bir kadına bağlanamam’ tavırları olan bir tipsin. Bu ‘kötü çocuk’ kariyerinde, eminim ki çok sayıda deri ceketini omzuna atıp çıkmışsındır. Sıkıcı olduğu için normal bir hayat yaşamak istemediğini *iddia ediyorsun*. Tabii bunların hepsi göstermelik.”

“Gerçekte ne istiyorum, Thorn?” diye sordu. Mavi-yeşil gözleri sıcaktı, eğleniyordu.

Riley zihninde oynamaya başlayan o edepsiz, çıplak görünün tadını kimin çıkardığından emin değildi. “Belki normal sevmediğin için değil, başaramayacağını düşündüğün için isyankâr rolü yapıyorsun. Belki de zamanında gelip sebepsiz yere gül getiren veya kreşe çocuk bırakan adam olmak *istiyorsun*. Ama bunu yapabileceğini düşünmüyorsun çünkü yeterince güvenilir veya sorumluluk sahibi olduğunu düşünmüyorsun.”

Nick onu uzun bir süre inceledi. Sonra şımarık, muhteşem herif bir peynir cipsini daha ağzına attı. “Senden hoşlandım, Thorn.”

“Ah, bunu duyduğuma *çok* sevindim,” dedi genç kadın alaycı bir sesle. Paketi onun elinden kapıp peynir tozunu parmaklarından yalayışını izlemiyormuş gibi davrandı.

“Bilirsin, düşünüyordum da...” diye başladı Nick.

Tam olarak ne düşündüğünü biliyordu. “Hayır.”

“Ne de olsa çıkıyoruz...”

“Çıkıyoruz,” diye düzeltti Riley.

“Hem benim de senin sahte amcanı beklemem gerekiyor...”

“H-A-Y-I-R.”

“Ben bize pizza söylesem ve burada, senin uygun konumlu dairende takılsak nasıl olur? Bir randevu gecesi yapalım mı?”

Nick Santiago tehlikeliydi. Belki komşusunu öldürmek için burada değildi ama kesinlikle güvenilir değildi. “Teşekkür ederim ama almayayım,” dedi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Görüyorsun, işte o iyi kız yine geldi,” diye takıldı adam, ona doğru bir adım attı. “Bana ‘evimden defol git’ demek yerine, ‘hayır, teşekkür ederim’ diyorsun.”

Nick’in her bir hücrelerinden fırlayan testosteron, Riley’nin vücuduna tıpkı uyuşturucu gibi etki ediyordu. Kalbi Mors alfabesinde “Yakışıklı Adam Alarmı” çalıyordu ve meme uçları o fark etmeden taşa dönmüş gibiydi.

“Yardıma için teşekkür ederim. Şimdi lütfen, evimden defol git, Nick,” dedi.

Nick yeniden o öldürücü gülümsemesini sunduğunda, genç kadın onu eğlendirdiğini anlamıştı.

Vın! Hormonlar anında sistemine doldu ama Riley Thorn, hormonlardan daha zekiydi.

Onu kolundan tutup kapıya kadar eşlik etti.

Nick kapıda durup Riley’nin gözlerine baktı. Kadın onun çamaşır deterjanının ve deodorantının kokusunu alabiliyordu. Ateşli bedeninden yayılan o enfes sıcaklığı hissedebiliyordu. Belki de onu öpecekti. Ya da belki de *Riley onu* öpecekti.

“Sonra görüşürüz, Thorn,” dedi Nick ve çenesine hafifçe dokundu.

“Güle güle, Nick.”

Onu çıkarken izledi. Kaslı kalçasını saran yıpranmış kot. Geniş omuzlarının üzerinde esneyen beyaz bir tişört.

“Hu-huu, genç yabancı!” Lily’nin sesini duydu. “Odamdaki birkaç mobilyayı taşımama yardımcı olabilir misin?”

Riley merdivenlerin başına geçti. “Nick gidiyor, Lily. Onun odana gelecek zamanı yok,” diye bağırdı.

Adam başını kaldırdı ve ona başka bir çekici gülümsemeyle baktı. Sonra da rahat bir tavırla asker selamı verdi.

“Şundaki kıça da bir bakın.”

Nick Santiago hayatlarından çıkarken Riley, Lily’nin iç gözlemine katılmadan edemedi.

10

18 Haziran Perşembe, 21.05

Nick elindekileri dengelemeye çalışırken parmağıyla kapı ziline dokundu. Çan gibi ses devasa evin içinde yankılandı.

İçeriden biri, "Girin!" diye haykırdı.

Nick başını salladı. Güvenlik, burada açıkça bir öncelik değildi. Bu konuda Riley'yle konuşmalıydı. İçeri girince holün boş olduğunu fark etti.

Sol taraftaki odadan, "Yardım eder misin, delikanlı?" diye soluk soluğa bir ses geldi. Nick, mobilyalarla dolu şık bir oturma odasının ortasındaki minderde oturan yaşlı bir beyefendi gördü. Adamın ayakları ve bacakları garip açılardaydı, alnına doğru kayan peruk da öyle.

Nick taşıdığı her şeyi holdeki masaya bırakıp adama yöneldi.

"Hareket edemiyor musunuz?" diye sordu elini uzatarak.

"Lotus pozisyonundayken bazen kalça eklemim kilitleniyor."

Adamın elini kavrayıp sağa sola sallanmaya başladı.

Nick, yaşlı yogiyi çözmek için her iki elini, üst vücut gücünün çoğunu ve yaklaşık iki dakikasını harcadı. Eklemlerinden iç acıtan çıtlama sesleriyle kemik kırılmasına benzeyen bir çatırtı duyulduktan sonra adam uzuvlarını düzelterek tekrar ayağa kalkabildi.

"Ah! Yardımın için teşekkürler, genç adam." Alnındaki teri sildi. "Ben Fred, bu arada."

Nick, adamın kemiklerinin dışarı fırlamadığından emin olmak için ona bir göz attı.

“Nick.” Fred’in elini bıraktığında adamın yere yığılıp kalmadığını görünce rahatladı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Fred. Nick’e kim olduğunu veya burada ne yaptığını sormadan, ayaklarını sürüyerek odadan ayrıldı.

Nick eşyalarını topladıktan sonra ön kapıyı kilitleyip merdivenlere yöneldi. İkinci katta, Bayan Penny’nin kapalı kapısının ardında söylenerek küfrettiğini duydu. “Beni ejderha ateşiyle alt edebileceğini mi sanıyorsun, lanet olası amatör? Buz asidimin tadına bak, piç kurusu!” Kadının oyun oynadığını umdu.

Üçüncü kat çok daha sessizdi. En azından banyo kapısı açılana kadar öyleydi. Aldatma hakkında bir Carrie Underwood şarkısı koridora yayıldı. Ardından Riley Thorn, sadece mavi bir banyo havlusuna sarınmış şekilde ortaya çıktı. Hafif ve parlak, narenciye gibi bir koku yayıyordu.

Onu fark ettiğinde çığlık attı. Taşıdığı kablosuz hoparlör yere düştü. Panik içinde savunma pozisyonu almak için eğildiğinde duş malzemeleri kovası da öyle.

Havlusunu göğüslerinden göbek deliğine kadar zarafetle kaydırdığında Nick, kibar bir beyefendi olduğundan merdivenlere doğru döndü.

“Burada ne işin var?” Riley soluk soluğa sordu.

Nick, bir elinde pizza kutusunu tutuyordu. “Randevumuz var ya?”

“Hayır!” diyen Riley’nin arkasından havluyu düzeltmek için telaşlı bir şekilde çırpındığını duydu. “Beni sadece dairem için kullanmak istiyorsun.”

“Kesinlikle *sadece* değil,” dedi Nick. Onu sadece bir anlığına görmüştü ama o inanılmaz bir andı.

“Bu yaşananların düşündürebileceğinin aksine, bir parça öz saygım var. Bir anda ortaya çıkıp memelerime bakmana, sonra da Dickie eve gelene kadar dairemde kamp yapmana izin veremeyeceğim.”

“Memelerin harika. Pizzada da pastırma var.” Kutuyu omzunun üzerinden açarak ona gösterdi. “Hadi ama Thorn. Sadece bir iki saatliğine, hem bedava pizza da var. Sonra seni rahatsız etmeyeceğim.”

Riley öfke ve çelişki dolu bir sesle inlerken, zaferin kokusunu almıştı.

“Peki, şuna ne dersin?” Diğer elindeki poşeti kaldırdı. “Çikolatalı ve marşmelovlu dondurma.”

Riley iç çektiğinde, Nick kazandığını biliyordu.

“Ah. Tamam, iki dakika giyinmeme izin ver.”

“Benim için giyinmene gerek yok,” diye şaka yaptı.

“Çok komik. İki dakika,” dedi ve pizzayı adamın elinden kaptı. Riley kapısını çarpıp onu ve dondurmayı koridorda bıraktığında, Nick hâlâ sırtıyordu.

Tam iki dakika sonra, adam kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığında kapı açıldı. Riley ıslak saçlarını geri taramış, -ne yazık ki- bir şort ve Shippensburg Üniversitesi tişörtü giymişti. Elinde bir dilim pizza vardı. Tatlı, temiz ve sinirli görünüyordu.

Nick, ondan yayılan o hoş narenciye kokusunu alarak yanından geçip küçücük mutfığa girdi ve iki tabak çıkardı.

“Hadi içeri gel. Kendini evinde hisset,” dedi genç kadın alaycı bir sesle.

“Tüm bu süre boyunca bana sinirli davranmayacaksın, değil mi?” diye takıldı Nick.

“Sen dairemde olduğun sürece kesinlikle sinirli olacağımı garanti edebilirim,” karşılığını verdi Riley.

“Al.” Bir dilim pizza daha eklediği tabağı ona verdikten sonra kendi tabağına da iki dilim koydu. İki kâğıt havlu yırtıp birini Riley’ye uzattı.

“Arabanda beklemeyi seçebilirdin.” Riley söylenerek koltuğa doğru ilerledi.

Nick oturup ayakkabılarını çıkardı. “Yeni kız arkadaşımın randevuma gelmek varken neden öyle yapayım ki?”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Gerçekten tuhaf birisin,” dedi Riley. “Su, bira ya da soda?”

“Su.” Aslında bira istiyordu ama teknik olarak görevdeydi.

Riley iki bardak suyu sehpanın üzerine koyup yanına oturdu.

Çirkin kanepeler estetik olduğu kadar da rahattı. Küçük olduğu için dirsekleri birbirine değiyordu. Riley’nin cildi hâlâ duşunun etkisiyle hafif nemliydi ve bu da Nick’in beyefendilik çabalarını altüst ediyordu.

“Gergin görünüyorsun, Thorn,” dedi Nick.

“Vay canına, neden acaba?”

“Eğer daha iyi hissedeceksen, seni yarı çıplak görmek bütün haftamın en güzel anıydı,” dedi. Hatta muhtemelen ayın en iyi anıydı. “Eşitlik sağlamaya bile hazırım, bilirsin. Senin daha iyi hissetmen için.”

Bu sefer Riley’nin gülüşü biraz daha sıcaktı. “Pantolonun üstünde kalsın,” dedi.

Riley’nin telefonu sehpanın üzerinde titremeye başladığında ekran, “Annem” adıyla aydınlandı.

İkisi de telefona baktı.

“Açmayacak mısınız?” diye sordu Nick.

“Kesinlikle hayır.”

“İlginç bir kızsın, Thorn.”

“Değilim,” diye ısrar etti.

“Elbette öylesin. Sen bir muammasın. Bir sır.”

“Muamma ne demek biliyorum.” Riley ona yandan bir bakış attı.

“Senin gibi bir kızın böyle bir çöplükte ne işi var?”

Riley ikinci dilimini yerken ona bakmaya başladı. “Bu soruyu nasıl yorumlayacağımı ya da nasıl cevaplayacağımı gerçekten bilmiyorum.”

“Bu soruyu yorumlamanın birden fazla yolu mu var?”

“Farklı şeyler ima ediyor olabilirsin. Mesela benim gibi bir kızın, deliliği açıkça ortadayken neden bir tür akıl hastanesinde değil de kendi başına yaşadığını merak ediyor olabilirsin. Ya da

LUCY SCORE

Harrisburg'un emekli derneğinin yarısıyla ev arkadaşı olması ve cehennemden fırlamış bir koltukla yaşamak zorunda kalması için ne kadar kötü çuvallaması gerektiğini düşünebilirsin."

Nick gülümsedi. "Kafanın içi yorucu bir yer olmalı."

"Tahmin bile edemezsin," dedi Riley.

"Cidden, burada yaşamaya nasıl başladın? Kaç yaşındasın ki otuz mu? Üniversiteye gittin," dedi tişörtünü işaret ederek. "Sonra ne yaptın?"

Genç kadın iç çekti ve duruşunu düzeltti. "Otuz dört. Güzel kurtardın, bu arada. Uzun, sıkıcı bir hikâye ve sıkılmaktan hoşlanan bir tipe benzemiyorsun."

Nick'in içinden bir his, Riley Thorn ile ilgili hiçbir şeyin sıkıcı olmadığını söylüyordu.

"Hadi, Thorn. Sırlarını anlatırsan ben de benimkileri anlatacağım."

"Ah, ondan şüpheliyim," dedi Riley şakayla.

Nick boş tabağını kaldırdı. "Biraz daha pizza ister misin yoksa dondurma için hazır mısın?"

"Dondurma," diye karar verdi.

"Sen konuş, ben dondurmayı paylaştırım." Nick mutfığa dönüp Riley'nin minimalist mutfak gereçlerinin arasından bir çift kâse çıkardı. "Aklı başında, ciddi bir uyuşturucu ya da ruhsal sorunu yokmuş gibi görünen bir kadının, üçüncü el mobilyalarla döşenmiş ve kablolu yayını olmayan harap bir konakta ne işi var?"

Başını koltuğun arkasına yaslayıp onu izlerken, "Bütün bunları hayatımda kötü seçimler yaptığımı söyleyerek özetleyebilirim," dedi Riley.

"Tüm birikimini bir *Ponzi** şemasında mı kaybettin?" dedi Nick ısrarla. Doğuştan meraklı bir adamdı. İnsanların hikâyelerini, motivasyonlarını, onları şimdiki durumlarına getiren ne-

* Yüksek kâr getiren bir üretim varmış gibi göstererek yatırımcıları sisteme katmayı amaçlayan bir dolandırıcılık yöntemidir. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

denleri ve nasılları bilmeyi severdi. Onu daha önceki ve şimdiki kariyerine yönlendiren de bu içten gelen merakı.

“Eğer evliliği bir *Ponzi* şeması olarak düşünürsen, evet,” dedi Riley.

“Anlaşıldı. Bayan Penny’nin bahsettiği şerefsiz.” Nick tahminde bulunup dondurmasına yumuldu.

“İyi bir hafızan var,” dedi Riley. Kulağa iltifattan çok şüpheli geliyordu.

“Bir şeye ilgi duyduğumda böyle olur.”

Adam elinde kâseler ve kaşıklarla koltuğa geri döndü.

“Bayan Penny çok ilginçtir,” dedi Riley alaycı bir sesle.

“Sen de insanı sıkıntıdan öldürmüyorsun, Thorn. Demek evlendin.”

“Umutsuzca doğru adam olmasını istediğim yanlış bir adamla evlendim. Eğlenceli kısmı şu ki bir şeyi umutsuzca istemek, onun sihirli bir şekilde gerçek olmasını sağlamaz. O beni aldattı. Boşandık. Ailesinin avukatı acımasız bir köpekbalığı gibiydi ve tabiri caizse, kendimi oradan kanlar içinde sürükleyerek çıkardım. Evi, arabayı, işimi aldı ve bir yıl sonra işte buradayım. Hayatımı bir editör ve yaşlılar için canlı teknik desteğe dönüşmüş biri olarak geçiriyorum.”

Her şeyi olduğu gibi anlatıyor ve “yazık bana” demiyordu. Bu Nick’in hoşuna gitmişti.

“Hem aldatıp hem de her şeyi aldı mı? Şerefsiz doğru bir tanımış,” dedi Nick. Riley’nin dondurmasını saat yönünde karıştırmasını izlerken.

“Dün tekrar nişanlandı. Beni geri vermeye zorladığı yüzükle,” dedi. “Kız yirmi dört yaşında.”

“Of.”

“Kız için biraz üzülüyorum. Neye bulaştığının farkında bile değil.” Silkelenip biraz dondurma aldı. “Yeterince kendimden bahsettim. Sen hiç *Ponzi* şemasına maruz kaldın mı?”

Kaşlarını çattı. “Ben uzun ilişki adamı değilim.”

“Hayır. *Gerçekten mi?*” Sesindeki alaycılık bayağı abartılıydı.

“Aydınlat beni, Thorn. Beni ele veren neydi?”

“Bütün o kötü çocuk özgüveni. Kendinden çok eminsin. Bir kadının senin özgüvenini uzun süreli olarak zedelediğini anlayabiliyorum,” dedi genç kadın meydan okurcasına.

Nick güldü ve Riley o sıcak, parlak kahverengi gözleriyle ona gülümsedi.

“Komik,” dedi.

“Ciddi olalım, peki. Uzun süreli bir ilişki yaşadın mı hiç?” diye sordu Riley. Kaşığı ağzından nasıl çıkardığını, yüzüne düşen saçların nasıl görüldüğünü izlerken Nick’in dikkati dağılmıştı.

Adam saçını yüzünden uzaklaştırınca Riley ona şaşkınlıkla baktı.

“Tek çeşit yemekten çok, bir açık büfe adamıyım,” dedi Nick, Perry’nin söylediklerini hatırlayarak.

Riley onu bir kahkahayla şaşırttı. “Belki de benim hatam buydu. Bir yemek seçtim ve gıda zehirlenmesi geçirdim. Bir dahaki sefere açık büfeye giderim.”

Başını salladı. “Hayır, gitmezsin. Sen tek eşli bir tipsin. Birini seçip onunla hayat kurmayı *seversin*.”

Riley tekrar güldü. “Bunu, katil palyaçolar tarafından kovalanmakla eşdeğermiş gibi söylüyorsun.”

“Eh.” Nick omuz silkti. “Evet, öyle.”

“Bu yüzden mi özel dedektif olarak çalışıyorsun da daha...”

“Sıkıcı bir iş yapmıyorum? Daha ruh emici? Ya da baskıcı?” dedi Nick.

“Düzenli diyecektim.”

Genç adam ürperdi. “Ben düzenden ya da güvenceden hoşlanmam. Hatalarım için başkalarını suçlayamayacağım anlamına gelse bile, kararları kendim vermek isterim.”

“Hımm.” Riley onu ilgiyle inceliyordu. “Bay Santiago, kendinizi beş yıl sonra nerede görüyorsunuz?” diye sordu.

“Ne bu şimdi, iş görüşmesi mi?”

“Sosyal deney.”

Nick eski mindere yaslandı. “Bilmiyorum. Sanırım kendimi şu an olduğum yerde, şu an yaptığım şeyleri yaparken görüyorum,” dedi. “Belki sadece daha güzel şeylere sahip olurum. Ya sen?”

“Beş yıl sonra mı? Sevdiğim bir işim olsun isterim. Şerefsiz olmayan biriyle ilişki. En az bir köpek ve belki bir iki tane çocuk. Ayrıca bir fincan kahve alabilmek için her gün kontrol etmemi gerektirmeyecek bir banka hesabı. Sessiz. Huzurlu. Mutlu. Normal.”

“Macera. Yenilik. Heyecan,” diye cevap verdi adam, parmağıyla kendi göğsünü işaret ediyordu.

“Belli ki sahte ilişkimiz asla yürümeyecek,” dedi Riley kendinden emin bir tavırla.

Eliyle bedenini işaret eden Nick, “Ama bu açık büfeyi tatmak istersen, haber ver,” dedi.

Genç kadın kahkaha attı. “Bronzlaşmış ‘iyi’ çocuğa âşık oldum. Dövmeli bir kötü çocukla ikinci bir ilişkiye girmem. Tam bir felaket oluruz.”

“Felaketler çok eğlenceli olabilir,” diye hatırlattı ona.

Riley gözlerini devirdi. “Bu tam da Nick Santiago’nun söyleyeceği bir şey.”

Gece on bire doğru Dickie Frick hâlâ ortaya çıkmamıştı ve Riley giderek daha fazla endişeleniyordu.

Dokuzuncu kez kapı deliğinden baktıktan sonra koltuğa geri dönerken, “Bu garip,” dedi. Saat ilerledikçe daha da endişeli görünüyordu.

“Muhtemelen bara takılmıştır,” diye tahmin etti Nick.

“Başına bir şey gelmemiştir, değil mi?” Riley endişeyle altdağını çiğniyordu.

Gerçekten endişeli görünüyordu. Nick başını hafifçe eğdi. “Sana bunu düşündüren ne?”

Riley, üç kez üst üste omuz silktili ve onun gözleri yerine bakışlarını etrafta gezdirdi. “Bilmiyorum. Belki sadece bir his,” dedi.

Sahte kız arkadaşı ona yalan söylüyordu.

Nick bekledi.

“Yani, içgüdüsel olarak bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettin mi hiç?” diye sordu Riley. Sırtı dimdikti. O kahverengi gözler ona umutla baktığında, kendini onaylarken buldu.

“Tabii. İçgüdüler. Daha fazla insan içgüdülerini dinlemeli,” dedi.

“Peki ya içgüdülerin sana akılalmaz bir şey söylerse?” diye sordu Riley biraz daha yaklaşarak. Minder, onun ağırlığı altında çöktü.

Şu anda, Nick’in içgüdücü “Öp onu,” diye haykırıyordu ve kendi tavsiyesini dinlemeye hiç niyeti yoktu. “Sanırım içgüdülerini dinlememenin sonuçlarını tartman gerekebilir,” dedi.

Eğer onu öperse yanlış bir fikre kapılmasına sebep olacaktı. Nick “özel bir şey” aramıyordu ve Riley Thorn’un “özel bir şey” isteyen bir kız olduğunu biliyordu. O, akşam yemeği randevularına zamanında gelip doğum günlerini ve yıldönümlerini hatırlayacak, her akşam 17.30’da eve dönüp *T-ball* koçluğu yapmayı gönüllü olarak üstlenecek birini hak eden bir kızdı.

O öyle biri değildi.

“Bunu söylemeden korkuyordum.” Riley iç çekti. Sonra iç çekişı, bir esnemeyle sonuçlandı.

Nick saatine bakıp “Gitmem lazım,” dedi.

“Eğer Dickie eve gelirse sana mesaj atayım mı?” diye sordu Riley.

Eğer. Nick’in örümcek hisleri kelime seçimi yüzünden titreşti.

“Onun başının belada olduğunu düşünmen için bir sebep var mı?” dedi ısrarcı bir sesle.

Genç kadın hareketsiz kaldı -fazla hareketsiz- ve en sonunda, “Geçerli bir sebep değil,” dedi.

Yüzü çok yakındaydı. O büyük, kahverengi gözler ve içindeki endişe, adamın koruyucu içgüdülerini parmağında oynatır gibi kolaylıkla harekete geçiriyordu. Riley birden irkildi ve Nick

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

onun niye korktuğunu merak ederek aşağı baktı. Görünüşe göre, bilinçsizce çıplak dizine koyduğu eli kadını ürkütmüştü.

İkisi de bedenlerinin birbirine temas ettiği noktaya baktı.

Genç kadın aletini yumruklamakla tehdit etmek yerine, ona doğru hafifçe eğilmişti. Davet eder gibi. İçinden “durma, yap hadi” diye yükselen tezahüratlar kasıklarında da yankılanıyordu. Eğer tatlı bir şort ve bir çift üzgün kahverengi göz, onu ter içinde bırakacak kadar tahrik ediyorsa en iyisi Riley’den olabildiğince uzak durmasıydı.

Karmaşık şeylerle uğraşamazdı. Yeniden birinden sorumlu olmak istemiyordu.

“O zaman belki de endişelenmemelisin,” dedi ve Riley’nin bacağına arkadaşça bir şekilde dokunup elini geri çekti. “Ayrıca, onun iyiliğinden sorumlu değilsin, Thorn. İnsanları kendilerinden koruyamazsın. Hiçbir şey olması gerektiğini düşündüğün gibi gitmez.”

“Hımm.”

Nick ayağa kalktı, birden Thorn’un şekilli bacaklarından uzaklaşmak için huzursuzlanmaya başladı. “Benimle kanepende zaman geçirdiğin için teşekkür ederim.” Umursamaz cazibesini kolaylıkla yeniden takınmıştı.

Riley de kalktı ve o gün ikinci kez ona kapıya kadar eşlik etti. Sadece bu kez, bunun son olacağını biliyordu.

“Pizza için teşekkürler,” dedi Riley. Hâlâ endişeli görünüyordu ve sorunu her neyse düzeltmek istediği için Nick kendini kötü hissetti. Eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

“Dickie eve geldiğinde haber vermek konusunda endişelenme,” dedi Nick. “Onu yarın barda yakalarım.” *Nature Girls*’e gitmekten kaçınmıştı çünkü “ne bakıyorsun be” denilen ve ardından silah çekilen türde bir yerdi. Bu yüzden Frick’i evde yakalama ihtimalini değerlendirmişti.

“Tabii. Güle güle, Nick.” Riley’nin vedalaşma şeklinden mesajını aldığı belliydi.

“Görüşürüz, Thorn.” Belgeleri avucunun içine vurarak son bir kez hüznü gözleri olan güzel kıza baktı.

19 Haziran Cuma, 08.55

Kahve, bilgisayar ekranını kahverengi ince bir sis tabakasıyla kapladı.

Riley, öksürerek masasındaki peçete kutusuna uzanıp dökülen kahveyi temizledi. Her sabah yaptığı gibi Bella Goodshine'in her yaptığını takip etme etkinliği beklenmedik bir yöne sapmıştı. Kulaklığı takılı olan Bud, ona şüphe dolu bir bakış attıktan sonra onu görmezden gelmeye devam etti.

Riley, kulaklıklarının ses düzeyini ayarladıktan sonra videoyu başından itibaren tekrar izlemeye başladı.

"Ben Kanal 50'den Gretchen Gallagher, Little Amps Kahve Dükkânı'ndan canlı yayınla sizlerle. Burada, kısa süre önce bir çalışanın yaşamını değiştiren bir deneyim yaşandığı söyleniyor."

Kamera pembe saçlı baristaya döndü ve Riley kulaklığının sesini ayarladı.

"Maris, izleyicilerimize ne olduğunu anlatır mısın?" diye sordu muhabir.

"Pazartesi sabahıydı, bir kadın soğuk bir kavanoz kahve almak için gelmişti ve ben para üstünü verirken, 'İda, lenf bezlerini kontrol ettirmeni istiyor' dedi. Ben de 'Ne?' dedim ama o kapıdan çıkıp gitti. Çok korkmuştum çünkü İda benim büyük büyükannemdi. Dört yıl önce vefat etmişti."

İçine yayılmaya başlayan korku hissiyle, "Ah, olamaz," diye mırıldandı Riley.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Peki, sonra ne yaptın?” diye soran muhabir, baristanın tüm söylediklerini dikkatle dinliyordu.

“Hemen doktora gittim,” diye cevapladı Maris.

“Lütfen hasta olma. Lütfen hasta olma,” diye mırıldandı Riley.

“Sonuç olarak tiroit kanseri olduğumu öğrendim,” dedi Maris gözleri büyüyerek. “Ancak erken teşhis edildi ve tedavisi çok mümkün.”

“Psişik iyiliksevere bir mesaj vermek ister misiniz?”

Maris, titreyen gülümsemesi ve yaşlı gözleriyle kameraya baktı. “Sadece şey demek istiyorum, hanımefendi, siz ve büyük büyükannem Ida hayatımı kurtardı...”

Riley röportajı kapatıp kulaklıklarını çıkardı. Yetişkin hayatı boyunca, gördüğü görülerin gerçekliğine dair hiçbir somut delili olmamıştı. İradesi dışında aldığı uyarıların gerçekten gerekli olup olmadığını hiç kontrol etmemişti ve yabancılar için bulmak zorunda kaldığı “kayıp” eşyaların gerçekten bulunup bulunmadığından emin değildi.

Bu kötüydü. Çok kötüydü.

Eğer büyük büyükanne Ida gerçekten mezarından mesaj veriyse ve Barista Maris gerçekten tiroit kanseriyse bu demek oluyordu ki Dickie Frick’in hayatı da yüzünden kurşun yiyerek son bulabilirdi.

Ne boktan iş.

Bud’ın arkasından bir bakış attı. Oldukça uzun bir Reddit tartışmasının ortasında gibi görünüyordu ve muhtemelen ona hiç dikkat etmeyecekti. Telefonu kaldırıp annesini aradı.

“Riley! Canım, nasılsın?”

“Anne, varsayımsal bir sorum var ve buna çok takılma, tamam mı?”

“Bir dakika. Yünümü bir kenara bırakayım. Yeni alpaka yünüm bugün geldi.” Bir çarpma sesi ve kısık bir küfür duydu. “Hazırım. Tamam. Artık tüm dikkatim sende,” dedi Blossom.

Riley bir nefes aldı. “Eğer birisi henüz olmamış bir şeyi görürse...”

LUCY SCORE

“Görüşü olan biri geleceği görürse,” diye düzeltti annesi.

“Her neyse. Bunun anlamı, onu durdurabilir veya olanları değiştirebilir mi yoksa ne olursa olsun gerçekleşir mi?” diye sordu.

“Tatlım, her şey çok ince detaylara bağlı. Sen...”

“Ben değil. *Başka biri*,” diye ısrar etti.

“Peki. *Başka biri* gelecekte olabilecek bir şeyi görebilir ya da gördükleri başka bir şeyi temsil ediyor olabilir. Tarot kartları gibi.”

“Yani bazen bir silah, aslında bir silah olmayabilir mi?” Riley umutla sordu.

“Tarot kartlarında silahlar yoktur, şapşal. Ama diyelim ki sen ya da *birisi*, bilemiyorum... Etrafta dolanan büyük bir yılan yığını gördü.”

“Ah. İğrenç!”

“Yılanlar birkaç farklı şeyi temsil edebilir,” dedi Blossom onu duymazlıktan gelerek.

“Yani görüntüler veya rüyalar her zaman gerçeği yansıtmaz mı?” diye sordu Riley.

“Nadiren gerçeği yansıtır. Dürüst olmak gerekirse, görüş yeteneğine sahip olanların sadece en güçlüleri gelecek ya da geçmişle doğrudan bağlantı kurabilir. Çoğu zaman çözülmesi gereken mesajlarla uğraşırlar.”

Güçlü mü? Riley’nin hayatında bu sıfat, eski kocasının avukat ekibi dışında hiçbir şeye uymamıştı.

“Peki, eğer görüş sahibi biri komşusunun vurulup öldüğüne dair uyanırken bir kâbus görmüşse?” diye sordu.

“Oh, o zaman komşuya işlerini halletmesini önerirdim,” diye şaka yaptı Blossom.

“Anne!”

“Şaka yapıyorum! Ciddi yeteneklerden bahsediyoruz burada. Çoğumuz mesajlarımızı sembolizm ve ince detaylar aracılığıyla alırız. Bahsettiğin türde bir görüş o kadar güçlü olur ki alıcı asla inkâr edemez.”

“Peki ya gelecek?” Riley’nin eli burnunun kemerine gitti. “Eğer birisi geleceği görüyorsa değiştirmek zorunda mı? Değiştirmeli mi? Değiştirmek mümkün mü?”

“Sana kesin bir cevap veremem, tatlım. Eğer birisi geleceği değiştirebilse bile, o kişi bunun etik olup olmayacağı konusunu sorgulamak zorunda kalacaktır. Biliyorsun, büyükannen Kuzey Amerika Medyumlar Loncası’nın etik komitesinde yer alıyor. O bu konuda daha fazla rehberlik sağlayabilir,” dedi Blossom. “Onu arayıp konuşmalısın.”

Elanora Basil ciddi, korkutucu bir aile reisiydi. Aynı zamanda Doğu Sahili’ndeki en tanınmış medyumlarından biriydi. Kendisine ait bir televizyon programı teklifi almıştı ve “saçmalık” olarak adlandırıp reddetmişti. Aynı şekilde, torununun aile yeteneklerini reddetmesini de “saçmalık” olarak görüyordu.

“Teşekkürler, anne. Sadece... Merak ediyordum,” dedi Riley, büyükannesiyle psişik etiği konusunda sohbet edeceği bir telefon konuşması yapmaya hiç niyeti yoktu.

“Ne zaman istersen, çocuğum! Umarım yardımcı olmuştur.”

Olmamıştı. Hiçbir şekilde yardımcı olmamıştı.

Riley, Walnut Caddesi’ndeki polis karakolunun önüne park ettiği cipinden inmeyi ancak dördüncü denemesinde başardı. Hemen yeniden direksiyonuna geçip kapıyı sertçe kapattı.

“Hayır. Bu çok saçma. Ne yapmalıyım? Oraya gidip ‘hey, komşumun vurulacağına dair psişik bir görüş gördüm’ mü diyeyim?” dedi.

“Hiçbir şey yapmamaktan ve sonra adam öldürüldüğünde bok gibi hissetmekten iyidir.”

“Hiç sırası değil, Jimmy amca.”

“Sadece söylüyorum. Pisliğin teki olsa da eğer ölürse bu konuda bir şey yapmadığın için kendini kötü hissedersin.”

Ölü amcası haklıydı.

Riley sessizce küfredip gözlerini kapattı. "Bu berbat bir şey," diye mırıldandı.

Derin bir nefes alıp hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Psişik olmayı denedi.

Hafızasından görüyü çağırdı ve adım adım onu yeniden yaşadı.

Bu sefer daha istikrarlıydı. Belki de Riley öyleydi. Her iki şekilde de üçüncü kat koridoru yatay bir dönme dolap gibi değildi ve Riley *taco* kusmuyordu. Karanlıktı. Ev sessizdi. O garip kabarık bulutlar arasından Dickie'nin kapısına doğru ilerleyen gölgeyi zar zor görebiliyordu. Zihinsel olarak aşağı doğru bakmaya çalıştı.

Boynunun arka tarafından ter aktı ancak sahneye sonuna kadar bağlı kaldı. Siyah spor ayakkabılar bulutlar arasında belirdi. Siyah, üzerinde kırmızı alevler bulunan spor ayakkabılar. Deri eldivenli bir el hafifçe kapıya vurdu.

Kapının diğer tarafındaki televizyon sesi kesildi. Ardından adım sesleri geldi.

"Dickie, lanet olası kapıyı açma." Riley görüyü değiştirebilirse geleceği de değiştirebileceğini umuyordu.

Ancak aptal herif kapıyı açtı. Yine yıpranmış bornozunu giymiş ve önünü bağlamamıştı.

"Sana söyledim," diye mırıldandı Dickie. "Bir sorunun varsa patronunla hallet, it herif." Bunlar Dickie'nin son sözleriydi. Kapıyı kapamaya çalıştı ancak o eldivenli el onu durdurdu. Silah kaldırıldı. Ateşlendi.

Riley sarsılarak kendine geldi. Sırtından Niagara Şelalesi gibi ter akıyordu. Kalbi hızla çarpıyordu, nefesi dondurma arabasının ardından bir buçuk kilometre koşmuş gibi kesik kesikti. Bulantı dalgası onu vurdu.

Bu saçmalığı bunca zamandır engellediğine şaşırmamalıydı. Nasıl biri sürekli bu hisleri yaşamak isterdi ki? Sürekli gribe yakalanmak gibiydi.

Hâlâ titreyerek haziran güneşine geri çıkıp arabanın kapısını kapattı.

“Bunu yapabilirsin,” dedi kendine. “İçeri gir ve Dickie Frick’in öldürüleceğini söyle. Sonra onlar deli gömleğini getirmeden kaç.” Omuzlarını geriye atıp titrek bir nefes aldıktan sonra sokağın karşısına geçti.

Hayatında izlediği TV şovlarının hepsi, üniformalı memurların ve dedektiflerin kötü kahve içip boş muhabbet ettiği yoğun bir polis merkezi vaat etmişti. Bunun yerine, üç duvar boyunca sert ahşap sandalyelerin sıralandığı boş bir bekleme salonu bulundu. Alanı, titreyen floresan lambalar aydınlatıyordu. Levhalarda ziyaretçilerin silah, tütün ürünleri ve evcil hayvan getirmesine izin verilmediği belirtiliyordu. Ayrıca ziyaretçilerin pantolon ve ayakkabı giymeleri de zorunluydu.

Vinil sandalyelerden ikisi doluydu. Birinde çok sinirli görünen bir anne oturuyordu ve Siri’den en yakın askeri okulu bulmasını istiyordu. Diğer sandalyedeyse mevsime göre fazla kalın ve lekeli, bol bir eşofman altı giymiş sakallı bir adam vardı. Horluyordu.

Duvarda, kilitli bir kapının yanında plastik camlı bir pencere vardı. Riley yaklaştı.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” Camın diğer tarafındaki memur üniformalıydı ama -dirseğindeki ızgara tavuklu salata ve yıpranmış ciltsiz kitabına bakılırsa- giyinmek hareket etmeye en yakın olduğu anmış gibi görünüyordu.

Riley daha da yaklaştı. “Sanırım kötü bir şey olacak... Arkadaşıma,” dedi. İri yarı hastane hademelerini çağırması ihtimaline karşı, ona gerekenden fazla bilgi vermek istemiyordu.

Memur çok yavaş bir şekilde göz kırptı. “Hımm.” İsim etiketinde Çavuş Cornelius yazıyordu.

“Sanırım biri ona zarar vermeye çalışacak,” dedi Riley.

“Neden böyle düşünüyorsunuz?” Adam boğuk bir esnemeyle sordu. Riley galiba onu sıkıyordu.

Gizli saklı konuşmaktan vazgeçip açıkça anlatmaya başladı.
“Bakın, biri evine girip onu vurabilir.”

“Arkadaşınıza ateş etmeyi mi planlıyorsunuz?” Çavuş hâlâ yeterince ilgilenmiyormuş gibiydi.

“Ah, hayır.” Bu adamın dinleme becerileri kesinlikle yetersizdi.

“İyi.” Adam homurdandı. “Çünkü bu bize çok fazla evrak işi çıkarır.”

“Bakın, sadece başının belada olduğunu düşünüyorum. Belki siz onunla konuşabilir ya da evini gözetleyebilirsiniz...”

“Herhangi bir ilaç kullanıyor musunuz veya yakın zamanda bir ilacı bıraktınız mı?” diye sordu adam. Bir yandan da elindeki kalemle ritim tutuyordu.

“Hayır.”

“Herhangi yasadışı uyuşturucu kullanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Arkadaşınızın tehlikede olduğuna dair herhangi bir kanıtınız var mı?”

Riley, çavuşun her gün kaç tane kontrolsüz insanla karşılaştığını merak etti.

“Ee, hayır,” dedi Riley.

Çavuşun salatasının yanındaki not defterine “5150?” yazdığını gördü. Sıkıntılı Britney yıllarını yaşayan herkes, 5150’nin zorunlu bir psikiyatrik gözaltı olduğunu biliyordu. Adam yanlış soruna odaklanıyordu.

Riley çantasını omzunda yukarıya çekip kaçmaya hazırlandı. “Bakın, adı Dickie Frick. Front Caddesi’nde yaşıyor ve ona kötü bir şey olacak. Onu tanıyan birisi yapacak. Ben *değil*. Ben vatandaşlık görevimi yaptım. Şimdi sıra sizde, onun öldürülmesini engellemek size düştü.”

“Hı hı. Tamam. Hanımefendi, siz dışarıda bir sandalye bulup bekleyin, biri ifadenizi almak için gelecektir,” dedi. Soru işaretinin üstünü çizdi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Kesinlikle olmayacaktı. İşyeri muhtemelen hapse atıldığı için izin kullanmasını onaylamazdı. “Gitmeliyim,” dedi ve kapıdan fırladı.

“Siktir. Siktir. Siktir.” Caddeyi koşarak geçip cipe atladı. Elleri o kadar titriyordu ki anahtarı kontağa takana kadar iki kez düşürdü. *En kötü kaçış şoförüydü.* Neyse ki sıkkın çavuş hâlâ elinde silahıyla binadan çıkmamıştı.

Yine de Riley risk almayacaktı. Gaz pedalına bastı ve otoparktan hızla çıktı.

“Nasıl gitti?”

“Şimdi olmaz, Jimmy amca.”

“Öğle aranın bitmesine daha yarım saat var. Biraz balık tutabiliriz.”

12

20 Haziran Cumartesi, 17.02

Dickie geceyi sağ salım atlattı. Riley bunu biliyordu çünkü gece boyunca kapıda dikilip elinde hokey sopasıyla uyumadan beklemişti. Görülerinin gerçekleşme zamanlaması için bir kılavuz yoktu. Bunu biliyordu çünkü gece boyunca süren nöbetinin iki saatini, internette böyle bir kılavuz arayarak harcamıştı.

O kadar yorgundu ki Wander'ın öğleden sonraki yoga dersinde ceset pozisyonunda uyuyakalmıştı ve babası çıplak ayağıyla onu dürtene kadar horlamıştı.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Lily, arka kapıdan içeri giren Riley’ye. Komşusu, İtalyan restoranlarındaki soslar gibi kaynayan tencerenin arkasından buharlanmış gözlüklerle baktı. “Yeni sevgilinin birazcık çaba göstermeni hak ettiğini düşünmüyor musun?”

“Sevgili mi?” diye esnedi Riley.

Dizüstü bilgisayarının ekranı üzerinden bakan Bayan Penny, “Seksi adam, sıkı kalça. Hani alışveriş torbalarını taşıyan,” dedi.

“Ha, doğru. Nick.” Sadece bir öğün yemişlerdi ve Nick sahte erkek arkadaşı olmaktan “görüşürüz”e geçiş yapmıştı. *En azından erkekler konusundaki kötü şansı hâlâ aynıydı.*

“Sıkı kalçalı seksi adam.” Lily kıkırdayıp fırfırlı, kedi şeklindeki önlüğüne gözlüklerini sildi. Kadın seksen bir yaşındaydı ve Jonas Brothers konserindeki on üç yaşında bir ergenden daha erkek delisiydi.

“Bu Nick denen adam ne iş yapıyor? Soyadı ne? Geçmişinde suç var mı diye kontrol ettin mi?” Bayan Penny *erkek* delisi olmanın yanı sıra basbayağı, tam anlamıyla deliydi.

“Nick... Satış yapıyor.” Riley kaçamak bir yanıt verdi. Onu bir daha görmeyecek olsa da komşularıyla bu bilgiyi paylaşmaya niyeti yoktu. Eğer paylaşırsa Bayan Penny’nin uzak bir akraba-sıyla tanıştırma teklifini reddetmek zorunda kalırdı. Ayrıca Lily ona yine *Kama Sutra** pozisyonlarını gösteren çalışma kâğıtları vereceği için bir saat boyunca gözlerini ovalaması gerekirdi.

“Ne satıyor?” diye sordu Bayan Penny.

“Ee, sigorta?” dedi Riley. “Bugün ikinizden biri Dickie’yi gördü mü?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

Bayan Penny homurdandı. “O ayaklı iç çamaşırı lekesini yak-laşık bir saat önce işe giderken gördüm.”

Eğer işteyse karşı koridorda öldürülmüyor demektir. Kafasın-daki korkunç saat sesi biraz daha sessizleşti.

“Polis uğradı mı?” diye masumca sordu.

“Polis mi? Hayır! Sen iyi misin, Riley?” Lily sos kaşığını ona doğru sallayarak sordu. “Eyvah!” Bir kaşık sos yere sıçradı ve ona görüşünde gördüğü kanı hatırlattı. Midesi kalktı.

Bayan Penny kalın gözlüklerinin ardından ona kuşkuyla bak-tı. “Bu, o şerefsizin nişanlanması hakkında mı? Onu öldürtme-din, değil mi?”

“Griffin mi?” dedi Riley. “Hayır. Hayır. Onun için mutluyum. Her şey yolunda. Ah, evet. Bunun onunla ilgisi yok. Herkes kapı-ları ve pencereleri her zaman kilitli tutsun, tamam mı?”

“Ah, Riley. Yapabilir miyiz, bilmiyorum. Bay Willicott 2009 yılında anahtarlarını kaybetti.” Lily sosa biraz kırmızı şarap dök-tükten sonra doğrudan şişeden bir yudum aldı.

Riley gözlerini kapatıp yorgun bir nefes aldı. “Bay Willicott için yeni bir anahtar yaptırsam, her yeri kilitlemeye başlayabilir miyiz?”

* İçinde seks pozisyonlarını anlatan bir kitap. (e.n.)

“Muhtemelen, hayatım,” dedi Lily neşeli bir sesle.

Riley üçüncü katın sessizliğine kaçtı. Merdivenin başında, Dickie’nin kapısına bakıp tereddüt etti.

Bir halüsinasyon nedeniyle polise gitmişti. *Vatandaşlık görevini yapmış sayılmaz mıydı?*

“Eğer ben yere iç çamaşırı atan, sapık bir bar sahibi olsaydım,” dedi sesli düşünerek. “Birisi benim öldürüleceğimi düşünüyorsa bilmek ister miydim?”

Dickie’nin kapısına bakıp sosun sıçrayışını hatırlayarak iç çekti. “Ne olacaksa olsun.”

Dairesinden bir not defteri ve kalem aldı.

Dickie,

Gece geç saatte kapını açma. Biri seni kafandan vurabilir.

Saygılarımla,

Riley

Olmaz.

Dickie,

Korkunç bir şekilde öldürüldüğün bir halüsinasyon gördüm. Bir hafta boyunca ekstra dikkatli olabilir misin? Ayrıca, banyodaki çamaşırlarını yerden al.

En iyi dileklerimle,

Komşun

Hımm. Hayır.

Dickie,

Birisi seni öldürmeye gelebilir ve o kişiyi tanıdığını düşünüyorum. Eğer neyden bahsettiğimi anlıyorsan, lütfen polise git ve kapını açma.

Endişeli bir vatandaş

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Uyarı ve “kendi hayatından sen sorumlusun” dengesi tam da bu, diye karar verdi.

Tatmin olan Riley, notu Dickie’nin kapısının altından içeri itip dairesine geri döndü. İşte bu. Polise gitmişti -ki onlar onu görmezden gelmişti- ve kurbanı bizzat uyarıp haberdar etmişti. Vicdanı resmen temizdi. Mermiler uçuşmaya başlarsa kendini Dickie’nin önüne atmaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Eh, bir de...

Telefonuna baktı. Belki başka bir şey daha yapabilirdi.

Hep birlikte yedikleri spagetti yemeğinden sonra, Riley daire-sine döndü. Yoga şortu ile atletten oluşan yaz pijamalarını giydi ve *Hayatta Kalmayı Başardı*’da arabayla bir yere nasıl çarpılması gerektiğini izlemek için koltuğa yerleşti.

Gece yarısından sonra, koridordaki tanıdık gıcırtıyı duyunca dikkati yabancıların hayatta kalma çabasından ayrıldı. Endişeyle kapısına doğru sessizce yürüdü ve delikten dışarı baktı.

Dickie’ydi. Sağ ve... Normaldi. Kapıda durmuş, onun notunu tutuyordu.

Rahatlama hissi aniden geldi.

Hayat kurtarılmıştı. Görevini yapmıştı. Artık normale döne-bilirdi.

O piç herifse kâğıdı kırıştırıp koridora fırlattı.

“Ciddi misin?” diye tısladı Riley.

Dickie kapısını çarptı.

“Rica ederim,” dedi kapının ardından. “Ahmak herif.”

Artık bu adam için vücudunu kalkan etmeyeceği kesindi. Belki aşağıdaki kapıları ve pencereleri hızlıca kontrol edebilirdi ama sonra olayı tamamen unutacaktı. Merdivenlerden ilk kata indi.

Ön ve arka kapılar kilitli değildi, ön salondaki bir pencere tamamen açıktı.

“Bir grup küçük çocukla yaşamak gibi,” diye homurdanıp her yeri sıkıca kilitledi. Bu hafta sonu güvenlikle ilgili uzun bir konuşma yapmaları gerekecekti.

Bir kızgınlık bulutu içinde dairesine geri döndü. Kapısını kilitleyip yatağa gitmeden önce bir bölüm daha izlemeye karar vermişti.

Kanepede sarsılarak uyandığında, televizyon ekranı ona hâlâ izleyip izlemediğini soruyordu. Yaşlı insanlarla dolu bir evin tipik gıcırtilarından başka ses yoktu ama onu uyandıran bir şey vardı.

Sanki biri kapıya vuruyordu.

Dickie'nin sesi miydi o? Koridorda biriyle mi konuşuyordu?

Riley bacaklarına dolanmış battaniyeye takıldı. Kapıya giderken yolu yarılamıştı ki iki hızlı vuruş ve belirgin bir güm sesi duydu.

“Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldanıp hokey sopasını kaptı.

Nefesini tutarak kapı deliğinden dışarı baktı. Gözleri, karanlık koridorda hareket algıladı. Dickie'nin kapısı açıktı.

“Kahretsin,” diye söylendi. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki saç diplerinde hissedebiliyordu. Bunun gerçekten yaşanmak üzere olduğuna inanamıyordu.

Karanlıkta süzülen küre gibi yuvarlak ve parlak bir şey vardı. Küre kayboldu ve o zaman fark etti ki Dickie'nin kapalı kapısına bakıyordu.

Ya her şeyi hayal ediyorsa? Ya hâlâ kanepede uyuyorsa? Arkaya bakıp kendini yastığa salyalarını akıtırken görmeyi bekledi. Hayır. Kesinlikle uyanıktı.

Başka bir ses daha duydu. Lanetli ev gıcırtsı, Bayan Penny'nin ikinci kattaki kapısının sesiydi. Kadının dairesi Dickie'nin tam altındaydı. Eğer sesleri işitip olay yerini araştırmaya gelirse üst katta katliam olabilirdi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Merdivenlerin bir yerinde ses duyuldu. Yüksek sesli, hızlı adımlar. Başka seçeneği yoktu. Hokey sopasını sıkıca kavrayarak kapısını hızla açtı.

“Odalarınızda kalın ve 911’i arayın,” diye bağıırıp merdivenlere koştu.

İkinci kata inerken siyah giyinmiş biriyle son hızda çarpıştı.

Yakalandı!

Çığlık atıp yabancıya saldıracaktı ama yerçekimi ve ileri doğru işleyen momentumun farklı planları vardı.

Birlikte merdivenlerden aşağı yuvarlandılar.

Düşüşünün şiddetini en çok omzu ve kalçasında hissetti. Ardından daha büyük ve ağır bir vücut, onu bir yastık olarak kullanınca -tekrar tekrar- vücudunun her noktası payına düşen acıyı aldı.

Riley büyük bir gümbürtü sesiyle zemine çakılmıştı ki saldırgan göğsünün üstüne düşünce bir savaş çığlığı attı. Önünü görmeden tekme ve yumruk sallamaya başladı, yabancıнын elleri omuzlarını sıkıştırırken mücadele etti.

Öldürülmeyecekti. Annesi onu asla affetmezdi.

Işıklar birden yandı.

“Tanrı aşkına, Thorn! Kes şunu!”

Riley yumruklarının arasında duraklayıp gözünü açtı. Nick, üstünde oturuyordu.

“Onu öldürdün mü?” diye inledi Riley. “Bana pizza ısmarlama izin verdiğime inanamıyorum.”

“Thorn.” Nick, Riley’nin saçını yüzünden çekti. “İyi misin?”

“Bu kavga kıyamet de ne?” diye bağırdı Bay Willicott.

“Herkes odalarında kalsın,” diye karşılık verdi Nick.

“Sen kimsin?” Fred merak etti.

“Bu Riley’nin erkek arkadaşı,” diye bağırdı Bayan Penny.

Harika. Şimdi komşuları onun bir katille sevgili olduğunu düşünecekti.

“Top atışı duydum!” diye seslendi Bay Willicott. “Lanet olası nehir korsanları!”

LUCY SCORE

“Galiba biri binaya kamyonla girdi,” diye tahmin etti Lily.

Nick’e, “Onu öldürdün mü?” diye sordu Riley.

Adam bakışlarını üçüncü kata doğru çevirdi. “Otoparktaydım ve silah seslerini duydum,” dedi ciddiyetle. “Merdivenlere koşarken sen üzerime atladın.”

“Emin misin?” Riley yüzünü buruşturdu. Şok etkisi geçince, her yerinde ağrılar belirmeye başlamıştı. En çok neresinin acıdığını bile anlayamıyordu. Her yeri çok acıyordu.

“Buraya gizlice girip iki el ateş ettikten sonra merdivenlerden üstüme atlamayı beklemediğime emin miyim? Evet. Kesinlikle,” diye yanıtladı Nick. Ellerini onun kol ve bacaklarında gezdirdi. “Bir yerinde kırık var mı? Oturabilir misin?”

“Ahh. Sanırım iyiyim.”

“Riley, 911’i aradım ve ne olduğunu bilmek istiyorlar.” Fred aşağıdan bağırdı. “Onlara nehir korsanlarından bahsetmeli miyim?”

“Evinde silah sesleri duyduğunu söyle.” Riley zayıf bir sesle cevap verdi.

Adam oturmasına yardım ettiğinde merdiven boşluğu gözlerinin önünde sallandı. Mide bulandıran ağrıların bir senfoni gibi patlamasıyla birlikte, sol gözünün görüş alanı kırmızı bir perdeyle kapandı. “Tanrım, bu kan mı?” Elini alına dayayıp çığlık attı. “Başım kopmuş mu?”

Nick elini aşağı indirip Riley’nin tahminlerine göre hayatını korkunç bir şekilde mahvedecek olan devasa yarayı inceledi.

“Hemen hemen bir sıyrıktan ibaret,” diye güvence verdi. “Sadece birkaç dikiş ihtiyacın olacak.”

“Sıyrıklar dikiş gerektirmez.”

“Belki sadece biraz Japon yapıştırıcısı,” dedi Nick. “Bakalım ayakta durabilir misin?”

“Lütfen polisten en yakışıklı memurlarını göndermelerini iste.” Lily erkek kardeşine seslendi.

“Beni bırak,” diye yalvardı Riley. “Gidip Dickie’yi kontrol et.”

“Önce seni ayağa kaldıralım.” Vücudunu alev alev yakan acı-

ya rağmen Riley, Dickie'nin dairesine girmek için kimsenin acele etmeyeceğini fark etti.

"Peki," diyerek iç çekti. Baş dönmesi sarhoş, dengesiz bir atlıkarınca turu kadar yavaşladı. Sallandığında Nick ona sıkıca sarıldı. "Kolunu omzuma at."

Kolunu kaldırmaya çalıştığında mide bulantısının arttığını hissetti. "İşe yaramıyor."

"Lanet olsun, tatlım. Sanırım omzun çıktı. Seni bir hastaneye götürmeliyiz."

"Hastaneye gitmeyeceğim." Kolu işe yaramaz bir şekilde sallanınca irkildi. "En azından, şimdi değil..."

İkisi de tekrar merdivenlere baktı.

Bayan Penny on adım uzaktan, "Yukarı geliyorum," diye gereksiz yere bağırdı.

"Ne dedi?" Lily de bağırdı. "Ben de mi üst kata çıkmalıyım?"

"Odanızda kalın." Riley ısrar etti.

Nick bir kolunu beline, diğerini dizlerinin altına kaydırıp onu bir gelin gibi kollarına aldı. "Kolunu sabit tutmaya çalış, tamam mı?" deyip merdivenleri çıkmaya başladı.

Riley'nin omzu, firari bir fil tarafından ezilmiş gibiydi. Vücudunun geri kalanı da küçük bir kamyonet, üzerinden birkaç kez geçmiş gibi hissettiriyordu. Dişlerini sıkarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Silah sesleri duydum," dedi adam tekrar.

Riley, Nick'in kalbinin istikrarlı bir hızda attığını hissedebiliyordu. Sebebi adrenalini miydi yoksa yetişkin bir kadını merdivenlerden yukarı taşıdığı için miydi, merak ediyordu.

"Ziyaretçisi vardı," dedi. "Adamın merdivenlerden aşağı indiğini düşündüm ama eğer onun yanından geçmediysen..."

"Yangın merdiveninden çıkmış olmalı," dedi Nick. Riley'yi o çok güzel, sıcak ve güvenli göğsüne yaslamıştı. "Seni elinde bir hokey sopasıyla nişancının peşinden merdivenlerden aşağı atlamaya iten şey neydi?"

“Ah, lanet! Bears sopam!” Adamın omzunun üstünden arkaya bakmaya çalıştı. Hokey sopası merdivenin aşağısında paramparçaydı. “Peki ama sen neden buradaydın da silah seslerini duydun?”

“Frick *Nature Girls*’te benden kaçmayı başardı. Uğrayıp arabasının burada olup olmadığına bakmaya karar verdim.”

“Saat sabahın bir milyonu falan,” dedi Riley yüzünü buruşturarak.

“Evet, öyle. Kafamın tasını attırdı. Barmen beni oyalarken o arkadan çekip gitti. Gecesini burada mahvederim diye düşündüm.”

“Belli ki biri senden hızlı davrandı,” dedi Riley.

Merdivenlerin sonuna geldiklerinde Nick onu odasına taşıdı. Onu duvara yaslayıp ışıkları açtı ve hızla tabancasını çekti, sırtını sıvaya bastırarak odayı seksi bir şekilde çabucak taradı.

Ağrı ve adrenalin sinir sisteminde parmaklarını şıklatarak *West Side Story*’ mücadelesi veriyormuş gibi gelse de Riley, Nick’in vücudunun ağırlığı sayesinde hâlâ hormonal “çınılamaları” hissedebiliyordu.

“Kapını kilitle,” dedi adam kızgın bir sesle ve yeniden koridora çıktı.

“Neden? Ne yapacaksın?” Riley topallayarak arkasından gitti.

“Frick’i kontrol edeceğim.”

İkisi de koridorun karşısındaki kapalı kapıya bir an baktı. Diğer taraf tamamen sessizdi.

“Ya içeride hâlâ biri varsa?” Riley kullanabildiği eliyle adamın koluna sarılmıştı.

Nick başını öne eğip genç kadının yüzünü avuçladı. “Sorun yok. Kapıyı açıp içeriye bakacağım. En fazla on saniye.”

“Gamzelerini gerçekten beğeniyorum,” diye itiraf etti Riley, sonra kaşlarını çatı. Görünüşe göre acı onu şaşkına çevirmişti.

Nick çabucak sırttı ama gergindi. “Odaklan, Thorn. Kapıyı kapatıp kilitlemeni istiyorum. Benden başka kimseye açma.”

Riley başını salladı. Şimdi geri çekilmek korkakça görünüş-

* (İng.) *Batı Yakasının Hikâyesi*, 1961 yapımı, müzikal ABD filmi. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

yordu. Fakat aynı zamanda Dickie Frick'in o kapının ardında öldüğünden oldukça emindi ve gerçek hayattaki ölümünün ona musallat olmasını istemiyordu. Görüsündeki zaten yeterince kötüydü.

"Sen içeri bakarken ben koridorda beklerim," dedi Riley. Makul bir anlaşmaydı. "Ölü bir Dickie bulursan, 911'i arayacağım ve kesinlikle nehir korsanları olmadığını söyleyeceğim."

Adam ona uzun uzun baktıktan sonra başını salladı.

Koridordan geçip Riley'nin birkaç gün önce yaptığı gibi kulağını kapıya dayadı.

Nick geriye doğru bakıp ona göz kırptı. Riley gözlerini devirdi.

Kapı kolu adamın elinde sessizce döndü ve saniyeler içinde içeri girdi. Karşı duvara yaslanarak duran Riley, onun yetenekli bir polis memuru edasıyla odayı tarayışını izledi.

"Aramayı yap, Thorn." Sesi sakın ve kararlıydı.

Riley'nin elleri titredi, bu yüzden telefonu nispeten işe yaramaz sağ eline sıkıştırdı ve sol elini kullanarak 911'i tuşladı. "Ne söylemeliyim?" fısıldadı.

"Operatöre binada silah sesi duyduğunu söyle."

"Ölmüş mü?"

"Ne kadar üzüleceksin?"

13

21 Haziran Pazar, 01.55

Konağın ışıklar ve sirenlerle çevrenmesine kadar geçen on dört dakikada Nick, Riley'yi kanepeye yerleştirmişti. Alnındaki kesğin üzerine bir avuç kâğıt havlu bastırılmış ve sakat kolunu banyo bornozunun ipiyle sabitlemişti.

Silah seslerini duyduğunda onu ele geçiren korkuyu düşünmeyecekti. Otoparka yeni girmiş ve Frick'in boktan arabasının orada olduğunu teyit ettikten hemen sonra silah seslerini duymuştu. Tek düşünebildiği Riley'ye ulaşmaktı.

Riley Thorn'da, ona istemediği aptalca duygular hissettiren bir şey vardı.

Dickie Frick'in kafasına iki kurşun sıkılmasından önce, bu duyguların cinsel arzu kategorisine güzelce sığıdığı konusunda kesin konuşabilirdi. Peki ya sonra? Şimdi o kadar emin değildi. Kadın, bir cinayet zanlısının peşinden koşarak kendini merdivenlerden aşağı atmıştı.

Belli ki aptalca cesur olmak, onun için oldukça çekici bir huydu.

Şimdi bile, merdivenlerden yukarı çıkacak herhangi biriyle Riley'nin arasında dururken elleri titremeyi bırakmamıştı. Genç kadının yüzü solgundu, bu da alnındaki kanı daha belirgin hale getiriyordu. Baş yaraları fazla kanardı. Mantığı bunu biliyordu fakat bilmek, içinde büyüyen öfkeyi bastırmaya yetmiyordu.

Riley acı çekiyordu ve bir doktora ihtiyacı vardı. Ancak lanet olası protokolün uygulanması gerekiyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Sağlık personeli, Riley'nin gözbebeklerini kontrol ederken Nick gözlerini ondan ayırmadan volta atıyordu.

"Kızımız nasıl?" Otoparkta tanıştığı mor saçlı kiracı Bayan Penny, üstünde bir erkek pijama takımı ve elinde *bourbon* viski kadehiyle odanın içine sendeledi. Boynunda oyun kulaklığı vardı.

"Bayan Penny, aşağıda kalmalısınız." Riley yorgun bir şekilde seslendi. Sesindeki bitkinliği duyan Nick, olay yeri soruşturma görevlilerinin keyfi şekilde gecikmesi yüzünden içinden küfretti.

"Gürültünün ne olduğunu görmek için yukarı çıkmam gerekti," dedi Bayan Penny. "Willicott, bir korsanın Dickie'nin daire-sine molotof kokteyli attığını söylüyor."

"Ne molotof kokteyli ne de korsanlar vardı," dedi Riley. "Aşağı inip Bay Willicott'a söylemelisiniz."

Bunun yerine Bayan Penny, Riley'nin yanındaki kanepeye rahatça yerleşti. "Madem buradayım ve senin de televizyonunda Netflix denen şeyden var, en iyisi sana göz kulak olayım. Genç adam, yana kayar mısın?" diye sağlık personeline sordu.

"Nick 'Koca Alın' Santiago değil mi bu?" dedi tanıdık bir ses kapıdan.

"Çavuş Jones. Benim için her zaman bir zevktir," dedi Nick içten bir gülümsemeyle. Mabel Jones kısa boylu, kıvrımlı hatlara sahip üniformalı bir polisti ve oldukça sevimli bir horultusu, düdük sesine benzeyen bir kahkahası vardı. Geçmişte birkaç kez çıkmışlardı. Şükürler olsun ki ayrılmaları dostça olmuştu. En son baktığında, departmandaki en iyi nişancı oydu.

"Nasıl oldu da kendini bu işe karıştırdın, Nicky?" diye sordu.

Dostça tona rağmen, bu profesyonel bir soruydu ve fazla bilgi vermemesi gerektiğini biliyordu. Bir cinayetin on adım ötesinde duruyordu. İstese de istemese de şüpheliydi. Bu durum, Harrisburg Polis Departmanı'ndakilerin yarısını şaşırtmayacaktı.

Nick çenesiyle açık kapıyı işaret ederek, "Koridorda konuşalım mı?" diye önerdi.

Jones, Nick'e bilmiş bir bakış attıktan sonra başı kanayan, yaralı Riley'ye döndü. Sağlık personeli alnına ikinci bir kelebek bandajı yapıştırırken onları izliyordu.

"Tabii," dedi Jones önden giderek.

Adamın ayaklarının eşiği geçmesini bekledi ve ardından tamamen polis kimliğine büründü. "Nasıl oldu da gecenin bir yarısı, yaşamadığın bir evde ölü bir bedenle karşılaştığını anlatabilir misin?"

Engelli asansörünün vızıltısı arasından, "Nick kız arkadaşı Riley'yi ziyaret ediyordu," diye seslendi biri. "O fotojenik robotla evlendikten sonra erkeklere olan inancını yitirdiğini düşünüyoruz," diye bağırdı.

Kadının beyaz saçları tutam tutam havaya dikilmişti. Yakaları açık tüylü bornozunun altında transparan sayılacak kadar ince, pembe bir ev elbisesi vardı.

"Kız arkadaş mı?" Jones'un değişmez iyi polis maskesinde bir çatlak oluştu. Gülümsedi. "Nihayet zamanı gelmişti."

Nick elini ensesinde gezdirdi. "Evet." Kelimeyi uzatarak söylemişti. Burada ince bir çizgi üzerinde yürüyordu. Polislere yalan söylemek genellikle harika bir fikir değildi. Özellikle de şüpheli olmaya başlayacağı bir durumda, bu daha da kötüydü.

"Yeni bir ilişki," dedi kadın engelli asansöründen inerken. "Ama umuyoruz ki kalıcı olacak. Hepimiz mutlu sonlarını diliyoruz."

"Lily, avukatın burada yokken onlara hiçbir şey söyleme!" Bayan Penny, Riley'nin dairesinden çıkıp koridora girdi. "Söylediğin herhangi bir şeyi aleyhine kullanırlarsa hapsi boylarsın."

"Yukarı çıktın mı?" Bir erkek sesi aşağıdan bir yerden bağırdı.

"Asansörü geri gönderiyorum, Bay Willicott," diye seslendi Lily ve engelli asansörünün düğmelerine bastı.

Bayan Penny, Dickie Frick'in açık kapısından içeri bakındı. Adli tıp teknisyeni cesedi fotoğraflıyordu.

"Niye başka bir yerde beklemiyorsunuz?" Jones kadınları ölü komşularının yanından uzaklaştırmaya çalıştı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Gitmezsem ne yaparsın, 5-0*?” Bayan Penny cevabı yapıştırdı.

Üçüncü kat koridoru oldukça kalabalıklaşıyordu.

“Durum ne, Çavuş?”

Nick gözlerini kapattı. “Şaka mı bu?”

“Santiago. Bilmeliydim.” Dedektif Kellen Weber, Nick’in son gördüğünde olduğu gibi tam bir salağa benziyordu. Adam gecenin iki buçuğunda bile hâlâ kravat takıyordu ve yüzünde o kendini beğenmiş gülümsemesi vardı.

“Burnun nasıl, Weber?” diye sordu Nick.

Dedektifin gözleri kısılıp burnunun düz hatları birden seğirdi.

“Başına iki el ateş edilmiş bir ceset, kendi dairesinde bulundu,” diyerek Jonesy net bir sesle rapor etti.

“Ne bakıyorsun, aynasız?” diye sordu Bayan Penny, dedektife kötü gözlerle bakıyordu.

“*Dedektif Aynasız*,” diye düzeltti Weber soğukkanlı bir şekilde.

“Riley’yi kontrol edelim mi?” Lily, Bayan Penny’nin koluna girerek yüksek sesle önerdi.

Bayan Penny, Weber ve Jones’a öfkeyle baktı. İki parmağını devasa gözlük merceklerine doğru çevirdi, ardından polisleri işaret etti. “Gözüm ikinizin üstünde. Delil yerleştirme girişiminde bulunmayın sakın!”

“Tabii, efendim,” dedi Jones.

İki kadın Riley’nin dairesine çıktı. “Zavalılık! Şu kana bir bak!” Lily yüksek sesle haykırdı.

Bayan Penny, “Dickie’yi iç çamaşırı meselesi yüzünden vurmadın, değil mi?” diye sordu Riley’e.

Nick, Riley’nin komşularının daha fazla şüphe tohumu ekmesini önlemek için kapıyı kapattı.

“Burada ne yapıyorsun, Santiago?” diye bastırdı Weber.

Genç adam omuz silkip dudaklarını sıkarak gülümsedi. “Fazla bir şey değil.”

* (İng.) Polis için “Hawaii Five-0” dizisinden esinlenilen bir takma isim. (ç.n.)

“Lütfen çok detay verme,” dedi Weber. “Kelepçe takıp seni karakola sürüklemekten daha çok keyif alacağım bir şey yok.”

“Bana son kelepçe taktığında ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Nick karanlık bir sesle.

“Komşu kadınla çıkıyor,” dedi Jones, Nick’e bir uyarı bakışı atarak.

“Yeğenimin kızı olur.” Bayan Penny, Riley’nin kapısını hırsla açıp bağırdı. “O bizim yeğenimizin kızı.”

“Hepinizin mi?” Weber şüpheyle baktı.

“Ailelerle bir sorunun mu var, polisçik?” diye sordu Bayan Penny.

Nick, onun büyüteç gibi gözlüklerinden yansıyan bakışlarının ateşini hissetti.

Engelli asansörünün uğultusu tekrar üst kata yaklaşıyordu. Denzel Washington’ı andıran huysuz Bay Willicott’ın kumaş pantolonun üzerine giydiği bornozunun açık yakalarından, “*Bana Taco Yedir ve Güzel Olduğumu Söyle*” yazan tişörtü görünüyordu. Onu, Nick’in son ziyaretinde tanıştığı yaşlı yogi, peruklu Fred takip ediyordu.

“Beyler, kendi odalarınızda beklemenizi istiyoruz,” dedi Jones, yaşlıları toplama çabasının anlamsızlığını görmezden gelmişti.

“Çok geç, tatlım!” dedi Fred neşeyle. “Willicott engelli asansörünü yukarı aldı. Tekrar aşağı inmesi yarım saatini alır. Ben Fred, bu arada. Bekâr. Dinç. Kaynaşmaya hazır.”

“Riley Thorn’la bağlantınız nedir?” Dedektif Eğlence Katili, açıkça ailedeki tek siyahi adam olan Bay Willicott’a sordu.

“Kim?” diye sordu Willicott.

Fred ona dirsek attı.

“Tabii ya,” diye homurdandı Bay Willicott. “O benim yeğenimin kızı.”

“Hah! Bakın şu komedyene,” diyen Fred, parmağıyla kulağını kaşıyıp Willicott’ı Riley’nin dairesine doğru iteledi. “Wil-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

licott benim eski kayınbiraderim ama onu ailemizdenmiş gibi seviyoruz.”

“Bu koku ne?” diye sordu Willicott.

“Çürümüş et,” dedi Bayan Penny.

“O benim tişörtüm mü?” Nick, Riley’nin içeriden sorduğunu duydu.

“Neden ceset bildirimi yaptığın konusuna dönelim,” dedi Weber, Nick’in dikkatini çekerek.

Nick ellerini cebine soktu. “Bunu öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm.”

Weber üzerine yürüdü. “Olan bitenden habersiz asi tavırlarını bir kenara bırak, Santiago.”

“Sen önce aşağılık herif tavırlarını bırak.”

“Kontrolsüz manyak,” diye karşılık verdi Weber.

“Kendini beğenmiş pislik.” Nick homurdandı.

“Baylar, cinayet kurbanımıza geri dönebilir miyiz?” dedi Jones.

Üç kat tırmanmaktan nefes nefese kalmış üniformalı bir memur, “Dedektif, arka kapı tekmeyele açılmış gibi görünüyor,” diye bildirdi.

“Evet, onu yapan nişancı değildi. Bendim,” dedi Nick.

Jones gözlerini devirdi ve Nick onun, “Tanrı aşkına!” diye mırıldandığını duydu.

“Silahın üstünde mi?” diye sordu Weber ciddiyetle.

“Evet,” dedi Nick sinirle.

“Silahını teslim et, ukala herif.”

“Cidden mi?”

“İki kurşun yemiş bir ceset var. Sen suç mahallinde silahla dikiliyorsun, içeri zorla girdiğini itiraf ettin,” diye hatırlattı Weber.

“Kız arkadaşına ulaşmak için acele ediyordu çünkü seks yapacaklardı, değil mi Nick?” Kapı ağzından seslenen Lily’nin göz kırpması, polis ekibinden kimsenin gözünden kaçmayacak kadar abartılıydı.

“Silahı bana ver, Santiago.”

Nick, dedektifin hafifçe eğik burnuna sertçe bakıyordu. Jones açık bir delil poşetini uzattı.

“Peki,” dedi Nick. “Ama ateş açıldığında hâlâ kamyonetimde olduğumu kanıtlayan kamera görüntülerini teslim ettiğimde bir makbuz ve resmi bir özür istiyorum.”

“Ağlama, yakışıklı çocuk,” dedi Weber alaycı bir sesle.

“Çok beklersin, bok herif.”

“Aranızdaki *bromance** veya her neyse bölmek istemesem de hastaneye gitmem gerektiğini düşünüyorum,” dedi Riley kapıdan. Sırtını, ayakta durmasını sağlayan tek şey oymuş gibi kapıya yaslamıştı.

“Dedektif, belki sen tedaviyi geciktirmeyi sorun etmiyorsun ama ben ediyorum,” dedi Nick. Genç kadının yanına geçip kolunu onun beline doladı.

“Soruları yanıtladığınızda gidebilirsiniz,” dedi Weber. Riley’yle çok daha sıcak bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Sevimliliklerini kendine sakla, Dedektif Pislik. Onun sevgilisi var,” diye duyurdu Nick. Sonra da bedeninin üzerine yığılmasına aldırmadan, Riley’yi iyice kendine doğru çekti.

“Eminim her zaman yaptığını yaparsın, Santiago. Sıkılıp daha heyecanlı bir şeye geçersin,” dedi Weber sert bir sesle.

Nick dişlerini gösterip Weber’ı merdivenlerden aşağı ittiğini hayal etti.

“Neden içeri girmiyoruz?” diye öneren Riley, sanki ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi Nick’in belini daha da sıkı kavradı.

“Adli tabip yolda, dedektif,” dedi üniformalılardan biri.

“Orada kalın, Bayan Thorn. Bir dakika içinde yanınıza geleceğim. Sonra sizi bir doktora götürebiliriz.” Weber sırf Nick’i kızdırabilmek için samimi bir ses tonuyla konuşuyordu.

* (İng.) Erkekler arasındaki çok yakın arkadaşlık ilişkisi. (c.n.)

14

21 Haziran Pazar, 02.15

Nick koltuğa gütmesine yardım ederken Riley bütün ağırlılığıyla ona yaslandı. Onu nazikçe mindere indirdiğinde derin bir i  çekti.

Her yeri ağırıyordu. Omzu. Kalçası. Dizleri. Alnı. Bir bileği, kolunun  st . Tüm kalçası. Sağlık personeli herhangi bir kemiğinin kırılmadığını bildirse de baŗtan aŗaęı kontrol edilmesi gerektiğini s ylemiŗti. Riley kendini sanki grip olmuŗ, ŗehir otobüsü  arpmıŗ ve ardından *bowling* toplarıyla yüklü endüstriyel bir kutucuya atılmıŗ gibi hissediyordu.

Nick onun yanındaki koltuğa sıkıŗıp kolunu korumacı bir ŗekilde etrafına sardı. Genç kadın yorgunluğa boyun eğerek baŗını göğsüne yerleŗtirip ona yaslandı. Burada, Nick'e dokunmanın getirdiği rahatlamanın hafif  ğultusuna odaklanabilirdi. O güvenilir ve sıcaktı, Riley'nin kan revan içindeki yorgun baŗını dindirmesi için çok güzel bir yerdi.

“Sonunda biri o yaŗlı iğrenç adamı saf dıŗı bıraktı,” dedi Bayan Penny arkalarında dururken. Riley'nin a ılmamıŗ mektup yığının almıŗ, hepsine tek tek bakıyordu. Çok yorgundu ve itiraz etmeye bile enerjisi yoktu.

Bacaklarını d ę mlemiŗ ŗekilde yerde oturan Fred, “ŗaŗırmadım,” dedi.

“Hatırlıyorum da altı yıl önce, market alıŗveriŗinden dönerken o *noodle* burunlu, kepekli kek kılıklı adam benim için kapıyı

bile açık tutmamıştı,” diye homurdandı Lily. “Kapıyı yüzüme kapatıvermişti. Üstelik kollarım poşetlerle doluyken.”

Lily, dünyanın en tatlı insanlarından biri olduğu kadar kin tutmasıyla da ünlüydü. Ona kötü bir gününde kapıyı tutmazsanız, cenazenizde ağlamazdı.

“Burada yemek var mı?” Bay Willicott, sanki burası onun eviymiş gibi Çavuş Jones’a bağırdı.

“Buzdolabında yumurta var.” Riley zorlukla seslendi.

Bayan Penny, üzerinde bir hukuk firmasının logosu olan zarfı tavana doğru tutarak gözlerini kısıtı.

Sağlam elini uzatarak, “Onu ben alayım, Bayan Penny,” dedi Riley.

Hayal kırıklığına uğrayan komşusu zarfı uzattığında Riley onu koltuk minderlerinin arasına sıkıştırdı.

Nick bir kaşını seksi bir şekilde kaldırdı ama Riley görmezden geldi. Fiziksel olarak darbe almış ve duygusal olarak yaralanmıştı, lanet olsun. Tüm bu meraklı işgüzarlar kendi işine bakmalıydı.

“Bana daha fazla tabak lazım.” Bay Willicott, ocakta bir şeylerin cızırdadığı küçük mutfaktan bağırdı.

“Koridorun karşısına geç,” diye önerdi Lily.

Bayan Penny, “Muhtemelen her yerde beyin ve kan vardır,” diye hatırlattı.

Riley gözlerini sımsıkı kapatıp kan ve beyin parçalarını düşünmemeye çalıştı. Bir başka görüşü daha gerçekleşmiş, yaptığı her şeye rağmen Dickie yine de ölmüştü. Onun için herkesin kaybettiği bir durumdu.

“Dickie’nin tabakları olup olmadığını bilmiyorum zaten. Başka bir çözüm buluruz.” Fred bacaklarını çözerek yerden kalktı.

Riley, Fred’in şortunun çok kısa olduğunu hayal meyal fark ettiğinde sanki “acıdan komaya girmiş” gibiydi.

“Bayan Thorn, size birkaç soru sormam gerekiyor.” Yakışıklı dedektif geri dönmüştü. Nick’in sol gözünün hemen altındaki çok inatçı seğirme de öyle. Nick’in, Dedektif Weber’ı sevmedi-

ğini anlamak için gerçek bir psişik olmaya gerek yoktu. Hislerinin karşılıklı olduğunu anlamak için de.

“Riley zaten ifadesini başka bir görevliye verdi.” Nick homurdandı.

“Al bakalım, tatlım!” Lily, içine omlet koyduğu kahve kupasını genç kadının sağlam eline tutuşturdu. Aslında aç olduğunu fark edince şaşırان Riley, kupayı dizlerinin arasına sıkıştırıp sol eliyle yemeye başladı.

Dedektif, onun karşısındaki sehpanın üstüne oturdu ve defterinde boş bir sayfa açtı. “Buna rağmen, iki gün önce Walnut Caddesi’ndeki karakola gittiğini ve Dickie Frick’in tehlikede olduğunu bildirdiğini söylemedi.”

Kahretsin.

“Nasıl...” Riley’nin sorusu yarıda kesildi.

“Güvenlik kamerası ve plakanız,” dedi dedektif.

“Gerçekten harika, aynasız.” Bayan Penny burnunu çekti. “Araç plakasını araştırmayı becerirsiniz ama bir adamın hayatını önceden uyarıldığınız halde kurtarmakla uğraşamazsınız. Harrisburg Polis Teşkilatı için beş yıldızlı bir gün daha.”

Dedektif Weber alaycı sözleri duymazdan geldi.

“Bu sizin el yazınız mı, Bayan Thorn?” Dedektif Weber, düzeltilmiş ve bir delil torbasına konmuş bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı.

Siktiir. Riley çatalını düşürdü.

Nick öne eğilip gözleriyle notu taradı.

“Bunu koridorda buruşturulmuş şekilde bulduk,” dedi dedektif.

Bu durum giderek daha saçma bir hale geliyordu. Bir aptal, hayatını kurtarmış olması gereken uyarıyı görmezden geldiği için ölmüştü. Yardım istediği polisler tarafından sorgulanıyordu.

Burnu seğirdi. *Eyvah.* Artık dedektifin ne dediğine odaklanmak daha da zorlaşıyordu çünkü çok inatçı bir ölü baba figürü, bilincini sürekli itelemeye başlamıştı.

“Kravat iğnesi. Kravat iğnesi. Kravat iğnesini söyle ona.”

Ölü insanları bu kadar ısrarcı yapan neydi?

Riley başını sallayıp hayaleti kovmaya çalıştı. “Üzgünüm, dedektif. Ne diyordunuz?”

“Frick’in başının dertte olduğunu nasıl bildiğinizi soruyordum. Onunla bir ilişkiniz mi vardı?”

Dairesindeki diğer kişiler gülmeye başladıktan sonra hırıltılı bir şekilde öksürdüler.

“Riley’imiz buradaki seksi Nick gibi adamlarla çıkar.” Lily gözlerinde takdir eden bir parıltıyla duyurdu.

“Veya şu eski kocasıyla. Demek istediğim, adam hıyarın teki ama seksi,” diyen Bayan Penny, bir yandan da Riley’nin plastik fatura kutusundan çıkardığı eski bir kredi kartı ekstresiyle kendini serinletiyordu.

“*KRAVAT İĞNESİ.*”

“Bana bir dakika verin, olur mu?” Huzursuzca fısıldadı. En son psişik “dürtülere” kulak verdiğinde işler tam olarak planladığı gibi gitmemişti.

“Bayan Thorn, komşunuzun tehlikede olduğunu tam olarak nasıl bildiğinizi hemen anlatmanızı istiyorum. Bir dakika içinde değil. Bunu yapanı tanıyor musunuz?” Dedektif Weber şimdi çok ciddiye.

“*Kravat iğnesi.*”

Doğru şeyi yapmaya çalışmanın sonucu buydu işte. Ölü bir adam onu dürtüyordu ve canlı bir dedektif ona kelepçe takmaya hazırды.

Kelimeleri zorlukla dile getirerek, “İçimde bir his vardı,” dedi.

“Bir his,” diye tekrarladı Dedektif Weber. “Bir his, sekiz saat önce ihbar hattını aramanıza ve sesinizi Kurabiye Canavarı gibi gizlemenize sebep oldu.”

Anonim ihbar hattının anonimliği buraya kadardı demek. “O Kurabiye Canavarı değildi,” dedi Riley karşı çıkan bir tonla. Elinden geldiği kadar Bay Willicott’ın taklidini yapmıştı.

“Thorn,” dedi Nick sessizce başını sallayarak. Sahte sevgilisi *gerçekten* susmasını söylüyordu.

“Sorguma müdahale mi ediyorsun?” diye sordu Weber, Nick’e.

“Dinle beni, dâhi,” diye tersledi Nick. “Birini öldürecek olsa cinayet işleyeceğini ne diye size haber versin?”

“İnsanlar her türlü çılgın şeyi yapıyor,” dedi Weber. “Bunu hatırlayacağını düşünürdüm.”

Ah. Riley yorgundu, kızgındı, tepeden tırnağa ağrı içindeydi ve ihtiyacı olan son şey dairesinde sidik yarıştırmasıydı.

“Dickie’yi ben öldürmedim. Kimin yaptığını bilmiyorum,” dedi Riley araya girerek. “Bazen sadece... Olacakları biliyorum.” Yanaklarına kırmızılık yayılmaya başlamıştı.

İki adamdan da herhangi bir tepki gelmedi.

Genç kadın gözlerini devirdi, bu da baş ağrısını iyice kötüleştirdi. “Olayları gerçekleşmeden önce biliyorum ya da bilmemem gereken şeyleri biliyorum.” Tanrım, bu utanç vericiydi.

Yardımcı olmaya çalışan Lily, “O bir psişik, hayatım,” diyerek koltuğun arkasından belirdi. Bir çorba kâsesinin içinden omlet yiyordu.

Dedektif tekrarladı. “Psişik mi?”

“Ben kendimi psişik olarak tanımlamıyorum,” dedi Riley hemen.

“Bütün ailesi psişik,” diye ısrar etti Lily.

“Ben psişik değilim. Resmi olarak.” Riley’nin ses tonu pek ikna edici değildi. “Bazen bir şeyleri biliyorum. Mesela Dickie hakkında bildiklerim gibi ya da babanın sana hediye ettiği kravat iğnesinin çamaşır makinesiyle kurutma makinesinin arasına düştüğünü bildiğim gibi.”

Dedektifin yüzü taş kesildi.

“Tamam. Bu kadarı yeter.” Nick kararlı bir tavırla ayağa kalktı. Nazikçe Riley’yi de kaldırdı. “Onu hastaneye götürüyorum. Eğer daha fazla sorunuz olursa bir avukatın huzurunda sorun.”

Dedektif de kalktı. “Eğer geceyi hapiste geçirmek istemiyorsan bana o kamera görüntüsünü göndermelisin, Santiago.”

Nick, adamın arkasından ortaparmağını göstererek cevap verdi.

Komşularını dairesinde bıraktılar. İki kat merdiven inmek yavaş ve ağırlı bir süreçti. Riley, öleklik edip engelli asansörünü kullanmak istemedi ama sonunda otoparka ulaşmayı başardılar. Nick, onun SUV aracına binmesine yardım etti.

Park yerinden çıkarken dikiz aynasına kırmızı ve mavi ışıkların yansıdığı sırada ikisi de sessizdi.

“Psişik meselesini konuşmak ister misin?” Nick en sonunda sordu.

Riley gözlerini açmaya bile uğraşmadan başını sallayarak yanıtladı. “Hayır. Dedektifle neden birbirinizi sevmediğinizi anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

21 Haziran Pazar, 03.25

Nick hastanenin acil servis girişine yanaşıp dörtlülerini yaktı. “Gidip omzunu kontrol ettirelim, Thorn.” Şehir hastanesinin acil servisine gece yarısı gitmek her zaman riskli bir işti.

Riley’yi neredeyse taşıyarak bekleme odasına götürdü ve resepsiyonun yakınındaki bir sandalyeye oturttu. Oysa dolunay da yoktu.

Üç sandalyenin üstüne uzanmış horlayan evsiz bir kadın vardı, yanında da eşyalarını taşıdığı bir el arabası. Odanın diğer tarafında bir çocuk, yorgun annesinin kucağındaki kovaya kusuyordu. Bir çift acil yardım teknisyeni, sedyenin üzerinde şiddetle sarsılan bir kadını kapılardan içeri taşıdı. Hasta kabul görevlisinin önündeki kanlı tişörtlü adam, biri onu delik deşik etmiş gibi görünüyordu.

Nick, “Burada bekle. Arabayı park edip seni kaydettireceğim,” dedi kadına.

Riley gözlerini sımsıkı kapattı.

“İyi misin?” diye soran Nick, uzanıp onun omzuna elini koydu.

“Empatik bir kusucuyum,” diyerek dişlerinin arasından fısıldadı. “Kusmamaya çalışıyorum.”

Nick gülümseyip Riley’nin saçlarını karıştırdı. “Epey sevimlisin, Thorn.”

Riley inledi ama yine de ona hafif bir tebessümle baktı.

Nick, otoparkta boş bir yer bulduktan sonra doğruca danışma-

daki hemşireye gitti. Masaya yaslanıp tüm cazibesiyle gülümsedi. Kimse onun cazibesine dayanamazdı ya da gamzelerine.

Kadın öne eğilerek burnunun ucundaki okuma gözlüklerinin üzerinden baktı. Tanıdık tebessümü Nick'i şaşırttı. "Vay vay vay, Nicky Santiago."

"Aman Tanrım. Roberta, sen misin? Teddy nasıl?" diye sordu.

"Onu tutukladığından beri mi? Harika. Evlendi. İki çocuğu var. Senatörlerin beyzbol takımının yönetim bölümünde çalışıyor."

"Onun için sevindim," dedi Nick.

"Artık doğru yolda," diye söz verdi. "Bugün bana ne getirdin?" Roberta gözlerini Riley'ye çevirerek sordu.

Nick, boğazını temizledi. "Kız arkadaşım... *Nişanlım* kendini bir katilin peşinden merdivenlerden aşağı atmış."

"Nişanlın mı?" Adama bir dosya ve ucuz plastik bir kalem uzattı.

Nick açıklamasının geri kalanının daha fazla ilgiyi hak ettiğini düşünmüştü.

"Evet. Sonunda sakinleşiyorum," diyerek ona gülümsedi. "Omzunun çıktığını düşünüyorum. Belki birkaç dikişe ihtiyacı olabilir. Hızla içeri girip çıkarız."

"Ne yapabileceğime bakayım," dedi Roberta.

Nick, masaya hafifçe vurdu. "Teşekkür ederim. Teddy'ye selamımı söyle."

Riley'nin yanına döndü ve yanındaki sandalyeye oturdu.

"Ne kadar bekleyeceğimizi söylediler mi?" Riley ona yaslandı.

"Danışmada bir bağlantım var," dedi Nick, duruşunu Riley'ye göre ayarladı. "Seni bir dakika içinde içeri alacaklar."

"Bir 'bağlantı' dedin?" Hemşireye baktı. "Kızıyla mı çıktın?"

"Oğlunu tutukladım. Bu arada, artık nişanlıyız."

Bu, Riley'nin dikkatini çekti. "Sen ve hemşire mi? Tebrikler."

"Sen ve ben, Thorn," diye düzeltti Nick.

Riley kaşlarını çattı. "Biz mi? Ne zaman oldu bu?"

"Merdivenlerde üzerime atladığın zaman diyebiliriz."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Bu bir teklif değildi,” dedi Riley duygusuz bir şekilde.

“Hadi ama Thorn. Dedektif Sik Suratlı’nın içeri sızıp seni rahatsız etmesini istemiyorum. Nişanlanırsak seninle içeri girmeme izin verirler. Senin koruman olurum.”

“Memelerimi yeniden görmek için fırsat kollamadığından emin değilim,” dedi Riley.

“Beni yalnız başıma burada bekletmek istemezsin, değil mi?” dedi Nick.

Adeta planlanmışçasına, evsiz kadın şiddetli bir öksürükle uyanıverdi.

“Tamam. Teklifini kabul ediyorum. Nişan yüzüğüm nerede?”

“Gece takmak güvenli değil, bu yüzden evdeki kasada bıraktın. Geçen hafta sana sarılmak için yatakta döndüğümde az daha gözümü çıkarıyordu.”

“Bu sahte nişan işini bayağı düşünmüşsün.” Kadının tebessümü uykulu ve acı doluydu.

“Sadece hızlı düşünüyorum. Şimdi, biraz belge dolduralım.” Dosyayı aldı. “Ad: Riley Thorn.” Yazarken hecelerini uzatarak söylüyordu. “Riley kısaltma mı?”

“Hayır.”

“İkinci adın ne?”

Riley rahatsız bir şekilde sandalyesinde kaydı. “Ee. Yok.”

“İkinci adın mı yok yoksa bana mı söylemeyeceksin?”

“Sana söylemeyeceğim çünkü çok korkunç. Annemle babamda çok büyük bir sorun var.” Nick, yakından bakınca Riley’nin gözlerinin viski rengine olduğunu fark etti.

“Bu, öğrenmek istememi engellemiyor.”

“Geçelim,” diyen Riley, sağlam eliyle dosyayı tokatladı. Dosya Nick’in ellerinden düştü.

“Ay, affedersin. Derinlik algım bozuk,” dedi Riley.

Tam o sırada küçük çocuk üçüncü kez kustı.

“Ah, Tanrım.” Riley homurdanıp gözlerini kapattı.

Nick belgeleri bırakıp kolunu onun etrafına doladı. “Kusmak

yok,” dedi ısrarla. Riley’nin yüzünü kendi boynuna bastırđı ve kulağını avucuyla kapattı. Kesinlikle ona *sarılmıyordu*. Sadece yerlere kusmasını engelliyordu. Gerçekten de herkesin iyiliği için yapıyordu. Her zaman kahramanca bir yanı vardı zaten.

Dakikalar sonra, yeşil önlüklü büyük bir adam Riley’nin adını seslendi.

“Sadece aile,” dedi Nick’e.

“Nişanlım,” diye yalan söyledi Riley.

Roberta, Nick’e bakıp iki elinin de başparmağını kaldırdı.

Hemşire homurdandı. Belli ki ünlü Nick Santiago’nun nişanlı olmasını umursamıyordu. Onları kapılardan içeri alıp koridordan geçirdikten sonra perdelerle ayrılmış hastane yataklarına yönlendirdi. Burası daha kalabalıktı. Daha fazla hasta, daha fazla personel vardı. İnsan bedeninin sıkıntı içindeyken çıkardığı sesler ve kokular, özel bir tür duyusal deneyim yaratıyordu.

“Burada bekleyin.” Hemşire bir yatağı işaret ederek perdeyi kapattı.

İkisi de yatağa oturdular, Riley yatakta cenin pozisyonu aldığında Nick de onun yanına uzandı. “Biliyor musun, bu ilişki benim için bile biraz hızlı ilerliyor,” dedi sohbet havasında. “Nişanlıyız ve aynı yatakta yatıyoruz ama henüz bana yemek bile ısmarlamadın.”

“Sanırım bu seni kolay bir adam yapıyor,” dedi Riley alaycı bir sesle.

“Ben ‘masrafsız sevgili’ terimini tercih ederim.”

Riley yüzünü buruşturdu. “Acil servisteyiz. Bunun masrafsız bir yanı yok.”

“O zaman bedelini sana vücudumla ödemem gerek,” diye teklif etti Nick.

Riley acı çeker gibi güldü ve ardından uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı.

“Komşum yan dairede öldürüldükten sonra hastanede bir özel dedektifin bana sarılarak yattığına inanamıyorum.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Ben de bir hastane yatağında seksi bir medyuma sarıldığıma inanamıyorum.”

“Çok tuhaf birisin.” Riley esnedi. “Ayrıca ben bir medyum değilim.”

Uykuya dalmış olmalıydı çünkü bir an sonra Nick’in yatağın etrafındaki perde, kemik çerçeveli gözlükleri ve mürekkep karası kıvrırcık saçları olan bir kadın tarafından açıldı. Nick ağzının köşesindeki ve Riley’nin saçındaki tükürüğü sildi.

“Hadi ayağa kalkalım,” dedi kadın kararlı bir tonda.

“Gel, Thorn. Kalkalım.” Nick yataktan indi ve Riley’nin oturmasına yardım etmeye çalıştı.

“Tamam... Riley,” dedi doktor elindeki konsültasyon formuna bakarak. “Ben Lisa, nöbetçi asistan doktorum. Bu gece seni acil servise getiren nedir?”

“Merdivenlerden düştüm,” dedi Riley.

Asistan doktor, Nick’e onu tartan gözlerle baktı. Nick ellerini havaya kaldırdı. “Hey, bekle. Ben, onu merdivenlerden yukarı taşıyan kişiyim.”

Lisa ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Benim hatamdı,” dedi Riley. “Bastığım yere bakmadım...”

“Beyefendi, belki de dışarda beklemelisiniz.” Lisa perdenin arasını açtı ve koridorun diğer tarafında boş bir sandalyeye doğru elini salladı.

Riley güldü. “Sorun değil. O burada kalabilir.”

“Sizin tercihiniz. Şimdi sadece bu önlüğü giymeniz gerekiyor,” dedi Lisa.

“Dışarı çık, Nick.”

Nick tekerlekli sandalyedeki Riley’yi çıkık omzu, üç dikişi ve morarmış bedeniyle acil servisin otomatik kapısından çıkarırken şafak söküyordu. Riley’nin kolu askıdaydı, gözlerinin altında da vücudundaki çürükler kadar koyu halkalar vardı.

Arkalarındaki hediye dükkânının kafesinden cezbedici kahve kokuları yayılıyordu. Otoparkın ötesinde, İkinci Cadde'de trafik sıkışmaya başlamıştı bile.

"Hazır mısın, şampiyon?" Nick tekerlekli sandalyeyi kaldırırda durdurdu.

Genç kadın kalktı ve anında sendeledi. Nick onu sabitlemek için belinden kavradı. "Burada beklemeye ne dersin? Ben arabayı getireyim," diye teklif etti.

"İyi olur..."

"Riley!"

Alnındaki bandaja kıyasla yüzü bembeyaz olan Riley'nin beti benzi attı.

"Ah, lanet olsun. Hayır. Bu gerçek olamaz," diye fısıldadı.

"Bu..." Nick, mikrofon tutarak onlara doğru koşan adamı ve arkasından takip eden kameramanı görünce sesi gitgide alçaldı.

"Griffin Gentry." Riley cümleyi onun için tamamladı. "Eski kocam."

Ufak tefek, süslü bir ahmak önlerinde durunca, "Daha uzun boylu olur sanmıştım," dedi Nick.

"Röportajlarının çoğunu bir kutunun üstünde durarak yapıyor," dedi Riley.

"Riley Thorn, Kanal 50 haber bülteninden Griffin Gentry," dedi mikrofonu doğru.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Riley gözlerini devirerek.

"Bugünün erken saatlerinde kapı komşunuzun vahşice öldürülmesi hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

Griffin'in sarı saçları mükemmel bir şekilde yapılmış ve endüstriyel bir vernikle kaplanmıştı. Takım elbisesi gri ile açık mor arasında bir renkti. Lavanta rengi bir gömlek, şal desenli mor bir kravat ve püsküllü mokasen ayakkabı giymişti. Adamın dişleri doğada var olmayan bir beyazlıktaydı.

Doğada bulunmayan şeyler söz konusuyken cildi koyu turuncuydu ve kalın bir fondöten tabakası sürmüştü. Mandalina renkli bir sansar gibiydi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Yorum yapmayacağım,” dedi Riley yüzüne doğrultulan mikrofondan kaçarak.

“Geri çekil, arkadaşım.” Nick, Riley’yi o morondan uzaklaştırıp garaja doğru götürüyordu ki Gentry tekrar önlerine atladı.

“Cinayet zanlısı olduğunuz doğru mu?” Gentry mikrofonu yüzüne doğru uzatmıştı. “Kanal 50, öfke kontrolü sorunlarınızdan ve şiddet geçmişinizden haberdar. Bay Frick’in ölümüyle ilgili bir açıklama yapmak ister misiniz?”

“Cidden mi, Griffin?” diye sordu Riley bezginlikle.

Nick’in sabrı taşmıştı.

“Dinle, bücür. *Onun* öfke sorunları olduğunu düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmemişsin demektir,” diye tehdit ederek Riley ve Griffin arasına girdi. “Şimdi yolumuzdan çekil ya da seni alıp bir çöp kutusuna atarım.”

“Ben bir gazeteciyim.” Griffin sızlandı, sesi tam bir oktav daha yüksek çıkmıştı.

“Gidip üstündeki parfümü yıkamaya ne dersin? Gözlerimi yakıyor. Sonra da izleyicilere Bayan Thorn’u tam olarak nasıl tanıdığını anlatabilirsin. Evliliğinizin, küçük aletini kontrol edemediğin için boşanmanızla sonuçlandığını da.”

“Tamam! Burada yeterince malzeme olduğunu düşünüyorum.” Griffin cıyaklayarak kameranin lensini eliyle kapattı.

Riley onu kolundan çekiştirerek, “Hadi Nick,” dedi. Gentry’yi otopark girişinde bırakıp Nick’in aracına doğru yöneldiler.

Neredeyse başarmışlardı.

“Riley! Bekle!” Griffin peşlerinden koşarak seslendi. Bu sefer mikrofonu veya kamerası da yoktu.

Durmamışlardı ama Riley’nin acı dolu yavaş adımları yüzünden Gentry’nin kısa bacaklarının onlara yetişmesi uzun sürmedi.

“Bu kim? Koruman mı?” Gentry kendi esprisine kıkırdadı.

“Nişanlısıyım, dâhi. Hemen karşısından çekilmezsen seni yere serip o süslü takımını mahvederim,” dedi Nick.

Adam kendini korumak için bir adım geri çekildi. “Nişanlısı

mi?" Nick'i baştan aşağı süzdü. "Ne? Ben nişanlandım diye mi nişanlanmaya karar verdin?"

"Defol git, Griffin," dedi kadın dişlerini sıkarak.

"Bana borçlusun, Riley," diye yalvardı.

Riley aniden ona döndüğünde acıdan yüzünü ekşitti ama güzel kahverengi gözlerini açtığında içlerinde kanlı bir öfke vardı.

"Sana tam olarak ne borçluyum? Beni aldatan *sensin*. Beni dava eden *sensin*. Her ay benden aldığın çeki nakde çeviren *sen*,*sensin*," dedi Riley hiddetle.

Nick bu adamdan *gerçekten* hiç hoşlanmamıştı.

"Hadi ama Ry. Akşam masasına geçmeye çalışıyorum. Biraz yardımcı ol." Griffin başını yana eğip beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Şu an çekici olduğunu mu sanıyor?" Nick, Riley'ye sordu.

"Sürekli çekici olduğunu sanıyor," dedi Riley.

Gentry surat astı. "Bak, sadece bana bu konuda özel bir röportaj ver. Seni kameraya alayım. O adamı neden vurduğunu anlatabilirsin. Belediye başkanıyla saat altı haberlerinde bire bir röportajım var. İkisini de yaparsam, masada yerim garanti."

"Ben hiç kimseyi vurmadım," dedi Riley yorgun bir şekilde itiraz ederek. "Neden babanın tekrar birini kovmasını sağlamıyorsun?"

"Riley, Riley, Riley." Gentry sanki o bilindik "kızın saçını kulağının arkasına koy" hamlesini yapacakmış gibi ona uzandı. Riley, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi geri çekildi.

Nick yeniden aralarına girip adamın bileğini yakaladı. "Gentry, dostum. Yemin ederim, eğer parmağını hemen Riley'nin etrafından çekmezsen onu kıracağım. Sonra da o berbat kokulu parfümünle burnumu taciz ettiğin için seni dava edeceğim."

Gentry omzunu koklayıp kaşlarını çattı. "Hoşlanmadın mı? Feromon tabanlı."

"Kedi sidiği gibi kokuyor. Şimdi yolumdan çekil ve bir daha kadınıma yaklaşma."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Nick, yolcu koltuğuna oturabilmesi için Riley'ye yardımcı olup Griffin'i ittirdi. Onu yerleştirdikten sonra kapısını kapatıp Griffin'e doğru tehditkâr bir adım attığında, adamın haber aracına geri kaçmasını sağladı.

"Pişman olacaksın." Gentry yokuş yukarı koşarken arkasına bakarak cıyaktı.

Nick direksiyonun arkasına geçip Riley'ye baktı. Gözleri sınıksız kapalıydı.

"O adamla mıydın?" dedi sonunda.

Riley tek gözünü açtı. "Aklımdan ne geçiyordu, bilmiyorum."

16

21 Haziran Pazar, 08.25

“Çevreye kameralar ve hareket sensörleri kuralım derim.” Bayan Penny bastonuyla oturma odasının zeminine vurarak volta atıyordu.

Nick Riley’yi hastaneden eve getirmiş, “Kendine iyi bak,” demiş ve ateşli bir bakış atmıştı. Ancak daha sonra aramayı veya ziyaret etmeyi teklif etmemişti. Riley onu suçlayamazdı. Şu “psişik” meselesi ve eski kocasıyla yaşanan olay herkesi kaçırdı zaten. “Ölü komşu olayını” konuşmak için yaptıkları “mahalle güvenliği” toplantısından sonra bu konuda dertlenebilirdi.

“Hâlâ bunun doğaüstü bir olay olabileceğini düşünüyorum,” diye ısrar etti Lily. Onlarca yıl önce odanın bir köşesine itilen organ önündeki taburede dönmeye devam ediyordu. “Burayı şeytanlardan arındırmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Bayan Penny homurdandı. “Bir ruh, *Smith and Wesson* marka bir tabancayla tembel heriflerin kafasına ateş etmez. Bunu yapan bir insandı ve şimdi lazer ışınlarıyla çalışan bir güvenlik sistemi gerekiyor.”

“Bizim bu tarz bir bütçemiz yok,” dedi Fred, pencere kenarındaki pembe meditasyon minderinin üzerinde oturuyordu. “Sırayla devriye gezebiliriz.”

“Peki, birini içeri girerken yakalarsan ne yapacaksın?” diye sordu Riley. Yeşil kadife bir divanda, Lily’nin Riley’yi rahat et-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

tirmek için özenle düzenlediği yastık yığınının ve onu da yastıklardan biri sanan Bay Willicott'ın arasında sıkışmıştı.

Gerçekçi olmak gerekirse, bu evde bir katil adayından kaçma ya da en azından bodrumda saklanan birini bulursa kalp krizini atlatma şansı olan tek kişi kendisiydi.

"Kendimizi savunmak için birini tutabiliriz!" diye önerdi Lily. "Spor salonumda yakışıklı bir dövüş sanatları uzmanı var."

Fred, kız kardeşine baktı. "Ne zaman spor salonuna gitmeye başladın?"

"Hadi hepimiz silah alalım," dedi Bay Willicott heyecanlanarak. Riley, onunla tanıştıkları günden beri bir konuşmanın içeriğiyle ilgili katkıda bulunduğunu ilk kez görüyordu.

"Kendini götünden vurursun," diye itiraz etti Bayan Penny.

Zil çaldı ve hepsi donup kaldı.

"Başka bir katil mi geldi?" Bay Willicott bağırdı.

"Bence hayalet geldi," diyen Lily, bu olasılık için biraz fazla hevesliydi.

"Öğrenmenin tek bir yolu var." Bayan Penny kapıyı açtı ve içeri Riley'nin annesi girdi.

Kendini duygu sömürüsüne hazırlayarak, "Ah... hayır," diye inledi Riley.

Blossom, kenevir lifinden dokunmuş alışveriş çantalarını holde bırakıp hızla kızının yanına gitti. "Zavalıcık," diye mırıldanarak bandajını ve askısını düzeltti.

"Seni arayacaktım, anne," diye yalan söyledi.

"Saçmalama." Blossom divanın arka tarafındaki tozlu battaniyeyi çekerek Riley'nin bacaklarını örttü. "Çok şey yaşadın. Neden beni aramak aklına gelsin ki? Ayrıca Lily beni arayıp *nişanlının* seni hastaneye götürdüğünü söyledi."

Eyvah. Tehlikeli bölge.

Riley, annesinin görünüşte art niyetsiz bakışlarındaki şeytani parıltıyı fark etti. Bu, Zorunlu Oruç seviyesindeki Blossom Basil-Thorn'du.

LUCY SCORE

“Şimdi, burada rahatça otur. Ben kemiksiz kemik suyumunu ısıtayım. O kaynarken en üst kattan alta doğru tütsüleme yapacağım,” dedi Blossom neşeli bir sesle.

“Teşekkürler, Blossom.” Lily, Riley’nin annesinin ardından seslendi.

Blossom bir tutam adaçayını sallayarak evin arka tarafında kayboldu.

“Toplantıya geri dönelim,” diye duyurdu Bayan Penny.

“Bir şifre belirlemeliyiz,” dedi Fred, peruğunu ters takan bir adam için fazla özgüvenliydi.

“Bir şifre mi?” Riley, annesinin çorba yoluyla intikam alacağından endişelendiği için konuşmayı takip edememişti.

“Birimiz rehin alınır veya kaçırılırsa. Eğer kötü adamlardan biri bizi yakalamışsa şifreyi diğerlerine haber vermek için kullanırız.” Belli ki Bayan Penny konuşmayı takip etmekte hiç zorlanmıyordu.

Riley bir şifrenin, silahlı bir kötü adamı evin içine girmekten ve birini daha vurmaktan nasıl alıkoyacağını pek anlayamadı. “Belki sadece evin kapılarını kilitlemeye başlamalıyız?” diye önerdi.

“O zaman kötü adamları nasıl tuzağa düşüreceğiz?” diye merak etti Lily.

“Dur bir dakika. Onları neden tuzağa düşürüyoruz?” Riley’nin gerçekten uyumaya ihtiyacı vardı. En az iki gün.

“Böylece şifreyi kullanabiliriz. Bize biraz ayak uydur, kızım,” diye feryat etti Bay Willicott.

“Haberci.” Bu Bayan Penny’nin şifre önerisiydi ya da odadaki birini haberci olarak adlandırıyordu. Riley’nin bedeni tamamen zonklayan bir ağrıdan ibaretti. Bu, dikkatini vermeyi daha da zorlaştırıyordu.

“İsviçre peyniri,” diye önerdi Fred.

“Ama ya marketten İsviçre peyniri almanızı istemem gerekirse ne olacak?” Lily önemli bir noktaya parmak basıyordu. “Kaçırıldım sanırsınız.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Haklısın. Hiçbirimizin sevmediği bir yiyecek ne?” diye sordu Bayan Penny.

“Pizza,” dedi Bay Willicott.

“Pizza mı?” Herkesin dehşet dolu sesi yankılandı.

“Sen ne tür bir canavarsın?” Bayan Penny hırladı.

“Sert kabuğunu sevmiyorum.” Bay Willicott homurdandı.

“Kabuk mu? Hamurun kenarını demek istiyorsun herhalde,” dedi Fred.

“Hayır! Tüm eti ve marulu tutan gevrek sarı kabuk,” dedi Bay Willicott.

“Sanırım *taco*’dan bahsediyorsun,” dedi Riley.

“Ben de onu diyorum işte. *Taco*,” dedi Bay Willicott somurtarak.

“Son zamanlarda nöroloğa gittin mi?” Lily tatlı tatlı sordu.

“Odaklanalım, millet,” dedi Bayan Penny ellerini çırparak.

“Hepimizin hatırlayabileceği bir şifreye ihtiyacımız var.”

“*Ciabatta*,” diye önerdi Fred.

“*Ciabatta* ne ki?” diye sordu kız kardeşi.

“Yumurtalı ekmek olsa?” dedi Bayan Penny.

Blossom çıplak ayakla kapının önünden geçerken elinde tüten bir adaçayı buketi sallıyordu.

“Lahana güveci nasıl olur?” diye önerdi Riley.

“Şifre: Lahana güveci.” Bayan Penny biraz düşündü. “Hoşuma gitti.”

“Harika. Artık yatabilir miyim?” Riley sordu.

Ön kapıdan bir ses geldi. Yetmiş yaşın üstündeki herkes sandalyelerinden sıçradı.

“Ne yapmalıyız?”

“Katil mi geldi?”

“Silah almalıydık!”

“Başına vurabileceğimiz bir şey var mı?”

“Bir lambam var!”

“O lambayı bırak, Fred. Garaj satışında ona on dolar verdim!”

“Harrisburg Polisi,” diyen yorgun bir ses, kapının öteki tarafından seslendi.

“Arama emrin var mı, aynasız?” Bayan Penny kapının arasından sordu.

Riley, oturduğu divandan bile adamın iç çektiğini duyabiliyordu. “Riley Thorn’la konuşmak istiyorum.”

Bay Willicott kapıyı açınca, Dedektif Weber içeri girdi. Kravatını ve ceketini çıkarmış, düğmeli gömleğinin kollarını sıvamıştı. Neredeyse Riley’nin hissettiği kadar yorgun görünüyordu.

“Birkaç dakikanız var mı?” dedi ona.

Harika. Şimdi de bir sorgu için uykusundan vazgeçmek zorundaydı. Pekâlâ, hapisanede uyumak için bolca zamanı olacaktı.

“Evet. Tabii.” Merdivenleri tek başına çıkabileceğini düşünmüyordu, bu yüzden topallayarak mutfığa döndü ve arkalarındaki sürgülü kapıyı kapattı. Masanın etrafındaki vinil kaplama sandalyelerden birine otururken, “Su ya da başka bir şey ister misiniz?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim.” Dedektif, karşısındaki sandalyeye oturup sessizce cebine uzandı ve aralarındaki masaya bir şey bıraktı.

Kravat iğnesiydi.

Riley iç çekti.

“Çok fazla sorum var,” dedi dedektif.

“Aramıza hoş geldin,” dedi Riley.

“Bunu nasıl yaptığını anlatarak başlamaya ne dersin?”

“Nasıl yaptığımı bilseydim, kontrol edebilirdim. Kontrol edebilseydim, bu saçma görüntüleri engeller ve ölü insanlarla konuşmayı bırakırdım.” Burnunun seğirdiğini gizlemek için yüzünü eliyle ovuşturdu. “Baban seni suçlamadığını bilmeni istiyor.”

Dedektif duygusuz bir ifadeyle o kadar uzun süre oturdu ki Riley gözleri açık bir şekilde uyuyakalmış olabilir mi, diye düşündü.

“Frick’in öldürüleceğini nasıl bildiğini anlat,” dedi sonunda.

Vites arttırıp ölü babasının gönderdiği yeni mesaj hakkındaki her şeyi öğrenmeyi istemediği için Riley onu takdir etti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Olacağını bilmiyordum. Tam anlamıyla aktif bir psişik de-
ğilim. Kısa süre öncesine kadar, gördüklerimin lahana zehirlen-
mesine bağlı halüsinasyonlar değil de görü olduğunu bile bilmi-
yordum.”

Dedektif akıllıca davranıp lahana olayını geçiştirdi.

“İçinde Dickie’ye bir şey olacağına dair bir his vardı. Bu his
nasıl ortaya çıkıyor?” diyerek tekrar denedi.

Riley ağzını kocaman açarak esnedi. Weber insanlık yapıp
ona uyumaya gitmesini ve daha sonra konuşmayı teklif etmeye-
cekti. Bu yüzden ona koridorda gördüğü görüyü, polis karakolu-
na gidişini ve bıraktığı notu anlattı.

“Neden bizzat ona gitmedin?”

Riley, dedektife doğru eğildi. “Dedektif Weber, sana bir şey
söylemem gerek. Seni öldürmek isteyen biri var. Kapını çalıp
seni başından vuracak. Kim olduğunu veya ne zaman yapacağını
bilmiyorum ama büyük olasılıkla gerçekleşecek. Peki, salı günü
hava tahmininde yağmur var mı diye bakmaya ne dersin?”

“Anlaşıldı.”

“Hâlâ şüpheli miyim?”

“Erkek arkadaşın kendini kamera kayıtlarıyla akladığı için,
şimdilik tek şüpheli sensin.”

“Duymadın mı? Artık nişanlıyız,” diye şaka yaptı Riley.

“Daha iyi birini bulabilirsin,” dedi Weber.

Koridordan hafif bir inleme sesi geldi.

Kapı kayarak açıldığında annesi, yüzünde sahte gülümsemesi
ve elindeki adaçayı tütsüsüyle eşikte duruyordu.

Riley iç çekti. “Bu benim annem, Blossom Basil-Thorn,” di-
yerek takdim etti. “Anne, bu Dedektif Weber.”

“Bu kadar şanslı bir günde sizi tanımaktan çok mutluyum,
Dedektif,” dedi Blossom. “Sonuçta kızınızın size hiçbir şey söy-
lemeden nişanlanması ve aynı gün cinayetle suçlanması ne sık-
lıkla gerçekleşir ki?”

“Eyvah,” diye fısıldadı Riley.

Dedektif Weber biraz gergin görünüyordu.

“Anne bunu sonra konuşalım.” Riley başını kapıya doğru salladı.

“Siz bana bakmayın. Bu kemiksiz kemik suyunu sırtımdaki bıçakla karıştıracağım.” Blossom ocağa doğru gitmeye başladı.

“Bir cinayet dedektifinin yanında böyle espriler yapamazsın,” dedi Riley.

“Daha kötülerini duydum,” diye itiraf etti Weber.

Annesinin odadan ayrılmaya niyeti olmadığı için, Riley sandalyesine geri çöktü. “Peki, şimdi ne olacak? Beni tutuklayacak mısın?”

“Tutuklamalı mıyım?”

“Gerçekten Dickie’yi öldürdüğümü düşünüyor musun?”

“Daha çok gerçeklerle ilgileniyorum. Olay gerçekleşmeden önce haberin vardı. Suç işlendiğinde buradaydın.”

“Bir sürü insan buradaydı.” Blossom hızla karıştırdığı çorba karışımına bakıyordu. Annesi böyle bir insandı. Öfkeli bile olsa, ailesinin arkasında dururdu.

“Sebeğim ne olabilir ki?” Riley artık umursayamayacak kadar yorgundu ve çok ağrısı vardı.

“Bazı insanların çok fazla sebebe ihtiyacı olmaz,” dedi Weber.

“Parmak izlerinin kapısında bulunduğunu söylemiş miydim?”

Riley gözlerini devirdi. “Bahse girerim herkesin parmak izini buldunuz. Biz meraklı, samimi bir grubuz.”

“Annenle, nişanlıyı tanıştıracak kadar samimi değilsin demek ki,” diye mırıldandı Blossom.

“Anne!”

“İşte buradasınız!” Jasmine Patel, bütün güzelliğiyle mutfığa fırtına gibi girdi. Siyah saçları güçlü ama hayırsever bir süper kahramanın pelerini gibi arkasında dalgalanıyordu. Riley’nin en iyi arkadaşı odaya girdiğinde, bütün erkekler gibi dedektif de afallayıp kaldı.

“Merhaba Jas,” dedi Riley güçsüz bir sesle.

“Sana ne oldu böyle? Beni neden aramadın?”

“Aramıza hoş geldin,” dedi Blossom elindeki kepçeyle dönerek.

“Merhaba, Blossom.” Jasmine el salladı.

“Seni kim aradı?” diye sordu Riley.

“Lily. Kötü bir ruhun cinayet işlediğini, senin merdivenlerden düştüğünü ve nişanlandığını falan söyledi.”

“Jasmine, bu beni tutuklayıp tutuklamayacağını düşünen Dedektif Weber. Dedektif Weber, bu Jasmine.”

Jasmine güzel, öfkeli kadın saldırısına geçti. “Eğer Riley’nin burada yaşanan saçmalıkla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsan gerçekten aptalsın. Bu arada ne oldu?” diyerek Riley’ye geri döndü.

Dedektif cevapladı. “Arkadaşının büyük amcası dün gece odasında vurularak öldürüldü.”

“Büyük amcam değil, sadece amcam,” diye düzeltti Riley. “Sadece elli yedi yaşındaydı.”

“Gerçekten mi?” Blossom şaşkınlıkla sordu. “En az doksan-dır diye düşünmüştüm.”

Jasmine gözbebeklerinin çapını incelemek için eğildi. “Başını mı vurdun?”

“Defalarca.”

Bir bulaşık beziyle hunharca tabak kurulayan Blossom’a bir bakış atan Jasmine, “Jimmy iki yıl önce öldü,” dedi.

“Jimmy değil. Dickie.”

“*Cannoli*” sallayıp iç çamaşırını yere bırakan Dickie mi?” Jasmine’in kafası karışmıştı.

“Evet. Dickie *amcam*,” dedi Riley.

“Ah. Doğru ya. Vah vah!” Jasmine güzel bir şekilde toparladı.

“Dinleyin, Dedektif... Adınız neydi?”

“Weber.”

“Dedektif Weber, müvekkilimi sorgulamak istiyorsanız, önce benimle görüşmeniz gerekecek.”

* Boru şeklinde kızartılmış hamurun içine *ricotta* içeren tatlı ve kremli bir dolgu doldurulmasıyla yapılan Sicilya kökenli bir hamur işi. (e.n.)

“Avukat mısın?” diye sordu dedektif.

Jasmine, miras ve yaşlılık hukuku avukatıydı. Müvekkil toplantıları, süs eşyalarıyla dolu eski oturma odalarında yapılırdı, sorgu odalarında değil.

Kıpkırmızı tırnağıyla dedektifin göğsünü dürterek, “Tam üstüne bastın,” dedi Jasmine. Riley bunun yasal olmadığından neredeyse emindi. Bir polisi dürtmek, muhtemelen Özgürlük Çanı’na dokunmak ya da Buckingham Sarayı’ndaki nöbetçilerden birine sarılmaktan farksızdı. Yapılmayacak bir şeydi.

“Baksana Jas, bana bir bardak su getirir misin?” Riley inandırıcı olsun diye çatlak bir sesle sordu. İkisinin birden hapse girmesi gerekmiyordu.

“Tabii ki, canım. Ne istersen. Kendinize dikkat edin, beyefendi.” Weber’ı aynı sivri uçlu parmakla tehdit etti.

“Dedektif,” diye hatırlattı Weber.

“Beyefendi dedektif,” dedi Riley. Sonra da gülmeye başladı. Bir şeyi eğlenceli bulan normal bir insanın kahkahası değildi. Hayır. Bu acilen uyumaya ihtiyacı olan bir delinin düzensiz, dengelessiz hıçkırıklarla soluksuz kalmasıydı.

Bu, sınırları fazla zorlanmış bir kadının gecikmiş histerik tepkisiydi. Ahmak bir herifin hayatını kurtarmaya çalışmış bir kadının tepkisiydi. Bir daha asla görüşemeyeceği Nick Santiago’nun çok güzel, çok sıkı vücuduyla düşüşünü yumuşattığı bir kadının tepkisiydi. Aldatan eski kocası balayı için birinci sınıf uçak bileti satın alırken son nefesine kadar tırnaklarıyla hayata tutunmaya çalışan bir kadının tepkisiydi.

“Eyvah,” dedi Jasmine.

“Sanırım suya ihtiyacı var,” dedi Weber, Riley kıkırdamaya devam ederken.

“Bu su gülüşü değil. Bu kesinlikle tekila gülüşü,” diye belirtti Jasmine.

Blossom lavabonun yanından seslendi. “Sen Riley’nin nişanlandığını biliyor muydun?”

21 Haziran Pazar, 04.17

“Selam.” Riley çok ihtiyaç duyduğu altı saatlik uykudan uyandığında yatağının ucundan derin bir bariton sesi geliyordu. Dedektif Weber onu tutuklamama kararı aldıktan sonraydı. Şimdilik.

Sesle uyumlu olarak, kafası mükemmel şekilde tıraş edilmiş, çok uzun boylu ve çok kaslı siyahi bir adam gördü.

Adam gülümsedi.

Riley yataktan düştü. “Of!” Vücudu her şeyin üstüne eklenen bu istismara öfkeliydi.

“Hu huu, Gabe!” Lily, parlak pembe bir eşofmanla sallana sallana odaya girdi. “Sana çay getirdim.”

“Çok nazıksınız. Teşekkür ederim.” Adamın sesi odada yankılandı.

“Burada ne oluyor?” diye sordu Riley. Ayağa kalkıp sakat koltundaki askıyı çekerek savaşa hazırlandı. Gözleri odayı taradıktan sonra hokey sopasının, yani kişisel silahının artık tek parça olmadığını hatırladı.

“Ben Gabe,” dedi adam. Küçük çiçek demetleriyle süslenmiş bir çay bardağını ağzına götürürken tekrar gülümsedi.

Vücudu bir *Mack* kamyonuna benzediğinden, zarif çay bardağı ve tabağı ellerinde oyuncak gibi görünüyordu. Riley ondan tehlikeli bir katil izlenimi almıyordu ama bu pusuda olmadığı anlamına gelmezdi.

“Bu bir rüya mı yoksa görü mü?” diye fısıldayan Riley, yabancıyla Lily’nin arasına geçmek için yatağın üstünde sürünerek ilerledi.

“Oldukça kısa pantolonlarınızı çok beğendim.” Gabe, Riley’nin barış sembolü iç çamaşırını kibarca takdir etmişti.

“Lily, insanları eve almaktan *vazgeçmelisin*.” Riley yere atılmış şortunu alıp üstüne geçirdi.

“Memelerimin bu kadar dik olduğu günleri özlemle anımsıyorum.” Lily iç geçirip odayı toparlayarak doğruldu. “Bu yılları boşa harcama, Riley! O dik memelerini al ve seksi Nick’in yüzünü her fırsatta onların arasına sok.”

Riley, atletinin üzerinden kollarını kavuşturdu. “İkiniz de gitmelisiniz.”

Lily hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Gabe’e özlem dolu bir bakış attı.

“Onunla çıplak ve yağlanmış bir şekilde karşılaşmak isterim.”

Üzüntüsüne artık fazlasıyla tiksinti de eklenen Riley, Lily’nin kirli düşüncelerini göz ardı edip komşusunu kapıya doğru yönlendirdi. “Artık yabancıları eve almamalısın. Hepimiz daha dikkatli olmalıyız.”

Lily, genç kızların onlara ilgi gösteren yakışıklı erkekleri takdir etmediklerini mırıldanarak çıktı.

Davetsiz misafire dönen Riley kollarını tekrar kavuşturdu. “Sattığınız şeylerle ilgilenmiyorum.”

“Ben hiçbir şey satmıyorum,” diyen adam ona gülümseyerek baktı. “Sana rehberlik etmek için gönderildim.”

“Bu hiçbir şey açıklamıyor,” dedi Riley. “Öylece sokaktan içeri mi girdin? Beni soymaya mı geldin? Çünkü gördüğün gibi, çalınmaya değer bir şeyim yok.”

“Minimalist bir yaşam tarzı hedeflemek güzel bir şeydir.” Adam çayından zarif bir yudum daha aldı.

İnsan olmak için fazlasıyla mutlu, fazla sağlıklı ve fazla sakin görünüyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Eğer psişikler gerçekse, bu vampirlerin ve kurt adamların da gerçek olduğu anlamına mı geliyordu?

“Bir vampir misin?” diye sordu Riley.

Adam büyük bir nezaketle kıkırdadı. “Hayır, değilim. Ben bir rehberim. Senin rehberin.”

“Gabe, yanlış anlama ama mantıklı bir şey anlatmıyorsun.”

Adam fincanla tabağı yatağa koyup doğruldu. Riley tahmin etmekte pek de iyi değildi ama adam iki buçuk metre gibi görünüyordu.

Avuçlarını birleştirip göğsüne bastırarak, “Senin ruhsal rehberinim,” dedi.

Riley’nin gözleri kısıldı. “Yeni nesil Yahova Şahidi falan mısın?”

Yeniden asil kıkırdamalarının durmasını bekledi. Adamın onu komik bulduğu belliydi. “Hayır, değilim,” dedi sonunda.

“Peki. Teşekkürler ama ilgilenmiyorum. Anlatmak isteyeceğin dini bir figüre ihtiyacım yok. İyi niyetli gönüllülerin kendilerini iyi hissetmek için kurduğu şey her neyse, onu yeniden inşa etmek zorunda kaldıkları bir kasabaya yapılacak yolculuk için bağış yapmak da istemiyorum.”

Riley onu kolundan yakaladı. Parmaklarının Gabe’in kolunun üçte birini bile saramadığını fark etti. Yine de Gabe, kendisini kapıya kadar yönlendirmesine izin verdi.

“Çok fazla morluğun var,” dedi Gabe. “Bunun farkında mısın?”

Hem de acı çekecek kadar farkındaydı.

“Evet.” Riley onu eşikten ittirdi.

“Dışarı mı çıkıyoruz?” diye sordu Gabe.

“Sen çıkıyorsun. Ben içeride kalıyorum.”

Gabe gülümseyerek olduğu yerde dikilirken Riley kapıyı yüzüne kapattı.

Kapının dış tarafından neşeyle seslendi. “O zaman ben burada bekliyorum.”

Riley topallayarak yatağına döndü. Tekrar uyumayı düşündüyse de tüm ağrıların ve sızılarının altında görmezden gelinemeyecek kadar yırtıcı bir açlığının olduğunu fark etti. Ayrıca komşularıyla eve yabancıları almama konusunda *gerçekten* konuşması gerekiyordu.

Sutyen ve temiz bir tişört giydi. Saçını bir fırçayla taramayı düşündü ama sonra bir anlamı olmadığına karar verdi. *Rock 'Em Sock 'Em* robotlarından biriyle dövüşüp kaybetmiş gibi görünüyordu. Etkileyecek sahte bir nişanlısı da yoktu. Nick Santiago, o seksi yüzünü bir daha göstermezdi. Özellikle de psişik olduğunu açıkladıktan sonra. Onu suçlamıyordu. Deneyimlerine göre, erkekler bu tür bilgileri kaldıramıyordu. Griffin asla öğrenmemişti. Sadece ailesinin “eksantrik” olduğunu düşünüyordu.

Dikkatlice kapısını açıp koridora göz attı. Sarı suç mahalli şeridi, Dickie'nin kapısını tamamen çaprazlayacak şekilde kapatıyordu. Ancak Ruh Rehberi Gabe ortalıkta yoktu. Rahatlayan Riley, merdivenlere doğru sendeledi.

Bu haldeyken üç kat merdiven inmek mi? Asla. Engelli asansörü için çağrı düğmesine bastı ve beklerken dişlerini fırçaladı.

Ona kırk dakika gibi gelen bir sürenin sonunda, birinci kata ulaştı. Birisi yenilebilir gibi kokan bir şeyler pişiriyordu. Demek ki annesi değildi. Uzun bir açıklama ve daha uzun bir özürden sonra bile Blossom büyük kızına kırgındı. Riley'nin farklı yapmış olması gereken bir sürü şey vardı. Liste kendini ve yeteneklerini kabul etmekle başlıyor, sonra da annesine her şeyi olduğu anda anlatması gerektiğiyle devam ediyordu.

Burnunun peşinden mutfığa kadar gidip kapıda durdu.

Lily ve Fred masada oturmuş, Bayan Penny'nin Gabe'e sorular sormasını ve yardımcı şeflik yapmasını izliyordu. Tencerede cezbedici kokular yayan bir şey kaynıyordu. Onun yanında da Gabe, ızgarada kızarmış peynirli tostları çeviriyordu.

Riley'nin midesi duyulur şekilde guruldadı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Ne işle meşgulsün, büyük adam?” diye sordu Bayan Penny. Kırışık elleriyle güzelce doğranmış sebzeleri, servis tepsisinin ortasındaki dip sosu kâsesinin etrafına diziyordu.

“Ruhsal rehberim,” dedi Gabe dikkatini tencereye çevirerek.

“Bir rahip gibi mi?” diye sordu Lily. “Veya hâlâ cinsel ilişkileriniz olabiliyor mu?”

“Daha çok bir öğretmen gibi,” diye açıkladı Gabe.

“Ruhsal rehber ne öğretir?” diye sordu Fred.

“Öğrencinin öğrenmesi gereken ne varsa.”

Riley gözlerini devirip topallayarak odaya girdi.

Bıçağı çılgınca sallayan Bayan Penny, “Arkadaşın çok iyi yemek pişiriyor,” dedi.

“Arkadaşım değil.” Riley, kadının silahını çok fazla sallayıp tehlikeli hale gelmesinden korkarak bir adım geri çekildi.

Gabe üzölmüş gibi göröndüğünde Riley, kendini yavru bir köpeğin yüzüne tekme atmış gibi hissetti. “Umarım, beni arkadaşın gibi görmeye başlarsın,” dedi Gabe hüznle.

“Riley Thorn, bu kaslı yakışıklının duygularını incittin,” dedi Lily. “Yeni komşumuzdan hemen özür dile!”

“Üzgünüm, Gabe... Oha. Bir dakika. Ne?” dedi Riley sandalyelerden birine çökerek.

“Gabe artık bizimle kalıyor. Giriş katındaki ikinci odayı senin için düzenledim,” dedi Lily, Gabe’e bakarak. “Koridordaki banyoyu Bay Willicott’la paylaşabilirsin.”

“Bir dakika bekle. Kalmasına izin mi veriyorsun?” dedi Riley panikle. “O bir yabancı -alınma lütfen, Gabe- ama Dickie’nin öldürölmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmemişken kapımızda beliriyor ve taşınmasına izin mi veriyorsun? Katilin o olmadığını nasıl bilebiliriz ki?”

Sanki yaşlılık kendilerini koruma becerilerini ellerinden almış gibiydi. Sırada “Baltalı Katili Kucaklama Günü” kutlaması da olabilirdi.

“Haşatın çıkmış ve huysuzsun. Yargılamıyorum,” dedi Fred

ellerini kaldırarak. "Ben insan sarrafiyımıdır. Gabe'in bizim için bir tehdit olmadığı çok açık."

Fred bir keresinde bir süpermarketin otoparkında Ted Bundy'nin lastiğini değiştirmişti.

"Bu nazik adamla aynı fikirdeyim," diye ciddiyetle ekledi Gabe. "Ben hiç tehditkâr biri değilim."

Riley vazgeçti. Zavallı bedeni mantıksız aptallarla tartışacak enerjiye sahip değildi.

"Yemek yedikten sonra daha iyi hissedeceksin," diye ısrar etti Gabe. Önüne bir kâse domates çorbası ve kızarmış peynirli bir sandviç koydu. Riley o kadar açtı ki yemeğin zehirli olma olasılığını görmezden gelmeye karar verdi.

Fred, Lily ve Bayan Penny yemeğe başladılar. Gabe bir bardak suyla onun yanına oturdu. Kocaman kaslarıyla üzerine yerleştiğinde sandalyesi inler gibi bir ses çıkardı.

"Sen yemiyor musun?" dedi Riley, kocaman lezzetli bir lokma ağzında dağılırken.

Gabe iyilik dolu bir gülümsemeyle baktı. "Oruç tutuyorum."

Bu adam katilen insan değildi ya da yiyecekler kesinlikle zehirliydi.

Neyse ki herkes bir gün ölecekti. En azından midesi erimiş *cheddar* peyniriyle doluyken ölürdü.

"Ne tutuyorsun?" diye sordu Lily.

Fred çorbadan gürültülü bir yudum aldı.

"Ben yemek yemiyorum," dedi Gabe. "Vücudumun toksinlerden arınması için su içiyorum, böylece fiziksel ve ruhsal kapasitemde daha iyi hizmet edebilirim."

Göz ucuyla ona bakan Bayan Penny'nin gözlük camlarından birine domates çorbası sıçramıştı. "Ne kadar kaldırıyorsun? Yüz kırk yedi? Yüz elli sekiz kilo var mı?"

"Yüz seksen bir," dedi Gabe.

Fred'in tostı elinden kayıp bir şap sesiyle masaya düştü. "Belki ben de oruç tutmaya başlamalıyım."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Kaslı yabancı şimdi de komşularını açlıktan öldürmeye başlayacaktı. Riley peçetesini masanın üstüne fırlattı. “Yeter, bu çok saçma. Ön avluya. Şimdi,” dedi Gabe’e. İhtiyacı olduğu takdirde onu evden atıp kapıyı kilitleyebilirdi ve Front Street’te bol miktarda tanığı olurdu.

“Özel olarak konuşmak beni memnun eder,” dedi Gabe sandalyesinden kalkarak.

Riley çorbasını ve sandviçini kaldırdı. “Harika,” dedi alaycı bir sesle. “Hadi gidelim.”

Gabriel mutlu bir köpek gibi evin ön tarafına kadar peşinden geldi.

Ön kapıya ulaştıklarında Riley nefes nefese kalmıştı. Gerçekten spor yapmaya başlaması gerekiyordu. Topallayarak verandadan çıktığında, hasır sandalyenin birine oturup kaşarlı tostunu ağzına tıktırdı. “Neden buradasın?” diye sordu ağzı doluyken.

“Seni yönlendirmek için gönderildim,” dedi Gabe ve sudan bir yudum alıp dudaklarını şapırdattı. “Ah.”

“Beni nereye yönlendireceksin?”

“Ruhani gelişimine.”

“Dinle Gabe, senin kilisene veya her neyse, oraya katılacağımı sanma. Bana din değiştirtemezsin. Ben değiştiremem.” Riley çorbanın tadına baktı. Lezzeti onu sinirlendirdi.

“Seni değiştirmeye gelmedim. Yeteneklerinle bağlantını geliştirmene yardımcı olmak için gönderildim.”

Riley’nin gözleri kısıldı ve çiğnemeyi durdurdu. “Kim tarafından gönderildin? Kimin tarafından? Her neyse.”

“Büyükannen tarafından.”

Hay aksi.

Kaşığı ayaklarının altındaki ahşap kalaslara düştü.

“Ben alayım.” Gabe kaşığı yerden alıp ona geri verdi. Parmakları birbirine değdiğinde Riley, Elanora Basil’in kırıkmış sert yüzünü gördü. Gümüş saçları geriye taranmış ve kusursuzca topuz yapılmıştı. Koruma için her zaman taktığı oniks ve ametist

LUCY SCORE

taneleri boynunda parıldıyordu. Riley, kadının hoşnutsuzluğunun görüntüden geçerek yayıldığını hissetti.

“Bana bir dakika izin verir misin?” diye hırıltılı bir sesle fısıldadı.

Gabe başını eğip avuçlarını birbirine bastırdı. “Tabii.”

“Hayır, hayır. Bunu yapma. Eğilip bükülerek selam verme,” diye sızlandı Riley.

Kalkıp verandanın öteki ucuna yürüdü. Sandviğin son lokmasını ağzına tıktırırken annesini aradı.

Blossom, telefonu ikinci çalışında cevapladı.

“Riley, seni seviyorum ve benim için çok önemli olduğunu bilmeni istiyorum ama şu an bir şeyle meşgulüm.”

“Anne, büyükannem bana bir adam gönderdi.”

“Eh peki, baban da intikam ineği aldı,” dedi annesi sert bir sesle. “Seni sonra ararım.”

“İntikam ineği ne ki?” Ama Blossom çoktan telefonu kapatmıştı.

Ardından ablasını aradı.

“Riley. Nasıl hissediyorsun? İyileştirici mumlarımı ve kristallerimi ödünç almak ister misin?” diye teklif etti Wander.

“Burada Gabriel adında, uzun boylu siyahi bir adam var. Büyükannemin onu, ruh rehberim ya da öğretmenim olarak gönderdiğini söylüyor,” diye açıkladı Riley.

Wander bir an sessiz kaldı. “Bu gerçekten onun yapabileceği bir şey gibi görünüyor.”

“Ne yapmalıyım?” diye tısladı.

“Ne yaparsan yap, onu geri gönderme. O kadını kızdırmak istemezsin,” diye uyardı Wander.

“Biliyorum.” Büyükannenin hoşnutsuzluğu, on hayaletli evden ve bir Cadılar Bayramı film maratonundan daha korkutucuydu. “Ama neden şimdi? Daha önce beni hep rahat bırakmıştı.”

Büyükanne, Wander’ın yeteneğini sürdürme ve geliştirme çabaları hakkında tam bir rapor istemişti. Sanki psişik bir burunla

yapılabilecek çok şey varmış gibi. Riley söz konusu olduğundaysa iletişimleri, “Voleybol sezonun nasıl geçiyor?” veya “Doğum günün kutlu olsun. Al sana kedi desenli çoraplar,” diyeceği kadardı.

“Ah, bilmem ki belki de sebebi son otuz yılında güçlerini reddettikten sonra cinayetleri önceden görmeye başlamandır?” dedi Wander.

Wander sevgi dolu, açık fikirli, Zenimsi bir ruh haline sahipti ama alaycılığı Riley’yi hep şaşırtıyordu.

“Ayrıca, Fred bu sabah dersteydi ve seni merdivenlerden iten bir adamla çıktığını söyledi.” Wander, Fred’in en sevdiği yoga hocasıydı.

“Aslında biz nişanlandık,” diye hafifçe şaka yaptı. Sahte erkek arkadaşın, sahte nişanlıya dönüştüğü hikâyeyi çabucak kız kardeşine anlattı.

“Annemin bugün sınıftaki tavrını açıklıyor.”

“Endişelenme,” dedi Riley. “Gecenin yarısını benimle acil serviste geçirmesinin ve ‘Ben psişigim,’ açıklamamın ardından, sahte nişanımın bittiğini düşünüyorum.”

“Annemin her zaman dediği gibi eğer senin kim olduğunu kaldıramıyorsa seni hak etmiyordur,” dedi Wander sakın bir sesle.

“Annemden bahsetmişken...” Riley söze girdi. “Onu aradım ve intikam ineği hakkında bir şeyler söyledikten sonra telefonu yüzüme kapadı.”

“Annemle babamı biliyorsun. Eğer hayatı daha tuhaf hale getirmenin bir yolu varsa onu bulurlar. Şimdi, oraya gelip ruhsal rehberin konusunda yardımcı olmamı ister misin?”

Riley başını çevirip arkaya baktığında, parmağına konan bir kelebeğe gökkuşağı gibi parlayan bir tebessümle bakan Gabe’i gördü. İç geçirdi. “Hayır. Kendim çözeceğim.”

24 Haziran Çarşamba, 08.55

Bu lanet hafta çok uzamıştı ve daha çarşamba sabahıydı.

Nick yorgun, huysuz ve tüm dünyaya kızgındı. Brian ve Josie'ye selam verir gibi homurdandıktan sonra kendisini ofisine kapattı. "Onu aradın mı?" ya da "Onu arayacak mısın?" gibi bir dizi soruyu sil baştan çekebilecek durumda değildi.

Pazar sabahından beri neredeyse tüm zamanını, neden Riley Thorn'a asla ulaşmaması gerektiğini kendine hatırlatarak geçir-mişti.

Hatta iyice abartmış ve ondan çok, çok uzak durmasını gerek-tiren nedenlerden bir liste yapmıştı.

1. Ondan hoşlanıyordu. Hem de çok.
2. Onu koruma ihtiyacı hissediyordu ve bu asla iyi sonuçlan-mazdı.
3. "Monogami ve evlilik" tuzağına düşmek istemiyordu. Ri-ley, bir erkeğin dikkatini dağıtıp kendi hedeflerini unutturacak bir kıza benziyordu.

Bu yüzden içinden geldiği gibi ona uğrayıp durumuna bak-mak yerine buradaydı. Kendine ve her şeye kızgındı.

Arka plan gürültüsü olması için yerel haberleri açıp masasın-daki dosya yığınına daldı. Ofisi sanki kâğıttan bir çığ felaketi yaşanacakmış gibi görünüyordu. Dünya çoğunlukla yazılı belge-lerin ötesine geçmiş olsa da hâlâ mahkeme tebligatlarını iletirken orijinal dosyanın ulaştırılmasına aşırı önem veriliyordu. Tabii ki

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Nick'in bunları alfabetik sıraya koymak için vakit ayırası yoktu. Bu yüzden her şey büyük, tehlikeli yığınlar halinde duruyordu. Halının yeniden görünmesi için ya felaket gibi bir şey yaşanacak ya da bir hafta boyunca etrafı toplamaktan başka bir şey yapmayacaktı.

Televizyondaki haber dikkatini çekti. O geri zekâlı Griffin Gentry, şehirdeki en son "çete faaliyetlerini" anlatıyordu. Bulanık güvenlik görüntülerinde çoğunlukla siyah giyinen ve komik çeşitlilikte maskeler takan bir grup kişinin, şehir merkezi Harrisburg ile City Island arasındaki üst geçidin ortasında bir adamı bağlı halde bıraktığı görülüyordu.

Nick ekrana bakarken Gentry'nin diğer spikerle aynı boyda görünmek için telefon rehberi üzerinde oturup oturmadığını merak etti.

Gentry sesini tam bir oktav düşürerek izleyicilere, uzun bir sabıka kaydı olan kurbanın aslında bir yan kesici olduğunu bildirdi. Hakkında dört tutuklama kararı bulunuyordu, üstelik üstünde üç tane de çalıntı cüzdan vardı.

"Ahmak." Nick ekrana bakıp homurdandı. Gentry'yi görmek bile yeniden sinirlenmesine yetmişti. Adam hakkında küçük bir araştırma yapmıştı ve sonuçları ona dair görüşlerini iyileştirmişti.

Masadaki telefonu titrediğinde sesi tanınması zaman aldı. Genellikle kapısı açık dururdu. Brian veya Josie bir şeye ihtiyaç duyarlarsa sadece bağırlardı.

Doğru düğmeye bastıktan sonra konuştu. "Evet? Ne var?"

"Burada bir iş hakkında görüşmek isteyen potansiyel bir müşteriniz var," diye bildirdi Brian.

Kâğıt işleri ve Thorn'u bir süreliğine unutmak için bir fırsattı. Tam da ihtiyacı olan şeydi. "İçeri gönder," dedi Nick. Etrafa bir göz atınca, temizlik için en azından bir dakikasını ayırması gerektiğini fark etti ama ofis kapısı çoktan açılıyordu.

“Nicholas.” İsminin son kısmını özellikle “ass” der gibi vurgulamıştı.

Nick neredeyse sandalyeden düşüyordu.

“Bayan Zimmerman?” Ergenlik dönemi kâbuslarındaki kadın kapısının önünde kaşlarını çatarak duruyordu. Onlarca yıl boyunca, Başkanlık Kondisyon Testiyle** binlerce öğrencinin seviyesini belirlerken giydiği siyah ve gri eşofman takımları gitmişti. Yerlerine mat siyah bir pantolon ve hâlâ etkileyici olan kol kaslarını sergileyen koyu gri bir atlet giyiyordu. Çelik grisi saçları kısa kesilmişti ve yüzünün keskin hatlarını vurguluyordu. Dokuzuncu ve onuncu sınıf öğrencisi olarak beden eğitimi dersine katıldığı yıllarda da saçları griydi. Belki de haksızlık etmiş, o zamanlar doksan yaşına yakın olduğunu düşünmüştü. Ancak yirmi yıl sonra kadın hâlâ aynı görünüyordu.

Kesinlikle vampir genleriydi.

“Görüyorum ki hâlâ dağınıksın,” dedi Bayan Zimmerman. Tiksinti dolu bakışlarıyla etrafın düzensizliğini iyice inceliyordu.

“Sadece dosyalama işlerinde biraz geride kaldım,” dedi Nick toparlanarak. Ayağa kalkıp dosyaların altına gömülmemiş olan tek sandalyeyi işaret etti. “Lütfen oturun.”

Yavaşça oturdu, sanki yapışkan bir şeyin üstünü mahvetmesini bekler gibiydi. Nick, geçen hafta döktüğü *protein karışımını* düşündü ve onu temizlemeyi unutmadığını umdu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sorarken uzun zamandır kullanılmayan ergen paniklerini dizginlemeye çalışıyordu.

Bayan Zimmerman ona gerekenden daha uzun bir süre bakarak oturdu. Nick keşke tıraş olsaydım, diye düşündü. Bir de dolabının dibinden çekip çıkardığı buruşuk tişörtten başka bir şey giymiş olsaydı.

Bayan Zimmerman’ın tüm öğrenciler üzerindeki etkisi buydu. Hatta gamzeli asi ergenlerde bile.

* (İng.) Göt. (ç.n.)

** 1950-2003 yılları arasında ABD’deki kamu okullarında yürütülen ulusal bir test programıdır. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Beden Eğitimi dersinden sonra yaptığı abartılı soyunma odası sohbetlerini duyunca, Nick'i kenara çekip ödünü koparmıştı. Gerçek erkeklerin, erkekliklerini kanıtlamak için detaylı seks maceraları anlatması gerekmediğine dair verdiği ders Nick'in aklında kalmıştı. Korunmasız cinsel ilişkinin sonuçlarını içeren, rahatsız edecek kadar detaylı liste de öyle.

Genç adam bir daha asla yaşadığı ilişkileri başkasına anlatmamıştı. Aynı zamanda asla prezervatif kullanmayı da unutmamıştı. Öyle ki yedeklerinin bile yedekleri vardı.

"Eğer profesyonel davranabileceğini düşünüyorsan, yeğeni mi kimin öldürdüğünü bulmanı istiyorum."

Nick soğumuş kahvesini kadının yüzüne tükürmediği için kendini kutladı. O cümle pek çok şekilde sona erebilirdi. Araba anahtarlarımı bul. Komşumun arka bahçesinde ne yetiştirdiğini bul. Eski kocamın nafaka paramı nereye harcadığını öğren.

Öldürülen yeğen meselesini hiç beklemiyordu.

Kupasını masaya bırakarak, "Yeğeninize ne oldu?" diye sordu.

Bayan Zimmerman ona hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı. "Cesedini keşfeden kişi olduğuna göre, neden sen söylemiyorsun?"

"Dickie Frick sizin yeğeniniz mi?"

"Öyleydi. Şimdi öldüğüne göre."

Nick hesaplamaya çalıştı. Ailedeki herkes ya vampir genleri taşıyordu ya da erken yaşılanıyordu.

"O, kız kardeşimin oğluydu," diye devam etti. "Kız kardeşim, hayatta berbat seçimler yapmaktan başka bir şeyde iyi olmayan aciz bir insandır. Oğlu iğrenç bir hayal kırıklığıydı. Ancak eksikliklerine rağmen, ikisi de ailem. Aile de -iğrenç bir hayal kırıklığı olsa bile- adaleti hak eder."

"Eh, peki. Neden beni işe alıyorsunuz?" diye sordu Nick. "Polislerin işini yapmasına neden izin vermiyorsunuz?"

"Son beş yıldır haberleri izledin mi?" dedi Bayan Zimmer-

man alaycı bir sesle. "Güzel şehrimiz, tarihindeki en yüksek cinayet oranına sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu suçların çoğu faili meçhul kalma ayrıcalığını da kazanıyor. Harrisburg'da bir şeyler çürüyor, Nicholas. Ben de yetkililerin iğrenç yeğenim için adaleti yerine getirmeyi öncelik haline getireceğine güvenmiyorum."

"Ama bana güveniyor musunuz?" dedi Nick. Yüzüne yayılan gülümsemeyi hissedebiliyordu. "Beni seviyorsunuz. Beni her zaman sevdiniz, değil mi?"

Bayan Zimmerman gözlerini devirdi ama bakışlarında belirgin bir ışıltı vardı. "Saçmalama. Hiçbir öğrenciyi sevmedim. Hepiniz insan ırkının hormonal utancısınız," diyerek burun kıvrıldı.

"Tabii ki öyleyiz. Yine de bu açıklığa kavuşturmak gerekirse *bu* hormonal utancı işe almak istiyorsunuz çünkü adaleti sağlayacağımı düşünüyorsunuz."

Bayan Zimmerman sanki konuşma ona acı veriyormuş gibi iç çekti. "Övgü peşinde koşmayı bırak, Nicholas. Senin neye inanmayı seçtiğin konusunda hiçbir kontrolüm yok. İş alacak mısın yoksa almayacak mısın?"

İşi kabul etmek, Riley Thorn'u kesinlikle tekrar görmek ve planladığı gibi ondan kaçmamak anlamına geliyordu. "Kabul ediyorum," dedi.

Bayan Zimmerman etkileyici bir tavırla başını salladı. "Peki."

Koşulları görüştüler ve her iki taraf da memnun olana kadar pazarlık yaptılar.

"Bir şey içer misiniz?" dedi Nick. Muhtemelen geçen yılın soğuk zamanlarından kalma bir çay poşeti bulabilirdi. Bayan Zimmerman bir çay tiryakisi gibi görünüyordu.

"*Bourbon*. Muhtemelen masanda biraz vardır."

Doğru tahmin etmişti. Nick'e tuzak gibi geldi ama bazen tuzğa düşmek, kaçmaktan daha eğlenceliydi.

Alt çekmeceyi yumruklayıp bir şişe *Jack Daniels* ve oldukça temiz iki bardak çıkardı.

O içkiyi bardaklara koyarken, "Nicholas, aileme hak ettikleri

adaleti sağlamanı bekliyorum,” dedi Bayan Zimmerman. “Polis soruşturmayla ilgili oldukça ketum davranıyor.”

Lise beden öğretmenini gururlandırmak, eski ortağının üzerinde çalıştığı davayı çözmek ve Riley Thorn’la daha fazla zaman geçirmek mi?

Birdenbire Nick, artık dünyaya o kadar da kızgın değildi. Kanın akışını hızlandırmak için zorlu bir iş gibisi yoktu.

19

24 Haziran Çarşamba, 11.57

“Seni görmeye gelen bir adam var. Çiçeklerle.” Riley, tüm hücrelerinden kanına sızan sıkıcı bir uyuşukluk dalgasından Donna’nın telefondaki alışılmadık derecede neşeli sesiyle uyandı.

Çiçeklerle onu görmeye gelen bir adam mı? Eğer gelen kişi Ölü Dickie hakkında özel bir röportaj yapmak için onu etkilemeye çalışan Griffin’sse çiçekleri ona yedirecekti. Topallayarak köşeyi dönüp Nick Santiago’yu kollarında güllerle, hoş ve flörtöz bir şekilde dikilirken görünce bir şok yaşadı.

Gamzeleri atışa hazırdı.

Donna, masanın üstünden fırlayıp onu canlı canlı yutacakmış gibi görünüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” Riley, kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Bunu artık askıya ihtiyaç duymadan yapabiliyordu.

Erkeklerin hayatında aniden belirmesinden yorulmaya başlamıştı. Sabah Gabe’i atlatmak için evden gizlice çıkmak zorunda kalmıştı. Gabe geldiğinden beri etrafında dolanıp durmuş, eğitimlerine ne zaman başlayacaklarını sormuştu.

“Dünyanın en şanslı adamı, güzel nişanlısına merhaba demek için uğrayamaz mı?” dedi Nick tüm cazibesiyle. Çiçekleri onun kollarına itti ve Riley tepki göstermeden önce alına bir öpücük kondurdu. Riley, teninin alev alev yandığını hissetti.

Donna’nın çenesi sarktı ve ağzı açık kaldı. *Nişanlı mı? Nasıl*

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

onun gibi üst kalite bir bifteği kapmış ki? Ona şantaj yapıyor olmalı.

Riley gözlerini kapattı ve hızla nefes verdi. Şu anda ihtiyacı olan son şey, Donna'nın kafasının içinde olmaktı. "Beni nasıl buldun?" diye tısladı.

"Özel dedektifim, hatırladın mı?"

Meraklı resepsiyonist sandalyesini daha yakına çekerek konuşmalarını duymaya çalışıyordu.

"Konferans odasına gidelim," dedi Riley. Parmaklarıyla Nick'in bileğini kavradı ve tenleri birbirine değdiği anda bir kez daha şokla sarsıldı. O çirkin yatak örtüsü tekrar, izinsiz bir şekilde zihninde belirdi. Belki de Gabe'le oturup konuşmalıydı, böylece sürekli bir seks fantezisinin içine düşmekten kurtulabilirdi.

Nick'i, koyu ahşap kaplamalı duvarları ve ucuz lamine masası olan penceresiz bir odaya çekti. Burası, çoğunlukla müşteri toplantılarının yapıldığı odaydı. Yönetim, etkileyici olduğunu düşünüyordu. Riley'se bir tabutun içini andırdığını...

Genç kadın kapıyı arkalarından kapatıp Nick'in bileğini bıraktı ve yeniden rahatsız olduğunu gösterecek şekilde kollarını kavuşturdu.

Mavi-yeşil gözleriyle vücudunu baştan aşağı tararken, "Nasil hissediyorsun?" diye sordu Nick.

Pazartesi günü bir kolu askıda ve vücudunun yüzde sekseni morluklarla kaplı halde işe geldiğinden beri, binada ona bu soruyu soran tek kişi Nick'ti. "İyi," dedi. İyi olmak, tuvaletten kalkmadan önce kendine motivasyon konuşması yapmak anlamına geliyorsa tabii. "Burada ne yapıyorsun?"

Eğer adam aklından tuttuğu sayıyı bilmesini isterse çöp kutusunu başına geçirecekti. Sağlam kolunu kullanabilirdi.

O hoş kıcının bir yanağını parlak konferans masasına yaslayarak, "Yardıma ihtiyacım var," dedi.

Riley gözlerini kırptırdı. "Ne için?"

Nick yavaşça gözlerini üstünde gezdirdi, kaşını kaldırdı ve

gamzelerinden bir doz daha verdi. “Bugün yeni bir dava aldım,” dedikten sonra bir *SHART* kalemi alıp tepesini tıklattı.

Riley tıklamaları saydı. Pazarlama departmanı ucuz ürün almıştı. Dışarıdan iyi görünüyorlardı ve genellikle beklenen işi yapıyorlardı. Ancak kalemlerin hepsinde, yay mekanizması patlamadan önce otuz beş ile kırk iki arasında tıklama hakkı vardı. En asabi satış temsilcilerinden biri, büyük bir sunumun ortasında neredeyse gözünü kaybedecekti.

“*Mazel tov*”. Benimle ne ilgisi var bu işin?”

“Sen, güzel nişanlım, bana erişim sağlayacaksın.” *Tık. Tık.* Bu iyiye işaret değildi.

“Tam olarak neye erişim?” dedi Riley.

“Beni işe alan Dickie Frick’in teyzesiydi. Onu kimin öldürdüğünü bulmamı istedi,” dedi Nick.

“Polisler bununla ilgilenmiyor mu? Bu onların görevi değil mi?” Adam, bir insanın başına kasten iki kurşun sıkan birinin peşine düşmek istiyordu. Bu tam da uzak durması gereken türden bir adamdı.

Tık. Tık.

“Aile, soruşturmanın ilerleyişinden memnun değil. Dickie için adaletin sağlanmasını istiyorlar.”

“Bu, bir katili avlamak zorunda kalacağın anlamına geliyor.”

Nick kollarını genişçe açtı. “Bütün bunlar, rahmetlinin kapı komşusuyla nişanlanan bir özel dedektifin görkemli hayatının parçası.”

“Seni onun apartmanına sokmamı istiyorsun,” dedi Riley sonunda anlayarak.

Tık. Tık.

“Ev arkadaşlarının tamamına erişmem gerekiyor. O evdekilerden biri bir şey biliyor olmalı. Bu arada, lütfen bana soy ağacında yer aldıklarını söyleme. Biz nişanlıyız. Rol yapmayı bırakabilirsin.”

* Mutlu ve önemli bir durum veya olay için tebrikleri ifade etmek için kullanılan bir Yahudi deyimidir. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Riley kibirle burnundan soludu. “Biz sahte nişanlıysak, istediğim kişiyi de sahte akrabam ilan edebilirim.”

Nick uzanıp onu o uzun bacaklarının arasına çekti. “Hadi ama Riley,” dedi tüm cazibesiyle. “Bana biraz yardımcı ol.” Riley’nin hırkasının kolunu yukarı itip kolundaki morluğa baktı. “Lanet olsun, Thorn. Her tarafın morarmış.”

Riley onun elini savuşturdu. “Doğru ya. İyiliğimi çok düşünüyorsun,” dedi akıcı bir alaycılıkla. “İşteyim, Nick. Sadede gelebilir miyiz?”

“Bana yardım edersen sana para öderim.”

Pekâlâ. Para tüm kapıları açardı. Haftada birkaç ekstra dolar çok işine yarardı. “Sahte nişanlın olmam karşılığında bana para ödeyip komşularımı sorgulamak ve bir katili yakalamak istiyorsun. Bu sana nasıl normal geliyor?”

“Biraz yaşa, Thorn. Eğlenceli olacak.”

Çok emindi. Çok çekiciydi. Çok rahattı. Riley, ona bir tokat atmak istiyordu.

“Eğlenmek istemiyorum,” dedi oldukça somurtkan bir şekilde.

Nick’in tebessümü derinleşti. “Elbette istiyorsun,” diye karşılık verdi.

Simsiyah kirpiklerinin ardındaki gözlerde ateş vardı. Uylukları bir an için onunkilere değdi. Nick, elini yavaşça Riley’nin çenesinde ve boynunun etrafında gezdirdi, sonra da saçında. Yumuşak ama kaçınılmaz bir çekim, Riley’nin alnını onunkiyle buluşturdu. Ellerini onun göğsüne yasladı. Nick’i tamamen itmiyordu ancak onu kavrayıp o insafsız dolgunluktaki dudaklarını kendi dudaklarına çekmiyordu da.

Aralarında ağır ağır kaynayan nemin ötesinde bir sıcaklık filizlendi. Riley’nin vücudu nasıl nefes alacağını unutmuştu.

Uzun bir süre boyunca öyle kaldılar. Hatta belki de günün geri kalanı boyunca. Riley emin değildi çünkü çoğu biyolojik fonksiyonu gibi zamanın akışını ölçme yeteneğini de kaybetmişti.

“Düşünmem gerekiyor,” dedi soluğu kesilerek. Sonunda yanan akciğerlerine oksijen çekmeye başladı.

Nick onu serbest bırakınca Riley bir adım geri çekildi.

Adam doğrulduğunda, Riley bir an için onu becerikli görünen kalçalarıyla kapıya yaslayıp nefessiz kalana kadar öpeceğini düşündü.

Bunun yerine, Nick arka cebinden bir iş kartı çıkarıp uzattı. "İşten sonra ofisime uğra," dedi. "Takımla tanış."

"Takım," diye tekrarladı.

"Evet. Bir uğra. Kahredici derecede yakışıklı sahte nişanlından daha fazlası olduğumu gör."

"Belki," dedi Riley kaçamak bir cevapla.

Lanet olasıca gamzeler tekrar ortaya çıkmıştı. Büyüleyici bir etkileri vardı. Adam muhtemelen alkol almayan bir grubu şarap tadımı yapmaya ikna edebilirdi.

"Sonra görüşürüz, Thorn." Tüm çalımı ve kendine güveniyle kapıyı açarken göz kırptı.

Tabut odasında yalnız kaldığında, Riley en yakın sandalyeye çöktü. Bu kadar dar bir alanda, bu kadar çok Nick Santiago feromon hücumuna maruz kalınca büyülenmişti. Kalemi aldı. Tıklattı.

Yay havaya fırladı ve duvardan sektikten sonra uçarak yüzünün yanından geçti.

Riley bir iç çekerek çiçekleri alıp masasına geri döndü.

Kırmızı kaleminin kapağını tam çıkardığı anda masasındaki telefon tekrar çaldı.

"Seni görmeye gelen *başka* biri daha var." Donna'nın sesi inanamıyormuş gibi geliyordu.

"Başka bir ne?" diye sordu Riley sordu.

"Bir erkek."

Riley kaşlarını çatarak telefonu kapattı ve resepsiyon alanına doğru yürüdü.

Orada, sandalyelerden birinde sakın bir şekilde gülümseyen Gabe oturuyordu. Siyah spor şort ve üzerine boyanmış gibi görünen siyah bir tişört giymişti. Donna ona ağzı açık bir şekilde bakakalmıştı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

"O kaslarını bir saat boyunca ısırabilirim."

Riley, bunu Donna'nın zihninden duymamış olmak için dua etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gabe ayağa kalkıp devasa, sevimli bir boz ayı gibi tepesinde yükseldi.

"Seni öğle yemeğine götürmek istiyorum, böylece eğitimini tartışabiliriz."

"Eğitim mi?" Donna resepsiyon masasının üzerine o kadar eğilmişti ki neredeyse yatıyordu.

Ah, kahretsin.

Riley davetsiz misafirine dikkatle baktı. "*Kişisel* antrenörüm," dedi yavaşça. Ayımsı adamın da yalana ayak uydurmasını umuyordu. Zihinsel mesajların nasıl iletildiğinden emin değildi ama Gabe'in psişik yeteneksizliklerini Donna'ya şikâyet etmesi gerekmiyordu. "Düğün için."

"Evet," dedi Gabe anlayarak. "Riley'nin kişisel antrenörü-yüm. Düğünü için çok daha büyük kol kasları istiyor."

"Daha küçük bir kalça istemesi gerekirdi," dedi Donna.

"Bu kadar minyon olduğunuz halde anormal derecede nefret ve hayal kırıklığı taşıyor gibi görünüyorsunuz," diye görüşünü bildirdi Gabe. "Meditasyon yapmayı denediniz mi?"

Donna'nın ağzı daha da açıldı ve Riley, kadının çenesinin kırıldığını duyduğunu sandı.

"Öğle yemeğine erken çıkıyorum." Riley, Gabe'i ön kapıya sürükledi.

Gabe, afallamış resepsiyoniste el salladı. "Evet. Kalori alımı-mızı tartışacağız."

"Hayatımı mahvetmeye mi çalışıyorsun?" Riley kaldırıma çıktıkları anda sordu.

"Bu kafa karıştırıcı bir soru çünkü bariz bir şekilde hayatını iyileştirmeye çalışıyorum." Gabe, olağanüstü uzun kaslı bacak-larıyla kolayca ona yetişmişti.

“Benden nefret eden iş arkadaşımı kışkırtıp bunun hayatımı iyileştirmesini bekleyemezsin,” diye karşı çıktı Riley.

“Sen de kendini savunmaktan kaçınarak hayatının iyileşmesini bekleyemezsin.”

Dev adam haklıydı. “Bu şekilde daha kolay,” dedi Riley. Gabe’in haklı olmasını ve sanki esmer teninin tamamı bir tür melek bronzlaştırıcısıyla kaplıymış gibi güneş ışığında parlamasını görmezden gelmeye çalıştı.

O, insan mükemmelliğinin somut örneği miydi yoksa başka bir dünyadan mıydı? Büyükannesi ona bir tür koruyucu melek mi göndermişti?

“Öyle mi?” dedi Gabe derin bariton sesiyle.

“Annem gibi konuşuyorsun.”

“Annen yüksek seviyeye evrilmiş bir insan olmalı.”

“Paran var mı?” diye sordu Riley konuyu değiştirerek. Cüzdanını masasında bırakmıştı ve gerçekten duygularını yemek istiyordu.

“Tabii ki.”

“İyi. Bana öğle yemeği ısmarlayabilirsin.”

Riley, orucu biten Gabe’in karıştırma kabı büyüklüğündeki salatayı *namaste-lemesini* izlerken kendi düşüncelerini bölen yabancı düşüncelerin uğultusunu duymazdan geldi.

Sos yok. Et yok. Kruton yok.

Bu adam kesinlikle insan değildi.

Nick ve Gabe’in birbirlerinin tam zıttı olduklarını düşündü. Birisi disiplinli ve düzenli, uzun vadeli sonuçlara yatırım yapan biriydi. Diğeri eğlence peşinde, tahmin edilemez bir karaktere sahipti. Kendisi bu ölçekte nerede duruyordu? Erken çıktığı bu öğle yemeğinde yediği sağlıklı sayılabilecek hindili dürümünü düşündü.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Eh. Muhtemelen ortada bir yerdeydi.

“Peki. Başlamak için bu kadar heyecanlı olduğun eğitimden bahset,” dedi isteksizce.

Gabe’in yüzü aydınlandı “Büyükannen, güçlerini kullanma-
na yardımcı olacak herhangi bir eğitimi veya desteği sağlamamı
istedi.”

“Neden güçlerimi kullanmak istediğimi düşündüğünü anla-
mıyorum,” diye yakındı Riley. “Komşumun öldürüleceğine dair
bir görü gördüm. Polise gittim. Komşuyu uyardım. Yine de öldü-
rüldü. Şimdi şüphelilerden biriyim.”

Şarküteri tezgâhındaki iri, sakallı adamın ya Candy* adında
biri için ya da şekeri tükendiği için endişelendiğini fark etti.

“Bunun senin için ne kadar sinir bozucu olabileceğini anlıyo-
rum.” Gabe her kelimesini dikkate alan, inanılmaz iyi bir dinle-
yiciydi.

“Bir şey yapamayacaksam başkalarının düşüncelerini duy-
mak veya geleceği görmek ne işe yarar? Bunu neden isteye-
yim ki?”

Başını salladı. “Olmamız gereken kişi olmak her zaman kolay
değil.”

“Ben böyle olmak *istemiyorum*. Normal olmak istiyorum. Sı-
radan olmak.”

“Kimsenin kaderi sıradan olmak değildir. Hepimiz olağanüs-
tüyüz,” diyen Gabe’in kahverengi gözleri onu anlamasını ister
gibi bakıyordu.

“Öyle mi? Ben sadece sıradan biri olmak istiyorum.” İsteddiği
tek şey buydu. Normal olmak. Uyum sağlamak.

“İnançlarımız burada ayrılıyor, Riley. Hayat deneyimlenmesi
gereken bir maceradır, sırf hayatta kalmak için tekrarlanan gün-
ler dizisi değildir.”

Riley kaşlarını çatı. “Lütfen şans kurabiyeleri gibi konuşma-
yı bırakır mısın?”

* (İng.) Şeker. (ç.n.)

LUCY SCORE

“Şans kurabiyelerinin ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Gabe gülümsemeye devam ederek.

“Cidden mi? Bunu bilsem iyi olurdu. Çin yemeği yiyebilirdik.”

Yan masada iki kadın vardı. İlki, canlı pembe renkli bir gömlek giymişti ve sürekli muhasebe birimindeki Malcolm’dan bahsediyordu. İkinci kadınsa uzun siyah örgülerini parmağına dolamış, sessizce acı çekiyordu.

“Lütfen. Kapa. Çeneni. Tanrım. Bu kız en son ne zaman nefes aldı? Bu harcadığım zamanı geri alamayacağım. Dur bir. Şuna bak! Yandaki Bay Sıcak Çikolata da kim?”

Riley, saç örgülü olan kadının Gabe’e odaklandığını fark etti.

“Çok isterim,” dedi Gabe.

“Ha? Özür dilerim. Ne dedin?” diye sordu Riley.

“Seninle Çin’den gelen yemeği yemek istiyorum.” Onun köpek yavrusunu andıran samimiyeti tatlı olduğu kadar sinir bozucuydu.

“Bak. Buraya yanıltıcı amaçlarla gönderildiğini anlamamı istiyorum. Güçlerimi kullanmayı öğrenmek istemiyorum. Onların gitmesini istiyorum.”

Gabe ona parlak bir gülümsemeyle baktı. “Güçlerini susturmanın en iyi yolu, onları nasıl kontrol edeceğini öğrenmektir.”

Riley’nin dürümünün içi tabağına döküldü. “Bunu bana öğretebilir misin?”

“Güçlerini nasıl kontrol edebileceğini mi? Evet,” dedi Gabe.

Dürümü bıraktı. “Tüm bunları nasıl engelleyeceğimi öğretebilir misin?”

“Eğer istediğin buysa. Benim için bir zevktir,” dedi Gabe ve onu hafifçe selamladı.

20

24 Haziran Çarşamba, 17.30

Santiago Dedektiflik Bürosu, 3. Cadde’de dükkâna dönüştürülen iki katlı küçük, tuğla bir evdi. Tüm blok, konut ve ticari alanlardan oluşuyordu. Park yerleri dardı, havada erken pişirilmiş akşam yemeklerinin ve kuruyan çamaşırların kokusu vardı.

Riley, Nick’in teklifini öğleden sonra boyunca düşünmüştü. Ekstra para elbette işine yarardı ama gerçekten bu işe karışmak istemiyordu. Sıkıcı hayatına devam edip sıkıcı planına sıkı sıkıya bağlı kalmayı ve bütün olanların hiç yaşanmamış gibi unutulmasını tercih ediyordu.

Cipi bloğun aşağısındaki bir boşluğa park ederken dikiz aynasında bir hareket fark etti. Üç araba uzakta, caddede koyu renkli bir sedan durmuştu. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Polisler.

“Misafirin var gibi görünüyor, kızım.”

“Bunu görebiliyorum, Jimmy amca.”

“Seni tutuklamaya mı geldiler sence?”

Bu ihtimal, ölü amcasını akıl ermeyecek kadar neşelendirmişti. “Sadece işlerini yapmalarını istedim. Şimdi boş bir ciple konuşuyorum. *Bu da* hiç delice veya şüpheli görünmüyor.”

Sinirli bir şekilde arabadan çıkıp çantasını omzuna attı. En iyisinin takip edildiğini fark etmemiş gibi davranmak olduğunu düşünen Riley, görev bilinciyle karşıdan karşıya geçti. Kaldırı-

ma çıkınca park etmiş arabaların arasında durdu ve var olmayan ayakkabı bağcıklarını bağlıyormuş numarası yaptı.

Direksiyonun başında kravat ve koyu renkli güneş gözlüğü takmış, suratsız bir şekilde oturan Dedektif Weber vardı.

“Lanet olsun,” diye kendi kendine mırıldandı. Her an arabadan atlayıp onu kelepçeleyecekmiş gibi geliyordu ve suçlu *hissettiği* için daha da sinirleniyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı. Weber hâlâ bu cinayetle bir ilgisi olduğuna inanıyorsa Riley onun aptalca görevini üstlenip masumiyetini kanıtlamak zorunda kalacaktı.

“Sandalet giydiğinizin farkındasınız değil mi, Bayan Thorn?”

Riley başını kaldırıncı dedektifin camı indirip ona baktığını fark etti.

Hay aksi.

Ayağa kalktı. “Şey, sadece biraz geriniyordum,” derken kollarını başının üzerine kaldırarak numarasını sürdürdü. Tamamen normal. Tamamen. “Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

Lütfen hayır de. Lütfen hayır de.

“Sen sadece esneme hareketleri yapıyorsun ve ben de sadece arabayla geziyorum,” dedi.

Yalana karşılık yalan.

“Tamam o zaman,” dedi Riley. Acaba inandırıcı olmak için bacağına da kaldırıp dörtlü esneme mi yapsaydı?

Arabasıyla uzaklaşmadan önce, “Santiago’ya selamımı söyle,” dedi Dedektif Weber.

Riley, bu mesajı iletmemenin daha iyi olacağına karar verdi ve hızla sokaktan aşağı ilerleyip büronun yolunu tuttu.

Geniş bir cam pencereden görünen resepsiyon alanı, iki masa ve bir duvar boyunca sıralanmış, yüzeyinde ufak ezikler bulunan yeşil dosya dolaplarından oluşuyordu. Riley sanki yüzlerce kez sahte nişanlısını ziyaret etmiş gibi davranarak kapıyı açtı.

Uzaktaki masada oturan adam seksi bir teknoloji manyağı havası veriyordu. Dikkatini üç büyük bilgisayar monitörü ve masa-

nın üzerine oturmuş, postallarını sallayan kadın arasında paylaşmıştı. İkisi de dönüp ona baktı.

Tatlı teknoloji manyağı gülümsedi. “Sen Riley olmalısın,” dedi. Masadan uzaklaştığında Riley tekerlekli sandalyeyi ilk kez fark etti. “Ben Brian, Nick’in kuzeni ve işine gelmeyen her şeyi yapan kişi.”

“Ben Josie, Nick’in koruması.” Bunun şaka olmama ihtimali yüzde elliydi.

Josie ufak tefek olmasına rağmen tavrı kesinlikle “benimle oynama” diyordu. Bu da muhtemelen omzundaki bıçak dövme- siyle ilgili bir şeydi.

“Merhaba,” dedi Riley, üstün sohbet yeteneklerini sergileyerek. “Ben Nick’in sahte nişanlısıyım.”

Dört kaş yükseldi. Kuzen ve koruma birbirine bir bakış attı. Bu, birbirlerini uzun süredir tanıyan insanlar arasında gelişen türden bir telepatiydi.

“Seninle tanışmak güzel, Riley,” dedi Brian sırtarak.

“Siz ikiniz...” Genç kadın parmağını aralarında ileri geri salladı.

“Evli miyiz? Evet. Yumurtlama döneminde miyiz? Yine evet,” dedi Josie elleriyle arkaya yaslanarak. Kocasına baştan çıkarıcı bir bakış attı.

İki masanın arasındaki asker yeşili kapı açılınca, Nick ve gamzeleri ortaya çıktı.

“Selam. Gelebilmene sevindim,” dedi.

Riley onu defalarca incelemiş olsa da hâlâ lezzetli görünüyordu. Hepsini yerse midesini ağrıtabilecek bol soslu dev bir *dondurma* gibiydi. Yine de onu gerçekten çok, hem de çok istiyordu.

Josie, Nick’e doğru dönüp kirpiklerini kırıştırdı. “Riley de bize nişanınızı açıklıyordu.”

“Sahte nişan,” dedi Nick ve Riley aynı anda.

Brian ve Josie aralarında bilmiş bir bakış daha paylaştılar.

“Gel buraya, Thorn.” Nick, çalışanlarına sert bir bakış attı.

Riley geriye baktığında, Brian ve Josie'nin müstehcen öpücük ifadeleri yaptığını gördü. Nick onlara ortaparmağını gösterdi. "Telepatik tavırlarını hiç sevmiyorum," diye mırıldandı ama sonra ne dediğini fark etti. "Of, üzgünüm. Lütfen alınma."

"Alınmadım. Yumurtlamanızda iyi şanslar," diye seslendi Riley mutlu çifte.

Nick kapıyı kapattı.

Adamın SUV aracı gibi, ofisi de bir felaketti. Çöp kutusu sandviç kâğıtlarıyla dolup taşıyordu, odadaki düz yüzeylerin tamamı dosya ve kâğıt yığınlarının altında kalmıştı. Kapıdan eski püskü metal masanın arkasına uzanan bir yol vardı. Altındaki halı bok kahverengisiydi.

Nick, Riley'yi geçici bir dosya dolabı olarak kullanılmayan tek sandalyeye yönlendirdi.

Seksi Nick'in, hayatını her alanda düzenli tutamadığını görmek Riley'yi rahatlatmıştı. Nick'e ve o şeytani gamzelerine insani bir hava katıyordu.

"Güzel yer," dedi Riley.

Adam açıklama olarak, "Yoğun bir dönem ve evrak işleriyle uğraşmaktan nefret ediyorum," dedi.

"Yani sevmediğin için yapmayacaksın, öyle mi?" diye sordu Riley.

"Hayat kısa. Neden istemediğimiz şeyleri yaparak harcayalım?"

Hanımlar ve beyler, işte Nick Santiago'nun yaşam felsefesi.

"Evrak işi perilerinin bir gece ortaya çıkararak her şeyi sihirle düzenlemesini mi umuyorsun?" diye sordu Riley.

"Eğer bana dış perisinin gerçek olmadığını söylersen, bu sahte nişan biter."

Nick, ona bir şişe su fırlattı ve Riley'nin varlığını fark etmediği mini buzdolabından kendine de bir tane aldı. Fark etmemişti çünkü onun da üzerinde otuz kilo belge ve bir sırt çantası vardı.

"Pekâlâ," diyen Nick, masanın arkasındaki sandalyeye oturmadı. Hayır, bunun yerine masanın ön tarafına yaslanıp o uzun

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

bacaklarını Riley'nin ayaklarını arasına alacak şekilde uzattı. Yıpranmış kot pantolonu kaslı bacaklarını sarmıştı. Giydiği Freddie Mercury tişörtüyle bir artı puan daha kazanmıştı, sanki göğsü ve omuzları için özel olarak tasarlanmış gibi üzerine oturan solgun bir klasikti.

Her şeyiyle tartışmasız biçimde seksi olması çok sinir bozucuydu.

"Pekâlâ," diye tekrarladı Riley.

"Buradasın."

"Öyle görünüyor."

Nick sırttı. Riley, sol gamzesinin sağ gamzesinden belki bir milim daha derin göründüğünü fark etti. "Geçici nişanımızı devam ettirmeye hazır mısınız?" diye soran Nick, onu yüzündeki mükemmellikten uzaklaştırmıştı. "Tabii ki kısmen cömert finansal bir bedel karşılığında."

Yüz ifadesi düpedüz şehvetliydi. Riley'nin hoşuna gitti.

"Henüz kararımı vermedim," dedi.

"Öyleyse seni ikna etmem gerekecek."

Evet, lütfen.

"Bence şöyle yaparız," diye devam etti Nick. "Senin evinde takılırız. Sen de bana komşularını rahatça sorgulama fırsatı sağlarsın."

Riley bacak bacak üstüne atmıştı ki çürüklerinden biri acıyınca yeniden indirdi. "Gerçekten içlerinden birinin bir şey bildiğini düşünüyor musun?"

Nick omuz silkip suyundan bir yudum aldı. "Hepsi Frick'i senden daha uzun süredir tanıyordu. İçlerinden birinin yardımcı olacak bir şey bilmesi mümkün."

"Hiçbirinin bir şey bilmemesi ve seni uygunsuz konuşmalara boğmaları daha da mümkün."

"Bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum. Yaşlı kadınlar bana bayılır. Büyüleyiciyim. Bu da beni bir sonraki isteğime getiriyor."

Riley suyun kapağını açtı. "Nedir?"

"Yatıya kalmak."

Riley'nin içtiği su genzine sıçrayınca şişe elinden düşecek gibi zıpladı. Öksürerek nefes almaya çalışırken gayzer* gibi fiş-kıran suyun şişeden zarafetle yükselip Nick'in kasiğine sıçramasını dehşet içinde izledi.

"Lanet olsun. Üzgünüm," dedi. Yerinden sıçrayıp kâğıt havlu veya peçete aramaya başladı.

Bir kutu kâğıt mendil bulup bir avuç aldı.

"Sakin ol Thorn, bu sadece..." Genç kadın heyecanla kasiğine tampon yapmaya başladığında konuşmayı aniden bıraktı.

"Patron, dışarı çıkıyoruz... Ah, pardon. Rahatsız ettiğim için üzgünüm." Josie bir kedi gibi sırttı.

Riley, "Sadece su," diye ısrar ederken kâğıt havluyu hâlâ kasiğine bastırıyordu.

"Tabii ki öyle. İyi eğlenceleeeeer," diye uzatarak kapıyı kapadı.

"Tanrı aşkına, Thorn," dedi Nick acı dolu sesiyle. Riley'nin bileklerini kavradı.

Görünüşe göre kasık bölgesine dökülen su şu an sadece ikincil bir sorundu.

Uzun bir an için öylece kaldılar. Riley, Nick'in bacaklarının arasındaydı, Nick'in elleri bileklerini kavramıştı ve aralarında göze çarpan bir ereksiyon vardı.

Riley tavana baktı. Daha güvenli görünüyordu. Nick'in parmaklarının tenine temas ettiği yerden başlayan titreşim bütün bedenine yayılıyordu. Genç kadının sinirlerini, kendini merdivenden yuvarlamasının verdiği ağrıların dışında bir şeyler hissetmeye yönlendiriyordu.

Adamın gülüşü alçak sesli ve boğuktu. "Mahcup ve tahrik olmuşken çok tatlısın."

Riley sözlerinin ikinci kısmını duymazlıktan geldi. "Çalışa-

* Aralıklarla sıcak su ya da sıcak buhar püskürten, kükürt yayan volkanik su kaynağıdır. (e.n)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

nın benim... Şey yaptığımı düşünüyor. Biliyorsun işte." Yüzü bir derece daha ısınsa, derisi erimeye başlayacaktı.

"İnsanların ne düşündüğü önemli mi?"

Of. Seksi, özgüvenli, belalı, kural tanımayan biri için ne kadar da tipik bir cevaptı.

Riley boğazını temizledi. "Önce... Yani, şeyden önce neyden bahsediyordun?" Parmağıyla ereksiyonuna doğru işaret etti.

"Yatıya kalmaktan," dedi adam edepsiz ötesi bir sırıtışla.

"Yatıya kalmaktan," diye tekrarladı Riley. "Benimle birlikte. Yatıya kalmak istiyorsun."

"Dickie'nin dairesini araştırmak istiyorum. Bunu yapmak için, geceyi nişanlığımın yanında geçirmekten daha iyi bir yol var mı ki?"

"Tabii ya." Riley, rahatlamanın mı yoksa hayal kırıklığının mı ağır bastığını bilemiyordu.

Aralarındaki havada filizlenen, yanan bir şey vardı ve Riley, bunu hisseden tek kişi olmaktan endişeleniyordu. *Bir feromon bulutuna mı girmişti? Orgazm eksikliğinden, en sıradan dokunuşu bile kaldıramayacak hale mi gelmişti? Acaba bilekleri önceden keşfedilmemiş erojen bir bölge miydi?*

"Nefes al," dedi Nick ukala bir tavırla.

"Ne?" diye sordu Riley çatlak bir sesle.

"Bir dakikadır nefes almadın."

Riley, can havliyle bir nefes aldı. "Gayet de aldım," diye itiraz etti.

Nick ellerini Riley'nin kollarında yukarı aşağı gezdirirken bir yandan da onu izliyordu. "Biliyorsun, değil mi? Herkesi bu nişan olayına inandırmak istiyorsak sana her dokunduğumda havaya sıçramamalıydın." Başparmakları Riley'nin nabzının üzerinde küçük daireler çiziyordu.

Adam onunla oyun oynuyordu ama Riley kuralları bilmiyordu.

"Öyleyse ne diyorsun, Thorn? Sahte nişanlığım olur musun? Söz veriyorum güzel zaman geçireceğiz."

Nick Santiago'nun diz çökecek biri olmadığını bilmek için psişik olmaya gerek yoktu. Tabii, bir kadının bacaklarını açıp dilini kullanarak onu yeni bir orgazmik mutluluk seviyesine çıkarmak dışında.

“Ee. Tamam.”

Nick'in gülümsemesi zaferle doluydu. “Güzel. Seni kutlama yemeğine götürmeme ne dersin?”

21

24 Haziran Çarşamba, 18.00

Nick SUV aracının direksiyonuna geçerken Riley, “Neden yemeğe çıkarken yanında on beş kilo evrak taşıman gerekiyor?” diye şüpheyile sordu.

Adam cevap vermeden önce, Riley’nin emniyet kemerini takmasını ve GPS uygulamasının ilk durağı hesaplamasını bekledi. “Yolda bazı tebligatları teslim etmeme yardım edebileceğini düşündüm.”

Riley’nin ona attığı bakış tam anlamıyla altın değerindeydi. Sınır. Tedirginlik. Şaşkınlık.

“Hadi ama Thorn. Bir çalışanın önünde kasığımı parçaladığına göre hiç değilse bunu da yapabilirsin.”

“Gerçekten tam bir pisliksin.”

Nick, onun dizini hafifçe sıktı. Sonra elini kasten direksiyona geri koyup güneye doğru yol aldı. Ona dokunmayı seviyordu ve bu potansiyel bir sorundu. Ofisindeyken düşündüğü tek şey, masasının üstündekileri kenara itip Riley’yi cırılçıplak soymak ve ona dilinin ne kadar esnek olduğunu göstermekti.

Arabaya binmek daha güvenli görünmüştü ama şimdi de arka koltuğun ölçülerini hesaplıyordu. Bir şey kesindi. Riley Thorn, seks hakkında düşünmesine sebep oluyordu.

“Birbirimizi tanımak için bir arabaya sıkışıp York’un tehlikeli bölgeleri ve *Peach Bottom*’daki karavan parkı gibi, Pensilvanya’nın en önemli noktalarını gezeceğimiz sıkıcı bir yolculuk yapmaktan daha iyi bir yöntem var mı?” diye sordu neşeyle.

Riley homurdandı. "Bir kızı nasıl eğlendireceğini çok iyi biliyorsun."

"Yapacak daha iyi bir işin mi var?" diye sordu Nick.

Riley'nin iç çekişi neredeyse ön camı buğulandıracak kadar derindi. "Hayır."

"Bunu bir macera gibi düşün," diye önerdi Nick. "Eğer uslu bir kız olursan, sana akşam yemeği ve atıştırma bir şeyler alırım."

"Atıştırma bir şeyler *gerçekten* severim," dedi Riley düşünceli bir şekilde.

Müzik konusunda -80'lerin *glam* metal grupları- ve iç mekân sıcaklığı konusunda anlaştılar. Eğer işaretler arasaydı, bunlar Nick için yatak odası dışında uyumluluk göstergesi olurdu. Ancak çıplaklık içermeyen uyumluluklar, hiçbir zaman onun önceliği olmamıştı. Bu yüzden ne yapacağını bildiği söylenemezdi.

83. Otoyol üzerinde güneye doğru ilerlerken Riley tebligatlara göz atıyordu. Yolun iki tarafındaki inişli çıkışlı tepeler, tarım arazileri ve dev depolarla kaplıydı.

"Bana şu psişik meselelerinden bahsetsene," dedi Nick.

Riley, elindeki boşanma dosyasından başını kaldırıp bir an bekledi. "Anlatılacak pek bir şey yok," dedi sonunda.

"Nasıl oluyor? Resim gibi görüntüler mi görüyorsun yoksa sesler mi duyuyorsun?"

Sanki alay etmesini bekler gibi, Riley bir kez daha ona şüpheyle baktı.

"Ne?" diye sordu Nick.

"Kazanan piyango numaralarını vermemi ya da aklımdan tuttuğun sayıyı bilmemi istemeyecek misin?"

Nick güldü. "Bunları çok mu soruyorlar?"

"Kimse gerçekten nasıl bir şey olduğuyla ilgilenmiyor, sadece onlara ne verebileceğini bilmek istiyorlar."

"Ben ilgileniyorum," dedi adam ısrarla.

"Tamam, o zaman. Sanırım her ikisi de," dedi Riley gönülsüzce. "Bazen sanki televizyon izliyormuşum gibi aklımda görün-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

tüler canlanıyor. Bazen de fazlasıyla ısrarlı fısıltılar duyuyorum ama hepsi kafamın içinde gerçekleşiyor.”

“Dickie’ye olanlar hangisiydi?” diye sordu Nick.

“Korkunçtu,” dedi Riley. “Önce gıda zehirlenmesinden kaynaklanan bir halüsinasyon sandım. Onunla dairelerimizin arasındaki koridorda karşılaştım ve birden oldu. Film izlemek gibiydi. Dickie kapısını açıp birine “göt herif” dedi. Eldivenli biri vardı ve silah tutuyordu. Bum bum. Şaşkın, sinirli bakışlarıyla Dickie yerde yatıyordu.”

“Göt herif.” Nick tekrarladı. Muhtemelen Dickie, silahın diğer tarafındaki kişiyi tanıyordu ve beynine kurşun sıkmasını beklemiyordu.

“Bazen ölü insanların bana bir şeyler söylediği rüyalar görüyorum,” diye itiraf etti Riley.

“Gördüğün rüyanın sadece bir rüya olduğunu nasıl anlıyorsun?”

“Pek de anlamıyorum açıkçası. Bu da sorunun bir parçası. Üzerinde hiçbir kontrolüm yok, bu yüzden istediğimde bağlantı kurup bir araç gibi kullanamıyorum. Aynı zamanda istediğimde kapatamıyorum da. Henüz.”

“Bu rahatsız edici olmalı,” diye tahmin yürüttü Nick.

“Kesinlikle öyle,” dedi Riley vurgulayarak.

“Psişikler için Hogwarts* tarzı bir okul falan var mı ya da bir tür eğitim?” Nick gerçekten ilgiyle soruyordu.

Bu Riley’yi gülümsetti. “Ne yazık ki Hogwarts gibi bir yer yok ama bir lonca var. Görünen o ki bunu yönetebilmek için öğrenebileceğim şeyler varmış,” diyen Riley dışarıyı seyrediyordu.

“Bu bir hastalıkmış gibi anlatıyorsun,” dedi Nick.

“Öyle hissettiriyor. Bu mesajlar aklımı işgal edip beni terletiyor, midemi bulandırıyor, ellerim ve ayaklarım soğuyor, titriyor. Beş saniye içinde kötü bir gribe yakalanmaya benziyor. Dickie’yi gördüğüm görüden sonra *taco* kusmuştum.”

* Harry Potter evrenindeki büyücü okulu. (ç.n.)

“Görüşü olan herkes böyle mi hissediyor?” diye sordu. *Tamam, belki de psişik olmak konusunda biraz internet araştırması yapmıştı.*

Riley omzunu silkti. “Sanırım öyle değil ama bunu diğerleriyle tartışmıyorum.”

“Bu olayı neden kabullenmek istemediğini doğrudan sormadığım için puan almayı hak ettim.”

“Puan verildi,” dedi Riley ve sonra ona baktı. “Benim soru sorma sıram geldi. Dedektifle aranda ne var?”

Nick parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. “Eskiden ortaklık.”

“Sanırım iyi bitmedi.”

South Queen Street çıkışından dönmek için sinyal verirken, “Doğru tahmin,” dedi Nick.

Riley, anlamlı bir sessizlikle bekledi.

“Her konuda tam olarak anlaşılamadık,” dedi Nick pes ederek.

“Seni bir polis olarak hayal etmek zor. Kuralları seven birine benzemiyorsun.”

Weber ise kurallar için yaşıyordu. “Daha çok bulmacaları tercih ederim. Kuralları uygulayan ben olursam bir şeylerin değişeceğini düşündüm.”

“Yanıldın mı?” diye sordu Riley.

Güneş camdan içeri girip saçlarındaki hafifçe kızıla çalan telleri aydınlattı.

“Öğrendim ki neyi ne zaman yapacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum.”

“Bu yüzden mi evli değilsin?” diye sordu Riley bilmiş bir tavırla.

Yıkık dökük evlerin sıralandığı tek yönlü caddede ilerlerken, “Sebeplerden biri olabilir,” dedi Nick.

Özel üretim jantlarla süslenmiş bir Suburban ve iki lastiği patlak, karbon fiber rüzgârlık takılmış çift renkli bir Honda’nın arasındaki park alanına girdi.

Riley, bir hırsızlık davasının mahkeme çağrısı olan ilk tebliği ona uzattı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Burada kal ve kapıları kilitli tut,” diye talimat verdi Nick.

Riley’nin kahverengi gözleri büyüdü. “Burası güvenli mi?”

“Makul ölçüde,” dedi Nick arabadan çıkarken. “Ama sokağın biraz ötesinde, seni arabadan inmeye ikna edip kendisi binebilecek şirin bir emekli hırsız var. Ben akıllanıncaya kadar iki kez başıma geldi.”

Teslimat işi yolunda gitti. Bay Reggie Johnson evdeydi ve tebligata çok sinirlenmemişti.

Üçüncü başarılı teslimden sonra adam, Riley’nin ona uğur getirdiğini düşünmeye başladı.

“Neden bu evrak teslim etme işini yapıyorsun?” diye sordu Riley. *Chihuahua* sürüsü olan bir nine, kendisine sahildeki evi için ipotek belgesi veren Nick’e iki kurabiye vermişti.

Nick cömertçe kurabiyelerden birini ona uzattı. “Bütün bunlar, bir özel dedektifin heyecan verici ve göz kamaştırıcı yaşamından parçalar. Ayrıca, genellikle teslimatları yapan adam salgına yakalandı. Boşluğu doldurmam gerekiyor.”

“İşini seviyor musun?” diye sordu Riley.

Genç adam bunun üzerine düşündü. “Hayatımı seviyorum,” diye karar verdi. “Nasıl yönlendireceğime ben karar veriyorum. İstersem geç yatabilirim. İstersem geç saatlere kadar çalışabilirim. Annemi öğle yemeğine çıkarabilirim veya kimseye haber vermeden uzun bir hafta sonu için Vegas’a uçabilirim.”

Riley homurdandı.

“Ne var?” Kadınlar genellikle, onun bekârlık sevdasına bu şekilde tepki verirdi.

“Galiba ben de bekâr bir erkek olmak istiyorum,” dedi Riley özlemle.

“Farklı bir donanımla da bekâr olabilirsiniz. Cinsel organ gereksinimi yok.”

“Tüm hayatım başkalarının kuralları ve programlarına dayanıyor. Hastalık izni bile alamıyorum çünkü bunun için dört farklı müdüre danışmam gerekiyor.”

LUCY SCORE

“Bu kimin hatası peki?” diye sordu.

“Benim. Her zaman hepsi benim hatam.”

“Zavallı Riley Thom,” diye sataştı Nick. “Ne için bekliyorsun? Beyaz atlı bir şövalyenin gelip senin için her şeyi düzeltmesini mi?”

“Hey. Tencere dibin kara. Bir evrak perisinin gelip asasını salılamasını bekleyen sensin. Ben beyaz atlı bir şövalye beklemiyorum. Hâlâ sonuncusunun bedelini ödüyorum.”

Riley’nin anlatmadığı bir hikâye vardı. Nick bunu da Riley’nin etrafındaki gizemler listesine ekleyecekti. Liste şimdiden ne halt etmeye Griffin “Peynir Topu Kırıntısı” Gentry’le evlendiği gibi konuları içeriyordu.

Nick konuyu değiştirirken, “Sadece iki durak daha, sonra seni doyuracağım,” diye söz verdi.

Pensilvanya’nın ortasında bir yerlerde, yirmi dört saat açık küçük bir lokantada durdular.

Garson adisyon fişini önlüğünün cebine koyup uzaklaşır uzaklaşmaz, “İnsanlar sana her zaman anlatmaları gerekenden daha fazlasını anlatır mı?” diye sordu Nick.

“Ne demek istiyorsun?”

“Örneğin Josie ve Brian. Onların bebek yapmaya çalıştığını bilmiyordum,” dedi.

“Bilmem, hiç fark etmedim.” Riley, parmaklarını masanın kenarında gezdiriyordu.

Nick onu işaret etti. “Sanırım bana söylediğin ilk yalan bu.”

Riley gülüp ona kendinden emin bir bakış attı. “Aslında bu üçüncü.”

Nick ona doğru eğildi. “Benimle dalga mı geçiyorsun, anlamıyorum.”

“İyi,” dedi Riley.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Ya Riley onu provoke etmeyi biliyordu ya da Nick'in palavra dedektörü bozulmuştu.

Hamburgerlerini yedikten sonra eve doğru yola koyuldular.

Hava kararmıştı. Ay çıkmış ve trafik hafiflemişti. Nick'in işleri bitmiş, Riley'yi arka koltuğa geçmek için ikna etme teşebbüsünde bulunmamıştı. Sonuç olarak kendinden memnundu.

Eğer erkek arkadaş olabilecek bir tip olsaydı, tam da şu an onun elini tutardı. Bunun yerine radyoda popüler eski şarkıları çalan bir kanal açtı.

"Peki." Riley, nihayet sessizliği bozmuştu. "Beni bir anda görmezden gelmeye başlamanın sebebi, bu psişik meselesi miydi?"

"Görmezden gelmek mi? Neden bahsediyorsun? Seni görmezden gelmedim," diye yalan söyledi. *Onunla bütün iletişimini kesmişti.*

"Şimdi kim yalan söylüyor?" dedi Riley alaycı bir ses tonuyla. "Komşumun vurulacağını gördüğüm için mi ortadan kayboldun?"

Nick, Forester Sokağı'na döndü. "Hayır. Kayboldum çünkü senden çok etkilendim."

"Bu daha da tuhaf," dedi Riley kaşlarını çatarak.

3. Cadde için yeşil ışığı yakalarken karanlıkta Riley'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Senden çok etkileniyorum ama sen evlenip tek eşli olmak isteyen tiplerdensin."

"Öyle değilim!"

Riley, sanki hakarete uğramış gibi tepki verince Nick güldü. "Yapma, Thorn. Beyaz gelinlik, aile köpeği ve kreşe çocuk bırakma hayalleri yüzünden okunuyor."

"Evet. *Gelecekte*," dedi Riley, bu sırada Nick ofisin karşısındaki sokağa paralel park yapmak için girmişti. "Ama şu an için birkaç gecelik terli, anlamsız seksle yetinirdim."

Nick, Riley'nin cipinin arkasındaki park yerini hedefliyordu ama onun yerine aracın arka tekerleğini kaldırıma çıkardı.

Genç kadının kahkahası, radyodaki *The Drifters*'ın mırıltılarını bastırdı.

LUCY SCORE

“Bunu kasıtlı yaptın,” diye suçladı Nick.

Riley seksi bir tavırla omuz silkti. “Olabilir. Yemek için teşekkürler, Nick.”

Araçtan inince, adam onun peşinden cipine kadar gitti. Riley direksiyonun arkasına yerleşirken kapıda durup onu izledi.

“Baksana, Thorn?” Yüzleri karanlıkta birbirine çok yakındı.

“Evet?”

“Aklımdan hangi rakamı tutuyorum?”

Riley ona yavaş ve muzip bir tebessümle baktı. Nick’in kanı beynini terk etti ve hızla güneye doğru yol almaya başladı. “Altmış dokuz ama bunu bilmek için psişik olmama gerek yoktu.”

22

25 Haziran Perşembe, 16.22

Nature Girls denen iğrenç bar, şehrin daha da bakımsız bir bölgesinde bulunan leş gibi bir binada yer alıyordu. Nick, bu bölgede geçirdiği zamanları gayet iyi hatırlıyordu. Parlayan ayakka-bıları ve resmi mavi üniformasıyla çaylak bir polisti.

Silahlı çatışmalar. Soygunlar. Araba hırsızlıkları. Çete faali-yetleri. Uyuşturucu baskınları. Evsizlerle anlaşmazlıklar. Şimdi de pek farklı değildi. Mevcut belediye başkanı, şehri temizleyip yeniden güvenli hale getireceği vaadiyle seçilmişti.

Burada, nüfusun kayda değer bir kısmı nesillerdir bu mahalle-ye kök salmıştı ve tuğla sıralı evleriyle küçük dükkânlarını suçlu-lara bırakmaya niyetleri yoktu.

Bir blok aşağıda şehrin en iyi *empanada*'larını* yapan parlak sarı bir dükkân vardı. En azından ayda bir kez duvara çizilen *graffiti*'yi boyayla kapatmaları gerekiyordu ama işleri iyiydi. Yan sokağa sapınca, kırk yıldır çalışan bir fırın bulunuyordu. Pa-zar günleri, sahiplerinin ailesi ücretsiz ekmek dağıtırdı.

Nick, bu sokakları yürüdüğünde her zaman aynı şeyi his-sederdi. Kimsesizliğin, umudun ve gururun tuhaf bir karışımı. Polisin başarısız olduğu yerde halk başarılı olabilir miydi? Öyle olmasını umuyordu.

* Orta ve Güney Amerika başta olmak üzere birçok ülkede, içine et ürünleri doldurularak yapılan yarım ay şeklinde bir börek çeşidi. (e.n.)

Uzaklarda bir yerde cam kırılma sesi ve ardından bağırışlar duydu.

Araç kapısını kilitleyip garantiye almak için alarmı ayarladı. Ardından kaldırımdaki yayaların arasına karıştı. Hiçbiri sokakta ne olduğuna dikkat etmiyordu. Bu şekilde davranmak daha güvenliydi. Daha akıllıcaydı. Burada kimse hiçbir şeye tanıklık etmezdi. Böylece intikam ihtiyacı da duyulmazdı.

Ön cephedeki tahtalarla kapatılmamış tek pencereye yerleştirilen, yarısı yanık neon tabelaya bakılırsa *Nature Girls* açıktı. Öğleden sonraydı. İşler ancak akşam dokuz ya da on gibi açılırdı. Karanlıktan yararlanan alkolikler gölgelerin arasından süzülerek ön kapıdan içeri girer, ucuz içki ve berbat yemekler sipariş ederdi.

Nick, şapkasını biraz daha aşağıya çekip içeri girdi. Metal kapı gizemli bir şekilde arkasından kapanırken kimse başını kaldırıp bakmaya tenezzül etmedi. Burası, rüyalarını ve sırlarını öldürmek için gittikleri türden bir yerdi.

Bar, her açıdan küçük sayılırdı. Kimse temiz olduğunu da söyleyemezdi. İç mekân, adımını attığı ilk zamanlardan bile daha pis görünüyordu. Eskimiş yeşil renkli, vinil fayanslarla kaplı zemin lekeliydi ve soyuluyordu. Ayrıca yapış yapıştı. Tavan alçaktı ve düzensiz yerleştirilmiş desteklerle ayakta duruyordu. Bir zamanlar girişimci ruhlu işletmecilerden biri, tavanı sahte kalay görünümüne karolarla kaplayarak mekânı daha şık bir hale getirmeye çalışmıştı ama hiçbir şeyle uyumlu değillerdi.

Bar, zeminden daha yapışkandı ki bu başlı başına bir rekordu. Neredeyse her otuz santiminde, yıllar içinde terli dirseklerin oluşturduğu aşınma izleri vardı. L şeklindeki barın etrafına birbiriyle uyumsuz yüksek tabureler dizilmişti. Ayrıca tavan desteklerinin arasına yerleştirilen bir dizi masa ve sandalye, günün her saati boş olurdu. Bir köşede, üzeri örümcek ağlarıyla dolu bir müzik kutusu vardı. Ön kapının karşısındaki sallanan bar kapıları, tuvaletlerin bulunduğu dar koridora açılıyordu.

Mekân tümüyle bir üniversitedeki erkek yurdunun bodrum barını andırıyordu.

Nick bir tabureye oturdu ve çatık kaşlı barmenin elektronik sigarasını bırakmasını bekledi. Buraya son gelişindeki barmen olmadığını fark edince rahat bir nefes aldı.

“Bir şey ister misin?” diye sordu barmen. İncecik sakalının ucundan bir örgü sallanan, saçları kırlaşmış beyaz bir adamdı. Düğmeleri iliklenmemiş gömleğinin içine lekeli bir atlet giymişti. Beyazlamış, gür göğüs kıllarının arasında kalın bir altın zincir görünüyordu.

“Evet. Bira.” Nick başıyla musluğu işaret etti.

Barda üç müşteri daha vardı. Bir tanesi bayılmış gibi görünüyordu. Diğer ikisinin gözleri, barın arkasındaki yağlı televizyon ekranında oynanan bir nal atma turnuvasına kilitlenmişti.

Bir garson bar kapılarından geçip arkasındaki birine nezaketle “Defol” diye seslendi.

Üniforması çok saçmaydı. Pileli, ekose eteği kasığının hemen altında bitiyordu. Gömlek de memelerinin hemen altında bir düğümle sonlanıyordu. Mavi bir kuşak, güzellik yarışmasındakiler gibi takılmıştı. Ancak Bayan Pensilvanya yazmak yerine, cinsel içerikli rozetlerle doluydu. Başının üst kısmındaki tutamlar hariç saçlarının tamamı, neredeyse saç derisi görünecek kadar kısa kesilmişti. Tıraşlı kısımlar platin sarısı gibi görünüyordu, sahte şahin kesimli saçlarıysa mordurdu.

Barmene, “N’aber,” diye seslenip sakızını şişirerek barın arkasındaki dokunmatik ekrana doğru yürüdü.

Barmen de homurdanarak selam verdi ve Nick’in önüne plastik bir bardak koydu. *Harika. Büyük olasılıkla kırık camlar çok sayıda yaralanmaya sebep olmuştu.* Barın arkasındaki ayna iki yerinden kırılmıştı.

Garson kasayı terk edip müzik kutusunun yanına gitti. Girdiği kodla birlikte barda *death* metal çığlıkları yankılandı.

Diğer müşteriler, en azından ayık olanlar, kaşlarını bile kıpırdatmadılar.

Ön kapı açılıp tekrar kapandığında Nick, aynada yeni geleni süzdü. Tıraşlı kafası ve gür siyah kaşlarıyla kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Kimseye aldırmandan bar kapılarından geçip arka tarafa gitti. Barmen ve garson birbirlerine baktı.

Barmen önünde durup boş bir *Patrón* şişesini... *Captain Dennis Tequila*'nın plastik şişesinden doldururken Nick fırsatı değerlendirdi.

“Yeni sahibi o mu?” diye sordu Nick. “Dickie olmadan açık kalıp kalamayacağınızdan emin değildim.”

Barmen yine homurdandı ama bu sefer ona baktı. “Seni tanıyor muyum?” Sesi kulak tırmalayan bir fısıltıydı.

Nick de aynı şeyi anlamaya çalışıyordu. Birkaç yıl önce bu adamı tutuklamış olması ihtimali vardı. Hatta oldukça yüksek bir ihtimaldi. “Tanıdık gelmiyorsun,” diye yalan söyledi.

Barmen tehditkâr bir tavırla öne eğildi. “Polis gibi kokuyorsun.”
Of, kahretsin.

Barmenin söylediği, barın uç kısmında oturan iki ayık müşterinin dikkatini çekti. Ona ölü gözlerle baktıktan sonra dikkatlerini yeniden televizyona çevirdiler.

“Polis değilim,” dedi Nick rahat bir tavırla ve birasını eline aldı.

Kel adam kolunun altına sıkıştırdığı dosyalarla tekrar ortaya çıktı. Bu kez barmeni başıyla selamladı ve ön kapıdan dışarı çıktı. Nick onu takip etmeyi tercih ederdi ama adam hızlı hareket ediyordu ve fazla göze batmadan yetişmek imkânsızdı.

“Polis arkadaşlarına burayı dağıttıklarında söylediğimi sana da söyleyeyim. Defol.” Barmen homurdandı.

“Sakin ol, dostum. Hiç sorun değil.” Kendisini biranın geri kalanını rahatça bitirmeye zorladı. Bittikten sonra bara on dolar bırakıp dışarı çıktı.

Garson binanın ara sokağa bakan duvarına yaslanmış, sigarasını içip mesaj yazıyordu.

Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırarak, “Polis misin?” diye sordu.

“Hayır. Sadece bazı cevaplar arıyorum.”

Nick’e doğru mavi bir duman üfledi. “Yirmi dolara sana ce-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

vap veririm,” dedi.

Genç adam tuzak kokusu aldı ama bazen tuzakların bile eğitici olabileceğini biliyordu.

Cüzdanından bir banknot çıkarıp iki parmağının arasında havada tuttu. Garson kız bir an bekledikten sonra bir adım atıp parayı elinden kapıverdi.

“Burada soruları sevmeyiz,” derken parayı sutyeninin içine tıktırdı.

“Umarım bu tek cevabın değildir,” dedi Nick. “Dickie öldüğüne göre patron kim?”

Kız omuzlarını silkip sıkılmış gibi baktı. “Bilmem.”

“Faturaları kim ödüyor? Maaşını kim imzalıyor?”

Kız güldü. “Burası maaş bordrosu verilen bir yer gibi mi görünüyor?”

“Bana bir şey söyle,” dedi Nick ısrarla.

“Kim merak ediyor? Polislerin, Frick’in yüzünü kimin dağıttığını bulmakla ilgilendiğini mi sanıyorsun?”

“Belki Dickie’nin ailesi merak ediyordur.”

Kızın kahkahası kuru ve neşesizdi. “Dickie’nin bir ailesi mi varmış? Hah. Hep onun pis bir delikte yalnız yaşadığını ve porno izleyip kötü Çin yemekleri yediğini hayal ettim.”

“Ölmesini isteyebilecek biri aklına geliyor mu?”

Garson ona “aptal herif” diyen bir bakış attı. “Onu tanıyan herkes diyebilirsin. Adam hıyarın tekiydi.”

Nick, “Ne zamandır burada çalışıyorsun?” diye sordu.

“Bak, yirmi dolarlık hakkın bitmek üzere.”

“Bana yirmi dolarlık bir şey vermedin.”

“Altı ay. Şimdi ya başka bir banknot uzat ya da git.”

Nick gitti. Arabasına bindiğinde, umutla kel herifin arabasını ya da daha da iyisi, plakasını görmeyi umarak araç kamerasını kontrol etti. Ancak şansı yaver gitmemişti. Adam dışarı çıkmış, binanın önünden yürüyüp köşede kaybolmuştu. Nick kavşaktan bir aracın geçmesini bekledi ancak beş dakika boyunca tek bir araba bile geçmedi.

23

25 Haziran Perşembe, 18.30

Riley için ofisteki sıkıcı günlerden biri daha bitmişti. Hatta önceki gece Nick'le çıktıkları yolculukla kıyaslandığında daha sıkıcı bir hal almıştı. Tebligat dağıtma işinin de pek görkemli ve eğlenceli olmadığını öğrenmişti, ancak üretim toplantıları, pasif-agresif ofis içi yazışmalar ve düzeltmesi gereken yıllık raporlar da yoktu.

Aracını sokaktaki park alanlarından birine bırakıp yoga matını arka koltuktan çıkardı. Yakınlardan koyu renkli bir sedan geçince genç kadın direksiyonun arkasındaki Dedektif Weber'ın profilini tanıdığını sandı.

Kahretsin. Eğer hâlâ şüpheli listesinin en üstünde yer alıyorsa, gerçekten de Weber'ın işini onun yerine yapmak ve katili bulmak için iz sürmek zorundaydı.

Ama önceliği yogaydı.

Wander'ın stüdyosu Camp Hill'de, Yirmi Birinci Cadde'deki düzgün tuğla bir binanın ikinci katındaydı. Birinci katta, tütsü kokusuna ya da çınlayan zil seslerine aldırış etmeyen bir antikacı vardı.

“Dur, bekle!” Baştan aşağı Lululemon'dan giyinmiş olan Jasmine, koşarak Riley'nin yanına geldi. Uzun saçları parlak bir perde gibi arkasında uçuşuyordu. Mor matı koyu mor pantolonuyla uyumluydu. Riley, sokaktaki çoğu insanın onu ağır çekim-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

de hareket ederken izlediğini tahmin ediyordu. “Kızım, bu Nick denen adam hakkında bilmem gereken her şeyi yukarı çıkmadan önce bana anlatsan iyi olur,” dedi talepkâr bir tavırla.

Riley güldü. Wander herkesin stüdyoya sessizce girmesi konusunda takıntılıydı.

Jasmine, merdivenlere giden ağır cam kapıyı açtı.

“Ekleyecek çok bir şey yok,” dedi Riley. “Anlaşmamıza göre nişanlıymış gibi davranmaya devam ediyoruz ki evde takılıp komşularımı sorgulayabilsin. Dedektif değil de nişanlım gibi davranırsa onlardan daha fazla bilgi alabileceğini düşünüyor.”

Uzun, dik bir merdiven vardı. İlk adımı beraber ve yavaşça attılar, dedikodu yapma arzusundan çok Riley’nin ağrısını düşündükleri için.

“Yani sadece iş mi? Başka bir şey yok mu?” Jasmine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

“Yani, *biraz* da flört var.” Riley, Nick’in arabayı neredeyse sokak lambasına çarpacağını gururla hatırladı. “Ama o benim ikinci kocamı aradığımı düşünüyor. Benimse kadınsı bölgelerim o kadar paslı ki Nick Santiago’nun yatağında olacağı bir geceyi kaldırabilir miyim bilmiyorum.”

Jasmine başını sallıyordu. “Kızım, sana biraz WD-40* ve bir doz özgüven bulmamız gerekiyor. Mükemmelsin. Senin kadınsı bölgelerini deneyimleyebilmek onun için bir onur olur.”

“Seni seviyorum, Jas ama hayal görüyorsun.”

“İddialara göre -daha doğrusu erkek delisi komşun Lily’ye göre- elinde çekici bir adam var. Bu adam seni üst kata taşımış, hastaneye götürmüş, eski sevgilini azarlamış ve sonra seninle nişanlıymış gibi davranmak için bir plan düşünmüş. Seninle ilgileniyor. Biyolojik olarak ölü değilsen eğer, sen de onunla ilgileniyorsun.”

Riley *gerçekten* ilgileniyordu ama korkuyordu da. Nick’le yapacağı anlamsız seks, onun için anlamsız olmayacaktı. Bu ha-

* Pas sökücü. (ç.n.)

yatını değiştiren, dñnyasını sarsan ve potansiyel olarak vajinasını mahveden bir olay olacaktı. İlk kez kayak yapmaya başladığınızda, en zor pistten aşağıya hızla kaymak gibi bir şeydi. Bu şeyin nasıl ilerleyeceğini kavrayana kadar hafif eğimli pistte gitmenin daha akıllıca olacağını dñřñndñ.

“Göreceğiz,” dedi geçiştirerek. Jasmine, ona Nick’le çıplak takılması için daha fazla sebep vermeden önce stñdyoya girdi.

Mekânın geniş tahta zemini, farklı pozlarda esneyen bedenlerle doluydu. Tñtsñ dumanı yayılıyordu. Kristaller sıralanmış, yuvarlak yastıklar yığılmıştı.

Kahraman duruşundan gözlerini açan Gabe, el sallayarak etrafındaki boş alanı işaret etti. Anlaşılan, sınıfın geri kalanı adamı -göksel varlık ya da tanrısal bir ruhmuş gibi- uzaktan hayranlıkla izlemeyi tercih ediyordu.

“O kim?” Jasmine fısıldadı.

“Sonra anlatırım,” dedi Riley yarım ağız mırıldanarak.

Odanın ön tarafındaki Wander, onlara sevgi dolu ama uyarıcı bir bakış attı. İki de dudaklarını kapatıp matlarını açtı. Solundaki inanılmaz atletik siyahi adamla sağındaki uzun bacaklı Hintli avukat arasında, Riley kendini özgñvensizlikle doldurulmuş bir sandviç gibi hissediyordu.

Annesiyle babası içeri koştular. Konuřmasalar da matlarının cırt cırtlı askıları ve ayakkabılarını çıkarırken inleyip sızlanmaları fazlasıyla gñrñltñ koparıyordu. Babası ona el salladı, ardından başıyla Gabe’i işaret edip abartılı kaş hareketleri yaptı. Sorularını sesli sormasına gerek yoktu.

Deli büyükannenin sana gönderdiği adam bu mu?

Riley başını salladı ve kız kardeşi müziği başlattığında tekrar önñne döndñ.

“Bu akşam *bikram** yoga yapacağız,” dedi Wander kalabalık sınıfa gülñmseyerek. Pencereler yaz akşamının sıcacını içeri

* Vñcut ısısını artırıp kan dolaşımını hızlandırmak amacıyla, 29-43 derece sıcaklıktaki odalarda gerçekteştirilen bir sıcak yoga sistemidir. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

getirmek için açılmıştı. “Bu akşam, gelişme ve açılma üzerine çalışacağız. Fiziksel ve zihinsel olarak nerede olduğumuzu kabullenerek daha derinlere gitmeye, daha fazla neşe, daha fazla ter, daha fazla tutku bulmaya çalışacağız. Başlayalım.”

Vay canına. Riley’nin ihtivacı olan şey tam da buydu.

Vücudu acıyordu. Kasları ağrıyordu. Eklemleri betonmuş gibi hissediyordu. Ter vücudunun üstünde yuvarlanıp mata ve yere damlıyordu. Wander sınıfı ceset pozu yapmaya yönlendirdiğinde, Riley sanki sıkılıp kurumaya bırakılmış gibi hissetti. Buna rağmen kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Kız kardeşi sakın bir “Namaste” ile dersi sonlandırırken artık aydınlanmış olan öğrenciler de tekrar etti.

Riley bitkin ve sırlıklam bir ceset gibi kıpırdayamadan olduğu yerde yatarken Gabe spontane bir alkış tufanı başlattı.

“Teşekkür ederim, Gabriel,” diyen Wander, Riley’nin yan tarafındaki matın ucuna diz çöktü. “Harika bir öğrenciydin.”

“Sen de büyüleyici bir öğretmendsin,” dedi Gabe.

Riley tek gözünü açtı ve başını yana doğru çevirerek Jasmine’e baktı. “Flört mü ediyorlar?” diye sordu.

“Ya da birbirlerinin asaletini övüyorlar,” diye cevapladı arkadaşısı.

“Harika dersti, evlat,” dedi Roger. “Şimdi gitmem gerekiyor. Yarım saat sonra *Arooga’s’ta trivia* başlıyor. Daha iyi hissediyor musun, Rye Ekmeğim?” diye sordu.

Riley başparmağını kaldırdı. “Her şey yolunda, baba.”

“İyi. Hafta sonu gelip ineğimle tanış.” Blossom’ın alnına bir öpücük kondurdu ve burnunu sevgiyle sıkıp arka duvardaki dolaplara doğru yürüdü.

“İnek mi?” Jasmine merakla sordu.

“Hiç sorma,” dedi Riley.

“Gabe, seninle tanışmak harika.” Blossom yanlarına geldi. “Riley’imiz nihayet yeteneklerini keşfederken yardım etmek için burada olmandan çok mutluyum.”

“Burada olmaktan şeref duyuyorum,” dedi Gabe.

“Evet. Konu açılmışken,” dedi Riley esneyerek. “Eğitime başka bir zaman mı başlasak?”

“Bu anı otuz yıldan fazla bekledim.” Blossom hatırlattı. “En iyisi şimdi olması.”

“Size katılmam mümkün mü?” Wander sordu.

“Tabii ki katılabilirsin,” dedi Gabe.

Harika. Şimdi bir de izleyicileri olacaktı.

“Ben bunu *kaçıramam*,” dedi Jasmine matına geri oturarak.

Gabe kalkıp oldukça büyük ayaklarının üzerinde durdu ve eğitim için birkaç şey toplamak üzere izin istedi. Wander yardım etmek için arkasından seğirtti.

Blossom Riley’nin dizine vurdu. “Bak, hiç endişelenme. Hepimiz buradayız ve sana yardım etmeye hazırız.”

Riley inledi. “Anne, gerçekten bunu yapmak istemiyorum. Özellikle izleyicilerimiz varken. Şimdiden kendimi kötü hissediyorum ve ne zaman bir görü ya da başka bir şey gelse terleyip kusuyorum. Wander’ın stüdyosunda tekrar kusmamı mı istiyorsun?”

Akşamdan kalmayken sıcak yogayı denediği ilk seferinde olmuştu.

“Tatlım, açık fikirle yaklaşıp sadece akışına bırakırsan daha kolay olur. Onunla savaşmaya veya kontrol etmeye çalışmayı bırak.” Blossom neşelendi. “Aslında aynen kusmak gibi!”

Gabe, iri kol kaslarına topladığı morla beyaz renkteki sütun mumlar ve bir sürü ametist kristaliyle geri döndü.

Wander da meditasyon minderlerini dağıttı.

“Ben de mi?” diye sordu Jasmine mutlulukla.

Riley her zaman Jasmine’in dehasını ve çaba harcamadan güzel görünmesini kıskanırken, en iyi arkadaşı da Thorn kadınları-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

nın psöik yeteneklerini gözünde iyice büyötmüştü. Şimdiye kadar Riley, bu durumun ergenlik dönemindeki gibi destek verme amacıyla, “Hayır, bu pantolonlar kalçamı büyük göstermiyor,” demek gibi olduğunu düşünmüştü.

“Tabii ki. Hepimizin yetenekleri var. Bu yeteneklerin bilinçli bir şekilde geliştirilmesi büyük bir yolculuğun başlangıcı olabilir,” dedi Gabe.

“O şey gibi konuşuyor...”

“Şans kurabiyesi gibi.” Riley, Jasmine’in cümlesini tamamladı.

Kalın minderlere, Gabe’in etrafında yarım daire oluşturarak oturdular. Uygun şekilde bağdaş kurma pozisyonu alsa da yoga-dan sadece bir saat sonra bile ağrılarının ve sancılarının hafiflediğini fark etti.

Gabe, “Lütfen bir mum seçin,” diye yönlendirip bir kibritle mumların hepsini düzenli bir sırayla yaktı. Kibritin alevi asla parmaklarına yaklaşmıyormuş gibi görünüyordu. “Alevin dans etmesini ve titremesini izleyin. Gördüğünüz tek ışık o olsun.”

Riley akşam yemeği için ne yapacağını düşündü. Sınıfı terk etmeden önce Fred’e akşam yemeğinin ne olduğunu sormalıydı.

“Zihninizin sakinleşmesine, nefesinizin derinleşmesine izin verin. Yetenekleriniz ancak bu huzur ve yargılamama durumundayken açılabilir.”

Zihnini açma meselesi onu rahatsız etti. İnsanlar kendilerini açtığında kötü şeyler olurdu. Kimse gerçekten samimi ve açık kalpli olmanızı istemezdi. Susup ne gerekiyorsa onu yapmanızı isterlerdi.

Sağına bakınca, Jasmine’in mumuna odaklandığını hayal kırıklığıyla fark etti. İç geçirdi. Harika. Kuşkuculuğunda yalnızdı. Bacağına bir şey saplandı.

Bu, annesinin uyarı veren olağanüstü güçlü parmağıydı. Blossom’a parmak yerine çelik çubuklar bahşedilmişti ve gerektiğinde onları ustalıklarla kullanıyordu.

Pekâlâ. Deneyecekti.

Riley boynunu kıtlattı, omuzlarını geriye itti ve rastgele bir mum seçti.

Eğer bunu yeterince hızlı tamamlarsa, akşam yemeğini kısa bir süre sonra yiye...

Hiçliğin içinde süzülüyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Pembe ve mavi *ether** gibiydi. Bulutlar ya da pamuk şekerine benziyordu. Ne olursa olsun, havadan daha yoğundu. O kadar yoğundu ki içinde asılı duruyordu, ona bağlıydı.

Sanki bir tiyatro salonunda oturuyormuş gibi etrafında yoğun bir gürültü vardı. Kimseyi göremese de onları hissedebiliyordu. Ayrıca duyabiliyordu da.

"Oğlum, memeleri olan o aptalla evlenerek hak ettiği yaşamı kaçırıyor."

"Onlara iyi olduğumu ve öte dünyanın harika olduğunu anlatmak için bir sürü işaret gönderdim ama o avanaklardan hiçbiri dikkat bile etmedi."

"Yulaf lapamın gizli malzemesinin vanilya çekirdeği özü olduğunu ona söylemeliyim."

Sesler her taraftan üstüne doğru akın etti ve Ruhani Riley ellerini kaldırdı. "Herkes sadece beş saniyeliğine çenesini kapatabilir mi?"

"Harikaydın." Gabe'in sesi memnundu.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ayrıca hepsi bana bağılıyor," dedi Riley. Bulantı zaten boş olan midesinin içinde yükseliyordu.

"Kendini açtın. Şimdi onu kontrol etme zamanı."

"Kontrol mü? Nasıl?" Ölülerin taleplerinin arasında kendini duyabilmek için bağılıyordu.

Jasmine'in, "Neden bağılıyor?" diye sorduğunu duydu.

Riley yine bağırdı. "Çünkü düşünebilecek kadar bile kendimi duyamıyorum."

"Onlara bir şey sor," diye önerdi Gabe.

* (İng.) Gökyüzü. (ç.n.)

“Ne gibi?”

“Bilmeyi istediğin bir şey.”

Bilmeyi istediği bir şey. Normal olmanın yolu nedir? Tabii ya. Ruhani konuşkanlar grubunun bunu bileceğini mi sanıyordu?

Akşam yemeği neydi?

“Eh, tamam. Bugün akşam yemeği ne?” diye sordu.

Sesler hafif bir uğultuya düştü ve Riley bir fırındaki tepsilerde köfte gördü veya gördüğünü sandı.

Köfte severdi. Artık kendini o kadar hasta hissetmiyordu.

“Ne görüyorsun?” Gabe sordu.

“Köfte.”

“Köfte sever.” Blossom uzaktan bir yerden fısıldadı.

Riley onları görmezden geldi. “Ee, peki şunu sorayım. Griffin sonsuza dek mutlu yaşayacak mı? Hayır! Durun!” Başını salladı. Gerçekten de cevabı bilmek istemiyordu. Onun iltihaplı çıbanlarla mutsuz bir hayata mahkûm olmasını falan istemiyordu. Aynı zamanda onun sonsuza dek karmadan kaçacağını da öğrenmek istemiyordu. “Öyleyse şunu sorayım. Ne bilmem gerekiyor?”

Sesler tamamen kayboldu. Hiçlik vardı, sonra bir şey oldu. Uzaya doğru hızla ilerliyordu, küçük bir ışık noktasına doğru.

“Bunu doğru yaptığımdan emin değilim,” diye bağırdı.

“Orada kal. Açık ol.” Gabe’in uzak sesi talimat verdi. Sesi biraz endişeli miydi? Riley bir psişik örtüyü mü yırtmıştı? Son hızla cehenneme mi ilerliyordu? Cehennemdeyken bile suçsuz yere hapse gönderilebilir miydi? Köfte yiyecek kadar uzun süre hayatta kalabilir miydi?

Işık daha parlak, daha büyük hale geliyordu. Ta ki garip pamuk şekeri bulutlarından geçip içine adım atana kadar.

Eyvah.

Küçük bir oda, köşedeki bir lav lambasının iç karartan turuncu ışığıyla aydınlanıyordu. Yatak örtüsü, yani o korkunç ötesi turuncu ile yeşil çiçek desenli battaniye darmadağınaktı ve yarısı yerdeydi.

Sebebi büyük olasılıkla yatağın üzerinde birbirine düğümlenmiş, kıvranan çıplak bedenlerdi. Nick Santiago, o çok yetenekli dilini kullanıyor ve kadının inleyerek adını söylemesi için ayartıyordu... Vay canına, hem de fena halde.

Kadının dudakları... *Riley'nin* dudaklarıydı. Görüsündeki Riley tamamen çıplaktı, adamın saçını çekiyordu ve tamamen çıplak bir Nick'in üzerinde hareket etmesinin tadını çıkarıyordu.

Şu anda Cinsel İlişki İçinde Bulunmayan Riley, gözlerini kapattı. "Vay canına," derken her türden duyguyu her yerinde hissediyordu.

"Ne görüyorsun?" diye soran Gabe'in yumuşak sesi uzaktan geliyordu.

Bu özel görüşünü onlarla asla paylaşmayacaktı. Şu anda resmen annesinin önünde seks yapıyordu ve bu hoş değildi. Hiç hoş değildi. Gabe bunu görebiliyor muydu? Bu bir çeşit psişik seks kaseti miydi?

"Daha fazla köfte görüyorum," diye yalan söyledi.

Ardından bulunduğu ana geri döndü. Kauçuk bir bandın pat diye geri sekmesi gibi. Çekilmiş, esnetilmiş ve sonra bu ana geri bırakılmıştı.

"Jimmy amcanın tıraş losyonunun kokusunu duyduğuma yemin edebilirim." Wander fısıldıyordu. "Sanki sıcak, güzel bir buluttaydı."

"Ben sadece mavilik gördüm," dedi Jasmine hayal kırıklığına uğramış gibi. "Gözlerinizi çok sıkı kapatınca olur ya."

"Jasmine, sana bir tarot falı bakayım," dedi Riley'nin hemen yanındaki Blossom. "Ruh rehberleriyle dolup taşıtığımı hissediyorum."

Riley minderden aşağıya sarkıp yere çöktü. Aşırı terlemiş ve tükenmişti. Üstelik çok açtı. En azından kusacakmış gibi hissetmiyordu. İyiye gidiyordu.

"Riley?"

Annesinin sosis parmaklarını kolunda hissetti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Sonra sıcak, pankekimsi eller yanaklarına dokundu.

Riley, "Köfte," diye fısıldadı ve gözlerini açtı.

"Sana ne oldu?" diye sordu Jasmine. "İyi misin?"

Gabe ona sırtıyordu. "Gerçekten çok güçlüsün."

Blossom ayağa zıpladı. "Biliyordum! *Biliyordum!* Al sana Carol Loomis! Kızım bir bilgin! Ürkütücü, *Ouija* tahtasını manipüle eden oğlun da bir eezikkk!" Stüdyoda uygunsuz bir dans yapmaya başladı.

"Anne!" Wander hem eğleniyor hem de korkuyor gibi görünüyordu.

"Ne? Ah, özür dilerim." Blossom nerede olduğunu farkına varmış gibi çabucak Gabe'in Riley'ye oturması için yardım ettiği yere döndü. "Ne oldu? Her şeyi anlat da hepsini Lonca bültenine koyayım!"

"Sen, ee, ne gördüğümü gördün mü?" diye sordu Riley, Gabe'e. Gerçekten harika bir seks tahmininde bulunmamış bir kadın gibi konuşmaya çalışıyor, göz temasından kaçınıyordu.

"Riley, Diğer Taraf'ta bir boyuta giriş yaptı." Gabe açıkladı.

Diğer Taraf Pamuk Şeker Dünyası'ydı demek ki.

Wander, Riley'nin eline bir bardak su tutuşturdu.

"Diğer Taraf mı?" Jasmine sordu. "*Neden Thorn Ailesi gibi havalı ve psişik olamıyorum?*"

Riley gözlerini açtı. Çok zeki ve güzel olan en iyi arkadaşı ona mı benzemek istiyordu?

"Ben ona bu dünyanın ötesi olarak bakmayı severim," diye açıkladı Gabe. "Diğer Taraf ancak geleneksel sınırlı duyulardan fazlasıyla deneyimlenebilir."

"Fırında köfte gördüm," dedi Riley. Büyük bir yudum su içip boğazını yumuşattı. "Her şey büyük kabarık bulutların ardındaydı ve onların içinden görmekte zorlandım."

Herkes sözlerini pürdikkat dinliyordu. Annesi telefonuna not alıyordu.

"Köfte dediğinde Lily'ye mesaj attım, o da bunu gönderdi,"

dedi Blossom, telefonunu alıp Riley'nin yüzüne itti.

"Şuna bir bak." Fırında sıralanmış minik köfteler.

Eğer köfteler gerçekse, o zaman... Vay. Canına. Bağlanmak istemeyen olağanüstü asi çocuk Nick Santiago'yla seks yapacaktı.

"Ah, bu çok heyecan verici! Herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum," diye gürledi Blossom.

"Anne! Hayır! Hiç kimseye söyleme. Dünyanın benim bir ucube olduğumu onaylamasına ihtiyacım yok," diye homurdandı Riley.

"Kesinlikle tuhaf değilsin," dedi Gabe. "Güçlü, yetenekli bir medyumsun."

"Öyle mi? Peki ama annemin dünyaya bunu duyurmak için Camp Hill geçidine bir reklam panosu koymasına ihtiyacım yok," diyerek kaşlarını çatı.

Gabe, devasa elini Riley'nin omzuna koydu. "Endişelenme. Bu, yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenmenin ilk adımı," diye söz verdi.

Kontrol etmek. Durdurmak. Her neyse. Kafasındaki seslerle yaşamak zorunda kalmayacağı sürece sorun yoktu.

24

26 Haziran Cuma, 18.35

Gergin değildi. Hah. Nick Santiago gergin olmazdı.

Saçını kestirmişti çünkü zamanı gelmişti. Çantasındaki yeni pijama altları, çamaşır yıkamak için zamanı olmadığı içindi. Riley'nin yanına giderken on dakikalık yol boyunca ağzına attığı altı nane şekeri mi? Öğle yemeğinde sandviçine soğan eklettiği için kadının acı çekmesi gerekmiyordu.

Kesinlikle onunla platonik bir gece geçireceği için gergin *değildi*. Yolcu koltuğundaki seyahat çantasına baktı. *Harika. Şimdi de kendine yalan söylüyordu.*

Sorun olayın platonik olmasından kaynaklanıyordu. Eğer birkaç saat, bağlanmadan çıplak eğlenmeyi planlasalar heyecanlanmayacaktı. Konu seks olduğunda, Nick kendinden emindi. Onu destekleyecek kanıtlanmış sonuçlarla dolu bir geçmişi vardı. Ancak fiziksel bir şey yaşamadan sevgili numarası yapmak -artık nişanlı numarasıydı- kafasını allak bullak ediyordu.

"Kendine gel, dostum," diye mırıldandı. SUV aracından çıkıp otoparkı geçerken misafir gibi ön kapıyı mı yoksa rahat davranıp arka kapıyı mı kullanması gerektiğini düşünüyordu.

Nick, Riley'ye bir mesaj atarak geldiğini bildirdi ve kilidi açık bırakılan arka kapıdan içeri girdi. Evin ön tarafından hoş bir şamataya ait sesler duydu. Sağındaki açık bırakılan sürgülü kapıdan, nahoş bir yeşil renkle boyanmış mutfığa geçiliyordu.

Gördüğü en mükemmel kafaya sahip siyahi bir adam, parlak bir kovaya tek tek buz küpleri koyuyordu.

“Selam, adamım,” dedi Nick mutfağa girerken. Riley, yeni bir ev arkadaşından hiç bahsetmemişti. Özellikle de *Under Armour* modellerine benzeyen birinden.

“Merhaba. *Happy hour** için buz alıyorum,” dedi kovayı lavabodan kaldırarak. Adamın kol kaslarının her biri, Nick’in kafası kadar büyüktü.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Nick.

“Evet. Ben Gabe. Riley’nin çok yakın arkadaşım.”

Nick bundan pek hoşlanmadı. “Ben Nick. Riley, yakın arkadaş *Gabe*’den bana bahsetmedi.”

“Onu düğün gecesi için eğitiyorum.”

“Düğün gecesi mi?” Nick tekrarladı. “Bekle bir dakika. Evleneceği adam *benim*. Eğitim gerekiyorsa ben veririm.”

“Çok şanslı bir adamsın. O inanılmaz bir kadın.” Gabe, bunu Nick’in gerçekten hoşlanmadığı bir özlemle söylemişti.

“Gabe, buz için yardıma ihtiyacın var mı?” Riley kapıda boş bir bardak ve bir gülümsemeyle belirdi. Üstünde ergen Nick’i geceleri uykusuz bırakacak türden bir şort ve yetişkin Nick’i birkaç edepsiz fıkirden daha fazlasıyla baş başa bırakacak derin yuvarlak yakalı, hoş bir atlet vardı.

Gülümsemesi sadece bir saniyeliğine dondu. “Nick! Selam.” Bakışları iki adam arasında suçlulukla gidip geldi.

Kahretsin, suçluluk hissetmesi gerekiyordu da. Nişanlısının gözünün önünde yeni bir “çok yakın arkadaş” eve taşımak ne demektir? Bu iş hiç de hoş değildi.

Sahte nişanlı.

Bu kısmı yeni hatırlamıştı. Koca Adam Gabe, Riley’ye sadık bir *golden retriever* gibi bakıyordu.

“Merhaba, güzellik,” dedi Nick bir şey kanıtlamaya karar vererek. Çantasını yere bırakıp onu kollarına çekti, duvara yapıştırdı.

* (İng.) İndirimli içki saati veya içki içmek için yapılan buluşma. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

dı ve direkt zirveye oynadı. Dudakları onunkilere sadece hafifçe değmiyordu, onları yutuyordu. Dili ağzına usulca girmiyor, işgal ediyordu.

Nick, bölgesini işaretlemek istemişti. Bir porno çekmek değil ama gerçekten Riley'nin ağzı onu o kadar *iyi hissettiriyordu* ki. Görünüşe göre Riley'nin de bir itirazı yoktu. Tamam, belki Nick performansını biraz abartmıştı. Belki otuz saniye önce durabilirdi. Belki ellerini Riley'nin tişörtünün altına kaydırıdıktan sonra pürüzsüz belini okşamaktan vazgeçebilirdi. Riley'nin seksi iniltilerini duyduğunda da katiyen hırlamayabilirdi.

Teşekkürler, altı nane şekeri.

Nick geri çekildi ve genç kadının dizlerinin çözüldüğünü hissettiğinde mağara adamı gibi bir gururla göğsü kabardı. Geçirdiği o küçük kurak döneme rağmen hâlâ başarabiliyordu demek ki. Başaramadığı tek şey şu an dengesini kurmaktı. Biraz fazla yana eğildiğinde omzunu kapı çerçevesine çarptı. Şimdi gururla göğsü kabaaran Riley'di.

“Vertigonuz mu var?” diye sordu Gabe. “Dengenizi sağlamlaştırmak için kulaklardaki kristalleri yeniden düzenlemekte yardımcı olabilirim.”

Kapa çeneni, Gabe.

“Dengem gayet iyi,” diyen Nick, kollarını kavuşturup kendi pazılarını esnettiğinden emin oldu. Belki gladyatör boyutlarında değillerdi ama utanılacak gibi de değillerdi.

Otoparkta mekik çekip gelmeliydi.

“Gabe, bu Nick,” diye araya girdi Riley. “Gabe, gerçekten nişanlı olmadığımızı ve Dickie'nin cinayetini araştırdığını biliyor. Nick'se benim... İşte ne olduğumu biliyor...”

“Benzersiz yeteneklere sahip eşsiz bir medyum mu?” diye önerdi Gabe.

Eğer Riley Thorn'un bir hayran kulübü varsa, bu adam başkan olmak istiyordu.

“Bu adam *kim*?” Nick, dudakları artık pembe ve şişmiş olan

güzel, sahte nişanlısına sordu. *Daha da* önemli soru: Thorn ona *neden güveniyordu?*

Riley kızarmaya başladı. "Eh, o benim eğitmenim."

"Eğitmenin mi?" Devasa Gabe'in, Riley'yi ter içinde bırakıp sonra onun esnemesine yardım etmesi fikri Nick'in hoşuna gitmemişti.

Genç kadın başka kimsenin duymadığından emin olmak için arkaya baktı. "İnsanlara kişisel eğitmenim olduğunu söylüyoruz ama aslında o benim bir tür..." Gabe'e yardım ister gibi baktı.

"Ben Riley'nin sahte olmayan ruhsal rehberiyim," diye büyük bir ihtişamla açıkladı Gabe.

Eğer adam ayakta alkışlanmayı bekliyorsa kesinlikle bu izleyiciden alamayacaktı. "Bir dakika bekle," dedi Nick. "Ruh rehberlerinin, ruhlar olması gerekmiyor mu?"

Evet, Google'da biraz daha araştırma yapmıştı. Abartmaya gerek yoktu.

"Ruh rehberleri aramızda yaşayanlardan olmaz," diye kabul etti Gabe.

"Yani, söylediğin şey ya ölü olduğun ya da insan olmadığın," dedi Nick ciddi bir ifadeyle.

Riley gözlerini devirdi ama dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılmıştı.

Gabe sert bir şekilde, "Kesinlikle canlıyım," dedi.

"Gabe benim ruhsal rehberim, ruh rehberim değil," diye araya girdi Riley. Nick'in kolunu sıkıca çimdikledi. "Birlikte çalışmaya yeni başladık."

"Yani bu psişik şeyi ne kadar iyi yaparsan, buradaki ekstra büyük *Dwayne Johnson*"a olan ihtiyacın o kadar azalacak mı?" dedi Nick vurgulayarak.

Gabe, biri bir oyuncak ayıya yumruk atmış gibi bakıyordu. "Sadece Riley'nin hizmetlerime duyduğu ihtiyacın, senin ona olan ihtiyacından daha uzun süreceğini umuyorum," diye karşılık verdi.

* The Rock takma adıyla da tanınan aktör ve güreşçi. (ç.n.)

Nick bir adım öne çıkarak dağ gibi adama yaklaştı ve yukarı baktı. “Beni onu kullanmakla mı suçluyorsun?”

“Tamam. Bu konuşmayı burada keselim.” Riley aralarına girdi. “Hayatımda daha fazla dram ve tuhafılık istemiyorum.”

“Hayatını karmaşıklaştırmak gibi bir isteğim yok,” diye söz verdi Gabe.

Nick’in böyle sözler vermek gibi bir niyeti yoktu. “Hadi ama adamım. O nişanlı. Yalakalığı bırakabilirsin.”

“Nick, kapa çeneni,” diye homurdandı Riley.

“Riley’ye katılıyorum,” dedi Gabe. Göz kamaştıran gülümsemesi Nick’i gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. “Kesinlikle konuşmayı bırakmalısın.”

“Dinle Andre the Giant*, eğer nişanlımla flört etmeyi bırakmazsan bir tabure bulup üzerine tırmanır ve o tebessümü suratından silerim.”

Riley, Nick’in göğsüne vurdu. “Kendine gel. Eğer nazık olmayacaksan, anlaşma iptal. Anladın mı?”

Riley’nin omzunun üzerinden bakan Gabe’in gülümsemesi kibar ve özgüvenliydi. Ancak Nick, baş belası olmaya alışkındı. Baş belası da genellikle kızı kapardı.

“Buz nerede? İçeride oda sıcaklığında martini var.” Bayan Penny salondan bağırdı.

“Geliyorum!” diye seslendi Riley. “Gelin, beyler. Unutma Gabe. Sen benim kişisel eğitmenimsin. Nick, sen nişanlımsın.”

“Rollerimizi bildiğimizi düşünüyorum,” dedi Nick.

“Bu insanları küçümseme.” Riley ona parmağını salladı. “Yaşlı ve yardıma muhtaç gibi görünebilirler ama onların *Food Dude* sürücülerini ağılattıklarını gördüm.”

“Tatlım, cazibemi küçümseme,” dedi Nick ve ona bir göz kırptı.

Riley’nin peşinden salona gittiğinde Gabe, Fred’in bacaklarını çözmesine yardım ediyordu. İçerisi hâlâ uyumsuz mobilya-

* Fransız güreşçi ve aktör, 2.24 metre boyuyla ünlüdür. (ç.n.)

larla doluydu ve şimdi yaşlılarla da vardı. Bayan Penny küçük, maun renkli barın arkasındaydı, gözlerini bir kokteyl karıştırıcısına döktüklerinin miktarına dikmişti. Bastonu, onlarca yıldır açılmamış gibi görünen deri kitaplarla ve bir ömür boyu biriktirilmiş çeşitli biblo kalıntılarıyla dolu bir kitaplığa yaslanmıştı.

Denzel Washington'a* benzeyen ve bir ot bağımlısının kısa süreli hafızasına sahip olan Bay Willicott, ciltli bir romantizm romanına gömülmüştü. Akıllamaz Esneklikteki Fred, orgun önünde bağdaş kurmuş, cenaze ilahisini andıran bir şey çalıyordu. Lily, ekose bir gecelik giymişti ve tuhaf görünümlü yeşil kadife koltuğun üstüne sanki portresi yapılmış gibi serilmişti.

Gabe buz kovalarını getirdiğinde Bayan Penny, "Nihayet," diye homurdandı.

"Özür dilerim, Bayan Penny. Her buz küpünü sizin için seçtim. Sizleri düşük kaliteli buzla hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Vay canına, pek de büyüleyicisin." Yaşlı barmen mırıldandı.

"Palavraya bak," Nick homurdandı.

Riley karnına dirsek attı.

Bu da ona, spor salonundaki antrenmanlarını biraz artırması gerektiğini düşündürdü. Koca adamın vücuduna yapışan tişörtünün altında sergilediği baklavalardan edinmesine gerek yoktu. Fakat belki haftada birkaç *plank* ve mekik daha yapmalıydı.

"Nick burada, millet," dedi Riley yapmacık bir neşeyle.

"Çantanın içinde ne var?" Bayan Penny, Gabe'in elleriyle seçtiği palavra buzları kokteyl karıştırıcısına eklerken sordu.

"Seks oyuncakları mı?"

"Eee..." Bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemedi.

"Nick geceyi burada geçirecek," dedi Riley alaycı bir sesle.

"O zaman kesinlikle seks oyuncakları." Bayan Penny tekrarladı.

"Çocukları utandırmayın," diye uyardı Lily.

* Amerikalı aktör. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Nick otuz sekizine basmıştı ve çocuk olarak adlandırılmak onu biraz rahatsız etmişti.

“Aksesuarlarla veya aksesuarlar olmadan seks, normal ve sağlıklı bir işlevdir.” Fred sohbete gereksiz yere dahil olarak ekledi.

Bay Willicott homurdanıp romanının sayfasını çevirdi.

“Bazı eski kültürlerde, çiftlerin ilişkisi sırasında kabiledelerinin kulübenin dışında beklemesi gelenekmiş. Tezahürat eder ve şarkı söylerlermiş. Riley senin için çok zaman geçtiğinden, siz sevişirken kapınızın dışında şarkı söylemeye hazırız,” diye teklif etti Lily.

“Şu an beni öldür,” diye fısıldadı Riley.

Nick, fırsattan istifade kolunu sevgiyle Riley’nin beline doladı ve Gabe’e “sıkıyorsa gel” diyen bir bakış atmasının ardından “Sanırım tezahürata ihtiyacımız olmayacak ama teşekkürler,” dedi Lily’ye.

“Kırlı cin martini hazır,” diye duyurdu Bayan Penny.

“Lily internetten antropoloji dersleri almış.” Gabe açıklama yaparken kocaman elleriyle dört içkiyi kaldırdı. Ruhsal rehber Gabe, o ten rengi pizza tepsileriyle birini tokatlayarak neslini tüketebilirdi.

İlkini Riley’ye teslim etti, ardından isteksizce bir tane de Nick’e verdi.

“Bayan Penny de internet üzerinden verilen bir barmenlik kursuna katılıyor.” Riley, bardağının üstünden Nick’e bakıp gözlerini şaşı yaptı.

Nick sırtıttı. Lanet olsun, çok sevimliydi.

Fred cenaze ilahisini çalmayı bırakıp Gabe’in uzattığı martiniyi aldı.

“Herkes mutlu mutlu dostlar saati,” diye seslendi Lily kanepeyi.

Nick, Riley’nin boştaki elini yakaladı ve onu Lily’nin karşısındaki koltuğa sürükledi. Kendisi de yanına sıkıştı. Gabe mesajı alıp orgun yanındaki berjer koltukta tek başına otururken marti-

nisinden dikkatli bir yudum aldı. Gözleri büyüdü ve sonra hızla açılıp kapandı.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Alkol, koca adam. Daha spesifik olarak, cin.” Bayan Penny seslendi.

“Daha önce hiç alkol almamıştım,” dedi Gabe.

Bu adam kesinlikle insan değildi.

“Bu güzelmiş. Siz bunu sık sık yapar mısınız?” Nick, çaktırmadan süper stratejik sorgulaması için hazırlıklara başlıyordu.

“Her cuma,” dedi Bayan Penny, bardan çıkıp ağzına kadar dolu ekstra büyük bir martini bardağıyla geldi.

“Hepiniz mi?” ısrar etti.

“Aferin, Santiago. Gerçekten beceriklisin.” Riley fısıldadı.

“Eh, *hepimiz* değil,” dedi Fred işbirlikçi bir tavırla.

“Çocuk oyunu gibi.” Nick, bardağının üstünden sadece Riley’nin duyabileceği bir sesle konuştu. “Peki ya Dickie?” diye sordu.

“Kim?” Willicott, kitabını kapatıp homurdandı. “İnsan kitap okuyabileceği sessiz bir yer bulamıyor.”

“Ölü adam.” Fred, Willicott’a doğru bağırdı.

“Kim ölü?”

“Dickie Frick. Üçüncü katta yaşayan adam.” Bayan Penny bağırdı. “Biri onu başından vurmuş.”

“Bu ne zaman oldu? Bana borcu vardı.” Willicott şikâyet etti. Martinisini alıp kokladı.

“Ne kadar borcu vardı?” diye sordu Nick.

“Kimin?” Willicott, cinden bir yudum alırken sordu.

“Bay Willicott, yukarıdaki ölü adamın size ne kadar borcu vardı?” Riley her kelimeyi son sesle vurgulayarak telaffuz etti.

Adam sandalyesinden kalkıp odadan çıktı.

“Muhtemelen onu son görüşümüz olur,” dedi Lily. “Ara sıra koridorda kaybolur. Sana marketten dönerken başıma gelen olayı anlatmış mıydım?”

“Sanırım hayır,” dedi Nick.

Riley homurdandı. “Yine başlıyoruz.”

Lily, market alışverişiyle dolu poşetler ve Dickie’nin onun için kapıyı açmamasıyla ilgili uzun hikâyesine başlarken Nick, Riley’nin saçının ucuyla oynuyordu. Bunun soruşturmayla ilgili olmadığını biliyordu ama en azından biri rahmetli hakkında konuşuyordu. Eninde sonunda biri önemli bir şey söyleyecekti.

“2.150 dolar.”

Herkes kapıya döndü. Bay Willicott durmuş, elindeki küçük deri deftere bakıyordu.

“Dickie size 2.000 dolar mı borçluydu?” diye sordu Nick.

“Evet. Geçen hafta sonu Mother Chuckers’ı şampiyonaya getirdim. Balls of Glory’ye karşı zorlu bir galibiyet aldılar,” dedi Willicott.

“Yaz sezonu rekreatif *dodgeball* liginde bahis oynadığınızı mı söylüyorsunuz?” diye sordu Riley.

“Hem de kazanıyordum,” dedi Willicott defterini sallayarak. Sandalyesine geri oturdu, martinisini ve romanını aldı.

“*Dodgeball* nedir?” diye sordu Gabe.

“Bara gidip parayı alıp alamayacağıma bakmam lazım,” dedi Willicott sesli düşünerek.

“Dickie, *Nature Girls*’de bir kumar çetesini mi yönetiyordu?” diye sordu Nick durumu açıklığa kavuşturmak için.

“Vay be, bu her şeyi geçti,” dedi Bayan Penny. Martini kadehini çoktan yarılammıştı.

“Neden yaz ligi?” diye sordu Riley.

Willicott omuz silkti. “Yaz ayları spor için yavaş geçer. Dickie her şey üzerine bahis yapıyordu. Geçen yaz çocuk futbölünde dört yüz dolar kaybettim.”

“Sana söylemiştim, Thorn,” dedi Nick.

25

26 Haziran Cuma, 19.30

“Anlamıyorum,” dedi Riley hıçkırarak üst kata çıkarken. Komşularının çoğu hâlâ oturma odasında dördüncü tur martinilerini içiyordu. Nick’in planladığı hırsızlık için ayık kalması gerektiğinden üçüncü martinisini ona vermişti. Riley, onunkini içip kendisinininkini sahte bir bitkiye dökmüştü. Tam olarak sarhoş değildi ama kesinlikle ayık da sayılmazdı.

“Neyi anlamıyorsun?” diye sordu Nick. Elleri arkadan Riley’nin kalçasına yerleşti ve Riley ağzından çıkan sarhoş mırıltısını bastırdı.

“Seksin tadını çıkarın,” diye seslendi Lily yanlarından geçerken.

“Teşekkürler, Lily,” dedi Nick. Riley, onun sesindeki tebessümü duyduğunda gamzelerini hayal etmemeye çalıştı.

Nick sadece gösteri yapıyordu. Riley kendine, onun âşık adam rolü oynadığını hatırlattı.

Ancak elleri komşusu kaybolduktan sonra bile aynı yerde kaldı.

“Biliyor musun, seninle burada olmak beni tedirgin ediyor,” dedi Nick birdenbire.

“Gerçekten mi?” Riley iki kez deodorant sürmüştü, daireyi temizlemişti ve -neden olmasın- annesinin Acil Kötü Enerji setinde sakladığı adaçayı tütsüsünden kalanlarla hızlıca bir tütsüleme yapmıştı.

Kalçasını sıkıca kavrayan elleri, ikisini de merdivenlerde durdurdu. “Evet. Burası seni tam düşerken yakaladığım yerdi.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Ha, o konu. “Söz veriyorum, seni bu gece merdivenlerden yuvarlamayacağım,” dedi Riley.

“Peki, anlamadığın konuya dönersek,” diye hatırlattı Nick.

Riley üçüncü kata çıkmaya başladı. Nick’in elleri aynı yerde sımsıkı duruyordu ve neden orada oldukları veya başka nerede oldukları... Yani... Nerede olacakları hakkında düşünmemeye çalıştı. “Spor bahisleri. Pensilvanya’da artık yasal. İnsanlar bir kumarhaneye gidip bahis yapabilir, değil mi?”

“Daha da kolay,” dedi Nick neşeyle. “Bir uygulama veya web sitesine üye olup tüm birikimlerini kumarla yok edebilirsin.”

Merdivenlerin üst kısmına geldiklerinde Riley ona bakmak için döndü. Adam kalçasını bırakıp rahat bir tavırla korkulukların her iki tarafını kavradı. Nick Santiago, bir kadına onu keşfetmek için sonsuz zamanı olduğunu düşündürüyordu.

“İnsanlar bunu yasal olarak yapabiliyorsa, Dickie neden gençler ligi üzerinden bir kumar işi yürütüyordu?”

O gamzeler, kendini saygın bir kirli sakal katmanının altından gösteriyordu. Sinir bozucu derecede büyüleyici mavi ve yeşil karışımı gözleri, henüz tam anlamıyla takdir etmediği seksi kırıksıklarla çevrelenmişti.

“Yasal bir şey yapmanın ne zevki var ki Thorn?”

Dar kotlu ve buruşmuş tişörtlü belalı çocuk mükemmel bir noktaya parmak basmıştı. Bazen kötü olan eğlenceliydi.

Zihninde çirkin turuncu ve sarı renkli çiçekler belirdi. Kalın, tembel kabarcıkları olan lav lambası. Nick. Çıplak. *Kutsal guacamole*.*

“Riley?”

Gabe’in sesi, arzularla dolu fantezisini bölerek onu irkiltti. Neredeyse tekrar merdivenlerden aşağı düşecekti ama Nick onu yakaladı.

“Hı? Ne... Evet?” dedi heyecanla.

Nick, çok yakınında duruyordu. Aşınmış botlarının uçları

* Aztek kökenli, avokadoyla yapılan bir Orta Amerika mezesi. (e.n.)

LUCY SCORE

ayak parmaklarına değiyordu. Birkaç parmağı yine tişörtünün altına kaymıştı ve şu anda karın bölgesinde, tenini ateşe veriyordu.

“Her şey yolunda mı?” Gabe, birinci kattan onlara bakıyordu.

“Hıı.”

Gözlerini Riley’den ayırmadan, “O iyi, Optimus Prime,” dedi Nick.

Gabe görüşü görebilir miydi? Ya Nick? İkisi de garip davranıyordu. İhtiyacı olan son şey buydu, kafasındakileri gören iki erkek.

“İyiyim,” dedi zayıf bir sesle.

Gabe ona uzun, irdeleyen bir bakış atıp sonra başını salladı.

“Eğer ihtiyacın olursa buradayım.”

“Bu gece sana ihtiyacı olmayacak,” diye Nick söz verdi.

Riley, kanepesindeki çıplak ayaklı Nick’i görmezden gelmeye çalışarak akşam yemeği için hızlıca tavuk ve makarna yaptı.

Tabaklar ve dizüstü bilgisayarlarla kanepeye oturdular. Nick uzun bacaklarını uzatmış, çıplak ayaklarını kahve masasının üstünde dinlendiriyordu. Riley, bağdaş kurmuş, bilgisayarını ve tabağını dengelemişti. Sıradan bir sahte çift, sahte bir cuma gecesinin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

Riley, yoga stüdyosunun Facebook sayfasının istatistiklerine göz attı.

Etkileşim ve takipçiler artmıştı. Bu akşam Wander, bir DJ’in canlı performansı eşliğinde yoga akışı dersi düzenliyordu. Ardından organik bir şarap barına yürüyüş yapılacak ve tarot falı bakılacaktı.

Thorn ailesinin yıldızları annesi ve kız kardeşiydi; Riley de cuma gecesi evde oturan asistan rolündeydi.

Derin bir iç çekti.

“O ne içindi?” diye sordu Nick.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Eğer gerçekten flört ediyor olsaydık, şu anda ne yapıyor olurduk sence?”

Nick’in yırtıcı ifadesi ve vücudunu süzen, tereyağını eritebilecek sıcaklıktaki derin bakışları her şeyi anlatıyordu.

“Onun dışında. Bugün cuma ve daha güneş batmadı bile ama ben eve kapandım. Kız kardeşim canlı bir DJ şovu ve *strobe* ışıklarıyla eğlenirken ben kanepemde onun sosyal medya gönderilerini planlıyorum.”

“Aslında, herkes uyumadan önce vakit geçirmek için birkaç saatimiz var,” dedi Nick.

“Peki, nasıl vakit geçirmeyi öneriyorsun?” diye sordu Riley.

Nick bir kaşını kaldırıp ağzını açtı.

“Seks dışında,” diye araya girdi Riley.

“Seks dışında mı? Hah. Biraz daha zaman alır ama birkaç seçenek düşünebilirim.”

“Bütçem ayakkabı bağcığı gibi düğümlendiğine göre, ücretli seçenekleri unutam mı?”

Nick göz kırptı. “Tatlım, en eğlenceli şeylerin çoğu bedavadır.”

“Seksten bahsetmeyi bırak.”

Nick gülmeye başlayıp Riley’nin bacağını sıvazladı. “Hayır, öyle yapmıyorum. Tamam, yani *sadece* seksten bahsetmiyorum. Gel, ayakkabılarını ve anahtarını al.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Cuma akşamı eğlencesini bulmaya.”

Arka merdivenlerden sessizce inip otoparka geçtiler. Nick sürücü tarafındaki kapıyı açıp üstü açık tavanı serbest bırakmak için yukarı çıktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Riley.

“Böyle bir gecede üstü kapalı gitmek yasak,” dedi Nick ısrarla.

Riley, daha önce arabayı üstü açıkken sürdüğünde saçının yarısını yediği ve yağmur fırtınasına yakalandığı bir deneyim yaşamıştı; bu yüzden uğraşmaya değmeyeceğine karar vermişti.

Ancak Front Caddesi'nde güneye doğru ilerlerken ılık hava atkuyruğunun arasından geçiyor ve direksiyonun başındaki Nick gülümsüyordu. Bu da Riley'ye daha önce başka hangi tür eğlencelerin çabaya değmeyeceğine karar verdiğini düşündürüyordu. Market Street Köprüsü'nü geçtikleri sırada güneş alçalıyor, gökyüzü ve nehir turuncuyla altın rengine bürünüyor.

Nick nehrin üzerindeki alçak bir arazi parçası olan, Doğu ve Batı Kıyılarını ayıran City Island'a çıkınca Riley mutlu bir şaşkınlık yaşadı. Burası Harrisburg Senators beyzbol stadyumuna, kırmızı beyaz bir nehir teknesine ve merkezde çalışan insanlar için bir sürü otoparka ev sahipliği yapıyordu.

Güzel bir yerdi. Seller ve eğreltiotu istilasını hariç.

"Belki seni balığa çıkarıyordur? Bu adamı sevdim."

Sus, Jimmy amca.

"Bugün beyzbol maçı yok," dedi Riley, Nick otoparkta boş bir yere park ederken.

"Hayır." Nick ona gülümsedi. "Hadi gidelim."

Cipten indiler ve Nick, onu beton basamaklardan yukarı çıkarmak için elini tuttu. Sağda, adayı şehirle birleştiren bir kaya köprüsü vardı. Soldaysa Harrisburg Polis Departmanı'nın atlarının barındığı bir tavra* bulunuyordu.

Nick, onu ahıra bakan asfalt yola doğru sürükledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Riley. Adadaki görülmeye değer her şey kuzeydeydi, batıda değil.

"Bırak da biraz spontane ve romantik olayım, tamam mı?" diye söylendi Nick.

"Sanırım bu sahte ilişkiyi biraz fazla ciddiye alıyorsun." Riley zihninde dönüp duran seks sahnesini düşündü. Belki bunu yapan tek kişi Nick değildi.

* Atlar için ahır ve barınakların bulunduğu yapılardır. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Önlerinde Walnut Street Köprüsü'nün batı kısmı yükseliyordu. Bir zamanlar nehrin tamamının üzerinden geçiyordu ama 1996'daki selde orta bölümlerini sürüklendiği biliniyordu. Geriye her iki kıyıdaki iskelet kalıntıları kalmıştı.

"Burada olmamamız gerekiyor."

"Biraz yaşa, Thorn," diye takıldı Nick. Onu varillerin ve yaya trafiğini caydırmak için konulmuş Yasak Giriş işaretlerinin etrafından geçirdi.

Riley dikkatlice metal ızgaranın üzerine adım atarken aşağıdaki suya baktı.

"Mükemmel zamanlama," dedi Nick onun elini sıkarak. Riley başını kaldırdı.

"Vay canına." Batmakta olan tombul güneş, yeni yeni Batı Kıyısı'ndaki ağaçları öpmeye başlamıştı.

"Fena değil, Santiago," dedi Riley. Alev almış gibi görünen gökyüzünde parlayan pembe ve turuncular, nehrin yüzeyinde titreşiyordu.

Karşı kıyıdaki restorandan müzik ve kahkaha sesleri geliyordu.

Nick arkasında duruyor, elleri Riley'nin önündeki metal korkulukta dinleniyordu. Etrafını sarmıştı ama ona temas etmiyordu. Güneş kaybolurken sıcaklığını da alıp götürdüğünde Riley'nin tüm vücudu farkındalıkla titredi ama artık yeni bir ısı kaynağı vardı. Nick Santiago.

"Benim açımdan, Thorn." Nick, alçak ve sert bir sesle kulağına fısıldadı. "Normal olmak için bu kadar çok çabalarken gerçekten önemli olanı unutuyorsun."

"Gerçekten önemli *olan* neymiş?" diye sordu Riley hafifçe soluğu kesilerek.

"Hayal et bakalım. Ölüm döşegindesin."

Nasıl ve ne zaman öleceğini yanlışlıkla öğrenmemek için, gerçekten gözünde canlandırmaması daha iyi olurdu.

"Ne pişmanlığın olurdu? Daha fazla insanı ne kadar normal olduğuna ikna etmediğin mi yoksa bunun gibi anları daha fazla yaşamadığın mı?"

“Birbirinden bağımsız olmak zorunda değil,” diye karşı çıktı Riley. “Normal olabilirim ve yine de eğlenebilirim.” Muhtemelen. Belki.

“Peki, eğleniyor musun?”

“Kaç kız getirdin buraya?” diye sordu Riley konuyu değiştirerek ve yüzünü ona döndü. Ergen, asi Nick’in köprüde batan güneş numarasıyla iyi kızları etkileyip iç çamaşırlarını çıkarttığını hayal edebiliyordu. Kendisi de bu tuzağa düşerdi. Hem de o anıyı sonsuza dek sevgiyle anardı.

“Bir şeyin senden önce veya sonra gelen herhangi biri için değil de *senin* için ne anlama geldiğine odaklanmayı hiç düşündün mü?”

Bella Goodshine gibi. Bella bu gece neredeydi? Muhtemelen beyaz masa örtülerinin olduğu şık bir akşam yemeğindeydi. Kötü çocuğun kollarında güneşin batışını izlemiyordu.

Riley boğazını temizledi. “Yani en az iki düzine mi?” diye alay etti.

“Sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmek istemeyen kaç kız olduğuna şaşırırsın,” dedi Nick. “Ama cidden, Thorn. Her gece kulübe gitmek, üçüncü dünya ülkelerinde okul inşa etmek veya bir DJ ile yoga yapmak ya da ikinci el bir nişan yüzüğü takip spreyle bronzlaşmak zorunda değilsin.”

“Peki, hayatta önemli olan ne o zaman?” diye sordu Riley.

Belki günbatımıydı. Belki üç martiniydi. Belki de gerçekten yakışıklı bir adamdı, büyük ve yetenekli elleri şimdi onun kollarında yukarıdan aşağıya kayıyordu. Sahteymiş gibi gelmiyordu.

“Müsait olmak.”

Evet, kesinlikle bekâr olduğu belliydi.

“Ne için müsait?”

“Macera için. Ne şekilde olursa olsun, karşına çıktığı haliyle.” Nick’in elleri şimdi omuzlarındaydı, parmakları hiç rahatlamayan kasları nazikçe yoğuruyordu.

“Bu çok asi bir Zen duruşu,” diye belirtti Riley, onun dokuşları karşısında mırlamamaya çalışıyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Nick'in gülüşü saçını hareket ettirdi.

Başparmağı bir düğüme denk geldiğinde, Riley utanç verici bir inleme sesi çıkardı.

"Nasıl hem 'müsait' olur hem de sorumluluk sahibi bir yetişkin gibi davranabilirsin?" diye sordu Riley, Nick'in kaslarına sihirli elleriyle dokunmaya devam etmesini umuyordu. Eğer parmakları masaj yapmakta bu kadar iyiye, diğer alanlarda ne kadar üstün olacaklarını sadece hayal edebiliyordu.

"Sorumluluk fazla abartılıyor," diye esprili bir şekilde cevapladı Nick.

"Komik."

"Ciddiyim. Kendini bağlamak, bir şeye adanmak, başka şeyleri kaçıracak anlamına gelir. Bir takas yapıyorsun. Tıpkı, sekizden beşe kadar bir işte çalışmak gibi. Elbette bir maaş alırsın ama o saatler artık senin değildir."

"Ya da monogami gibi."

"Aynen." Etraflarına sıcak bir battaniye gibi yayılan alacakaranlıkta Nick'in dişleri bembeyaz parladı. "Hadi, Thorn. Sürekli olarak yapman gerekeni yapmaktan yorulmaz mısın? İyi kız olmaktan?"

Riley birden sinirlendi. "Belki iyi olmayı seviyorum."

"Kötü olmayı denemeden nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Nick. Elleri Riley'nin saçlarını yüzünden çekti ve sonra çenesini kavradı.

Eyvah, Mayday. DEFCON Daha Tehlikeli Olan Hangisiyse Artık. Kafasında tehlike çanları çalmaya başladı.

Bacakları arasında da başka bir tür uyanış gerçekleşiyordu. Ancak bu daha çok "evet tabii," der gibiydi, "of, hayır" değil.

"İlginç bir noktaya değindin," diye itiraf etti.

"Şu an seni öpmek istediğimi düşünüyorum, Thorn. Buna itirazın var mı?"

"Belki. Emin değilim. Düşünüyorum."

* ABD'de Silahlı Kuvvetler tarafından kullanılan savunmaya hazırlık durumunun adı. (ç.n.)

“Çok fazla düşünüyorsun.”

“Burada kimse gösterimizi izlemiyor,” dedi Riley. Nick’e vazgeçme fırsatı verecekti. Eğer izleyici yoksa rol yapmaya da gerek yoktu.

“Belki bu sadece bize özeldir.”

Vay canına.

“Bunu değerlendirmeye ala...”

Cümlesi, ağzını fetheden Nick tarafından kesildi. Birini öpmenin milyonlarca yolu vardı ve Riley, Santiago’nun hepsini ustalıklarla öğrendiğini düşünüyordu.

Cilveli bir öpüşmeyle başladı. Baştan çıkaran türdendi ama Riley aldanmadı. Bu adamın yumuşak bir yanı yoktu.

Nick’in parmakları Riley’nin saçlarına daldı, sanki başka bir şey yapmak istiyormuş gibi. Aynı zamanda Riley’nin parmakları da gezinmeye başladı ve onları Nick’in tişörtüne, sert göğsüne, geniş omuzlarına bastırıldığını fark etti.

Öpücük derinleşip gitgide başka bir şeye dönüştü. Sert, sahiplenici ve benliğini ele geçiren bir şeye. Aralarında büyüyen sıcaklık, sanki güneş geri dönmüş gibi hissettiriyordu. Boğazından inlemeyle kükreme arasında boğuk bir ses yükselen Nick geri çekildi. Sıcaklığını ve Riley’nin dengesini de beraberinde götürdü.

Dizlerinin bağı çözülen Riley arkasındaki demire tutundu. “Başımı döndürüyorsun,” dedi nefes nefese.

Bu sefer Nick’ten kesinlikle bir kükreme geldi ve Riley’nin önünde ileri geri birkaç adım attı. “Riley, tatlım, bir adama buna benzer bir şey söylediğinde tekrar duymak isteyecektir. Aksini bekleyemezsin,” diye uyardı.

“Ama bana bağışıklığın vardı, unuttun mu? Ben bağlılık arayan, tek eşli bir tipim.”

Nick, Riley’nin önünde durdu. Ancak etraf yüzünü göremeyeceği kadar karanlıktı.

“Bebeğim, öpüşme şekline bakılırsa içinde dışarı çıkmak ve eğlenmek isteyen kötü bir kız var.”

Riley, hayatında ilk kez, kötü olmanın tartışmasız avantajları olabileceğini düşündü.

26

26 Haziran Cuma, 22.09

Nick kendini kaybedip köprüde Riley'nin üstüne atlamadan -zar zor da olsa- onu evine geri götürmeyi başarmıştı. Onun gibi adamlar, Riley gibi kızlar tarafından işte böyle yakalanıyordu. Akıldan çıkmayan birkaç öpücük, ona bir kahramanmış gibi bakan büyük kahverengi gözler ve Nick uzun süreli monogamiye tamamen hazırды.

Bekârlık statüsünden seve seve vazgeçen adamları suçlamıyordu. Muhtemelen biriyle eşleşmek, hayatı paylaşmak da güzeldi ama o farklıydı. Ona bağlanacak birine ihtiyacı yoktu. Ona güvenen birine. İhtiyacı olan birine... En azından yatak odası dışında.

Riley Thorn, hayatının geri kalanında onun kahramanı olmak isteyen bir adam bulmakta hiç sorun yaşamazdı. Gabe gibi.

Nick o adamdan ciddi ciddi nefret ediyordu.

Riley onları konağın arka kapısından içeri aldı ve merdivenlerden çıkmadan önce parmağını ağzına götürüp sessiz olmasını işaret etti.

Nick yolculuktan memnundu. İlk iki katın durumunu gözlemleme fırsatı bulmuştu. Ayrıca Riley'nin oldukça güzel kalçası tam önündeydi. Ev şimdi daha sessizdi ancak hâlâ yaşam belirtileri vardı. Birinci kattaki tuvaletin sifonu çekildi, bir yerden de hafif bir çikolata kokusu geliyordu. İkinci katta televizyon açıktı ve mikrodalga fırında mısır patlatılıyordu.

Üçüncü kata vardıklarında yerde bir tabak ve Riley'nin kapısında bir not vardı. Nick kapının üstünden alıp okudu.

Sevgili Riley,

Seninle yarın vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Lütfen bu atıştırmalığın tadını çıkar.

Sevgiler,

Gabe

Harika. Gördün mü? Nick'in, Riley'nin ona âşık olmasından endişelenmesine gerek yoktu. Zaten bir adam onun kapısına kalp şeklinde *brownie*'ler bırakıyordu. Çok harika. Sadece mükemmel.

Riley heyecandan büyüyen gözleriyle, tabağı kaldırıp *brownie*'den bir ısırık aldı. "Tanrım. Adam mutfakta bir dâhi," diye inledi. "Bir tane ister misin?"

"Hayır. Gabe sana Gabe boyutunda bir aşk besliyor," dedi Nick, Riley kapıyı açarken.

"Nazik ol. O bana hayran olan ilk kişi. Ona kötü davranmanı istemiyorum."

"Thorn, o kesinlikle ilk değil ve sonuncu da olmayacak."

"Karnelerinde hep 'diğerleriyle iyi geçinmiyor' mu yazardı?"

Birkaç tanesinde öyle yazıyordu. Ayrıca "talimatları dinlemiyor" yazan da vardı.

"Artık diğerleriyle iyi geçiniyorum," diye itiraz etti Nick.

"Düzenli olarak takıldığın ve akrabası olmayan, ayrıca vajinası da olmayan iki kişinin adını söyle."

"Bob ve... Biff," diye hızlıca cevapladı.

"Gerçek kişiler."

Ah, lanet olsun. "Seninle birlikte gelen tüm o psişik meseleleri unutmuşum."

"Evet, öyle. Dikkat et çünkü o *brownie*'leri yapan kaslı adam, bu tuhaflığı kontrol etmeyi öğreteceğini iddia ediyor," dedi. Riley atletinin ucunu tutup kaldırmaya başladı.

“Ee, Thorn?”

“Ah, pardon. Eve yalnız gelmeye alışkınım.”

“Sonra da soyunmaya mı?”

“Pijamalarımı giymeye. Ayrıca evet, böyle söyleyince hayatım kulağa çok acınası geliyor, biliyorum.”

“Acınası mı? Sen, -deyim yerindeyse- oldukça çekici bir adamla öpüşmek için gün batarken bir köprüye izinsiz girdin. Hayatın şahane,” diye savundu Nick.

“Harika. Şimdi bir spiritüel rehberim ve bir yaşam koçum var,” dedi Riley alaycı bir sesle. “Üstümü değiştireceğim.”

Eskimiş dolabından giysilerini kapıp banyoya gitti.

Nick, onun şirin bir atletle değil de pamuklu pazen bir gecelikle uyumasını umdu.

Köprüdeki ereksiyondan kurtulmak için yürümek zorunda kalmıştı... Yoldayken aklına ilki gelince aniden ortaya çıkan ikinci ereksiyonunu gidermek için de kendi kendine uzun bir konuşma yapmıştı.

Riley onun hormonal olgunlukta geriye gitmesine sebep oluyordu.

Geri geldiğinde durum daha da kötüleşti. Hiçbir işe yaramayan kendinden sutyenli şirin bir atlet giymekle kalmamış, bir de üstten veya alttan kolayca fethedilebilecek kenarları gevşek, siyah bir şort giyiyordu. Nick, fırsatı olsa ne tarafı seçeceği konusunu tüm detaylarıyla düşünerek kendine işkence etmeye başladı.

Riley bir şeyi çekmeceye koymak için eğildiğinde, Nick başını çevirmek zorunda kaldı.

Nick’le bilerek oynuyor olmalıydı. Tanrı aşkına, kadın psişikti. Kan dolaşımına neler yaptığını gayet iyi biliyordu.

Nick bu oyunu iki kişinin oynayabileceğine karar verdi.

“Ben de giyineceğim.” 1960’lardan kalma gibi görünen, modası geçmiş müzelik banyosuna girip sonra geri döndü.

Riley, oldukça hafiflediği belli olan kahverengi tabaktaki *brownie*’lerden kafasını kaldırıp suçlu bir ifadeyle ona baktı. “Biraz istemediğinden emin misin, şey...”

Thorn ne dediğini unutup bir *brownie*'yi yere düşürdüğünde, Nick kendine saygısını bir nebze olsun geri kazandığını hissetti.

"Tişörtün nerede?" diye mırıldandı Riley en sonunda.

"Temiz tişörtüm çantamda," dedi Nick. Tam bir şov havasında kaslarını gererek çantasını karıştırıyormuş gibi yaptı. Gri tişörtü giyerken de oyalandı. "Bunu senin için aldım." Pijama altına işaret etti.

"Benim için mi?"

"Evet, ben genelde pijama altıyla uyumam."

"O zaman neyle... Ah."

Riley'nin en sevdiği hayatta kalma programının üç bölümünü izleyerek beklediler. İkisi de bir boğanın saldırısından nasıl kaçacaklarını öğrendiğinde, öpülesi ev arkadaşı esnemeye başlamıştı ve evin geri kalanı nispeten sessizdi. Nick belki de haksız yere, yaşlıların erken yatıp erken kalktığını düşünmüştü. Bunun yanlış bir varsayım olduğu anlaşılmıştı.

Konakta her zaman uyanık birilerinin olduğu belliydi.

Riley'nin kapısından dışarıyı son kez dinledikten sonra, Nick işe koyulma zamanının geldiğine karar verdi. Ya da kilit açma zamanının.

"Ben gidiyorum," dedi. Çantasını karıştırıp tabancasını, eldivenlerini ve maymuncuk takımını aldı. "Hiç kilitleri açabilen nişanlın oldu mu?"

Riley mutfığa girip kurabiye kavanozuna uzandı. "Hiç suç mahalline girmek için anahtarı olan bir nişanlın oldu mu?"

"Ukala." Nick, anahtarı alıp kılıfındaki tabancasını beline taktı.

Riley koridorda onu takip etti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Nick.

"Ben de seninle içeri gireceğim," dedi Riley.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Riley, bu bir suç mahalli. Emin ol, kimse hiçbir şeyi temizlemedi.”

“Cesedini gördüm. İki kez. Bir haftalık kan lekesinin bundan daha kötü olacağını sanmıyorum.”

“Burada profesyonel olan benim,” dedi Nick.

“Ben bir tür psişik yeteneğe sahibim. Nick, ölü insanlar benimle konuşuyor. Kim benden daha çok teknik bilgiye sahip olabilir ki?”

“Haklısın. Bir çift eldiven giy.” Ölü Dickie’nin hayaleti onunla sohbet edip kafasına iki mermi atan kişiyi söylese bile, polislerin görmezden gelemeyeceği eski usul kanıtları bulmaları gerekecekti.

Riley dirseklerine kadar gelen sarı mutfak eldivenleriyle döndüğünde Nick kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. O kadar sevimliydi ki. “Sen inanılmaz bir kızsın, Thorn.”

“Evet. Evet. Hadi bunu halledelim.”

Ortalık, ölüm, ter ve eski çöp gibi kokuyordu.

Nick bir dakika düşündükten sonra ışıkları açtı. Dickie Frick, Harrisburg Polis Departmanı’nın öncelikli işlerinden biri değildi. Suç mahallini bu gece incelemek için kimse gelmeyecekti.

“İğrenç,” dedi Riley.

Ancak ahşap parkelerdeki kan lekesine bakmıyordu. Karışıklığa göz atıyordu. Mutfak tezgâhından iğrenç durumdaki lavaboya dökülen, eski yemek kaplarından oluşan bir yığın vardı. Kapının arkasındaki alanı, muhtemelen kirli iç çamaşırları kaplıyordu. Sinüzit -enfeksiyon- yeşili bir koltuğun yanına istiflenmiş porno DVD ve dergi çeşitleri bulunuyordu. Duvara monte edilmiş, yüz elli santimlik düz ekran televizyon ve yerde eski bir DVD/VCR yığını vardı.

Yatak futundu ve duvarda, *Baywatch** afişinin yanındaki raflarda bir dizi *shot* bardağı bulunuyordu.

* *Sahil Güvenlik*, aynı adlı diziden uyarlanan ve Seth Gordon tarafından yönetilen 2017 yapımı Amerikan aksiyon komedi filmi. (e.n.)

“Bekârlık hayalini yaşıyormuş,” dedi Riley şaka yaparak.

Nick savunmaya geçti. “Benim evim böyle görünmüyor.” On yıldır DVD almıyordu ve *shot* bardaklarını yan tarafta yaşayan yirmi üç yaşındaki komşularına vermişti.

“Sanırım burada bulunan tüm elektronikleri polisler aldı,” dedi. Dizüstü bilgisayar veya telefonu yoktu. Etrafta akıllı ev cihazları veya web kameraları yoktu. “Burada pek bir şey yok.”

Daire Riley’ninkinden daha küçük ve çok daha iğrençti. Kirli pencerelerden otopark ve arka sokak görünüyordu.

“Bak burada *ne var*?” Elindeki eski telefon rehberi yığınının içine, kasabanın yaz rekreasyon liginin takvimi sıkıştırılmıştı. Etkinlikler kırmızıyla çevrelenmişti.

“İyi yakaladın, Thorn.” Nick takvimi alıp yemek masası, mendil ve losyon tutucusu olarak hizmet veren servis tepsisine koydu. Gerçek bir masa alması gerekeceğine karar verdi. Ayrıca belki birkaç bitki de alırdı. Bitkilerle ilgilenebilirdi. “Dickie’nin pek burada olmadığını söyledin, değil mi?” Takvimi karıştırıp telefonu her sayfanın fotoğrafını çekti.

“Doğru. Genellikle sadece uyumak için... Bir de porno izlemek için gelirdi.” Arkaya baktı. “Rekreasyonel voleybol ve futbol ligleri gerçekten cinayete değer mi?”

“İnsanlar daha aptalca şeyler yüzünden de ölüyor,” dedi Nick. “O bara gitmem gerek.”

“Zaten gitmedin mi?” diye sordu.

Nick takvimi yerine koyup telefon rehberlerini karıştırdı. “Barmen az daha yüzüme yumruk atacaktı. Sonra bir garson bana bilgi vermeden yirmi dolarımı aldı.”

“Dickie, kesinlikle bir işletme sahibi ve başarılı bir bahisçi gibi yaşamıyormuş,” diye gözlemledi Riley.

Haklıydı. Bu dairede düşük gelirden başka bir şeyin işareti yoktu ama nakit parayı harcamanın bir sürü yolu vardı.

“Teknolojiyle arası nasıldı?” diye sordu.

“Fred, televizyonun uzaktan kumandasındaki pilleri nasıl de-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

giştireceğini ona göstermek zorunda kaldı,” dedi Riley. “Birkaç ay önce Bayan Penny’nin büyük yeğenine televizyonunu kablo-ya bağlaması için yirmi dolar ödedi.”

“Yani eski usul defter tutmuş olabilir.”

“Bir veritabanı yerine bir defter mi?” dedi Riley.

“Tam olarak öyle,” dedi Nick. Riley’nin bir ortak olarak hiç fena olmadığını düşündü. Riley lavabonun üzerindeki dolaplara bakmak için parmak uçlarında dururken Nick onu izledi. Ardından ona katılıp buzdolabına baktı.

“Ah, Tanrım. Bu koku ne?” Riley öğürdü.

“İki raf dolusu çürüyen yemek,” dedi Nick buzdolabını kapatırken.

Defteri aramak için tekrar etrafı turladılar ama elleri boş döndüler. “Eğer burada bir şey varsa, muhtemelen polisler onu aldı,” dedi Nick. Bakışları parlak, yeni düz ekran televizyona geri döndü. Yeniliği çöplerin arasında belirgin bir şekilde öne çıkıyordu.

“Defterlerini bulsalar sana söylerler mi?” diye sordu Riley.

“Weber söylemez ama bölümde başka dostane kulaklarım var.”

“Dost demişken,” dedi Riley düzgünce dizilmiş *ravioli* kutularını incelerken. “Sen ve Çavuş Jones ne kadar çıktınız?”

“Nasıl... Ah, doğru ya! Psişiksin.”

“Görünüşe göre pek de iyi değilim. Dickie mezarından bana mesaj göndermiyor.”

“Dört randevu,” dedi Nick. “Mabel ve ben o kadar çıktık. İş arkadaşları arasında eğlenceli bir flört.” Bir kez daha, Riley’ye istediğinden daha fazlasını anlatıyordu.

“Dört randevu mu?” Riley ıslık çalıp ona gülümsedi.

Adam onun eldivenli elini kavrayıp vücudunu duvara yasladı. “Söylemen yeter, Thorn. Biz de kendi eğlenceli küçük flörtümüzü yaşayabiliriz,” diye hatırlattı Nick. “Eğer birbirimizi öpmekte bu kadar iyiysen diğer her şeyi ne kadar iyi yapabileceğimizi düşün.”

“Şey, o konuda...”

İkisi de aynı anda duydu. Çakıltışı üzerinde lastik gıcırtısı.

“Kahretsin.” Nick dairededeki ışıkları kapattı.

“Kim iki buçukta buraya geliyor?” dedi Riley tıslayarak.

Birlikte pislik tabakasıyla kaplı pencereden, aşağıdaki otoparka baktılar. Nick, kuzeni Deb’in hâlâ temizlik işleri yapıp yapmadığını ve onun camlarını da temizler mi diye sorması gerektiğini aklına not aldı.

Koyu renkli bir sedan yan otoparka girdi ve motoru çalışır vaziyette, ışıklar kapalı bir şekilde park etti. “Aracı tanıyor musun?” diye sordu Nick.

“Hayır.”

Tamamen siyah giyinmiş biri arabadan çıktı.

“Buradan çıkmamız gerek,” dedi Nick.

27 Haziran Cumartesi, 02.01

Nick, pijamasının belinden oldukça resmi görünen bir silah çıkardığında Riley'nin ağzı kurudu.

Genç adam onu Dickie'nin dairesinden sürükler gibi koridora çıkarırken Riley onu bu şekilde götürmesinden hiç rahatsız olmadığını fark etti. Nick onu duvara yaslayıp kalçasıyla bastırarak hareketsiz bıraktığında ve silahını merdivenlere doğrulttuğunda da itiraz etmedi.

Çekici kahramanla kendi romantik gerilim filminin ortasında gibiydi ki üç kat aşağıda gıcırdayarak açılan kapının sesi, onu fantezi dünyasından alıp gerçek hayattaki tehlikeye geri getirdi. Aptal komşulardan biri kapıyı kilitlemeyi yine unutmuş muydu? Katil geri mi gelmişti? Evin içinde henüz bitirilmemiş işleri mi vardı? Bu tozlu, çürümekte olan duvarların arasında bir hazine mi saklıydı?

Çocukken okuduğu bütün Nancy Drew kitaplarının hikâyesi zihninden geçti.

Nick, eldivenli eliyle Riley'nin ağzını kapattı. "Sessiz kal," diye boğuk, otoriter bir sesle fısıldadı.

Riley başıyla onaylayınca, Nick elini çekti ama bedenini hâlâ onunkine bastırıyordu.

Evden kesinlikle bir ses geliyordu. Bir yürüme sesi. Sakin biri sessizce hareket etmeye çalışıyor gibiydi. Riley, kalbinin göğsünde deli gibi çarparken yarattığı gürültüden dışarıyı duyamı-

yordu. Korkuyla Nick'in bedeninin baskısı, hormonlarına vahşi ve kafa karıştırıcı şeyler yapıyordu.

Gürültülü nefesinin ve meme uçlarının farkındaydı. Ağrılı bir şekilde sertleşmişlerdi.

Lily yatak odası kapısını asla kilitlemezdi. Eğer hırsız o kapıyı denerse ne olurdu? Ya Bay Willicott yine gece yarısı tuvalete gitmek için kalkarsa? Dickie Frick'ten çok daha fazla özleyeceği o zavallı, tatlı komşularından birinin "Lahana Güveci" diye bağırdığını mı duyacaktı?

Merdivenlerden bir ses geldiğinde Nick gerildi. Riley'nin kalbi hızla atmaya başladı ve meme uçları yol kazarak tişörtünden dışarı çıkmaya çalıştı. *Daha fazla dikkat çekin, meme uçları. Gerçekten.*

Nick'in silah üzerindeki parmakları kasıldı. Bu tek silahı değildi. Riley'nin gözlemlerine göre, adam aynı zamanda dimdik bir ereksiyonla kuşanmıştı. Ya da pijama altının içine sıkıştırılmış büyük bir el feneri vardı.

Memelerin gerçekten inip kalkabileceğini hiç bilmiyordu ama Nick'in göğsüne dayanan memelerinin aynen böyle yaptığını fark etti.

Aynı anda hem korkması hem de tahrik olması normal miydi? Nick, kanının büyük kısmı pantolonundayken hırsızla nasıl başa çıkabilirdi?

Yine bir ses geldi, bu sefer aşınmış basamaklardan. Tanıdık bir sestti. *Ayak sürümesi ve patırtı. Ayak sürümesi ve patırtı.*

Birisi bir şeyle yürüyor gibiydi...

Bir tahta sürtünme sesi duyuldu, ardından tanıdık bir gıcırta ve ikinci katta bir kapı kapandı.

"Sadece Bayan Penny," diye fısıldadı Riley. Nick'in nefesini yanağında hissedebiliyordu. Nick'in kalbi göğsüne yaslanmış, düzenli bir şekilde atıyordu. Belinin altındaki eli, tişörtünün kenarını sımsıkı tutan bir yumruğa dönüşmüştü, sanki çelişkili bir dürtüyle savaşıyormuş gibiydi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Riley, adamın ereksiyonundaki seğirmeyi hissettiğinde neredeyse bayılacaktı. *Tehlike sona ermiş miydi yoksa yeni mi başlıyordu?*

“Burada kal,” diye komut verdi Nick.

Riley itaat etmek zorundaydı. Dizleri haşlanmış spagettiye dönmüşken yürümek bir seçenek değildi.

Nick onu duvara dayanmış halde bıraktı ve sessizce merdivenlere geçti. Riley’nin başı dönüyordu, dizlerinin bağı çözül-müştü ve gerçekten, gerçekten soyunmaya hazırdı. Duvardaki girintiden gizlice bakıp onu ikinci kata inerken izledi. Işık, gül ve eğreltiotu desenli duvar kâğıdına gölgesini yansıttı.

Silüetine baktığında, ereksiyonu birinin gözünü çıkarabilecek gibi görünüyordu.

Sakince nefes alıp Nick’in penisinden başka bir şey düşünme-ye çalıştı. Tüh. Yine onu düşünüyordu.

“Seksen yaşındaki biri neden gecenin ikisinde sessizce dola-şıyor?” Nick’in sert fısıltısı onu korkuttu. Dizleri boşalıp hafifçe cıyaklayarak düşerken bir şeye tutundu... Tuttuğu şey, Nick’in pijamasının beliydi.

Riley -ve pijama- aşağıya indi.

“Thorn?”

“Şey. Evet.” Riley başını kaldırıp onun gözlerine bakmak is-tedi ama dikkatini çekmekte ısrar eden başka bir uzvu vardı ve bakışlarını oradan ayıramıyordu.

“Bu geceyi platonik olarak geçirmeyi düşünüyorduk ya...”

“Hı hı?” dedi Riley nefes nefese. Tam da bu an, duvara yas-lanıp seks yapmak hiç sorun olmazdı. Sessiz kalabilirdi. Muhte-melen.

“Planımıza odaklanmamız gerekiyor,” dedi Nick hayalini ya-rıda keserek.

“Ne?” Gözlerini Nick’in gururla dimdik duran ereksiyonun-dan ayırıp yüzüne baktı.

Nick eğilip kalkması için yardım ettikten sonra pijama altını yukarı çekti.

“Aramızda güzel bir şey var,” dedi Nick bağcığı düğümlerken. “Belki de işleri karmaşıktırmamalıyız.”

“İki soru,” dedi Riley. “Sadece üç dakika önce eğlenceli bir kaçamak yapmamızı teklif etmedin mi? Ve pijamandaki bir el feneri mi?”

“Ee. Evet, teklif ettim ve hayır, el feneri değil.”

“Yani demek istediğin, şu şeye rağmen...” Nick’in kahramanca yükselen ereksiyonunu işaret etti. “Olayı kesinlikle platonik tutmak istiyorsun.”

Nick kafasının arkasını kaşıdı. “Evet.”

“Sahip olduğum en kötü sahte erkek arkadaşsın,” diye fısıldayan Riley, sert adımlarla kapısına ilerledi.

“Hadi ama. Böyle yapma, Thorn,” dedi Nick onu takip ederek. “Burada iyi biri olmaya çalışıyorum. İşleri kolaylaştırmıyorsun.”

Thorn kadınları, hiçbir zaman işleri kolaylaştırmakla suçlanmamıştı. Genetiklerine pek çok açıdan daha uygun yaşamaya başlıyormuş gibi görünüyordu.

“Aşağı inip kapı kilitlerini ve Bayan Penny’nin gerçekten odasında olup olmadığını kontrol edeceğim,” dedi Nick silahı pantolonunun arka tarafına sokarak.

“Bu şekilde kapısını çalmayacaksın, değil mi?” Riley, ereksiyonunu süzerek sordu.

Nick üç parmağını kaldırdı. “İzci onuru. Sadece ürkütücü bir şekilde kapısını dinleyeceğim.”

Bu evde bunu yapan ilk kişi olmayacaktı. Riley kendini yenilmiş, tahrik olmuş, sinirli ve aniden çok bitkin hissederek daireye girip yatmaya hazırlandı.

Nick çevreyi kontrol ederken veya iç mekânı güvenli hale getirirken ya da her ne halt ediyorsa işte, Riley ikisi için de su bardaklarını doldurup içeriye koydu. Nick için kanepeye yastık ve battaniye serdi. Bay “Fikrimi Değiştirdim”in bu gece yatağına yaklaşma ihtimali bile yoktu. Koridordaki banyoda dişlerini fırçaladıktan sonra kapının dışında Nick’in sıcak, sağlam gövde-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

sine toslayınca az daha çığlık atıyordu. “Vay canına, Nick. Ninja okuluna mı gittin?” diye sordu onu itip geçerek.

Nick, kalçasına arkadaşça vurdu. “Her şey sımsıkı kilitlendi ve Bayan Penny odasında, *The Price is Right* izliyor. Senin Gabe, rahiplerin şarkı söylediği bir müzikle uyuyor.”

“Harika,” dedi Riley, ilgileniyormuş numarası yapamayacak kadar yorgundu.

Nick kapıyı kapatıp kilitledi. Ardından silahını kahve masasının altında, kolayca ulaşabileceği bir yere koydu.

“Aslında eve gidebilirsin,” dedi Riley esneyerek.

“*Gidebilirim*. Ama yarın kahvaltıda ev arkadaşların ne düşünür? Kavga edip ayrıldığımızı sanabilirler.”

“Ya da kötü sevişen biri olduğunu ve o yüzden ayrıldığımızı düşünürler,” diye karşılık verdi Riley, yatağına gidip örtüyü kaldırdı.

Nick hafifçe güldü. “Hah, buna asla inanmazlar.”

Genç kadın başını salladı. “Uyu,” dedi homurdanarak.

Nick üstünü çıkarıp kahve masasının üzerine attı. Riley battaniyeyi başının üstüne çekerek onu izlemeyi reddetti.

“Baksana, Thorn?”

“Hımm.”

“Şimdi eşitiz.”

“Eşit mi?”

“Seni üstsüz gördüm. Beni altsız gördün.”

“Gördüm mü?” Masum rolü yaptı. “Hah. Bunu tamamen unutmuşum.”

“Yalancı.” Nick’in sesindeki sevgi ve neşe, aralarındaki karanlıkta asılı kaldı.

27 Haziran Cumartesi, 11.00

“Likra kumaş ne zaman tekrar moda oldu?”

“Dokuz kilometre koşsam da sutyenimden taşan yağlardan kurtulamıyorum.”

“Ah! Bir böcek yuttum...”

“Geçen gece bardaki sarhoş kız o mu?”

“Şu adam şimdi spor yapıyor...”

“Cidden. Bunları nasıl engelleyebilirim?” diyen Riley kulaklarını elleriyle kapatarak Gabe’e sordu. Yirmi dört saat içinde ikinci kez, çok çekici bir adamla City Island’da geziniyordu. Ancak Gabe, onu günbatımında öpüşme seansına götürmek yerine koşmaya ikna etmişti. Zihninin daha iyi odaklanabilmesi için fiziksel çaba gerektiren bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Riley rahatsız edici cinsel gerginlikten yeterince beslendiği için bunu kabul etmişti.

Tam yarım kilometre koşabilmişti ama neredeyse kahvaltısını kusacak hale gelmişti. Ki bu da sabah Nick’le aceleyle yediği bir kahvaltıydı. Yaşlı insanlar tarafından çevrelenmişlerdi ve bu insanlar onların geçen gece seks yaptığını varsayıyorlardı.

“Önce kabul etmeye razı olacağın şeyi belirlemelisin,” dedi Gabe bilgelikle.

Eğer böyle konuşmaya devam ederse kesinlikle eve gidecekti.

Arkalarındaki çift akşam yemeği planları üzerine tartışıyorlardı. Bir yandan da bilinçaltındaki gerçek sorunlarını şanslı Riley’ye

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

yansıtıyorlardı. Adamın internet porno bağımlılığı vardı, kadınsa alışveriş merkezindeki bir iş arkadaşıyla iki aydır flörtleşiyordu. Bu, psişik olduğunu ve deli olmadığını öğrenmenin olumsuz tarafıydı. Bilmek istemediği şeylere sırdaş oluyordu.

“Yani, bu şeyleri engelleyebilir miyim? Eğer engellersem, tekrar açabilir miyim? Peki açarsam, gelenleri filtreleyebilir miyim? Ayrıca Dickie’nin öteki taraftan bana hiç mesaj göndermemesinin nedeni ne? Onu hayatta tutmak için yeterince çaba sarf etmediğim için ruhu benimle konuşmuyor mu? Onu hayatta tutabilir miydim? Daha çok çaba sarf etmeli miydim?”

Gabe’in gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

“Neden bu kadar mutlusun?” diye sordu Riley. “Resmen bir cinayetin suç ortağıyım.”

“Yeteneklerine ilgi gösterdiğin için mutluyum,” dedi bir ruhsal rehber için oldukça zafer kazanmış bir tavırla. Üzerinde büyükannesinin parmak izlerini taşıyordu sanki.

“Büyükanne mi rapor veriyorsun?” diye şüpheyile sordu Riley.

Gabe başını iki yana salladı. “Ruhsal yolculuğun tamamen kişisel. Kimseye rapor vermiyorum.”

İyi. Bir lonca komitesinin, onun durugörü gücünü yarım yamalak bir biçimde keşfedişine dair notları incelemesi hoşuna gitmezdi.

“Ben sadece bir rehberim, seni cezalandıracak bir otorite değilim,” diyerek devam etti Gabe.

Riley teslim olmuştu. “Peki, beni yönlendir o zaman.”

“Gel, şuraya oturalım. Konuşurken esneyebiliriz.” Gabe, güneş ışığıyla kaplı çimenlik bir alanı işaret etti.

Oturdular ve Gabe ona iyi sayılabilecek bir dizi germe hareketi gösterdi.

İri yarı ruhsal rehberi, sahte kişisel antrenör görevlerini ciddiye almış gibi görünüyordu. Değişik yaşlardaki çocuklarının bebek arabalarını iten bir grup anne, aşağı bakan köpek pozundan plank pozuna geçen Gabe’in kalçasını izlemek için yavaşladı.

Kadınlardan biri bebeğinin kusmuk beziyle yüzünü serinletiyordu. *"Onun gibi bir kişisel antrenörüm olması için ikinci bir ipotek yaptırırım."*

Ancak Gabe devasa kaslarını esnetip Riley'ye gülümserken hayran kulübünün farkında değildi.

Riley, esneme hareketlerini yaparken Gabe'i inceledi. Adam doğaüstü derecede çekiciydi. Fiziksel görünümünde tek bir kusur yoktu. Üstelik Noel Baba'nın kişiliğine sahipti. Yine de hormon seviyeleri üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Sonra bir de Nick Santiago vardı. Kızarmış patates ve kahveden oluşan sabah kahvaltısında ona göz kırparak iç çamaşırında yağmur ormanı yaratmıştı.

Gabe esneme hareketlerini bitirip meditasyon pozisyonuna geçti. Omurgası o kadar düzgündü ki Wander'ın gözlerine sevinç gözyaşları getirebilirdi.

"Bekle. Başlıyor muyuz?"

"Ben hazırım," diye cevapladı Gabe.

"Burada mı?"

"Burada bir sorun mu var?"

"Evet, öncelikle toplum içindeyiz." Kısa şort dışında pek bir şey giymeyen koşucular yanlarından geçip giderek Riley'nin sözlerini kanıtladılar.

"İnsanlar her zaman şimdi ve burada bir sorun bulurlar," dedi Gabe gizemli bir şekilde.

"Böyle şeyler söyleyince, insan olmadığını düşündürüyorsunuz," dedi Riley.

Gabe'in gülüşü daha fazla bakış çekti. Yüz metre yarışındaki her kadın -ve birkaç erkek- yaptığı şeyi bırakıp onlara baktı. Gabe fark etmedi.

"Aklımı okuyabilir misin?" diye sordu Riley.

"Sadece izin verirsen," dedi Gabe gizemli bir şekilde.

"O ne demek bilmiyorum."

"Yeteneklerin üzerinde sandığından çok daha fazla kontrole

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

sahipsin demek. Her zaman açık ya da kapalı olmak zorunda değiller. Kendini neye açtığını ve neyi filtreleyeceğini belirlemen için yöntemler var.”

“Sokakta yürürken mesaj almamayı öğrenebilir miyim yani? Hiç mesaj almamayı?”

Gabe kusursuz şekilli başını salladı. “Eğer istediğin buysa, evet.”

“Harika. Bana bunu öğret.” Riley onun karşısında yerde bağdaş kurdu. Başka bir cinayeti önceden görmek zorunda kalmayacaksa, yabancıların ona tuhaf biri olarak bakmalarını göze alabilirdi.

Yüce gönüllü ruhsal rehberi, *Disney* kalitesinde bariton sesiyle, “Kendini kapatmayı öğrenmek için önce kendini açmayı öğrenmelisin,” dedi.

“Şans kurabiyesi gibi konuşmayı sonraya bırak, Mufasa.”

“Gerçekten bu ‘şans kurabiyesi’ meselesini açıklamaman gerek.”

“Sana Çin yemeği ısmarlayacağım,” diye söz verdi Riley. “Hadi acele et ve bana öğretilecek şeyleri öğret.”

“Heyecanın beni hem memnun ediyor hem de şüphe uyandırıyor.”

“Öyle yapmalı zaten.”

Bir başka uzun, şüphe dolu bakıştan sonra Gabe gözlerini kapattı. O da aynısını yaptı.

“Taze havayı içine çek. Akciğerlerini onunla doldur,” dedi Gabe, alçak ve sakın bir sesle.

Adam meditasyon rehberliği kayıtları yaparak geçimini sağlayabilir, diye düşündü Riley.

“Şimdi anın içinde rahatla. Onu olduğu gibi kabul et. Güneşi teninde hisset.”

Riley bacağına tırmanan bir karıncayı hissedip eliyle itti.

“Nehrin kokusunu al. Bu dünyanın kokularını.”

Balık kokusu ve... Köpek dışkı kokusu mu? Tek gözünü açıp bir Cocker Spaniel’in birkaç adım uzaklıktaki ağacın altında pis işini yaptığını gördü.

“Şimdi seni çevreleyen seslere kulak ver,” diye devam etti Gabe. Belli ki dışkı kokularına karşı bağışıklık kazanmıştı.

Sesler vardı. Nefesi. Üst taraftaki futbol sahasından gelen çim biçme makinesinin uğultusu. Oyun parkındaki bir çocuğun çığlığı. Nehirdeki bir balıkçı teknesinin vızıltısı vardı. İnsanlar. Sesler. Kahkaha.

Düşünceler.

Midesinde hissetti. Normal duyulardan farklı bir yere, yukarı doğru hızlandı. Bu sefer en azından baş döndürücü değildi. Daha çok mideyi gıdıklayan, *roller coaster*'daki tepeler gibi yükselen bir his... Ya da Nick'le öpüşmek gibi. Kendini tekrar o pofuduk pastel bulutlarla çevrili buldu.

“Eğer bu işi alamazsam, evi kaybedeceğim.”

“Şeker. Şeker. Şeker. ŞEKER!”

“Geleceğin diyabet hastasını mı yetiştiriyorum? Bu çocuk sadece şeker emerken mutlu oluyor.”

“Yumurta. Çikolata parçaları. Un. Unu unutma.”

“Ben kötü bir ebeveyn miyim?”

“Şu adamın ağaç gövdesinden daha kalın bacakları var. Isırmak istiyorum.”

“Geçen gece gerçekten gergin görünüyordun. İyi bir koca olup bugün çamaşırları yıkamalı mıyım? Eğer doğru yapmazsam? O zaman yeniden yapmak zorunda kalır.”

“Terlediğimde bile bileklerim niye kaşınıyor? Bu nadir, ölümcül bir hastalığın belirtisi mi? Bunu birine söylemeli miyim? Ya kaşıntılı bilek kan pıhtıları yüzünden donarsam ve kimse sebebini anlamazsa?”

“Nasıl hissediyorsun?” Gabe'in cansız sesi ona doğru yüzdü.

“Bu sefer midem bulanmadı veya baş dönmesi hissetmedim,” dedi Riley.

“Çünkü zihnin sakindi. Egzersiz beyin için iyidir.” Gabe kendini beğenmiş bir şekilde açıkladı.

“İnsanların gerçekten meşgul zihinleri var.” Riley, köpek yürüten bir gruptan gelen içsel diyalogu savuşturdu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

"Kaka yapma. Kaka yapma. Poşetleri yine unuttum. Kaka yapma. Ah, lanet olsun."

"Şimdi ne olacak?" Riley sordu.

"Rehberlerinin seninle paylaşmasını istediğin şeyi tanımlamak için bu fırsatı kullan." Sesi pamuk şekeri bulutlarının etrafında etkileyici bir şekilde yankılandı.

"Bana beş yaşındaymışım gibi açıkla, Gabe."

"Rehberlerinden aldığın mesajları filtrelemelerini isteyebilirsin."

"Bekle. E-mailin spam filtresi gibi mi?" Riley heyecanlıydı. Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?

"Ben spam ve e-mailin ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti sesi yankılanan Gabe.

"Elbette bilmezsin," dedi Riley alaycı bir sesle. "Bir kulüpteki fedai gibi mi? Ayaktakımını dışarıda tutuyorlar."

"Evet. Bu benzetme uygun gibi görünüyor."

Riley elini pembe-mor bir bulutun içinden salladı. "Yani yapmam gereken tek şey, onlara artık hiçbir mesaj istemediğimi mi söylemek?"

"Eğer istediğin buysa." Yankı Gabe hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Tabii ki. Tek dileği buydu.

"Komşunu kimin öldürdüğüne dair hiçbir cevap istemediğin sürece, tam olarak yapman gereken bu," dedi Gabe.

Lanet olsun. Hilekâr ruhsal rehber onu yakalamıştı.

"Yaptığın şeyi anlamıyorum sanma," diye mırıldandı Riley.

Pekâlâ. Bunu yapabilirdi. Muhtemelen.

"Merhaba, ruhsal rehberler. Ben Riley. Burada yeniyim. Bana önce köfte gösterdiniz ve... Tüm diğer şeyleri de. Lütfen bana bir iyilik yapın ve saçma sapan şeyleri -yani, aldığım mesajları- filtrelemeye başlayın. Artık yabancıların düşüncelerini duymak istemiyorum. Tabii dünyamı sarsacak bilgiler falan hariç."

Bu çok garip bir konuşmaydı. Yine de bulutlar onun etrafında daha canlı bir şekilde parladı ve Riley bunu bir evet olarak aldı.

“Harika. Teşekkürler. Üzerinde çalışabiliriz,” dedi. “Öyleyse. Hazır buradayken Dickie’yi kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?”

Kafasında hiçbir ruhsal rehber şekil almadı ama başka bir şey oldu. Uçan bir top geldi, kapı deliğinden bakarken gördüğünü sandığı şey.

“Harika. Yani bir çember tarafından öldürüldü. Gizem çözüldü,” dedi alaycı bir sesle.

“Kendine ve mesaja sabır göster.” Gabe bilinmez bir yerden tavsiyede bulundu.

Acaba bir ruh rehberi sözlüğü var mıdır, diye düşündü Riley.

Zihnindeki görüntü değişti. Şimdi, cinayet çemberi yerine bir televizyon vardı. Dur. Hayır. Bir bilgisayar ekranıydı. Eski kocasının bir videosunu oynatıyordu.

“Bu ne be?” Bu ruh rehberleri gerçekten Griffin “Giysileri çamaşır makinesinden kurutucuya aktaramam çünkü ellerime zarar verebilirim” Gentry’nin bir adamı başından vurabilecek kapasitede olduğunu mu düşünüyordu? Griffin birçok şeydi. Kendini beğenmiş, Napolyon kompleksine sahip sahte bir ünlüydü ama bir katil değildi. Kirli işleri yapmazdı.

Görüş alanının kenarını bir şey tırmalıyordu. Önemli gelen bir şey ama Riley tam olarak erişemiyordu. Pamuk şekeri bataklık sisinden kurtulup onu göremiyordu.

Sonra görüntü tekrar değişmeye başladı.

Riley ruh rehberlerinin ondan rahatsız olduğunu düşündü.

“Tamam, peki. Daha yeniyim. Biraz anlayışlı olun.”

Pofuduk bulutlar temizlendiğinde, Riley kendisini gördü. Bira dolu bir sürahiyi kaldırıyor ve müstehcen sayılacak kadar kısa, ekose bir etek giyyordu. Vücudu boyunca sallanan bir kuşak vardı ve üzerinde... Ereksiyon halindeki penislere benzeyen rozetler vardı.

“Of, kahretsin.”

İşte o zaman pamuk şekeri balonu patladı ve Riley kendini çimenlerin üzerinde otururken buldu. Bir ebeveyn küçük Tyler’a,

“Hayır, istediğinde diğer çocukların yanına gidip onların şekerlemelerini ve atıştırmalıklarını alamazsın,” diyordu. Hızlı bir şekilde vücuduna veya şu ana veya her neyse işte... Geri dönmek, hafif bir baş dönmesine neden oldu.

“Ah.” Arkaya doğru devrildi ve çimenlerin üstünde yatıp gökyüzüne bakmaya başladı.

“Aferin, Riley,” dedi Gabe, sanki oyunu kazandıran üç sayılık bir atış yapmış gibi.

“Hı hı.”

“İlgi çekici bir şey öğrendin mi?” diye sordu.

“İlgi kelimesi yetersiz.” Riley inledi. “Bana tekrar söyle. Gördüğüm şey gelecekte olması gereken bir şey mi yoksa olabilecek bir şey mi?”

“Bu birkaç faktöre bağlı olarak değişir.”

Riley boğuk bir inilti çıkarıp ayağa kalktı. “Hadi gidelim.”

“Mükemmel! Eve koşabiliriz.” Gabe ayı pençesi boyutundaki ellerini birleştirip birbirine sürttü. Daha fazla egzersiz yapmak istediğine göre deli olmalıydı.

Riley paraya kıyıp eve *Uber* ile gitmeyi tercih ederdi. “Hiç dondurma yedin mi?” diye sordu.

“Yemedim.”

Kesinlikle insan değildi. Riley City Island’ın dondurma tezgâhının yolunu tuttu. “Soğuk, kremesi ve tatlıdır. Sana bir sonraki durağımızdan önce bir külah alacağım.” Midesi dondurmayla doluyken Ironman Gabe bile koşamazdı.

Riley, ruhsal rehberine çikolatayla vanilya karışımı bir külah aldı ve o ilk yalamalarının tadını çıkarırken Lily’yi gelip onları alması için aradı. Gabe tatlısını rekor sürede bitirdi. Riley bu yüzden ona çilekli bir *milkshake* sipariş edince Gabe ona da hemen ve hayranlıkla saldırdı.

“Kıyametin tatlı tanrıçası. Bu acı da ne?” Park yeri istikametinde giderken sağ gözüne etli parmaklarını bastırıyordu. “Ölüyor muyum?”

Riley gülmemeye çalıştı. "Buna beyin donması denir." Demek ki Ruhsal Rehber Gabe de sonuçta insandı.

Gabe eğildi. "Beyin donmasını sevmedim."

Riley yüzündeki çarpılmış ifadenin fotoğrafını çekti. Onun her zamanki Buda'ya benzeyen halinden daha farklı bir şey gibi görüldüğüne ilk defa şahit oluyordu. "Endişelenme. Hızlı geçer," diye söz verdi.

Telefonu elinde titreşti.

Nick: Ruhsal Okul nasıl gitti? Geç bir öğle yemeği için buluşalım mı?

Ondan bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordu. Özellikle de dün geceki soğuk davranışından sonra. Sadece, kin tutacak enerjisi yoktu. Onunla yatmak büyük bir hata olurdu. Eğlenirdi ama kesinlikle bir hata olurdu.

Riley: İlginçti. Sırf beni Gabe'den uzaklaştırmak için davet etmiyorsun, değil mi?

Nick: Bu, davetin sadece yüzde yirmi beşlik bir faktörü.

Riley: Senin için kazanan piyango numaraları seçmeyeceğim.

Nick: Pekâlâ. Yüzde elliye düştük. Bunun yüzde yirmi beşi dün akşam için bir teşekkür.

Riley: Diğer yüzde yirmi beşi ne?

Nick: Belki seni tekrar görmek istiyorumdur?

Riley: Hah. Şanslısın ki Çin yemeği yemek istiyorum. Önce bir işim var.

Nick: İşin bittiğinde ofise uğra.

Gabe tekrar doğrulmuştu ve *milkshake*'ine ona ihanet etmiş gibi bakıyordu.

“Tolerans geliştirene kadar daha yavaş içmelisin,” dedi Riley.

Nick Santiago'nun hayatına etkileyici bakışlarla girmesi konusunda, Riley de bu tavsiyeye uymalıydı.

Çekinerek küçük bir yudum aldı. Bekledikten sonra ikinci bir beyin donması yaşamayınca ona baktı. “Çok bilge bir kadınsın.”

“Öğle yemeğine gitmeden önce benimle bir bara gitmeye ne dersin?” diye sordu Riley.

“Nereye istersen gelirim,” dedi Gabe gururla.

Lily'nin istasyon vagonu otoparka girdi. Pencereler açıldı ve cızırtılı hoparlörlerden büyük orkestra müziği yayılıyordu. “Hu huu!” diyerek pencereden el salladı.

27 Haziran Cumartesi, 13.35

“Sen de siktir git, ilgili kalem.” Nick, muhasebe yazılımına söyleniyordu. Evrak işlerinden daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da muhasebe işleriydi. Aslında bu saçmalığı bitirmek için daha bir haftası vardı. Ancak bunaldığı düşünce egzersizlerinden kaçış arıyordu.

Birinci Aşama: Riley’yi düşün. İyi hisset. Daha fazlasını iste.

İkinci Aşama: En son istediğin şeyin herhangi bir şeye ya da birine bağlanmak olduğunu hatırla.

Üçüncü Aşama: Riley’nin vücudunu düşün.

Dördüncü Aşama: Köprüdeki sıcak günbatımı öpücüğünü hatırla, ardından konakta gerçekleşen Ereksiyon Festivali’ni anımsa.

Beşinci Aşama: Dün gece birinin yarım kalan işini, yani Riley’yi temizlemek üzere geldiğini düşündüğünde taşaklarını sıktıran paniği analiz et.

Altıncı Aşama: Plana bağlı kalmaya yemin et. Karmaşa ve sorumluluktan uzak bir hayat.

Yedinci Aşama: Riley’nin memelerini hatırla. Gülüşünü. Ya da onunla öpüştüğünde sana eriyerek bakan o kahverengi gözlerini. Tam da bu aşamada, onu öğle yemeğine davet etmek için bir mesaj göndermişti.

Sekizinci Aşama: Tekrarla.

“Kafamdan çık, Thorn.” Kendi kendine mırıldanarak dikkatini zihinsel çaba gerektiren işine çevirdi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Son makbuz tarandığında ve son muhasebe girişi yapıldığında, Nick daha az sıkıcı şeylere geçti. Korkunç eski beden eğitimi öğretmenine bir e-mail gönderdi. O sabah Dickie'nin annesinin dairesine uğradığında, kedi tüyleriyle kaplanmış ve pasif içicilikten boğulmasına ramak kalmıştı. Kadın altı ay boyunca oğluyla konuşmamıştı. Bu, onların ilişkisi için tipikti.

Oğlu hakkındaki bilgilerinin çoğu, çocukluk ve ergenlik yıllarından geliyordu. Yetişkin Dickie'nin arkadaşı olup olmadığından haberi yoktu veya onu öldürmek isteyen kim olduğundan, tabii onu tanıyan herkesin dışında.

Nick, bilgisayarına polis gözetimi fotoğrafları indirirken ofisin ön kapısının açıldığını duydu.

Riley.

Masayı iterek ayağa fırladı ama midesinde hissettiği coşkuyu sınırlı bir şekilde bastırıp hemen geri oturdu.

"Nick?" Riley, ön ofisten seslendi.

Dün gece Riley, ona tüm ereksiyonlarını gölgede bırakan bir ereksiyon vermişti. Sonra Riley'ye zarar vermeye çalışan birinin yaşattığı korku vardı. Şimdi de yüzünü iki saniye sonra görebileceği gerçeğiyle heyecanlanmıştı.

Kendine gel, Santiago.

Nick kendine bir tokat attı ve ardından rahat bir tavırla, "Bana *QuickBooks*'u kullanabileceğini söylersen senin için bir sürü bebek doğuracağım," diye seslendi. Zararsız flört her zaman tercih ettiği savunma mekanizması olmuştu. Hiç ciddi davranmazsa kimse onu ciddiye almazdı. Ancak şimdi yaptığı bu kadar "zararsız" gelmiyordu.

"Hızlı kitaplarla* bir deneyimim yok ve senin de rahmin yok." Gabe'in dev bedeni kapısının önünü doldurdu, süper can sıkıcı bir tutulma gibiydi.

"Kahretsin, sen *ne* istiyorsun, Dev Ağacı** kılıklı?"

* *QuickBooks*'un anlamına gönderme yapıyor. (ç.n.)

** (İng) Sequoia, Sekoya ağacı aynı zamanda Dev Ağacı, Deve Ağacı, Kaliforniya Çamı olarak da adlandırılıyor. (ç.n.)

Riley'yi görmenin coşkusu, Gabe'in aptal yüzü tarafından birkaç yüz parçaya bölünmüştü. Nick Santiago sanki dört yaşındaymış gibi hissetti, sanki Noel Baba'nın gelmediği söylenmiş gibi.

İşte bu yüzden Nick Santiago, yapışkan kadınlarla uğraşmıyordu. Duygusal bir roller coaster yolculuğuyla başa çıkamazdı.

“Sürpriz!” Riley, devin arkasından neşeyle seslendi. “Gabe de öğle yemeğimize katılıyor.” Devin dirseğinin arkasından başını çıkarıp gülümsedi.

“Şans kurabiyesi yiyeceğiz,” diye haber verdi Gabe mutlulukla.

Harika. Şimdi de Riley'yi başkasıyla paylaşmak zorunda kalacağı için hayal kırıklığına uğramıştı ve bu yüzden kendine kızıyordu. “Pensilvanya eyaletinde sana yetecek kadar şans kurabiyesi yok,” diye tersledi rakibini.

“Gabe’e sataşmayı bırakmazsan, sana iyi haberleri söylemeyeceğim,” diyen Riley ofisine girdi. Elleri kuşkulu bir şekilde arkasına gizlenmişti.

Gabe, savunulduğu için doğruldu.

“Ne iyi haberi?” diye sordu Nick kollarını kavuşturarak.

“Sana *Nature Girls*’de bir bağlantı ayarladım,” dedi Riley.

“O mor saçlı garsona para vermedin, değil mi?” diye sordu Nick endişeyle.

“Daha iyisini buldum,” diye söz verdi Riley. Gösteri yapar gibi, arkasından plastik bir kuru temizleme poşeti çıkardı.

Nick masasına koyduğu *Nature Girls* üniformasına baktı. “Garson kılığına girmemi mi istiyorsun?”

“Bu eğlenceli olur.” Gabe fikri beğenmiş gibi mırıldandı.

Riley gözlerini devirdi. “Sen değil ama ben yapacağım. *Nature Girls*’ün yeni garsonu benim.”

“Hayır.”

Riley’nin kaşı çatıldı. “Hayır, ne?” diye sordu.

“Hayır. Bunu yapmayacaksın.” Nick homurdandı. Harika. Pa-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

nik geri dönmüştü. Birine önem vermek böyle bir şeyse aptalca ve sinir bozucuydu. "Aklından ne geçiyordu?"

"Aklımdan geçen, beni bu davaya yardım etmem için tuttuğun. O barda birinin gözün kulağın olmasına ihtiyacın var."

Nick'e ona inanamıyormuş gibi bakıyordu. Sanki o bok çukurunda çalışmasının en aptalca ve tehlikeli fikir olduğunu gösteren bir sebep bulamıyormuş gibi. "Evet. Göz ve kulağa ihtiyacım var, memelere ve kışa değil."

"Bu ifadeyi saldırgan buluyorum." Gabe araya girdi.

"Sen bu işe karışma, Koca Ayak."

"Ona Koca Ayak deme, bencil herif," diye karşılık verdi genç kadın.

Nick gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Riley, tatlım. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ve takdir ediyorum. Ama üçüncü derece suça teşvik eden o elbiseyle etrafta dolaşmana izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

"*Bana* mı izin vereceksin?" Riley öyle alaycı bir şekilde cevap vermişti ki tepkisinin gücüyle az daha ortadan ikiye bölünüyordu. "En son baktığımda, bağımsız bir yetişkindim. Sana hesap vermiyorum."

"Ah, benimle oyun oynama, Thorn. Eğer seni eve sürükleyip aklın başına gelene kadar bir dolapta kilitli tutarsam kaybedersin."

"Ben seni dolaptan çıkarırım." Gabe, Riley'ye söz verdi.

"Kapat çeneni, Gabe."

"Kapat çeneni, Nick," diye tersledi Riley.

"Durumunu tekrar gözden geçirmen akıllıca olurdu. Belki öğleden sonra bu konuyu düşünmelisin. Riley'yi sen olmadan öğle yemeğine götürmekten mutluluk duyarım," diye teklifte bulundu Gabe.

"Gabe, Riley'yle bunu görüşebilmem için dışarıda beklemeni rica ediyorum," dedi Nick sıkıştığı dişlerinin arasından.

Adam çaresizce dudaklarını büküp hafifçe eğildi. "Tabii ki."

LUCY SCORE

Riley'ye döndü. "Eğer seni bir dolaba kilitlemeye çalışırsa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Kapı arkasından kapandığı anda, Nick ve Riley bağırmaya başladı.

"Bunu yapmayacaksın!" diye ısrar etti Nick, masanın etrafından dönüp önünde durdu.

"Bana ne yapacağımı söyleme hakkın yok!"

"Öyle bir söylerim ki Thorn. Sana ne istersem söylerim."

"Ben de dinlemem ve yine de istediğimi yaparım." Riley ona kafa tutuyordu, gözleri alev alev yanıp sönüyordu.

Nick birden ilişkilerin düşünmediği bir avantajıyla karşı karşıya geldi. Eğer gerçekten çıksalardı, Riley'nin bu konuda itaatsizlik etmesini yasaklayabilirdi.

Tabii ki bu Riley'nin de onun birçok başka şey yapmasını yasaklayabileceği anlamına geliyordu ancak sonuçta kaybedecek neyi vardı ki? Artık yirmi üç yaşında değildi ve haftada beş gece partilere gitmiyordu.

Hayır, o işi ve alışveriş listesi olan bir adamdı. Kablolu televizyonunda spor paketi vardı. Striptiz kulübüne gitmek yerine spor salonuna gidiyor ve sıcak sabah biralari yerine protein karışımı içiyordu. Hatta önceki gün kuzeninin doğum günü kartını zamanında göndermişti.

"Neden böyle bir bok çukurunda çalışmayı düşündün ki?"

O kısa eteği giyince salyalarını akıtan sarhoş pislikler etrafını saracaktı. Ona dokunmaya çalışan kirli elleriyle. Nick yeniden kendini hız treninde buldu ve çift döngüye yaklaşıyordu.

"Aa, bilmem." Riley'nin ses tonu iğneleyiciydi. "Özgeçmişimde iyi duracağımı düşündüm. Neden yaptığımı düşünüyorsun?"

"Öncelikle, yapmayacaksın. İkinci olarak, kapıyı kırıp birkaç herifin yüzüne masayla vurmamı gerektirecek bir durumun içine atlayarak bana yardım etmene ihtiyacım yok!"

Riley kollarını göğsünde kavuşturdu. Çenesi kaskatı kesilmişti. "Benimle gerçek bir erkek arkadaş gibi kavga ediyorsun.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

‘Aramızdaki şeyi platonik tutalım’ mesajını karıştırmakla kalmayıp bunun ne kadar harika bir fırsat olduğunu görmezden geliyor-sun. Orada hiç kimse Dickie’yle bağlantım olduğunu bilmiyor. Sorular sorabilir ve kuşku uyandırmadan etrafa bakabilirim.”

Nick’in kafasındaki zonklama kesinlikle bir anevrizmanın erken uyarı işaretiydi. Bunun gerçekten doğru olması ve yere yığılması ihtimaline karşı masaya yaslandı. Bir adam, bir kadına ne yapması gerektiğini söyleyebilse hayat çok daha kolay olurdu. *Bir dakika. Bir açık bulmuştu.*

“Sen benim çalışanımsın,” diyerek zaferle duyurdu. “Ben de patronun olarak, orada çalışmanı yasaklıyorum.”

“İşimi nasıl yapacağımı söyleme hakkının yazılı olduğu işe alım sözleşmesini göster.” Riley adeta ateş saçıyordu. Bakışlarının sıcaklığı Nick’in baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu.

“Pekâlâ. Josie’ye yaptırırım,” diye karar verdi. Josie en azından adamların yüzlerini dağıtabilir ve kilitleri açabilirdi. Bir köpekbalığını, bir sürü yılanla yüzmeye yollamak gibiydi. Öte yandan, Riley’yi göndermek bir *golden retriever* yavrusunu izdihamın ortasına atmaktan farksızdı.

Riley, kadınların genellikle hak eden birine nükleer saldırıda bulunmadan önce aldığı o yavaş, derin nefeslerden birini aldı. “Bak,” dedi. “Josie hamile kalmaya çalışıyor, yani takvimler ve yumurtlama gibi meseleler var. Hem zaten beni işe aldılar. Neden durumu karmaşıklaştıralım ki? Üstelik ben...” Sesi kesildi, bir şeyler mırıldanıyordu.

Nick eğildi. “Ne?”

Riley dudağını ısırp gözlerini devirdi. “Bu sabah, kendimi bir görüde *Nature Girl* üniforması giyerken gördüm,” diye itiraf etti.

Nick henüz psişik meseleleriyle ilgili nasıl tartışması gerektiğini bilmiyordu, özellikle de Riley bu konuda bu kadar çekingenken.

Onun yerine sadece homurdandı.

“Eğer sana kendini daha iyi hissettirirse, Gabe’i *de* fedai olarak işe aldılar,” diye neşeyle bilgi verdi Riley.

Aslında, bu Nick’e kendini daha iyi hissettirmemişti. Şimdi Büyük Duvar Gabe, Nick gözetim aracında ter dökerken Riley’yi koruyacaktı.

“Sana şunu da söyleyebilirim ki garsonlardan biri benimle mülakat yaptığı sırada, birkaç yığın nakit paranın el değiştirdiğini gördüm. Bar adisyonundan çok daha fazlaydı. Barmen hepsini kasanın arkasındaki kayıt defterine yazdı.”

Genç adam kendini kontrol edebileceğine güvenmediği için konuşmadı. Bunun yerine masasının üzerine yayılmış olan üniformaya dik dik baktı.

“Haklıydın, Nick.” Riley taktik değiştirdi. “Dickie, *Nature Girls* aracılığıyla bir tür kumar çetesini yönetiyordu. Bu bir ipucu.”

Bu tek ipucuydu. Ayrıca en iyi seçenektir. Nick’i sinirlendiren de buydu.

Parmaklarını Riley’nin spor şortunun belindeki lastiğe kanca gibi takıp onu kendine çekti.

“Ne yapıyorsun?” Riley ellerini Nick’in göğsüne dayadı.

“Rol yapıyorum,” dedi Nick, yüzünü Riley’nin saçlarına gömdü ve sonra da ince boyun sütunundan aşağı indi.

Karnındaki tuhaf düşme hissi geri dönmüştü. Riley’yi kollarının arasında tutmak... Ona kendini inanılmaz iyi hissettiriyordu.

“Gerçekten karmakarışık mesajlar gönderiyorsun, dostum,” dedi Riley ona.

“Bunun farkındayım.” Nick, dudaklarını Riley’nin boynuyla omzunun buluştuğu noktaya dayayıp hafifçe ısırıldı. Teninin tuzunu tattı.

Neden kendine böyle işkence ettiğini bilmiyordu ya da Riley’nin iç çamaşırının kenarı parmaklarının arasındayken neden aklını kaçırmaya çalıştığını hissettiğini. Bildiği tek şey, ona dokunmak istediğiydi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Riley titreyerek nefes aldı, parmakları Nick'in tişörtünü sımsıkı kavramıştı.

"Neden Gabe'i işe aldılar?" diye sordu Nick, Riley'nin nemli saçının kıvrılan bir tutamını ensesinden itti.

Genç kadın ona suçlulukla gülümseyince, Nick onun altdudağını ısırmak istedi.

"Onlara erkek arkadaşım olduğunu söyledim," diye itiraf etti Riley.

Barmen büyük olasılıkla Gabe'e baktığında pantolonuna sıçmıştı.

"Beni diğer sahte sevgilinle aldattığını mı söylüyorsun, Thorn?" diye sordu usulca. Başparmağını Riley'nin tişörtünün kenarından içeri sokup karnını okşadı.

"Bu kadar çok erkek arkadaşım varken daha fazla aksiyon yaşamam gerekirdi," dedi eğlenen bir tavırla.

"Hımm." Nick kendisine sadece bu sesi çıkaracak kadar güveniyordu.

"Gerçekten kızgın değilsin, değil mi? İyi bir plan."

İyi bir *plandı*. Bu zaten kendi başına düşünebileceği bir plandı, tabii ki Josie'yi Riley'nin yerine koyarak.

"Kızgın değilim." Nick yalan söyledi. "Endişeliyim."

"Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyor musun?"

Kadın elindeki hokey sopasıyla bir katili kovalarken kendini merdivenlerden aşağıya atmıştı. "Hiç yakın savunma dersi aldın mı?"

Riley başıyla onayladı. "Tabii, Kız İzci'yken."

Kahretsin. "Hiç silah kullandın mı?"

Riley başını hayır der gibi iki yana salladı.

Nick, alnını onunkine yasladı. "Kendini tehlikeye atmandan ve seni koruyamayacağımı düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Gabe orada olacak," dedi Riley.

"Gabe kaslı bir oyuncak ayı. *Ben* orada olmak istiyorum."

"Dikkatli ol, Santiago. Kulağa neredeyse umursuyormuşsun gibi geliyor."

LUCY SCORE

Nick homurdandı, sonra da iç geçirdi.

“Pekâlâ ama önlem alacaksın.” Ona bir şok tabancası alıp birkaç yakın savunma dersi verebilirdi.

“Önlüğümde prezervatif taşıyacağım,” diye şaka yaptı Riley.

“Ha ha. Ukala. İlk vardiyan ne zaman?”

“Pazartesi akşamı.”

Ölümü Riley’nin elinden olacaktı.

“Sana yarın biber gazı getiririm. O Berlin Duvarı üzerinde deneme yapabilirsin.”

“Çok kötüsün.”

29 Haziran Pazartesi, 21.32

Riley hayatının sahte erkek arkadaş bölümünde harika bir iş çıkarıyordu. Bir tanesi üzerine sımsıkı yapışan atletikle barın içinde, hemen kapıda dikiliyor ve diğeri de acil bir mesaj gelmesi durumunda kurtarma operasyonuna katılabilmek için muhtemelen ofisinde volta atıyordu.

Şu anda ihtiyaç duyduğu tek yardım, sakallı barmen Rod'un daha hızlı bira doldurmasını sağlamaktı.

Riley, üniversitede ucuz bir barda garsonluk yapmış ve işe hızla yeniden adapte olmuştu. Tabii insan yapışkan, dengesiz zeminde kıllı ellerden ve elektronik sigara buharından kaçarken ne kadar adapte olabilirse.

Nature Girls'ün kendi kuralları var gibi görünüyordu. İçki listesi hakkında hızlandırılmış kurs verilmemişti. Çalışan elkitabı veya insan kaynakları politikaları yoktu. Sadece mikro mini eteğinin üzerine giyilen bir önlük vardı. Kollarındaki ve bacaklarındaki solgun morluklar hakkında kimse bir şey sormadı çünkü kimse gerçekten umursamıyordu.

Vardiyasına sarıya boyanmış saçları ve büyük göğüsleri olan, biraz endişeli görünen Betsy'den yağlı kasa sistemine dair bir dakikalık bir dersle başladı. Uzun, sarı ve siyah damalı takma tırnakları dokunmatik ekranı kullanmayı neredeyse imkânsız kılıyordu.

Arkalarından gelen mor saçlı garson, "Siz öğretmencilik oy-

namayı bitirdiyseniz siparişleri göndermem gerekiyor,” diye homurdandı.

Betsy’nin gözleri kocaman açıldı ve kalbini tuttu. “Ödümü kopardın, Liz!”

“Umurumdaymış gibi mi görünüyor?” Liz onu küçümseyen bir tavırla konuşurken parmakları ekranın üzerinde uçuşuyordu.

“Selam, millet!” Dansçı bandanasını rastgele bir şekilde atkuyruğuna bağlamış neşeli esmer bir kız onlara doğru zıplayarak geldi.

“Merhaba, Deelia,” dedi Betsy kapıya bakarken. Riley, muhtemelen Gabe’i arıyordur diye tahmin etti. Ona bakmamak zordu.

“Sen yeni kız olmalısın,” dedi Deelia. Eğilip Riley’ye beklenmedik bir şekilde sarıldı. “Ben Deelia ve çok iyi arkadaş olacağımızı biliyorum.”

“Kapa çeneni, Dee.” Liz, oluşturdıkları küçük çemberden geçip bara doğru ilerledi.

“Seni de seviyorum, Kertenkele,” dedi Deelia ardından şarkı söyler gibi.

Deelia buraya ait gibi değildi. Liseyi daha yeni bitirmiş bir amigo kız gibi görünüyordu.

“Pazartesi gecesi vardiyası için fazla garson var gibi görünüyor,” dedi Riley gözlemleyerek. Barda en fazla yirmi masa vardı.

“Liz’in seni eğitmesi gerekiyor, bu da tek başınasın demektir. Üstelik bu sayı gecesi.” Deelia bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylüyordu.

“Sayı gecesi mi?”

“Riley, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa sadece seslen,” dedi Betsy dalgınlıkla, hâlâ kapıya bakıyordu. “Ben ofiste olacağım.”

“Betsy matematikte gerçekten iyidir. Hiç öyle bir tip değilmiş gibi duruyor ama... Ay! Gitmem lazım. Bazı düzenli müşterileri görüyorum!”

Kız, tıraş edilmiş kafaları ve kolları kesik kot ceketleriyle tehditkâr görünümlü bir grup erkeğin masasına sallana sallana gitti. Onu okul balosunda kraliçe seçilmiş gibi karşıladılar.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“O kalın ayak bileklerini kımıldat da şu masanın içkilerini yenile,” diye çemkiren Liz, boş bardaklarla dolu bir tepsiyle yanından geçti.

Anlaşılan Riley’nin eğitimi bitmişti.

Nature Girls tam olarak sıcak ve iç açıcı bir ortam değildi. Ancak Nick’in söylediği kadar hayati tehlike de taşıyor gibi görünüyordu. Elbette sesler biraz yükseldiğinde, önlüğünün cebindeki biber gazına dokunarak kendini rahatlatıyordu. Yine de kimse henüz hiçbir pencereden sandalye atmamıştı.

Tipik, ucuz bir bar gibiydi.

Müşterilerin çoğu oldukça sert bir görüntüye sahipti. Birkaç motosikletçi masası vardı ki bunlar rakip gibi görünüyordu. Birkaç masada mavi yakalı işçiler, uzun bir günün yorgunluğunu atmak için içiyordu. Deelia dışında gerçekten buraya uymayan tek kişi, lacivert kumaş pantolonla kolları sıyrılmış düğmeli bir gömlek giymiş olan sıradan, iyi görünümlü bir adamdı. Bazı adamlar bu stili çekici hale getirebilirdi. Ancak bu adam sadece ona oy verilmesini istiyor gibi görünüyordu. Başında yüzünü kapatan bir beyzbol şapkası vardı.

Siparişleri almak, ucuz alkollü içecekleri plastik bardaklarla servis etmek ve tacizci elleri savuşturmanın arasında Riley etrafını dikkatle izliyordu. Herkes, barın arkasındaki iki ekranda gösterilen yerel raketbol turnuvasına fazlasıyla dalmış gibi görünüyordu. Ayrıca fark etti ki yaklaşık yarım saatte bir, Betsy barın arkasındaki Rod’un yanına gidip ondan bir sürü para alıyordu. İki dolarlık biranın karşılığında gelmesi gerekenden çok daha fazlaydı. Riley, Nick’e mesajla haber vermek için can attı. Kesinlikle *Nature Girls*’te tuhaf bir şeyler oluyordu.

Ruh rehberlerini, psişik görülerine karşı fedailik etmeleri için görevlendirerek hata yapmış olabileceğini düşündü. Belki noktaları birleştirmesine yardımcı olabilirlerdi.

Betsy, tuvaletlere ve ofise giden koridoru bloke eden bar kapılarının arasından başını çıkardığında, şapkalı adam doğrudan onu

hedefleyerek yürüdü. Kızın -terli ve gergin- yüzünden anlaşıldığı kadarıyla bu gece beklediği kişi buydu.

Riley, kalabalığın seyrekleşmeye başladığı saat 22.30'da bir mola verdi. Raketbol turnuvası bitmişti ve en ağır içiciler yasadışı taksilere dolmuştu. Sigara dumanı ve ucuz alkol buharı arasında sadece on iki veya on üç müşteri kalmıştı. Burada gerçek bir mutfak yoktu ki olsa da cesaret edip sipariş vermezdi zaten.

Sadece kaç tane pis parmağın içine girdiği bilinmeyen, karışık bayat çerezler vardı. Bu yüzden bir gazoz alıp boş bir masaya doğru ilerledi.

"Çok beklersin, Koca Mike." Liz başını çevirip müşteriyi tersledi. "Koca götünü bara kadar götür de kendin al." Riley'nin hedef aldığı sandalyeye çöktü.

"Oh. Merhaba," dedi Riley.

"Burada rahat etmeye çalışma bile," dedi Liz. Cebinden sigara paketi çıkarttı ve ayaklarını Riley'nin gözlerini diktiği ikinci sandalyeye koydu. Liz'in kuşağındaki rozetlerin çoğunda "Siktir Git" ve "Defol" gibi mesajlar yazıyordu.

"Ona aldırış etme," dedi Deelia bir kızlar birliği üyesinin gülümsemesiyle. "Sanırım polikistik over sendromu var ve onu *her* zaman huysuz yapıyor." İki sandalye daha çekip Riley'ye birini alması için işaret etti.

"Sana söyledim, Dee." Liz sigarasını yaktı. "Google teşhisleriyle uğraşmayı bırak. Ben her zaman şirrettim."

Deelia, Riley'ye doğru eğildi ve duyulacak bir fısıltıyla, "Kesinlikle PKOS," dedi.

Liz, "PMS, zeki kız," diye karşılık verdi.

"Her neyse. Öfkenin kadın organlarıyla ilgili olduğunu biliyordum," dedi Deelia.

"Betsy nerede?" diye sordu Riley.

"Gitti." Liz sinirli sinirli homurdanırken mavi duman soluyordu.

Riley hızlıca barda etrafa baktı ve iyi giyimli adamın da kaybolduğunu fark etti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Peki, bu ölü Dickie kim?” Riley, rahat görünmeye çalışarak içeceğinden bir yudum aldı. “Bazı müşteriler onun hakkında konuşuyordu.”

Deelia ağzını açtı, yardımcı olacak gibi görünüyordu ama Liz onu susturdu. “Kim soruyor? Polis misin?”

Riley göbeği açık üniformasına baktı. “Ee, polis gibi mi görünüyorum?”

“Buraya sorular sormaya gelen insanlar genellikle polistir,” diye açıkladı Deelia.

“Burada çok mu sıkıntı yaşıyorsunuz?” Riley dikkatli bir şekilde sordu.

Deelia omuzlarını silkti. “Biraz. Rod veya Dickie’nin -öldürülmeden önceki haliyle- halledemediği hiçbir şey değil.”

“Dickie öldürüldü mü?” Riley şaşırmış gibi yaptı.

Liz güldü, sonra burnundaki halkayı döndürdü. “Olur böyle şeyler. Kimin umurunda?”

“Onu burada mı öldürdüler?” Riley suç mahalli şeridi ve kan lekelerini arar gibi yaptı.

“Hayır, şapşal!” Deelia manikürlü elini salladı. “İnsanlar genellikle burada yumruk yer ya da bazen bıçaklanır ve genellikle personele bir şey olmaz.”

Genellikle olmazmış. İyi bari.

“Evindeyken adamın kafasına iki el ateş edilmişti.” Liz konuya ısınmaya başlamıştı.

“Vay canına. Yakın zamanda, değil mi? Sanırım duydum,” dedi Riley.

“Geçen hafta sonu.” Deelia dudaklarını uzatıp parlaticı fırçasıyla güzelce boyadı.

“Adam tam bir hödüktü. Burayı resmen batırıyordu ve üç kuruşluk bahis oyunlarıyla uğraşıyordu. Dauphin İlçesi Elli Yaş Üzeri Masa Tenisi Turnuvası’nın kazananı kimin umurunda?”

Liz hararetle konuşurken sigarasını bara doğru salladı.

Bingo!

“Yani biri onu kumar yüzünden mi öldürdü?” dedi Riley sahte endişeyle.

Liz omuz silkti. “Yok. Muhtemelen sadece kurumuş aletini yanlış yere soktu.”

Riley, Liz’in sorgulamaya katkısının gitgide azaldığını anlayabiliyordu. “Peki, eğer Dickie burayı işletiyorduysa ve şimdi öldüyse, ne olacak? Hepimiz işsiz mi kalacağız?”

“Dickie’nin ortağından haber alana kadar her şey aynı devam edecek,” dedi Deelia cıvıdayarak.

Çın çın çın. Zafer çanları çalıyordu.

Liz düzeltti. “Eğer ondan haber alırsak.”

“Ben altı aydır buradayım.” Deelia hesap yaptı. “Ortağını hiç görmedim, sadece onun ürkütücü uşağı var.”

“Çünkü o sessiz bir ortak,” dedi Liz alaycı bir sesle.

Sessiz bir ortak ve ürkütücü bir uşak mı? Şimdi, bu yeni bir ipucuydu. Riley sandalyesinde coşkulu bir dans yapma dürtüsünü bastırdı.

“Öyleyse bu onu görebileceğim anlamına gelmez mi, hiçbir şey söylemez mi?” diye sordu Deelia.

“Üniversitede niye sınıfta kaldığını anlıyorum.”

“Bıraktım. Sınıfta kaldım demedim. Ayrıca hamileydim. Daha nazik davranmaya başlamazsan seni kliniğe götürüp yumurtalıklarına bakmalarını sağlayacağım,” diye karşılık verdi Deelia.

“Dickie’nin canı cehenneme. Yumurtalıklarımın da. Benim öğrenmek istediğim, o kapıdaki uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam kim?” diye sordu Liz.

Riley başını kaldırdı ve Gabe, ona el sallayıp dişlerini göstererek gülümsedi. Hemen sonra korkunç görünmesi gerektiğini hatırladığında gülümsemesi kayboldu. Riley kızlara döndü. “Ha, o mu? O benim erkek arkadaşım,” dedi.

Liz ona rahatsızlık ve neredeyse iğrenme dışında başka bir ifadeyle baktı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Sen onu nasıl...” derken Riley’yi baştan aşağı süzdü. “Elde ettin?”

Her işyerinde bir Donna vardı.

Riley, “Ben yatakta gerçekten harikayım,” diye duyurdu.

“Ne güzel! Ben de öyleyim. Tam da o yüzden hamile kaldım,” dedi Deelia, sanki “ne yapalım” der gibi omuz silkmişti. Pembe, parıldayan kılıflı telefonuna uzandı ve Riley’ye tombul bir çocuğun birkaç fotoğrafını gösterdi. “Bu benim küçük kucak böceğim.”

“Dışkı yapıcıyı kenara kaldır,” dedi Liz, Deelia’ya. “Senin hikâyen ne, Yakışıklı Adam’ın Kız Arkadaşı?”

“Eh. Pek bir hikâye yok. Beni aldatan bir ezikten boşandım. Bütün eşyalarımı aldı ve işimden kovdurttu.”

“Erkekler gerçekten şerefsizler,” dedi Liz sigarasını masanın üstünde söndürerek.

“Hop, hanımlar. Kalkın da işinize bakın.” Rod barın arkasından homurdandı.

“İşte örnek,” dedi Riley iç çekerek.

Liz takdir eder gibi güldü.

Gece yarısına geldiğinde, sadece bir avuç sadık müşteri kalmıştı. Riley, gerçek işine gitmek için yedi saatten daha kısa bir sürede kalkması gerektiğini düşünmekle o kadar meşguldü ki ona doğru fırlayan, dövmeyle kaplı şişman elden kaçmayı başaramadı.

Sarhoş Ahmak kıcını hedeflemiş ama parmaklarını doğrudan kalçasındaki morluğa batırmıştı.

“Ay! Geri çekil!” Riley’nin haykırması, bardaki herkesi ansızın durdurdu. Ahmak bunun komik olduğunu düşündü ve yeniden bir kavrama girişiminde bulundu. İşte tam o anda kıyamet koptu.

Gabe masaları, sandalyeleri ve birkaç müşteriyi yolundan atarak ona ulaşmaya çalıştı. Sarhoş müşteriler, İskoç oyun kütükleri gibi fırlatıldıklarına alındılar. Ancak Riley, onlara dikkat etmeyecek kadar meşguldü.

Riley, biradan sırlıklam olan tepsisini birinci lig beyzbolcuları gibi sallayıp aptal herifin sarı ve seyrek dişlerle sırttan ağzına bir tane patlattı. Tepsi hoş bir çatırt sesiyle temas etti ve adamın başı hızla geriye düştükten sonra ağır çekimde öne düştü.

“Dokunmak yok,” diye bağırdı Riley gürültüyü bastırarak. Adamın alnı masaya vurdu.

Bir sandalye başının üstünden uçarken Riley eğildi. Gabe yanına gelip sarhoş adamı pis, iğrenç bir patates torbası gibi kaldırdı. “Belki saklansan iyi olur,” diye önerdiği sırada, kovboy şapkası giymiş minik bir adam kovboy edasıyla, “yuuu huuu” diyerek kendini motorcu grubun masasına fırlattı.

Bar, devam eden bir isyan halindeydi. Sanki Vahşi Batı’daymış gibi müşteriler yumruklar ve plastik bardaklar fırlatıyordu. Rod bara tırmanıp tabureyi sopa gibi sallamaya başladı. Riley kargaşanın etrafından sürünerek dolandı ve barın arkasına saklandı.

“Aa, selam.” Deelia onu selamladı. O ve Liz bağdaş kurmuş, doğrudan ucuz tekila şişesinden içiyorlardı. “İçmek ister misin?”

“Tabii. Neden olmasın?” Kesinlikle işten atılacaktı. Nick çok sinirlenecekti. Ayrıca kesinlikle onu uyardığını söyleyecekti.

“Burada bu sık sık olur mu?” diye soran Riley, onlara yaklaştı. Bar tezgâhının altındaki tüfeği fark etti ve ne tür bir sorunun bir tabure yerine silah gerektireceğini merak etti.

Liz elinin tersiyle ağzını silip şişeyi Riley’ye uzattı. “Ayda bir ya da iki kez oluyor.”

Riley bir yudum aldı ve öğürmediği için kendini tebrik etti. Şişeyi Deelia’ya salladı ama kız burun kıvırdı. “*Fireball* şişesini verir misin?” Riley’nin başının üzerindeki bir şişeyi işaret etti.

Yüksek bir çökme sesi ve arkasından etkileyici bir düşme sesi geldiğinde bir bedenin bar kapılarından koridora uçtuğunu gördüğünü sandı. Savaşın yavaşladığına dair hiçbir işaret yoktu. Gabe’in iyi olduğunu umdu. Dışarıdan bakıldığında büyük ve göz korkutucu bir adamdı ama içinde bir oyuncak ayıydı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Çömelen Riley barın üzerinden göz ucuyla bakındı. İkinci sahte erkek arkadaşının tek eliyle motosikletlilerden birini alnından iterek kendinden bir kol boyu mesafede tuttuğunu gördü. Kovboy şapkalı küçük adam, Gabe'in sol elinde, havadan on beş santim yukarıda asılıydı.

Gabe eğleniyor gibiydi. Diğer yandan, Rod daha da sinirli görünüyordu. Bir adamı şekilsiz sakalından tutarken diğerinin bacağına tekme atıyordu.

Riley şişeyi almaya uzanırken etrafta "Dickie'nin Yasadışı Kumar Defteri" yazan bir not defteri var mı diye bakındı. Ne yazık ki öyle bir şey yoktu. Sadece bir yığın posta vardı. Betsy'nin onu arkadaki ofise götürüp götürmediğini merak etti. Plastik bir bardak ona doğru uçtuğunda Riley eğilip kasanın yanındaki şişeyi ve zarfların yarısını da aşağıya düşürdü.

"Lanet olsun!" Sıcak bira saçlarına ve omuzlarına yayılıp arımdan zemindeki kâğıtlara sıçradı.

"Endişelenme. Bira saçına iyi gelir," dedi Deelia ve sürünüp Riley'nin elindeki viski şişesini aldı.

Liz bir sigara yakıp bacaklarını önüne uzattı. "Bu arada, kovuldun," dedi.

"Ben mi? Niye?" Riley masum bir şekilde sordu. Daha az kirli olan bar havlularından birini alıp saçını silmeye başladı. Zemindeki zarflardan biri gözüne iliştiğinde nabızı hızlandı.

Biri müzik kutusuna vurmuş olmalıydı çünkü "Ring of Fire" nakaratın ortasında kesildi ve *Darius Rucker*'ın "Straight to Hell" şarkısı başladı.

Deelia, Liz'e *Fireball* şişesini verirken Riley zarfı önlüğünün cebine sıkıştırdı.

"Kavgayı sen çıkardın," dedi Deelia yüzünü ekşiterek. "Şimdi tüm bu açık hesapların bahşişini alamayacağız."

Daha küçük masalardan biri bara uçup eski televizyonlardan birine çarptı ve Riley'nin yanına düştü.

"Tüh. Özür dilerim," di

Riley, konağın ön kapısını açmayı denerken kilidin açık olduğunu görünce gözlerini devirdi.

“Daha önce hiç kavga etmemiştim,” dedi Gabe arkasında. “Heyecan vericiydi.”

Riley başını çevirip ona baktı. Gabe’in siyah atleti ve pantolonu gecenin başındaki gibi tertemizdi. Onunsa üstü başı bira içindiydi. Saçları cansız bir şekilde alına doğru sarkıyordu. Muhtemelen lekeli bluzunu sıkça bir kutu bira çıkardı. Ayrıca bardan çıkmaya çalışırken kırık bir sandalye parçası Riley’nin bacağına uyluğundan aşağıya kadar çizmişti.

“Nasıl oluyor da bar kavgasına karışan kişi benmişim gibi görünüyorum?” diye sorarak karanlık koridora adım attı.

“Daha iyi bir sorum var. Sen bana ‘her şey yolunda’ diye mesaj atarken nasıl oluyor da ben polis telsizinde *Nature Girls*’teki kavganın haberini duyuyorum?”

Riley küçük bir çığlık attı.

Girişin ışıkları yandığında öfkeli bir Nick’le yüz yüze geldi.

“Burada ne yapıyorsun?” derken kalbinin tekrar atmaya başlamasını umuyordu.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu adam omuzlarından tutarak.

“Hiçbir şey. Ben iyiyim, her şey yolunda.”

Nick havayı koklayıp ona yaklaştı. “Sarhoş musun?” diye sorarken bir kez daha kokladı.

“Hayır. Sadece üstüme bira döküldü.” Riley kollarından kurtulmaya çalıştı ama Nick izin vermedi.

“Ona göz kulak olman gerekiyordu,” diye gürledi Gabe’e.

“İki gözüm de Riley’nin üstündeydi,” dedi Gabe. “Onun şerefini savunmak için birçok yüzü yumrukladım.”

“Sana bunun aptal ötesi bir fikir olduğunu söylemiştim,” diye söylendi Nick.

“Bar kavgasına kadar iyiydi,” dedi Riley.

“Gizli çalışırken bar kavgasına mı karıştın?”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Bar kavgasını Riley *başlattı*,” diye düzeltti Gabe. “Bir adamın yüzüne tepsiyle vurdu ve ben de adamı bir çukura atma fırsatı yakaladım.”

Nick, Riley’yi bırakıp kendi burnunu tuttu ve ondan geriye doğru saymaya başladı. Bire ulaştığında başını sallayıp tekrar başladı. “Bu yüzden amatörlerle çalışmıyorum,” diye mırıldandı üçüncü geri sayımının ortasında.

“Anlayamadım!” Riley kırılmıştı. “Bu *amatör* orada yasadışı kumar oynandığını doğruladı ve sana bunu getirdi.” Cebinden zarfı çıkardı ve Nick’in göğsüne yapıştırdı.

“Bu nedir?”

“Dickie’nin *sessiz ortağının* limitet şirketinin adı. Rica ederim. Şimdi beyler, izin verirseniz duş alıp gerçek işime gitmeden önce birkaç saat uyuyacağım. Bu yüzden sen,” diyerek Nick’in omzunu parmağıyla dürttü. “Eve gidip yarın bana teşekkür edebilirsin.”

Riley merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

“Umarım kendinle gurur duyuyorsundur çünkü bu son vardiya,” diye arkasından seslendi Nick.

Gabe araya girerek bilgi verdi. “Öyleydi. Riley, kavgayı başlattığı için kovuldu.”

Riley her iki elini omuzlarının üstüne kaldırdı ve ortaparmaklarını gösterdi. “Rica ederim,” diye bağırdı.

30 Haziran Salı, 17.04

Nick, SUV aracının çamurluğuna yaslanıp Riley'nin kapıdan çıkmasını bekliyordu. Sullivan, Hartfield, Aster, Reynolds ve Tuffley'nin ofisleri birbirine bitişik sıralı evlere sıkıştırılmıştı. Cepheler birbiriyle uymuyordu. Kat seviyeleri hizalanmamıştı. İşten çıkan çalışanların yüz ifadelerine bakılırsa içinde bulundukları koşullar, zaman kartları, mikro yönetim ve su sebilinin başındaki sohbetlerde dönen entrikalarla insanın ruhunu emen bir kara delikti.

SHART logosu işlemeli gömleğinde hardal lekesi olan adama bakınca, Nick kendi hayatına şükretti. Erken bir spor salonu antrenmanı yaptıktan sonra şehir merkezinde agresif bir iç tasarımcıyı sinirlendiren bir avukatın yanında silahlı güvenliği sağlamıştı.

Hardal Lekeli'nin ardından kapı tekrar açıldı ve dışarı çıkan Riley görüldü. Nick'in ofis üniforması olarak adlandırdığı şeyi giyyordu. Can sıkıcı, kasvetli tonlar bedenindeki ilgi çekici bölgelerin her santimini kapatıyordu.

Riley çamur rengi hırkasını çıkardı. Kolsuz, yüksek yakalı bir bluz giyyordu. Günlük temiz hava izninin tadını çıkaran bir hapishane mahkûmu gibi güzel yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Küçük bir detaydan habersizdi: Nick onu kurtarmak için buradaydı.

Riley onu fark edip tökezledi.

Nick, hafif bir kibirle gülümsedi. Riley'nin üzerinde böyle

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

bir etki yaratmayı seviyordu. Bu, onu göreceğini bildiği zamanlarda hissettiği rahatsız edici heyecanı dengelemeye yardımcı oluyordu. Midesinde sanki güveler veya erkeksi ateş püsküren ejderhalar gibi şeyler vardı. Eğer Riley ona gülümsemiş olsaydı, muhtemelen daha da büyür ve yumuşarlardı. Ancak Riley ona soğuk soğuk bakıyordu.

“Merhaba, güzellik,” dedi Nick onun için yolcu kapısını açarak.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Riley. “Bağırıp aşırı tepki verebileceğin başka kimse kalmadı mı?”

Çemberden kurtulan başka bir *hamster* grubu daha arkasındaki binadan çıkınca, Nick şansını denemeye karar verdi. Ona uzanıp kendine çekti; hızlıca ve sertçe öptü.

Limon sarısı kısa kollu bir gömlek giymiş orta yaşlı bir adam yanlarından geçerken öpücük sesleri çıkardı.

“Selam,” dedi Nick geri çekilerek.

Bu sefer, Riley’nin sert bakışları biraz sersemlemiş gözlerden geliyordu. Lanet olsun. Nick gücünü kaybediyordu. Riley’nin dizleri titremeliydi. Ona üniversitedeki numaralarından birini yapacaktı ki Riley elini göğsüne koydu.

“Ne istiyorsun, Nick?” diye sorarak kollarından çıktı.

“Seni kahve içmeye götürmek istedim.”

“Çocuk gibi davrandığın için özür diledikten sonra, tabii ki.”

“Tabii. Sen de gereksiz riskler aldığın için özür diledikten sonra.”

“Kahve istemiyorum.”

“Ne istiyorsun peki?” diye sordu.

“Yüzünü yumruklamayı.”

“Hadi ama Thorn. Böyle davranma.”

“Üzgünüm, bir adama tepsikle vurduktan sonra, insan kan dökme arzusuyla doluyor.”

“Bunu kahve içerken konuşalım,” diye öneren Nick, cazibesini artırıp gamzelerini gösterdi.

“Olmaz.”

"Haydi. Ben ısmarlarım ve sana zamanın için de ödeme yaparım."

"Durum apaçık ortada, farkındasın değil mi? Benden bir şey istiyorsun ve derdin kahve içmek değil."

Psişik yetenekleri Riley'nin duvarlarını aşıp onu etkilemeyi gerçekten zorlaştırıyordu.

"Peki. On beş dakika içinde Jonesy'le kahve içmeye gidiyorum."

"Eski kız arkadaşın Teğmen Jones mu?" Riley en azından şimdi biraz ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Nick kaçamak bir cevap verdi. "*Kız arkadaş demezdim.*"

Riley yürümeye başladı.

"Tamam. Peki." Nick, gitmesini engellemek için önüne geçmişti. "Seni azarladığım için özür dilerim. Jonesy ve ben asla ilişki hakkında konuşmadık, bu yüzden sen onu eski kız arkadaş olarak görebilirsin ama ne ben ne de o bu şekilde bakıyoruz. Benimle gelmeni istiyorum çünkü insanlar sana başkalarına söyleyecekleri şeyleri söylüyor."

Riley dönüp Nick'i yüzüne yavaşça vurdu. Sertti. Bir tokattan bir adım aşağıydı. "Bak, işte bu kadar. Çok mu zordu?"

Nick sırttı. "O zaman bu bir evet mi?"

"Ondan ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu Riley.

Nick omuz silkti. "Weber'in soruşturmasının durumunu bilmek istiyorum."

Riley güneş gözlüğünü çantasından çıkarıp taktı. "Bize bunu söyleyeceğini düşünüyorsun demek."

"Bence nişanlımı rahatlatmaya çalışıp ona polislerin katili yakalamak için her şeyi yaptığını söyleyecek."

"Hiç sanmam." Riley güldü. "Ben polisin ne yaptığını biliyorum. Dedektif Weber, yeniden cinayet işlemeye hazır manyak bir katılmışım gibi beni takip ediyor."

"Seni mi takip ediyor?" Nick'in koruyucu içgüdüleri kabardı. "Ne zaman? Nerede?"

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Ofisine ilk gelişimde beni takip ediyordu. Yoga yapmaya gittiğimde tekrar gördüm ve bugün öğle molası verirken sosisli sandviççinin önündeydi.”

“Onun canına okuyacağım,” diye mırıldandı Nick.

“Eh. Bunun yasadışı olduğundan eminim,” dedi Riley.

Nick sinirle patladı. “Dickie’nin ölümüyle hiç alakan olmadığını biliyor.”

“Alçak sesle konuş, boşboğaz.” Riley başını çevirip iş arkadaşlarının işitme mesafesinde olup olmadığını kontrol etmek için arkasına baktı. “Benim daha önce bilgim olduğunu biliyor.”

“Sen bir psişiksin, katil değil.”

Riley fısıldayarak, “Susar mısın?” dedi.

Nick telefonunu çıkarıp ekrana dokundu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Riley.

“Jonesy’le kahveyi iptal ediyorum, böylece Weber’ın canına okuyabilirim.”

Riley inleyip ciddi ciddi tepindi. “Hayır. Yapmayacaksın. Hadi gidip şu aptal kahveyi içelim.”

“Sadece Weber’ı öldürmeyeceğimden emin olmak için böyle söylüyorsun.”

Riley iç çekti. “Eh, ikimiz birden cinayet zanlısı olamayız, değil mi?”

Nick kafenin iki blok ötesinde küçük bir park yeri buldu ve SUV aracını oraya sıkıştırdı.

“Dur. Nereye gidiyoruz?” Riley yolcu koltuğunda üzgün bir ifadeyle bakarken sordu.

“*Little Amps*,” dedi Nick.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Riley. “Gidip Dedektif Weber’ı dövebilirsin.”

“Ne? İyi kahveyle bir sorunun mu var?”

“Hayır, seni ukala. Burayı seviyorum.”

“Öyleyse sorun ne?” diye sordu Nick.

“Buraya son geldiğimde, baristaya bir uyarıda bulundum. Ölü büyük büyükannesinden,” diye homurdandı.

Nick güldü. “Bekle! Kasadaki kıza lenf benzlerini kontrol ettirmesi gerektiğini söyleyen gizemli yabancı sensin, değil mi?”

Riley iç çekti. “Sen de mi duydun?”

“Tüm şehir duydu. Tüm haberlere çıktı. Sorun ne ki? Sen ve ölü büyükanne haklıdınız,” dedi.

“Evet. Yine de oraya gidersem, ölü büyükannelerle konuşan tuhaf kadın olacağım. Bununla tek başıma uğraşmak yeterince kötüyken ölü akrabalarını aramamı isteyen bir sürü insanla uğraşmak istemiyorum,” diye şikâyet etti.

“Yani kendi *reality show* programını yapmak istemiyor musun?” diye takıldı Nick.

Riley hırladı. *Hırslanmış Riley Thorn gerçekten çok tatlı görünüyordu.*

“Sakin ol, ben hallederim.”

İki dakika sonra kafeye girdiklerinde, Riley üstünde Santiago Dedektiflik yazan beyzbol şapkasını gözlerinin üstüne kadar çekmiş ve siyah saçını şapkanın arkasından atkuyruğu şeklinde geçirmişti.

Kasanın arkasına bakınca mikroskobik bir rahatlama hissetti ve Nick karşılaşmaktan korktuğu baristanın bugün çalışmadığını tahmin etti. Çavuş Mabel Jones, dükkânın arka tarafındaki çok küçük bir masada onları bekliyordu. Pembe renkli spor taytı ve tişörtüyle enerjik, rahat görünüyordu. Üniformasını giymemişti ama sırtını köşeye dayamış halde etrafını süzen bakışlarıyla “polis” olduğunu haykırıyordu.

“Jonesy,” dedi Nick ve onu kucaklayarak selamladı.

“Hey, Nicky. Riley, seni görmek güzel.”

“Merhaba,” dedi Riley bir sandalyeye oturarak.

Nick, iki kadının arasındaki sandalyeye geçti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

"Hâlâ aklım almıyor. Nick 'Koca Alın' Santiago sonunda evleniyor. Karakolda sahte olduğuna dair bahse girenler oldu," dedi Mabel.

Nick elleriyle Riley'nin dizini tutup hafifçe sıktı. "Bu gerçek," diye ısrar etti.

Mabel, bol köpüklü süslü içeceğini havaya kaldırdı. "Senin için sevindim."

"Kahveleri alıp geliyorum," dedi Nick, Riley'ye.

"Teşekkürler. Ben..." Riley, Mabel'a bakıp gülümsedi. "Her zamankinden istiyorum."

Biriyle çıkmamasının sebeplerinden biri de buydu. Bekâr olunca hiç kimsenin kahve siparişini, ayakkabı numarasını veya doğum gününü ezberlemesine gerek kalmıyordu. Eğer Riley belirli bir şey istiyorsa ona söylemeliydi. Şimdi dersini öğrenmesi gerekecekti.

Tezgâha gidip kendine sade kahve, Riley içinse üstünde krema ve renkli şekerlemeler olan pembe bir tek boynuzlu at *frappe*'si gibi bir şey sipariş etti. Kasada, pembe saçlı baristanın tıbbi masraflarına yardım etmek için bir bağış toplama kutusu vardı. Ona on dolar bıraktı.

Kadınlar şimdi birbirine doğru eğilmişti ve sesleri alçaktı. Nick, eski bir seks partneri ve mevcut seks partneri olarak algılanan biri arasında gerçekleşebilecek konuşmayı hayal etti. Mabel kahkahalara boğulup ondan tarafa baktı.

Lanet olsun.

Siparişi geldiğinde Nick içecekleri hızla alıp masaya geri koştı. Tek boynuzlu at karışımını Riley'nin önüne bıraktı.

"Ne kadar komiksin," dedi Riley ve tatlı bir şekilde gülümseyerek içeceklerini değiştirdi. Nick'in sade kahvesinden kendinden emin tavırla bir yudum aldı. "Çavuş Jones da bana, sen polirken yaşanan birkaç hikâyeyi anlıyordu."

"Aman ne güzel," dedi Nick.

"Birini kovalarken bir köpeğe takılıp sinirlendiğini ve şüp-

heliyi çocuk havuzunda yakaladığını anlatıyordum,” dedi Jones keyifle. “Havuz patladı ve su *her yere* yayıldı!”

“Benden bahsettiğimiz yeter,” dedi Nick. “Jonesy, Riley’ye soruşturma hakkında ne olup bittiğini söyle de geceleri tekrar rahat uyumaya başlasın.”

“Çok bilgim yok,” dedi Mabel mesafeli ama anlayışlı bir tavırla. Nick bir zamanlar polis olsa da bu ona açık bir iletişim hattı kazandırmıyordu. “Şunu söyleyebilirim ki katilin geri dönebileceği endişesi yaratacak bir durum söz konusu değil. Dickie hedef alınan kişiydi gibi görünüyor.”

“Sebebine dair bir şey var mı?” dedi Nick ısrarla. Riley’nin sırtını okşadı. Riley’nin ona doğru eğilmesi rol yaptığı için miydi yoksa doğal bir içgüdü müydü bilmiyordu ama hoşuna gitmişti.

“Dedektif Weber pek açıklayıcı olmadı.” Riley ekledi.

“Onu suçlayamam.” Jones Nick’e anlamlı bir bakış attı.

“Bu yüzden mi nişanlıma bir şüpheli gibi davranıyor?” diye karşılık verdi. Ne yaptığını fark etmeden tek boynuzlu at çöpünden bir yudum aldı.

Şeker patlayarak dilinin üstüne yayıldı. *Anında Diyabet diye bir şey var mıydı?*

“Nicky, biliyorsun ki bu konuda yorum yapamam,” dedi Jones.

“Eğer Dedektif Dangalak bütün zamanını Riley’yi takip ederek geçiriyorsa o zaman gerçek katili aramıyor demektir.”

Riley elini onun dizine koyunca fark etti ki bacağını sallıyordu.

“Sanırım Nick’in demek istediği...” Riley, ona anlamlı bir bakış atarak devam etti. “Benim bu olayla ilgim olmadığı. Dedektif Weber sadece benim peşimdeyse gerçek suçlu dışarıda belki başka amcaları da öldürüyor olabilir.”

Nick, Jones’un yumuşamaya başladığını görebiliyordu.

“Bak, Dedektif Weber sadece yasal görevini yapıyor. Açıkçası, cinayet bölümü yoğun bir şekilde çalışıyor. Bölümün amcanın öldürülmesiyle ilgilenmediğini söylemiyorum tabii,” dedi Mabel. “Ama şu sıralar ağır bir iş yükümüz var.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Riley başını salladı ama konuşmadı.

Jones dudaklarını büzdü. “Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa başka ipuçlarını takip ediyoruz.”

“Yasadışı kumar türünden mi?” Nick, tüm çekiciliğiyle soruyordu.

“İşi aldığını duymuştum. Bu konuyu bir yarışmaya dönüştürmeyeceksin, değil mi Santiago?” dedi yorgun bir şekilde.

“Eğer davayı ilk ben çözersem, o zaman gerçekten bir yarışma olmaz, değil mi?”

“Peki, yüzük nerede?” diye sordu Jones konuyu değiştirerek. “Çavuş Fillmore yalan söylediğin için yüzüğünüzün olmadığını söylüyor ve adli tıp ofisindeki Hooten, cimri bir piç kurusu olduğun için yüzük almadığını söylüyor.”

Nick’in ikinci diyabet denemesinin ortasında, krema masanın üzerine sıçradı.

Riley ona bir peçete uzattı. “Yüzüğümü küçültüyorlar. Nick, yüzük numaramı bilmiyordu ve aldığı yüzüğün halkası bir defans oyuncusuna uyacak ebattaydı,” dedi.

Jones anlayışla onayladı. “Tam da Nicky’nin yapacağı bir şey.”

“Peki, neden ona ‘Koca Alın’ diyorsunuz?” Riley sordu.

“Tamam. Artık birbirinizi tanımak yok,” dedi Nick kızarak. “Konuşmanızı yasaklıyorum.”

Kadınlar hâlâ gülerken yeni bir ses, “Bu kadar samimi olmanız ne hoş,” dedi.

Dedektif Dangkalak bir sandalye çekerken Jones’un gözleri büyüdü.

Lanet olsun.

“Ne yapıyorsun, Web? Yine nişanlımı mı takip ediyorsun?” Nick sordu.

“Belki,” dedi Weber aptal ceketini düzelterek.

“Eğer tek şüphelin Riley’sse, dostum çok geridesin demektir.” Nick eski ortağıyla alay ediyordu.

“Ben senin dostun değilim, *arkadaşım*,” diye tersledi Weber. “Ayrıca soruşturmam da seni ilgilendirmez.”

“Rol kestiğin kadar iyi bir polis olsaydın, onun suçsuz olduğunu bilirdin,” dedi Nick öfkeyle. “Galiba ben teşkilattan ayrıldıktan sonra geriye ne yakışıklı ne de akıllı bir adam kalmış.”

Bu lafın üzerine Weber’ın gözlerinin kısılmasına bakarak, *tam isabet*, diye düşündü Nick keyifle.

“Sana bir kez daha hatırlatayım, bu soruşturmada yoluma çıkarsan, birkaç suçlamayı önüne koymaktan çekinmem.”

“Yoluna çıkan ben değilim, Dedektif Aptal. Senden çok ilerdeyim.”

“Dikkatli ol, Santiago. Çok dikkatli ol,” diye uyanan Weber’ın ses tonu çelik gibiydi.

“Hey, Beth kim?” Riley aniden seslendi, burnu seğiriyordu.

“Ah, lanet olsun.” Jones fısıldadı. Hem Nick hem de Weber donup kaldı. Riley’ye doğru döndüler. Yeni uyanmış gibi gözlerini hızlıca kırıştırıyorlardı. Nick bu sahte ilişkiye yeni başlamıştı ama yine de bu hareketi tanıyordu. Başka dünyadan bir mesaj alıyordu. İçi buz kesti.

“Saat kaç olmuş.” Jones bileğine sanki görünmez bir saat varmış gibi baktı. “Ben çok uzaklara gitmeliyim.”

“Bu konuyu sonra tartışacağız, Çavuş.” Weber, Jones’a güvence verdi.

“Ah, tahmin ederim,” dedi Jones ve kapıya doğru hızla uzaklaştı.

“Bak, o yarım yamalak soruşturman hakkında dedikodu yapmıyordu,” dedi Nick. “Jonesy iyi bir polis.”

“Sen iyi bir polis olmanın anlamını nereden bileceksin?” Weber küçümseyerek sordu.

Nick adamın yüzüne önce *unicorn* içeceğini atmak ve ardından güzel bir sağ kroşe eklemek istedi.

“Riley’yi sanki suçluymuş gibi takip etmenin tamamen zaman kaybı olduğunu biliyorum. Frick’in, barından yan gelir elde

ettiğini biliyorum. Üstelik çok cici insanlarla takılmadığını da biliyorum.”

“Öyle mi? Tıpkı Şişko Tony gibi. Frick’in de kan çanağı gözlerine kadar borca battığını biliyor muydun?” Weber karşı saldırıda bulundu.

“Saçmalama. Şişko Tony ona borcu olanları öldürmez,” diye alay etti Nick. “Yeteneğini kaybediyorsun derdim ama hiç yetenekli değildin zaten.”

“Siktir git, ezik.”

“Gitmemi sağlasana, lağım faresi.”

Nick burun buruna olduklarını fark etmedi, ta ki Riley aralarına girene kadar. “Lütfen, ikiniz de yetişkin olduğunuzu hatırlamaya çalışır mısınız? İzleyiciler var. Herkes bize bakıyor,” dedi.

Kafe o kadar sessizdi ki hoparlörlerden gelen folk tarzı gitar müziği tınısını duyabiliyorlardı. Tüm gözler onların üzerindeydi.

Nick, sahte bir özür sundu. “Teşekkür ederim, bayanlar ve baylar. Eğer doğaçlama tiyatro ekibimizden daha fazlasını görmek isterseniz, her salı öğleden sonra Harrisburg Tiyatrosu’na gelin.”

Kafede, şaşkın ve tek tük bir alkış sesi duyuldu.

Weber eğlenmemişti. “Yolumdan çekil, Nick. Ayrıca, Bayan Thorn?” Dikkatini Riley’ye çevirdi. “Eğer tek bir yanlış adım dahi atarsanız sizi içeri alırım ve güzel, uzun bir sohbet ederiz.”

Riley kusacakmış gibi görünüyordu.

“Mesajını verdin, göt herif. Görgü tanımını taciz ettin. Siktir git işine.” Nick ayakta kaldı ve dedektifin çıkmasını izledi. Kapıdan çıktığında geri çekilip pembe ve yeşil şekerden uzun bir yudum aldı. “Bu adamdan gerçekten nefret ediyorum.”

“Şişko Tony kim? Beth kim?”

Nick masada parmaklarıyla tempo tutarak Riley’nin başının üzerindeki bir yere bakıyordu. “Şişko Tony, kumarhanenin sahibi. Büyük bir bahisçi olarak geçmiş var. Dickie’den çok daha büyük bir balık. Ara sıra birini dövmesiyle bilinir ama aslen bir

işadamıdır. Bir borç yüzünden öldürmez. Dickie'yi donuna kadar soymanın bir yolunu bulurdu.”

Riley ikinci soruyu cevaplamasını bekliyordu. Ancak bu, bir medyumun bile ondan çekip alamayacağı bir konuydu.

“Hadi, buradan çıkalım,” dedi Nick. Birden burası dışında herhangi bir yerde olmak için acele ediyordu. Takip edeceği yeni bir ipucu vardı. Neyin açığa çıkacağını görmenin zamanı gelmişti.

Riley ayağa kalkıp çantasını topladı. Nick, *frappe* mi her haltsa onu yanına almaya karar verdi.

Dışarı çıktıklarında, kafedekilerin çoğu onları izliyordu. “Hah. Şimdi fark ettim. Artık sen de buraya gelemezsin,” dedi Riley sırtarak.

32

1 Temmuz Çarşamba, 23.45

Riley bilgisayarda yoga stüdyosunun sosyal medya görevlerini tamamlarken konağın ön salonu sessizdi. *SHART*'ta dokuz acı verici saat boyunca çalışmış, ardından Gabe'le bir meditasyon yapmıştı. O sırada kazara, Gabe'in kendisine duyduğu sınırsız hayranlığını ve Lily'nin erkeklerin kalçasına olan takıntısını bir radyodan dinler gibi duymuştu.

O anı hatırlayınca bir ürperme hissederek elindeki işe odaklanmaya çalıştı. İki gönderiyi daha planladı, ardından takipçileri ve etkileşim tablosunu güncelledi.

Kız kardeşinin sosyal medya kitlesi hızla büyüyordu. Her hafta düzenlediği ücretsiz canlı dersler büyük bir izleyici kitlesi çekiyor, daha fazla takipçi ve paylaşım alıyordu. Instagram hesabı, güzel fotoğraflar ve insanlara moral veren yoga sözleriyle özenle düzenlenmiş bir koleksiyondur.

Wander'ın yıldızı yükseliyordu. Ancak Riley'ninki solgundu ve zorlukla görünüyordu.

Kız kardeşiyle gurur duyuyordu. Göz önünde olma isteğini anladığından değildi tabii. Lise kariyerleri sırasında Wander, "*Annie Get Your Gun*" temsilinde oynamıştı. Riley sahne ekibine katkıda bulunmaktan memnun olup sahnenin arka tarafında saklanmış, ancak ışıklar söndükten sonra sahneyi yeniden düzenlemişti.

Wander amigo kızların lideri ve Balo Kraliçesi'ydi. Riley ise

voleybol takımının yedek oyuncusuydu ve balo yerine, pamuklu pazenler giyen asi arkadaşlarıyla *Denny's*'e gitmişti.

Bu düzen yetişkinliğe kadar devam etmişti. Şimdilerde Wander istikrarlı bir büyüme yaşayarak hedeflerine doğru ilerlerken diğer Thorn kardeşi kendini bazen göldeki su gibi durgun hissediyordu.

Ancak Riley, kendi hayatını karşılaştığında biraz sakın gibi gösterse de Wander'ın ününden gurur duyuyordu. Boş odaya bakarak tamam, diye düşündü. Belki de hayatı sakın değildi, daha çok mezar gibiydi.

Gıcırdayan bir zemin tahtası ve koridordaki sessiz bir osuruk, mezarını mahvetti.

“Bayan Penny?”

Komşusu başını suçluluk dolu bir tavırla köşeden çıkardı. “Ah, merhaba, tatlım,” dedi. Zararsız gibi görünmeye çalıştığında kullandığı sahte büyükanne sesiydi. Baştan aşağı siyah giyinmiş, saçını kapatan örgü bir bere takmıştı. Hatta bastonu bile siyah bantla sarılıydı.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Riley. Durumdan şüphelenmek için psişik olmasına gerek yoktu.

“Sadece küçük bir işim var,” dedi kadın.

“Hı hı. Araba kullanmıyorsun, değil mi?” Bayan Penny'nin ehliyeti iki yıl önce bir şehir otobüsüyle yarışmasının ardından talihsiz bir şekilde ve tamamen askıya alınmıştı.

Bayan Penny araba anahtarlarını sırtının arkasına sakladı. “Kim, ben mi? Hayır, aslında senden beni götürmeni istemek için buraya iniyordum.”

Yalan!

Riley, şömine rafında gürültülü bir şekilde tik tak eden iğrenç, yaldızlı saate göz attı. “Bu işin yarına kadar bekleyemeyeceğinden emin misin?” diye sordu.

“Eminim. Hızlı bir iş,” diye söz verdi komşusu.

Lily'nin düşüncelerini kazara okumasından sonra hâlâ trav-

ması taze olan Riley, hızlı bir iş dediği şeyin seks olmaması için dua etti.

Yeğenlerinin doğum gününde hediye ettiği, pembe flamin-golu pijama şortunu ve eski bir Hinnes Ward Pittsburg Steelers formasını işaret eden Riley, "Böyle gidebilir miyim?" diye sordu.

"Arabadan bile çıkman gerekmeyecek," diyerek söz verdi Bayan Penny.

"Anahtarlarımı alayım."

Beş dakika sonra Bayan Penny, Riley'yi şehrin merkezine doğru yönlendiriyordu. Başkent kompleksi, Dört Temmuz'un beklentisiyle kırmızı, beyaz ve mavi renklerle aydınlatılmıştı. Riley'nin koşmayacağı bir *beş kilometre* koşusu yapılacaktı ama belki havai fişekleri izleyebilirdi.

Belki ailesini ikna edebilirdi? Ya da belki Nick, Walnut Street Köprüsü'ndeki öpücüğünü yeniden canlandırmak isterdi?

Daha muhtemel olanı, o zamana kadar Nick cinayeti çözer ve hayatından kaybolurdu.

Ya da psişik olmak bir suç sayılacağı için Riley hapiste olurdu. Bir sürü belirsizlik vardı.

Riley talimatlara uydu ve Bayan Penny, State Caddesi'ne dönmesini istediğinde şüpheleri arttı. Başkent binasının zarif cazibesi dikiz aynasında solup kaybolmaya başladı. Burada evler daha bakımsız, kiliseler daha eski görünüyordu. Sokak lambaları köşelerde düzensiz ışık halkaları yayıyordu.

Bayan Penny, On Yedinci Cadde'den sola dönmesini isteyince, "Bu ne tür bir iş?" diye sordu Riley.

"Senin o seksi erkek arkadaşın nerede? Son zamanlarda onu görmedim," diyerek karşılık verdi Bayan Penny. "Kavga mı ettiniz? Yatakta kötü mü?"

İkisi de sorulan sorulara cevap vermek istemiyordu.

"Şurada durabilirsin," dedi kadın açık bir park yerini göstererek.

Riley kaldırımın yanına, çamurluğu olmayan bir Ford Tau-

rus'un arkasına park etti. Yanlarındaki evin yeni bir boya badana-ya ihtiyacı vardı ama ön verandadaki saksılara çiçekler ekilmişti, dış ışıklar çalışıyordu ve kapının önüne "hoş geldiniz" yazan bir paspas bile yerleştirilmişti.

Küçük yuva hissi veren dokunuşlar Riley'ye kendini biraz daha iyi hissettirdi... Ta ki Bayan Penny ağzını tekrar açana kadar.

"Şimdi, motor çalışır vaziyette burada bekle ve ben de hemen geri döneceğim."

"Dur. Dur. Dur. Bekle bir dakika. Motoru çalışır vaziyette mi tutmamı istiyorsun?"

"Çok çabuk dönerim," diye açıkladı Bayan Penny. Siyah beresini yüzüne çekti ve göz deliklerinden Riley'ye baktı.

"Ah, lanet olsun."

Tabii Bayan Penny çoktan gitmişti, cipten çıkıp bastonuyla gecenin içinde kaybolmuştu.

"Lanet. Lanet. Lanet," diye mırıldandı Riley emniyet kemeriyle uğraşırken. "Seksen yaşındaki komşum Harrisburg'un ortasında kayak maskesi taktı."

Arabadan atladı.

"Bayan Penny!" diye hırlayarak kısa boylu tombul figürün peşinden koştu.

Gölgede kalan diğer figürler bloğun sonundaki karanlık kal-dırım üzerinde netleşerek komşusunun etrafında toplanıyorlardı.

"Aman Tanrım. Öldürülecek. Dedektif Weber iki cinayetle de ilgim olmadığına asla inanmaz," diye mırıldandı. Şimdi tam hız-da koşuyordu. Karanlık, gölgeli kalabalığın ortasına girdi. "Geride dur!" diyerek Bayan Penny'yi arkasına çekti.

"Hey, Stabby McGee. Bu ucube kim?" Burnundan konuşuyordu ve sesi bir ergene ait gibiydi. Uzun, sıska bir tipti ve Riley'nin sadece tamamen siyah bir tulum olduğunu tahmin edebildiği bir şey giymişti. Elsa maskesi takıyordu.

Bayan Penny kayak maskesinin deliklerinde gözlerini devirdi. "Bu benim kaçış sürücüm."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Stabby McGee mi? Kaçış sürücüsü mü? Bu gece nasıl bir tuhaflığın içine düşmüştü?

“Ee, Stabby? Biraz konuşabilir miyiz?” Riley, Bayan Penny’nin kolunu çekti.

“Bir dakika verin, çocuklar,” dedi Bayan Penny.

Riley, Bayan Penny’yi karanlık ordusundan uzaklaştırdı. “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu.

“Sakin ol.” Sonuçlar hakkında yeterince endişeli olmayan birinin yapacağı gibi kelimeyi uzatarak söylemişti.

“Yasadışı bir şey mi yapıyorsun?” diye tısladı Riley.

“Bak, çocuk. Bu sadece kısa bir iş. Önemli bir mesele değil.”

“Bir iş mi? Önemli bir mesele değil mi? Bir müzik grubunda mısın?”

“Hah! Evet. Bir gruptayım. Şimdi canım, sen endişelenme. Sıkı dur yeter. Motoru çalıştır. Biraz *Tetris* oyna.” Bayan Penny, Riley’nin koluna vurdu ve sonra maskeli ekibinin ortasına geri döndü. “Herkes planı anladı mı?” diye sordu.

Başlar sallandı. Bir dizi onay, birçok ses ve aksanla yankılandı.

Riley karanlık kaldırımı müzik aletleri için telaşla taradı ama hiçbir şey bulamadı.

“Hadi bu şovu başlatalım,” dedi Bayan Penny, yani Stabby.

Sakalı *Zorro* maskesinin altından çıkan adam, köpek tasma gibi görünen bir şeyin iki ucunu birleştirdi.

“Belki hepimiz eve gitmeliyiz,” diye konuşmaya başladı Riley. Ancak karşısındaki bir düzine kadar ninja ona aldırış etmedi ve iki ev arasındaki ince yürüyüş yolundan aşağı doğru sıralandılar.

Lütfen bir müzik grubu olun, diye Riley içinden tekrarladı. Bu korkularını yatıştırmayınca, aracı ve Bayan Penny’nin ortadan kaybolduğu yürüyüş yolunun başlangıcı arasında gidip gelirken sesli bir şekilde mırıldanmaya başladı.

Köşedeki ev bir zamanlar güzel olan iki katlı, tuğla bir evdi.

Şimdi camları üzerine çivilenmiş ahşap levhalar ve dar ön verandasından dökülen çöplerle doluydu. Kapı, çelik burunlu bir robot tarafından ısrarla çalınmış gibi ezilmişti. Geriye kalan tek ev numarası ters duran bir yedişti.

Mahallenin geri kalanı kötü değildi. Biraz yıkık dökük, biraz bakımsızdı ama insanların yaşadığı bir yer gibiydi. Sadece köşedeki kapanmış ev, istilacı bir hastalık gibi görünüyordu.

Riley kaldırımı aşındırırken düşündü. Bayan Penny'yi takip etmeliydi. Eve gitmeliydi. Koridordaki osuruk sesini duymamış gibi yapmalıydı.

İşi -yani faturalarını gerçekten ödeyen şey- sadece birkaç saat içinde başlayacaktı ve yine iyi bir gece uykusu alamayacak kadar uzun süre dışarıda kalıyordu. Sürekli yorgun olmaktan gerçekten bıkmıştı.

Arka taraftan gelen bir sesi duydu. Cam kırılması. Ardından... Havlama?

Çok fazla havlama.

Sokak boyunca kapıların ışıkları yanmaya başladı.

"Of, hadi ama," diye mırıldandı Riley. Ürkütücü atmosferli -yine de *Scooby Doo*'daki komik kötü adam malikânesi havası vermeyen- eve son kez bakıp kaldırımında hızlı adımlarla ilerledi.

Bağırışlar başladığında karanlıkta enkazın içinden ilerliyordu. Bunu insan beyninin algılayamayacağı türden bir karmaşa takip etti. Bitişik evin pencerelerinden akan loş ışıktan, ona doğru sallanarak açılan tahta kapıyı zar zor seçebildi.

Büyük ve siyah bir şey dışarı sıçradı.

Riley "Ah!" diye çığlık attı.

Şekil yanından son hızda koştu. Riley'ye göre bir ayı olmak için çok kısa ve hızlıydı. Ayrıca onun yüzünü yemek için duraklamamıştı. Kurt adam mıydı? Ama dolunay yoktu ve bildiği kadarıyla kurt adamlar aslında gerçek değildi. Gabe soruyu resmi olarak yanıtlamamıştı gerçi.

Cesaretini toplayıp kapıya doğru uzandı. İki tane daha iri göl-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

ge fırlayıp kapıdan geçti. Ahşap kapı göğsüne çarpıp onu tuğla duvara sıkıştırdı.

Nefesi akciğerlerinden çıkarken sönen bir akordeon sesi çıkardı. Karanlık şekillerden biri durup onun çıplak dizini yaladı. Sonra da mutlu mutlu havlayıp sokağa fırladı.

Köpekler mi?

Arka bahçede aydınlatmalar yandı ve Riley kenara atlayarak köpeklerin özgürlüğe doğru yarıştığı bir geçit töreninden son anda kurtuldu. Uzun olanlar. Şişman olanlar. Tüylü olanlar. Hepsi havlayıp ulurken neşe içinde koşuyorlardı.

Kötü adamın evinden ve sokaktan gelen bağırışlar vardı.

Riley bekledi, ikinci bir köpek dalgası gelmediğinden emin olduktan sonra kapının etrafından dolaştı. Daha uzun süre beklemeliydi.

Annesinin çay yaprağı falı için kullandığı tabakaların büyüklüğündeki dev patiler göğsüne çarptı. Zaten dengesizdi ve parmak arası terlikleriyle ezilmiş bir bira kutusuna basıp kayınca daha da dengesiz hale geldi.

Sert bir şekilde düşüp kıcının üstüne iniş yaptığında tüy füzesi, milyon tonluk ağırlığıyla üstüne düştü.

“Ah! Başkalarının düşüşlerini yumuşatmayı bırakmalıyım,” diye hırıldadı. Köpek -Tanrım, lütfen bir köpek olsun- uzun diliyle yüzünü yaladı.

Uzakta sirenlerin sesini duydu.

“5-0 geliyor!” Bayan Penny kapıdan fırladı ve kapı, yere düşen Riley’nin üstünden geri sekti.

“Ah!”

“Oyalanmayı bırak da ayağa kalk,” diye bağırان Bayan Penny, çöpleri itip yol açmak için bastonunu kullanıyordu.

Başında lamba olan biri Riley’yi ayağa kaldırdı. Dev köpek de yanında rahatça uzanıyordu.

Riley yürüyüş yolunun başlangıcına doğru topallayarak ilerledi. Evlerin birinden bir uluma geliyordu ama insan sesine benziyordu.

“Bu ses ne?” diye sordu.

“Bu Halk Adaleti’nin sesi,” diye açıkladı ön verandasının korkuluklarına yaslanmış, ipek iç çamaşırı şort ve atlet giyen bir komşu. “Wooooo!” Birasını havaya kaldırdı.

“Wooooo!” Sokakta toplanan pijamalı komşular da tekrarladi.

“Kimse bir şey görmedi.” Bayan Penny çevresindekilere bağırdı.

Büyüyen kalabalık onları alkışlamaya başladı.

Riley artık sokak ışığının altında oldukları için daha iyi görebiliyordu. Yanındaki köpek, uzun bacaklı ve uzun gövdeli bir aslan gibi görünüyordu. Kısa, kızıl tüyleri vardı ve başı neredeyse bir yıkım güllesi büyüklüğündeydi. Sallanan bazı uzuvlarına göre, bir erkek olduğu kesindi.

“Neden alkışlıyorlar?” diye sorarken devasa aslan köpeği için bir tür tasma yapması gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

“Çünkü biz lanet olası kahramanlarız,” dedi yanındaki androjen ninja.

“Evet, göt herifin birinin köpek dövüşü şebekesine çevirmeye çalıştığı dandik yavru köpek çiftliğini dağıttık!” dedi tulum giyen ve burnundan konuşan ergen.

“Şimdi gitmeliyiz,” dedi daha uzun gölge, titrek bir kilise korosu baritonunda.

“Herkes dağılsın!” Bayan Penny, yaya geçidine doğru yol alarak emretti.

Sirenler hızla yaklaşıyordu ve birkaç blok öteden gelen ışık parıltılarını görebiliyordu.

“Bekle!” diye bağırırken kaçış araçlarının ters yönünde koşan komşusunun ardından parmak arası terlikleriyle koşturuyordu.

Belli ki dağılmaktan anladıkları, şüphe çekecek şekilde bir araya toplanmaktı. Yasadışı Kanun infazcıları, etraflarına köpek kakasına konan sinekler gibi toplandı ve hep birlikte sokağın karşısına topallayarak koşular.

Üstünde büyük bir Trans Sibirya Orkestrası olan bir kadın,

“Arka bahçemizden geçerek ara sokağa inebilirsiniz,” dedi evinin ön basamağından el sallayarak.

“Biz onları oyalarız,” diye söz verdi başka bir komşu.

“Teşekkürler,” diyen Bayan Penny, ninjalardan birini çit kapısından itti. “Sokağın aşağısındaki cipin plakasını araştırmalarına izin vermeyin!”

Riley ve dört ayaklı arkadaşı, Bayan Penny’nin diğer dört ninjasıyla ara sokakta buluştu. “Yanlış yönde gidiyoruz,” dedi Riley nefes nefese. Neden sorumluluğunu aldığı seksen yaşındaki komşusundan ve Fransız öpücüğü veren köpekten daha zor nefes alıyordu? Gabe’in kişisel antrenman teklifini gerçekten ciddiye alması gerekiyordu. “Cipim orada.”

“Cipin en az dört polis arabası tarafından engellenmiş durumda,” dedi Bayan Penny başka bir bahçeye atlayarak. Diğer ninjalar da aynısını yaptı.

Köpek Riley’ye, o da köpeğe baktı. Sonunda Riley omuz silkti.

İkisi de bahçeye atladı. Arka verandanın ışığı yandığında Bayan Penny’yle birlikte yıkık dökük garajın arkasında eğildiler.

Başlarını eğip bir bahçeden diğerine sızdılar.

Bayan Penny kolunu sallayarak işaret etti. “Araba camlarını kırmadan önce bir blok daha gidelim.”

“Kimse araba camlarını kırmayacak,” diye tısladı Riley.

Bahçeler ve arka sokaklarda ilerlerken infazcılar gölgelerde kaybolmaya başladılar.

“Arabanın içinde kal ve motoru çalışır durumda tut. Talimatları takip etmek ne kadar zor olabilir?” Komşusu, altın çanak çalısına göz gezdirerek homurdandı.

Riley, “Başının belada olduğunu sandım,” diyerek kendini savundu. Arka sokakta bırakılan bir kanepenin arkasına çömelmişti. Kendini suçlu hissetmeyecekti. Polisler tarafından kovalanan o değildi... Yani, aslında öyleydi.

“Evet, işte şimdi başım belada, seni çokbilmiş,” diye yanıtladı Bayan Penny.

“Evet,” dedi Genç Ninja Elsa, başını ölmek üzere olan mazi çalisının içinden çıkararak.

Riley küçük bir çığlık attı ancak ağzını kapatan küçük bir el tarafından susturuldu.

“Sessiz ol,” dedi Bayan Penny. Riley’nin arkasındaki figüre işaret edince el geri çekildi. “Şimdi, tutuklanmadan eve nasıl geri döneceğiz?”

33

2 Temmuz Perşembe, 00.42

“Senin için yaptıklarına bak, Thorn.”

Nick pijama altı, tişört ve çıplak ayaklarla -çünkü yanlışlıkla yerden iki sol spor ayakkabısı kapmıştı- SUV aracını Harvey Taylor Köprüsü’ne doğru sürüp Batı Kıyısı’na doğru ilerledi.

Riley yolcu koltuğunda, sanki yataktan zorla çıkarılmış ve gecenin içine sürüklenmiş gibi görünüyordu.

Flamingo desenli şortu oldukça sevimliydi. Ancak eski morlukları yeni sıyrıklarla kaplıydı. Hines Ward formasının göğüs bölgesinde iki çamurlu pati izi vardı ve bir terliği eksikti.

Arka koltuğundaysa üç özenti ninja sıkışık bir şekilde oturuyordu ve Nick sadece birini tanıyordu. Kayak maskesine rağmen devasa gözlükleri ve mor saç ucu, onun Riley’nin komşusu Bayan Penny olduğunu ele veriyordu. Diğer ikisi hâlâ maskeliydi. Kısa, ufak tefek olan bir tanesi *Richard Nixon* maskesi takıyordu. Tulum giymiş uzun adamsa *Frozen*’daki Elsa’nın maskesini takmıştı. Bir de bagajda sol *Nike*’larından birine salya akıtan aslan büyüklüğündeki köpek vardı.

Hayat bazen tuhaftı ama telefon çaldığında cevap verdiği için oldukça mutluydu.

“Pekâlâ,” dedi. “Neden *Kung Fu* filmi figüranlarına *Uber* hizmeti verdiğimi açıklayacak biri var mı?”

Arka koltuktaki üç yolcu birbirlerine baktılar, komik bir sessizlik oluştu.

“Neden hayat sigortası sattığını iddia ettiğin halde, özel dedektif lisansın olduğunu açıklayacak biri var mı?” dedi Bayan Penny burnunu çekerek.

Sessiz ninja kıkırdadı.

“Hayat sigortası sattığımı mı söyledin?” diye sordu Nick, Riley’ye.

Riley omuz silkti. “Beni köşeye sıkıştırdılar. Ne söyleyeceğimi bilemedim.”

Aracın gösterge panelindeki polis telsizi çınladı. “Bodrumdaki köpek kafesine kilitlenmiş bir şahıs bulundu,” diye bildirdi monoton bir ses.

Riley koltuğunda döndü. “Bir *insanı* köpek kafesine mi koydunuz?” Cümlesinin sonunda sesi yükselince, zayıf ninjanın arkasındaki köpek devasa başını kaldırıp ağzından sarkan spor ayakkabıyla ona baktı.

“O kadar dertlenme,” dedi Bayan Penny alaycı bir sesle.

“Evet, o adam tam bir kurşun süngeri,” dedi tulum giyen zayıf ninja cıyaklar gibi bir sesle.

“Onu vurdunuz mu?” Riley çığlık attı.

“Hayır.” Bayan Penny homurdandı.

“Çeviri lütfen?” Nick duygusuz bir ifadeyle sordu.

“Bu adam, polislerin ilgisini çekmeyen beceriksiz bir suçlu,” diye açıkladı Bayan Penny. “Kız arkadaşının yanına taşınmış. O da büyükannesiyile yaşıyormuş. Torununun erkekler konusunda berbat bir zevki varmış. Yani adam tam bir nimet. Çalıntı reçeteli ilaçları arka kapıdan satmaya başlamış, komşularla kavga çıkarmış. Bir türlü gitmemiş. Diğer beceriksiz suçluları da eve eğlenmeye çağırıyormuş. Kız arkadaşı ve büyükanne evden taşınmış. Adam yasadışı bir şekilde oraya yerleşip evi mahvetmiş, mahalleye dehşet saçmaya ve köpek yetiştirme işine girmeye karar vermiş.”

“Evet, Craigslist’ten ‘iyi bir eve ücretsiz sahiplendirilecek’ köpeklerin hepsini toplayıp bodruma kilitlemiş,” diye ekledi İnce Sesli Ninja.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Aptal piç kurusu,” dedi Bayan Penny kısa ve öz bir şekilde. Nick de aynı fikirdeydi.

Sessiz Ninja da başını salladı.

“Köpeklerin yarısının zaten kısırlaştırılmış olduğu ortaya çıkınca, köpek dövüşü düzenlemeye karar vermiş,” dedi İnce Sesli öfkeyle cıyaklayarak.

“Köpek dövüşü mü?” Riley iğrenmişti.

Arkadaki canavar, dikiz aynasından Nick’e baktı.

Gaz bombası niteliğindeki keskin bir koku, burnunu tırmaladı.

“Tanrı aşkına. Bu ne kokusu?” diye sordu. Boğazı yanıyordu.

Burun kılları yanmış gibi hissettiriyordu.

Ninjalara zaten maskeli burunlarını kapatmıştı.

“Biri bir kokarca mı sıçtı?” diye sordu Bayan Penny.

Nick pencereyi açıp başını dışarı çıkardı ve gözleri yanmayı bırakana kadar taze gece havasını soludu.

“Kaka yok. Sadece köpek osuruğu,” dedi İnce Sesli neşeyle.

“Yeni yılın ilk günü domuz eti ve lahana turşusu yiyen Burt amcam gibi kokuyor,” diye yakındı Nick.

Riley tişörtünü gözlerinin üzerine kadar çekmişti. Artık araçtaki tüm pencereler açıktı ve koku dağılmaya başlıyordu.

“Yani, adaleti kendi başınıza mı sağlamaya karar verdiniz?”

Riley, tişörtünün içinden sordu. Nick, sesindeki iyi kız dehşetini duyabiliyordu.

“Birileri bir şey yapmalıydı,” diye cıyakladı İnce Sesli.

“Ama o kişi sen olmak zorunda değildin,” dedi Riley, Bayan Penny’yi işaret ederek. “Niye sadece polisi aramadınız?”

Bayan Penny, gözlüklerinin ve kayak maskesinin arkasında gözlerini devirdi. “Sence denemedik mi? Büyükanne ve kız arkadaşları aradı. Polisler aile içi bir anlaşmazlık olduğunu ve avukat tutmaları gerektiğini söyledi. Komşular gürültü şikâyetleri ve suç faaliyeti raporlarıyla aradı. Polisler bunu inceleyeceklerini söyledi ama hiçbir şey yapmadılar.”

“Onlara inceleme yapma şansı verdiniz mi?” dedi Riley, tişörtünü yüzünden çekerken.

“Onlara kışlarını kımıldatıp etrafı kurcalamaları için iki hafta verdik. Hiçbir şey. Hiç. Sıfır,” diye yanıtladı Bayan Penny. “Alma ne yapmalıydı? Bu adamın evini baştan aşağı yok etmesine izin mi vermeliydi? Komşuları ne yapmalıydı, metamfetamin satmasına izin mi vermeliydi? Polisler hiçbir şey yapmayacaktı.”

“Bu yüzden devreye girdik,” dedi İnce Sesli gururla.

Bayan Penny onu başıyla onayladı. “Aynen. Operasyon yaparak mı başladık sanıyorsun?” dedi Riley’ye. “Hayır! Polislere bilgi veriyorduk.”

“Onlarsa hiçbir şey yapmıyordu,” dedi İnce Sesli araya girip. Sessiz ninja coşkuyla başını salladı.

“Belki başka davaları araştırıyorlardır,” dedi Riley zayıf bir sesle.

Nick onun bozuk bir sisteme olan inancını tuhaf bir şekilde sevimli buldu.

“Eh, *Meiser* Mücevher soygununu araştırmadıkları kesin. İki zimba kafalı Baltimorelu, York’tan çaldıkları bir araçla geldiler. Polisler isimleri, fotoğrafları ve son bilinen adresleri gönderdik. Ne yaptılar peki?”

“Hiçbir şey,” dedi İnce Sesli alaycı bir şekilde.

“Ya Briggs Street’teki yangın? Kundaklamaydı. Bir çete yaptı. Olayı anlatan iki tanığımız vardı. Peki, ne oldu?”

Richard Nixon, eldivenli işaretparmağı ve başparmağını birleştirip yuvarlak yaparak kaldırdı.

“Aynen,” dedi Bayan Penny. “Büyük, şişko bir sıfır. Çocuk hâlâ etrafta dolaşıyor, aptal gibi duman tüttürüyor ve dükkân sahiplerini taciz edip koruma parası vermelerini istiyor. Bir de mezarlığın orada birine arabayla çarpıp kaçan var ki şimdi ağzını açtırmayın.”

İnce Sesli, yaşlı liderini mükemmel bir şekilde taklit ederek sırıttı. “Evet, ağzını açtırmayın.”

Ama açmıştı bile.

“O tipi polisler gümüş bir tepside verdik ama hâlâ inceleme

için kışlarını kaldıramadılar. Kahretsin, onlara karşı sokaktaki kapı zilinın güvenlik kamerasından görüntü bile gönderdik. Aptal herif kurbanın ölü olduğundan emin olmak için arabasından inmiş. Kollarında adının dövmesi bile var. Gün gibi ortada. Polisler sorgulamak için onu çağırmadı bile.”

Nick’in bu konuda içinde kötü bir his vardı. Gerçekten kötü bir his.

“Şehirde işler kötüye gidiyor ve polisler ya umursamıyor ya da göz yummak için para alıyorlar,” diye açıkladı Bayan Penny. İki yoldaşı da başlarını salladı.

“Bu gece geldiler,” dedi Riley.

“Evet, şehir için adalet arayan bir grup onların işini yaptığı için geldiler,” dedi Bayan Penny.

“Onlara ihbar hattından da bahset,” dedi İnce Sesli.

“İhbar hattına ne olmuş?” dedi Riley.

“Suç faaliyetlerini bildirmek için anonim ihbar hattı var ya? O kadar da anonim değil.”

Nick, dikiz aynasında yaşlı kadınla göz göze geldi. “Neden böyle söylüyorsunuz?”

“Bazı insanlar, polise bilgi vermek için arayıp oldukça kötü şeyler hakkında ihbarda bulunduktan sonra talihsiz olaylar yaşadılar,” dedi.

“Yani birinin, polise bilgi veren insanları ortadan kaldırdığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu Riley.

“Elli beş yaşındaki bir kadın, komşusunu çörek dükkânında fuhuş çetesi işletmekle suçluyor. Olaydan iki gün sonra, gece yarısı arabasını demiryolu raylarına park edip uyumaya karar veriyor. Buna gerçekten inanır mısınız?”

Riley ve Nick bir an bakıştılar. Weber, Riley’nin ihbar hattını aradığından bahsetmişti. Şimdi gerçekten de içinde iyi bir his yoktu.

“Beni burada, köşede bırakabilirsiniz,” dedi İnce Sesli, Elsa maskeli suratını ön koltukların arasından çıkarıp. “Annem beni yabancıların arabasından inerken görürse öldürür.”

Nick arabayı kenara çekti ve İnce Sesli ile Sessiz Bob Richard Nixon aşağı indi. İnce Sesli caddenin aşağısına, azelyalar ve heykellerle dolu büyük beyaz bir eve doğru yürümeye başladı. Sessiz Bob parmağını sallayıp ters yönde koşmaya başladı.

Bayan Penny, başını koltukların arasına soktu. "Bir yerden yemek alabilir miyiz? Adalet hep karnımı acıktırır."

Yirmi dakika sonra, iki *Taco Bell* poşetiyle birlikte konağın otoparkına girdiler.

"Yolculuk için teşekkürler, çocuklar." Bayan Penny, bir poşeti alıp arka koltuktan dışarı çıktı.

Riley hareket etmedi.

Ama bir şey hareket etti.

"Aman Tanrım!" Nick, erkeksi bir şaşkınlıkla çığlık attı.

"Ne oldu?" Riley, aralarında beliren dev köpeğin öteki tarafından sordu.

"Burada bir köpek olduğunu unuttum."

"Burt unutulmaz." Riley, *taco* poşetini o koklayan burundan uzaklaştırdı.

"O neden sende kaldı, bu arada?" diye sordu Nick.

"Üstüme çıktı, bu yüzden ona bağlanmaya karar verdim."

Eğer Nick her üstüne çıktığı kadına bağlansaydı...

"Endişelenme. Bulaşıcı değil," diye espri yaptı Riley.

"Sen zihnimi mi okudun şimdi?"

"Ah, pardon. Yorgunum. Bazen bir şeyler öyle kendiliğinden kaçıp geliyor."

"Yani, aslında tehlikeli olabilir," dedi Nick köpeğe yan yan bakarak.

Burt, Nick'in yüzünü uzun uzun yalayıp iğrenç bir salya ban-yosuna maruz bıraktı.

"Gerçekten de çok saldırgan görünüyor, değil mi?" dedi ukala Riley esneyerek.

"Dairen kadar büyük bir köpekle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Riley yeniden esnedi. "Bu, Gelecekteki Riley'nin sorunu. Şu Anki Riley, *taco* yemek ve uyumak istiyor."

Nick motoru kapattı. "Hadi gidelim, Şu Anki Riley."

"Yukarı gelmene gerek yok aslında," dedi genç kadın emniyet kemerini çıkarırken.

"*Taco*'larımı istiyorum."

"O zaman akşam yemeği servis edilmeye hazır," diyen Riley araçtan çıktı. Osuruklu Harika Köpek Burt de onun ardından atladı.

Nick köpeğin bir antilop avlamak için gecenin içinde kaybolacağını düşündü ama köpek sadece arabanın kenarındaki meşe ağacına doğru yürüdü ve bacağını kaldırdı.

"Bu ağacın sabaha kadar sağlam kalması bir mucize olur," dedi Nick.

"Arazinin geri kalanına uyum sağlamış olur." Riley çenesiyle yandaki *Tudor* tarzı konağı işaret etti. Onlarca yıl önce terk edilmiş gibiydi.

Nick arka verandaya kadar onun peşinden giderken ve Riley zihin okuma modunda olduğu için arka kapı şakalarını aklından uzak tutmaya dikkat etti. "Cipini tam olarak nereye bıraktın?" diye sordu.

"Bir suç mahallinin ortasına," dedi Riley.

"Oldukça ilginç bir kızsın, Thorn."

"Bunu çok duydum." Köpek, hayatı boyunca yanındaymış gibi Riley'nin peşinden içeriye girdi.

"Ön kapıyı kontrol ettikten sonra seninle üst katta buluşuruz," dedi Nick.

"Bütün *Taco*'larını Burt'e vermemeye çalışırım."

Nick, kapının kilidini ve birinci kattaki tüm ortak odaların pencerelerini tekrar kontrol etti. Gabe'in odası karanlıktı ve Nick, adamın kirli çamaşırlarından yapılmış bir Riley kuklasıyla yer yatağında kıvrılıp uyuduğunu hayal etti.

Riley, *Nick*'i aramıştı. Gece yarısı *taco*'larını onunla paylaşıyordu. Ruhani danışmanlık yapan kas yığınıyla değil.

Bunun bir anlamı vardı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. İkinci katta, banyodan çıkan Bayan Penny'yle karşılaştı.

"Beni aldığınız için tekrar teşekkür ederim." Bayan Penny ona neşeli bir selam verdi.

"Siz ve zayıf arkadaşınızın bahsettiği o vakalar hakkında," diye başladı Nick.

"Buzdağının tepesi, meraklı arkadaşım. Dikkatli ol," diyerek uyardı Bayan Penny.

Nick şakayla, "Ben bir sigorta satıcısıyım. Dikkatli benim göbek adım," dedi.

"Hayır, değil. Göbek adın, Michael. Nicholas Michael Santiago, eskiden Harrisburg Polis Teşkilatı'ndaydın. Santiago Dedektiflik Ofisi'nin sahibisin."

"Beni gerçekten araştırmışsın." Nick etkilenmişti.

"Evet, öyle. Biri Riley'ye sahip çıkmalı. Erkekler söz konusu olduğunda berbat bir zevki var."

Nick, "Ben mükemmel bir kismetim," diyerek karşı çıktı.

"Onu hak edip hak etmediğini göreceğiz. Belki de Dickie'yi kimin öldürdüğüne bakmamaları iyi bir şeydir."

"Neden?" Nick'in çoktan bu konuda bir fikri vardı.

"Yukarıdaki arkadaşımız söylediğinden daha fazlasını gör-düyse temizlik yapmaları gerekebilir."

Nick bu düşüncüyü hiç sevmeydi.

"Ama eğer ikiniz bu işin üstesinden gelmeyi başarırsanız, dedektiflik işlerine hayır demem. Kimse yaşlı bir kadına dönüp ikinci kez bakmaz," dedi Bayan Penny.

"Sizi göz önünde bulunduracağım."

Üçüncü katta, Riley'nin kapısına kibarlık olsun diye vurduktan sonra içeri girdi.

"Kahretsin! Bok gibi kokuyor!" Nick tişörtünü burnunun üzerine çekti.

"Hayır. Sadece daha fazla osuruk," dedi Riley. Odanın diğer tarafında yüzüne bir havlu tutarak pencereyi açmaya çalışıyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Koltuktaki Burt, köpek gururuyla kuyruğunu salladı.

“Ne yemiş olabilir?” diye merak etti Nick. “Ölü rakun ve lahana mı?” Kapıyı bir vantilatör gibi kullanarak cereyan yapmak için açıp kapadı ve retina yakan kokuyu hafifletti.

Taco’larını küçük yemek masasında yediler.

“Bayan Penny’nin söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Riley.

“Kirli polisler hakkında mı?”

Riley başını salladı.

“Bilmem,” dedi Nick kaçamak bir tavırla. “Birçok departmanda olabiliyor. Kimi açgözlüdür. Kimi güç delisidir.”

“Sence Dedektif Weber kötü bir polis olabilir mi?” diye sordu Riley.

“Weber, aralarındaki en dürüst zihniyetli adam. Eğer yasadışı bir şey peşindeyse şok olurum.”

“Gerçekten beni suçlamaya çalışıyormuş gibi görünüyor,” dedi Riley.

“Bu konuda endişelenmeni istemiyorum, Thorn. Kimin yaptığını bulacağım ve katili ona teslim ettikten sonra Weber’in masasının üstünde dans edeceğim.”

Riley güldü ve birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler.

“Şey, beni eve getirdiğin için teşekkür ederim,” dedi Riley, yemeklerinin sonunu getirdiklerinde.

Nick ayağa kalkıp tişörtünü çıkardı.

Riley’nin kahverengi gözleri kocaman açıldı. “Ee, ne yapıyorsun?” dedi.

“Yatağa gidiyorum.”

“Yatak mı?” Riley onu tekrarlarken Nick’in pijama altının beline bakıyordu.

“Burt, kanepeye el koydu ve birinin seni arabana götürmesi gerekecek...” Saatine baktı. “Dört saatten az bir süre sonra.”

“Kanepe. Dört saat,” diye tekrarladı Riley, şimdi Nick’in göğsüne bakıyordu.

Köpek sırtüstü yatıp bacaklarını havada salladı ve mutlu mutlu esnedi.

“Hadi, Thorn. Kendimi kontrol edeceğim,” diye söz verdi Nick ve onu ayağa kaldırdı.

“Benimle yatağında mı uyumak istiyorsun?”

“Böyle yorgunken çok sevimlisin,” dedi Nick ve onu güzelce yapılmış yatağa götürdü. Riley düzenleyebileceği her yerde düzen sağlayan bir kadındı.

“Peki,” dedi Riley. “Ama battaniyemi veya yastıklarımı çalmak yok.”

Bu bir hataydı. Nick bunu biliyordu. Eğer o örtünün altına girerse her şey değişecekti. Sadece uyusalar bile. Lanet olsun. Özellikle de sadece uyudukları için.

Ancak bu kendi seçimiydi, özgürce yapması gereken bir hata. Hataları umursamıyordu. Hoşlanmadığı şey, kararı kendisinin vermemesiydi.

Yatağa girip Riley’nin kokusunun sindiği örtüyü üzerine çekti. Riley bir an bekledikten sonra başucu masasındaki lambayı söndürerek odayı karanlığa gömdü.

Yine bir anlık tereddütten sonra, Nick onun ağırlığını yatakta hissetti. Vücudunun yanına kaydığını fark etti. Sırtüstü, gergin sessizlikte öylece uzanıyorlardı. Nick tavana bakarken Riley nefesini tutmuştu.

Güçlü bir horlama sessizliği bozdu.

“Sen miydin o?” diye takıldı Nick.

“Sanırım Burt amcaydı,” diye fısıldadı Riley.

Nick sessizce güldü.

“Bu gece beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Riley sessizce.

“Her zaman, Thorn.”

34

2 Temmuz Perşembe, 06.01

İlişki yaşamayan bir adama göre, Nick sarılarak uyuma konusunda çok iyiydi, diye düşündü Riley.

Yüzü Riley'nin saçlarının içine gömülüydü, nefesi ensesini gıdıklıyordu. Parmakları Riley'nin ince atletinin altından karnını kavramıştı. Sıcak, sağlam, sahipleniciydi. Riley'yi kendine sımsıkı çekmiş, uyluklarını onunkilere yaslamıştı. Göğsü Riley'nin sırtını sımsıcak sarıyordu. Onun... Merhaba!

Riley'nin gözleri çizgi film pencerelerindeki perdeler gibi açıldı. Kalçasını dürten etkileyici bir sabah ereksiyonu söz konusuydu. Nick'in nefesi boynuna sıcak dokunuşlarla vuruyor, kolu tüm ağırlığıyla belini kavrıyordu.

Riley'nin flamingolu şortu güvenlik önlemi olarak pek bir şey ifade etmiyordu.

Nick Santiago uyanıkken olduğu kadar uykuda da tehlikeliydi.

Ancak uyumuyordu. Ağzı Riley'nin ensesinden aşağı kayıp omzuna doğru ilerliyor, dudaklarının ve arzu dolu dokunuşlarının sıcaklığı yayılıyordu. Eliyle onu önden sımsıkı tutuyor, sabah ereksiyonu kendini açgözlü bir şekilde ona tanıtıyordu. Riley kıyafetlerin altından Nick'in nabzının atışını hissedebiliyordu.

Alarmı canlandı; oda dijital manastır çanları ve ilahilerle dolmaya başladı.

Riley kolunu savurup erteleme tuşuna ulaşmaya çalıştı ama Nick'in kolu onu daha da sıkı sardı.

“Hayır,” diyerek Riley’nin saçlarına mırıldandı. “Yatakta kalıyoruz. Gün boyunca.”

Riley bir bacağını örtüden kurtarmayı başarıp alarmı susturmak için başparmağını kullandı.

Nick onu geri çekti ve boynuyla omzunun buluştuğu hassas noktayı ısırdı.

Ah. Riley utanmaz bir tavırla kalçasını ona yasladı.

“Hımm, Riley.” Nick dudakları hâlâ tenine değerken mırıldandı.

“Evet?” Bu bir fısıltı, bir iç çekiş, bir yalvarıştı.

Nick’in boğazının derinliklerinden uykulu bir homurtu geldi. Muhtemelen Riley’nin hayatında şimdiye kadar tanık olduğu en seksi sestti.

Duyduğu tüm sesleri sıralama görevini hemen unuttu çünkü Nick’in eli memelerinin alt kısmını okşayacak kadar yukarı kaymıştı. Riley alev alev yanıyordu. Daha önce hiç bu kadar hızlı bir şekilde uyku halinden “o kadar tahrik oldum ki patlamak üzereyim” seviyesine geçmemişti.

Nick Santiago’nun uyandırma yöntemi için patent almalı ve onu bir alarm saati olarak satmalıydı. Bir ay içinde milyarder olurdu.

Dişler omzunu tırmalayıp hafifçe ensesini ısırdı. Riley içeriden yanıyormuş gibi hissetmesine rağmen, nasıl olup da teninin her santiminin diken diken tüylerle kaplanabileceğini anlayamıyordu.

Sabah nefesi. Koltuk altı kokusu. Gözlerinin iç köşelerinde toplanan tuhaf çapak. Bunları dert ediyor olması gerekirdi.

Ancak şu anda zihnini meşgul eden sadece bir şey vardı.

Büyük, zonklayan, ısrarcı *bir şeydi*.

“Pijama altın nerede?” Riley gülümserken telaşla sordu.

“Ben gece striptizcisiyim,” dedi Nick.

“Gece striptizcisi ne?” diye sordu Riley. Nick, dudaklarını ensesine dayadığında kelimeler boğazına takılmıştı.

“Uykuda giysilerimi çıkarıyorum,” diyerek açıkladı Nick. “Ortaokulda, yatıya kaldığımda gerçekten utanç vericiydi. Şimdiyse hayatımı kolaylaştırıyor.”

Riley buna tamamen katılıyordu. Bacaklarını birbirine bastırды ama o çaresiz ihtiyacı ve boşluk hissini hafifletmeyi başaramadı.

Bu çok kötü bir karardı. Yine de bunu yapmak için sabırsızlanıyordu.

Dönüp sırtüstü yattı ve Nick, adil olmayan mükemmellikteki vücuduyla üstüne çıktı. Riley gözlerini aralayıp ona bakarken Nick açık bacaklarının arasına yerleşti. Evet. Adil olmayan derecede mükemmeldi. Her santimi.

Nick kalçasını ufak bir deneme yapar gibi ustaca ittiğinde, Riley’nin kesilen nefesi onu gülümsetti.

Bir yerleri gerçekten de çok kalkıktı. *Gerçekten. Hem de kelimenin tam anlamıyla.*

Riley’nin göğsü ona doğru yükseldi ve Nick sakallarını yanına sürttükten sonra altdudağını hafifçe ısırdı.

Bu, Riley’nin yaşadığı en iyi perşembe sabahıydı.

Dur bir dakika. Onun en iyi perşembeleri yoktu. O yatağında seksi, çıplak erkeklerle uyanmazdı.

“Bekle, bulaşıcı monogami meselesi ne olacak?” diye sordu. Nick vücuduna ritmik biçimde baskı yaparken sorusu biraz soluksuz çıkmıştı. Bu gelmek üzere olan bir şeyin vaadi ya da bir tehditti. Riley. *Gelmek üzere olan Riley’di.*

“Bu riski almaya hazırım.” Nick eğilip dudaklarına yaklaştı.

Bu sefer, inleyen oydu. Ancak bu daha çok esneme gibi bir sestti. Sonra tuhaf bir öksürme sesi geldi. Ardından da ıslak bir hapşırma.

Nick geri çekildi. “Kahretsin.”

“Aman Tanrım!”

Büyük kahverengi gözler, yüzlerine birkaç santim öteden bakıyordu.

“Köpeğim olduğunu unuttum,” diye itiraf etti Riley.

“Dostum, eğer şu anda uyumaya gidersen sana bir yıl boyunca köpek bisküvisi alırım,” diye pazarlık yaptı Nick.

Ama Burt buna razı olmadı. Ön ayaklarını yatağın üzerine koyup kuyruğunu daha sert salladı.

“Sanırım dışarı çıkması gerek,” diye gözlemledi Riley.

Burt mutlu bir şekilde havlayıp kamçı gibi kuyruğunu daha sert salladı.

Nick alnını Riley’ninkine dayadı. “Şu an, ondan nefret etmek için gerçekten çabalıyorum,” diye itiraf etti.

Özür olarak köpek Nick’in belini ve kaburgalarını yaladı.

“Ah, iğrenç,” diye yakındı Nick.

Riley kahkahasını tamamen bastıramadı. Nick, yüzüne bir yastık itekleyerek yardım etti. “Yürü hadi, sersem köpek.”

Riley yataktan kalktı. “Onu ben götürürüm,” dedi.

Nick duraksayıp aşağı baktı. “İyi düşündün.”

Adam tamamen çıplaktı ve etkileyici, coşkulu penisi hazır olma geçmişti. Riley beyninin şimdiye kadar sahip olduğu tüm düşünceleri kaybetti. Ancak Burt’ün tekrar havlamasıyla köpeğinin idrar kesesi, onu gerçekliğine geri döndürdü.

Riley sersemlemişti ve ateşi varmış gibi hissediyordu. Hâlâ önünde duran seks tanrısına bakarken ayaklarına uymayan terlikleri giymeye çalıştı. Önce kendi ayaklarına ve sonra da köpeğe takılıp sendeledi. Nick ona sırtırken bile kapı aralığından onu izlemeye devam ediyordu Her saniyenin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Sabah sabah baştan çıkarılma seansını geride bırakıp Burt’le aşağı kata indi. İkinci ve birinci katlarda yaşam belirtileri vardı. Birisi mutfakta pastırma kızartıyordu. Bir başkası sabah haberlerini makul ses seviyesinin iki katı yükseklikte izliyordu.

Bayan Penny’nin kapısı hâlâ kapalıydı ve Riley, yaşlı kanun infazcısının çok ihtiyaç duyduğu uyku açığını kapadığını düşündü.

Dışarıdayken bir köpek tasmaı veya poşeti olmadığını fark

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

etti. Bir köpeğe ebeveynlik yapmaya hiç hazır değildi. Neyse ki Burt çok fazla ebeveynliğe ihtiyaç duyuyormuş gibi görünmüyordu. Komşu araziye atlayıp işini halletti. Kocaman bir dağ, ardından da akan bir nehir yaptı.

Riley öğle arasında alması gereken köpek aksesuarları için zihinsel bir liste hazırladı. Öğle arasında. Kahretsin. Bugün çalışması gerekiyordu. Harika bir yaz sabahıydı. Üst katta onu bekleyen güzel, çıplak bir adam vardı. Ne yazık ki hem adamı hem de köpeği ardında bırakıp pencereleri olmayan *SHART* ofislerinde saçma sapan şeylerin düzeltilisini yapmak zorundaydı.

Bu olayda çok yanlış bir şey vardı.

Burt ona kendisiyle gurur duyuyormuş gibi baktı. İyi bir köpek annesi ona bir ödül vermeliydi. İyi bir köpek annesinin verecek ödülü olurdu.

Keskin, tiz bir ıslık sesi duyunca başını kaldırdı. Hâlâ gömleksiz bir Nick üçüncü kat penceresinden sarkıyordu. “O tatlı kıçını kımıldat, Thorn. Cipini almamız gerekiyor ve kahveye ihtiyacım var.”

Burt havlayıp arka kapıya yöneldi.

Riley iç çekti.

“Köpek bakıcılığı yapmakla ilgilenir misin?” diye seslendi.

Nick gülerek başını iki yana salladı. “Senin için her şeyi yaparım, Thorn.”

Riley rekor sürede duş aldı ve giyindi. Üçü birlikte mutfağa girip havayı kokladılar.

“Günaydın, Riley.” Gabe ocağın başından gülümsedi. “Peki, bu yakışıklı canavar kim?” diye sorarken Burt’ü okşamak için eğilmişti.

“Ben Nick. Daha önce tanıştık,” dedi Nick.

Riley gözlerini devirdi ve Gabe’in uzattığı kahvaltılık sandviçini minnetle kabul etti.

“O lanet şey de ne?” Bay Wilicott, baş aşağı tuttuğu gazetesinin üzerinden köpeğe bakarak sordu.

LUCY SCORE

“Bu Burt,” dedi Riley, komşusuna herhangi birinin adını söylemenin anlamsız olduğunu bile bile.

“O bir köpek,” diye ekledi Gabe yardım etmek isteyen bir tavırla.

Burt, Bay Willicott’ın boş tabağını koklamak için koştu.

Nick’e kibar bir tiksintiyle, “Burada ne işin var?” diye sordu Gabe.

Nick, kolunu Riley’nin omzuna attı. “Beni arayıp yardıma ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra geceyi *nişanlığının* yanında geçirdim.”

“Yardıma mı ihtiyacın vardı?” Gabe hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. “Ben her zaman buradayım, Riley.”

Harika. Dört saatten az uyumuştı. Hayatının kötü günlerin anlamsızca tekrarlandığı bir döngüden ibaret olduğunu fark etmişti ve arkadaşının duygularını incitmişti. Nick’in kaburgalarına dirsek attı. Nick homurdandı.

“Sen de işten sonra bana eğitim vererek yardım edeceksin,” diye söz verdi. “Beni koşturmayla bile zorlayabilirsin.”

Gabe canlandı. Nick rahatsız görünüyordu.

“Günaydın.” Lily tatlı bir sesle konuşarak şal desenli bir kaftanla mutfığa girdi.

“Günaydın,” dedi Riley ve Nick aynı anda.

Lily kaftanı omzundan sıyrıp altına hiçbir şey giymediğini gösterdi. “Seni görmek beni çok mutlu etti, Nick! Cinsel performansın ilk seferden sonra daha iyi bir hale mi geldi ve bu seni daha fazla göreceğimiz anlamına mı geliyor?” dedi.

Nick merakla sordu. “Neden herkes yatakta kötü olduğumu düşünüyor?”

“Bencil bir sevgiliye benziyorsun,” diye cevapladı Gabe.

Genç kadın kahkahasını zorlukla bastırdı.

Ona bakarak, “Beni savunmayacak mısın?” dedi Nick.

Riley, Lily’nin gözlerinin Nick’in kasığına takılıp kaldığını fark etti. Kadın biraz kızarmış gibi görünüyordu.

LUCY SCORE

“Bu Burt,” dedi Riley, komşusuna herhangi birinin adını söylemenin anlamsız olduğunu bile bile.

“O bir köpek,” diye ekledi Gabe yardım etmek isteyen bir tavırla.

Burt, Bay Willicott’ın boş tabağını koklamak için koştu.

Nick’e kibar bir tiksintiyle, “Burada ne işin var?” diye sordu Gabe.

Nick, kolunu Riley’nin omzuna attı. “Beni arayıp yardıma ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra geceyi *nişanlığımın* yanında geçirdim.”

“Yardıma mı ihtiyacın vardı?” Gabe hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu. “Ben her zaman buradayım, Riley.”

Harika. Dört saatten az uyumuştı. Hayatının kötü günlerin anlamsızca tekrarlandığı bir döngüden ibaret olduğunu fark etmişti ve arkadaşının duygularını incitmişti. Nick’in kaburgalarına dirsek attı. Nick homurdandı.

“Sen de işten sonra bana eğitim vererek yardım edeceksin,” diye söz verdi. “Beni koşturmayla bile zorlayabilirsin.”

Gabe canlandı. Nick rahatsız görünüyordu.

“Günaydın.” Lily tatlı bir sesle konuşarak şal desenli bir kaftanla mutfığa girdi.

“Günaydın,” dedi Riley ve Nick aynı anda.

Lily kaftanı omzundan sıyrıp altına hiçbir şey giymediğini gösterdi. “Seni görmek beni çok mutlu etti, Nick! Cinsel performansın ilk seferden sonra daha iyi bir hale mi geldi ve bu seni daha fazla göreceğimiz anlamına mı geliyor?” dedi.

Nick merakla sordu. “Neden herkes yatakta kötü olduğumu düşünüyor?”

“Bencil bir sevgiliye benziyorsun,” diye cevapladı Gabe.

Genç kadın kahkahasını zorlukla bastırdı.

Ona bakarak, “Beni savunmayacak mısın?” dedi Nick.

Riley, Lily’nin gözlerinin Nick’in kasiğine takılıp kaldığını fark etti. Kadın biraz kızarmış gibi görünüyordu.

“Herkes cinsel hayatıma burnunu sokmayı bıraksın,” dedi Riley. Lily’yi bir sandalyeye oturttu ve Bay Willicott’ın gazetesini yüzüne yelpaze yaparak serinletti. Komşuları ve yerçekimi söz konusu olduğunda işi şansa bırakamazdı.

Köpek yıkım güllesi büyüklüğündeki başını onun kucağına ittiğinde, “Tanrım! Bu yakışıklı şeytan kim?” diye sordu Lily.

“Bu Burt. Onu dün gece buldum,” dedi Riley ona. “Onunla ne yapacağıma karar verene kadar bizimle kalabilir mi?”

“Her zaman başkalarıyla paylaşabileceğim bir köpeğim olsun istemişimdir.” Lily, Burt’ün başını elleri arasına aldı. Köpek, onu iki lokmada yiyebilecek kadar büyük ve muhtemelen yeterince açtı. Bunun yerine, kuyruğu fayans zeminde sağa sola sallandı.

Köpeğe sinirle bakarak, “Bir atla ne yapacaksın? Atları sevmem. Yanlarında yaşamayı reddederim,” diye bağırdı Bay Willicott.

“Tanrım.” Lily bıkkınlıkla iç çekti. “Sanırım bir oylama yapmalıyız. Akşam yemeğinde.”

“Ben ona bugün bakarım,” diye söz verdi Nick, Lily’ye gamzelerini göstererek.

“Şuna bak, sen ne tatlı bir insansın, Nick.” Belli ki Lily’nin gamzelere zaafı vardı.

Riley, Gabe’in gözlerini devirdiğini gördüğünü sandı. Bir ruhsal danışmana pek de yakışan bir davranış değildi.

Gülümsemesini sakladı ve iki bardağa kahve doldurup kapaklarını kapattı.

“Gitsek iyi olur.” Nick, Riley’nin ona uzattığı kahveyi kabul etti.

“Hepinizle sonra görüşürüz,” dedi Riley. “Sandviç için teşekkürler, Gabe. Gerçekten düşünceli bir hareketti.”

“Benim için bir şerefti,” dedi Gabe.

“Yalaka,” diye mırıldandı Nick sessizce.

Riley, Gabe’in “beceriksiz sevgili” dediğini düşündü ama emin olamadı.

2 Temmuz Perşembe, 08.31

Nick, ofisinin minik arka bahçesine uğrayıp yolcusuna göz attı. Burt artık yıkanmış, kendi seçtiği parlak kırmızı bir tasma takmıştı ve ağzında peluş domuz tutuyordu.

Nick, SUV aracının arka koltuğunda bir şort ve eşleşen bir çift spor ayakkabı bulmuştu. Resmi açılış saatinden önce bir evcil hayvan malzemeleri mağazasına tatlı dille girmeyi de başarmıştı. Lisedeyken dükkân sahibiyle kısa bir ilişki yaşamıştı ve kadın ona “nişanlısının” yeni köpeği için malzeme vermekten mutlu olmuştu.

Belki de Nick’ten faydalanmış olabilirdi, özellikle de şimdi boşaltması gereken eşyaları düşününce.

Arka koltukta oyuncaklarla dolu iki çanta ve lezzetli atıştırma malıkları aksesuarların olduğu başka bir çanta daha vardı. Köpeklerin diş hijyeni gibi bir derdi olduğunu kim bilebilirdi? Ayrıca sindirim sorunlarını çözme garantili, on sekiz kiloluk organik kuru mama paketi de vardı.

“Gel bakalım, Burt,” dedi köpeğe. “Yapacak işlerimiz var.”

Birlikte binanın arka merdivenlerinden ikinci kata çıktılar.

Dairesi altmış beş metrekareydi ve tek yatak odalıydı. Durumu iyiydi ama biraz ruhsuzdu. Her şey bej tonlarındaydı. Duvarlara bir şey asmaya veya çamaşırlarını kaldırmaya asla vakit bulamamıştı. Ayrıca basit işlevselliğin ötesine geçerek mekânı döşemekle de uğraşmamıştı. İki kişilik yatağı büyük boydu. Deri

kanepeye bitişik iki uzanma koltuğu vardı ve karşısında hâlâ biraz daha büyüğünü alması gerektiğini düşündüğü düz ekran bir televizyon bulunuyordu. O kadar. Minder yoktu. Kitap yoktu. Tablo yoktu.

Neyse ki en azından kirli iç çamaşırları ve porno yığınları da yoktu.

Nick, evcil hayvan malzemelerini koltuğun üzerine bırakırken köpek hazır yemekler ve paket servis menülerinin minimal şekilde stoklandığı mutfakta koku turuna çıktı. Eğer zombi kıyameti gerçekleşirse Nick ilk açlıktan ölenlerden biri olacaktı.

Burt ona yargılayan bir bakış atınca, “Ne var? Amacına uygun,” dedi.

Teşkilattan ayrıldıktan sonra, genç adam bir ev aramaya başlamayı amaçlamıştı. Bir konut kredisine başlamayı. Çim biçmeyi. Garaj için bir bira buzdolabı almayı ama o zamandan beri iş tüm zamanını ele geçirmişti. Ün kazanıyor, insanları istihdam ediyordu. Evi Dickie Frick’in mekânına rahatsız edici bir şekilde benziyorsa ne olmuştu yani? İkisi de büyük televizyon seviyor, bulaşık yıkamıyor, battaniye veya kokulu mum almıyor diye Nick de onunla aynı yolda ilerleyecek değildi. Bir adam yalnız, ihtiyar, sapkın birine dönüşmeden de bekâr kalabilirdi. *Değil mi?*

Burt başını yana eğerek ona baktı

“Rahata çok alışma,” dedi köpeğe. “Kahvaltıdan sonra yapacak işimiz var.”

Nick, mama paketini yırtarak parlak yeni bir kaba biraz döktü. Yaşam tarzına dair yargılar unutulmuştu. Burt koşarak gelip yemeği mideye indirdi, ardından devasa yüzünü aynı renkteki su kabına yaklaştırdı.

Kapının hızlı bir şekilde çalınması, Nick’in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Burt başını kaldırdı ve ağzından Niagara Şelalesi gibi akan salyasını linolyum döşemeye akıttı.

Buraya kimse gelmezdi. Özellikle de hafta içi sabah dokuzdan önce.

Mutfak çekmecesinde tuttuğu *Glock* tabancasını şortunun arkasına sıkıştıran Nick kapıya doğru yaklaştı.

“Efendim?” diye seslendi.

“Santiago?”

Ziyaretçi polis gibi ses vermiyordu. Nick kapıyı açtı.

Ucuz takım elbiseler ve güneş gözlükleri içindeki iki kişi ona bakıyordu. Bir tanesi sıkı bir atkuyruğu olan uzun, geniş omuzlu bir kadındı. Diğeri daha kısa, yuvarlak ve tüylü parmaklıydı. İkisi de *The Blues Brothers*’ı taklit ediyor gibiydi. Burt başını kapıdan dışarı çıkarıp derin bir “hav” sesi çıkardı.

“Vay canına. Bu bir aslan mı yoksa midilli mi?” diye sordu kısa olan.

“Merhaba, oğlum.” Kadın eğilerek Burt’e elini uzattı. Köpek şüpheyle kokladıktan sonra kadının üstüne atlayıp yüzüne sulu bir öpücük kondurdu.

“Ee, özür dilerim,” dedi Nick, Burt’ü kadından ayırarak.

Kadın doğrulup takım elbisesinden köpek tüylerini temizledi. “Sorun değil. Benim evimde de ona benzer üç tane var.”

“Sizin için ne yapabilirim?” diye soran Nick, Burt’ü güreşircesine içeri sürükledi. Köpek yüzünü adamın bacağıyla kapı çerçevesi arasına sıkıştırdı.

“Şişko Tony seninle konuşmak istiyor.” Kısa olan açıkladı.

“Ah, öyle mi?” Haber gerçekten de çok hızlı yayılmıştı.

“Evet. Midillini ve pantolonundaki o aleti burada bırakabilirsin,” dedi adam.

“İşlerim var,” dedi Nick.

“Sadece bir dakika sürer.” Köpek seven kadın ona güvence verdi. “O aşağıda, arabada.” Parmağıyla arka sokakta çalışır vaziyette bekleyen siyah renkli parlak Escalade’yi işaret etti.

Nick, onu kumarhaneye gitmekten kurtardıkları halde rahatsız görünmeye çalıştı. İç geçirdi ve yavaş hareketlerle silahını çıkarıp mutfak tezgâhına koydu.

Burt’ün ümit dolu yüzüne kapıyı kapattı. İki kafadar, merdi-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

venleri inerken onu aralarına aldılar. Uzun olan, arabanın siyah filmli camına hafifçe vurunca kapı açıldı.

Kısa olan Nick'e içeri girmesi için el işareti yaptı.

"Nicky, dostum."

Şişko Tony artık şişman değildi. Dört yıl önce zayıflama ameliyatı geçirdikten sonra yüzlerce kilo vermiş ve hızlı yürüyüşe başlayarak kilosunu korumayı başarmıştı. Adam her gün işe gitmeden önce on bin metre karelik kumarhanesinde birkaç tur atıyordu. Ancak Zayıf Tony, Şişko Tony'nin yarattığı korku ve saygı karışımını aynı şekilde yaratmıyor gibi görünüyordu. Bu yüzden Tony'nin orijinal lakabı, parlak ve rengârenk pantolonunun beli küçüldüğü halde aynı kalmıştı.

"Tony. Karın nasıl?" Nick adamın yanındaki krem rengi, deri koltuğa oturarak sordu.

"Eh. Beyin cerrahları işte, bilirsin," derken Nick'e koyu, yoğun bir espresso fincanı uzattı. "Zekâmı 'keskin' tutmak için bana şu Sodukey denen şeylerden yaptırıyor." Adamın parmaklarıyla havada tırnak işareti yapışı, serçeparmağındaki siyah oniks bir yüzük ve parlak altın bir saatle daha da dikkat çekiciydi. "Ona sürekli, Şişko Tony'nin körelmiş bir yanı olmadığını söyleyip duruyorum."

"Kadınlar," dedi Nick erkek yoldaşlığı ruhuyla. Sonra kahveyi aldı.

Bu doğrudu. Adam, suçlamaların hiçbir zaman üzerine yapışıp kalmayacağı kadar kurnazdı. Hepsi onun üzerinden köpekbalığı derisi pantolonuna dökülen yağ gibi akıp gitmişti. Polisten bile davranışlarına alınmak zordu. Adam sempatikti, o kadar.

"Lafı açılmışken. Sonunda bir tane bulduğunu duydum," dedi Şişko Tony.

Bunun büyük bir haber olması, Nick için eski haber olmaya başlamıştı. "Evet, buldum. Beni dürüst bir adam yapmaya çalışıyor."

"Aferin sana. Her zaman derim ki bir adamın onu iyi şeyler yapmaya zorlayan bir kadını yoksa hiçbir şeyi yok demektir."

Adam bir bilgeydi. Karısı Dr. Bayan Şişko Tony, kumarhane patronunun kamu kuruluşlarına cömert destekler vermesinin arkasındaki itici güçtü. Hastanenin pediatri bölümünün Anthony ve Elizabeth Martucci Pavilion adını taşımasının bir sebebi vardı.

“Teşekkür ederim. Harika bir kız,” dedi Nick.

“Düğün davetiyeni bekliyorum.” Tony, espressosundan zarif bir yudum aldı.

Nick, kendini kurdeşen dökmediği için tebrik etti. “Tabii ki,” diye yalan söyledi. “Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Teşkilattan ayrıldığın günden beri gözüm üstünde, Nicky.”

Bu pek de iç açıcı bir düşünce değildi.

Tony devam etti. “Seninle hep iyi anlaştık. Hatta saçma sapan şeyler için beni yakalamaya çalıştığında bile, öyle değil mi?”

Nick başını salladı. “Evet, öyle yaptık.” Tüm cinayetler, tecavüzler ve saldırılardan sonra, vergi kaçırarak yan gelir elde eden bir adam Nick için öncelikli bir konu değildi. Dışarıda çok daha fazla çirkinlik vardı.

“Artık yasalım,” dedi Tony gururla. “Yani, çoğunlukla ama eski arkadaşın Weber hâlâ kirli işlere karıştığını düşünüyor gibi görünüyor.”

“Bu tam da ona göre bir davranış,” dedi Nick.

“Frick’in cinayeti için beni araştırıyor.”

“Böyle bir söylenti duymuş olabilirim.”

Şişko Tony, fincanı ve tabağı pat diye masaya bıraktı. “Ben değildim, Nicky. Evet, o pisliğin bana at yarışından yirmi bin dolarlık borcu vardı ama sonra ödedi. İkimiz de olayı arkamızda bıraktık.”

“Ne zaman ödedi?” diye sordu Nick.

“İki hafta önce,” dedi Şişko Tony. “Sen sormadan önce söyleyeyim, nereden bulduğunu bilmiyorum.”

“Peki.”

“O aptalın vurulmasıyla hiçbir ilgim yok.” Yüzüklü eliyle havada bir çizgi çekti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Bunu bana neden söylüyorsun? Artık polis değilim.”

“Seni işe alıyorum, Nicky.”

“Beni ne için işe alıyorsun?”

“Benim Akılsız Frick’i vurmadığımı kanıtla. O ukala Weber pisliğinin bunu tek başına çözeceğine güvenmiyorum. Bu şehirde polisler arasında tuhaf bir şeyler oluyor.”

“Bu söylentiye de duydum,” dedi Nick ensesini ovuşturarak. Şirketin kasasına Şişko Tony’dan gelen bir ödeme güzel olurdu. Ancak içindeki bir his, aynı dava için iki müşteri almanın tam olarak etik sayılmayabileceğini söylüyordu. Özellikle de işin sonunda Şişko Tony’nin tetiği çektiği ortaya çıkarsa.

Lanet olsun, Riley Thorn. Ahlaki değerlerini Nick’e bulaştırıyordu. “Tek sorun, zaten bu davayı araştırıyorum. Frick’in ailesi beni tetiği çeken kişiyi bulmam için tuttu.”

“Ben bir işadamıyım, Nicky. Kıcımlı sorgu odasından uzak tutacaksan çifte iş yapmanla sıkıntım yok.”

“Frick’in öldürüldüğü gece için bir tanışın var mı?”

Şişko Tony hırladı. “Hayatımın her gecesi için bir tanışım var.”

Nick kaşlarını kaldırdı.

“Üzgünüm. Refleks. Karım ve ben, annemin doğum günü partisi için kumarhanedeydik.”

Şişko Tony’nin annesi, altmışların kısmen ünlü bir şarkıcısıydı. Markete giderken bile kuş tüyü otriş takardı ve her yıl Tony Bennett’tan bir Noel kartı alırdı.

“Saat 02.00’a kadar içeride olduğumuzu kanıtlayan -bu sefer üstünde oynanmamış- kamera görüntüsü var. Hatta belediye başkanı bile görgü tanışımız.”

“Peki ya dışarıdaki Cazcı Kardeşler?” Nick, binanın tuğla duvarına yaslanmış elleri ceplerinde bekleyen Uzun ve Kısa’yı işaret etti.

“Bu ikisini pis işlere göndermem. Adam kan gördüğünde bayılır, kadın birkaç merdiven çıktıktan sonra soluksuz kalır. Ekibi-

min nerede olduğunu sana söyleyebilirim ama bu benim de senin de zamanını boşa harcamak olur. Benim bu işle ilgim yok.”

“Bir soru daha. Sen, Frick’in bardaki sessiz ortağı mısın?”

“Ben ismini o pislik yuvasına koyacak türden bir adam gibi mi görünüyorum?”

“Bilmiyorum. Öyle misin?”

“Ben zarif bir adamım, Nicky. *Nature Girls* gibi bir çöplük için Frick’le ortaklık yapmazdım.”

“Ortağın kim olduğunu biliyor musun?”

“Bir ortak olduğunu bilmiyordum.” Şişko Tony ısrar etti. “Kim o geri zekâlıyla ortaklık yapacak kadar aptal olabilir ki?”

Bu sefer adamın gerçeği söyleyip söylemediğini anlayamadı. “Emin misin?” diye bastırdı.

“Bak, Nicky. İlgilenmem gereken birçok işim var. Havada döndürmem gereken bir sürü topum var. Dickie Frick bir sivrisinek gibiydi. Bir karınca. Küçücük, minicik bir bakteriydi. Senden sadece onu öldürmediğimi kanıtlamanı istiyorum.” Ceket cebine uzandı; Nick, çıkardığı para yığınına görünce gözlerini kırıştırdı. “Hizmetlerin için bir avans,” dedi Tony.

Nick’in kapısı açıldı ve Uzun olan, dışarı çıkmasını işaret etti.

“Seninle iletişimde kalacağım, Nicky. Bu işin düzgün yapılmasını sağlarsan çok cömert bir düşün hediyesi alabilirsin.”

Nick, Escalade’nin uzaklaşmasını izledi. Sonra elindeki para yığınına bakarak işi mahvedip etmediğini ve durumun ne kadar kötüleşeceğini merak etti. Bir ses duydu ve yukarı bakınca Burt’ün köpek yüzünü dairesinin camına yapıştırdığını gördü.

Hayatında asla sıkıcı bir an yoktu.

2 Temmuz Perşembe, 09.46

Riley'nin çalışma hayatı hiç bitmeyen sıkıcı anlardan ibaretti. *SHART*'ın gri duvarlarının arasında boğuluyordu.

"Gerçekten ilgi alanımızda olan meseleye tekrar dönelim," diyordu orta düzey yönetici, proje koordinatörüne. Yedi takım üyesi, sadece birbirlerine karşı kurumsal jargon kullanma amacıyla konferans masasının etrafında toplanmıştı.

"Yeni zaman çizelgelerine geçtiğimizi hatırlatmak isterim," dedi ikinci orta düzey yönetici, yeni kâğıt zaman çizelgelerinden birini kaldırarak. "Çalışanlar artık beş dakikalık aralıklarla çalışma saatlerini raporlamak zorunda kalacaklar. Herkesin günlük olarak en az yedi saat kırk beş dakika raporlamasını bekliyoruz."

Riley elini kaldırırken bir an ruhunun vücudunu terk ettiğini hissetti. "Peki ya tuvalet molaları?" dedi.

Nick'ten önceki Riley, toplantıda bu kadar pasif agresif olmak bir yana, hiç konuşmazdı bile.

Müdür ona gergin bir şekilde gülümsedi. "Çalışanlarımızın önemli müşteri görevleri üzerinde çalışmadıkları süreyi daha bilinçli bir şekilde harcayacaklarını öngörüyoruz," dedi.

"Şimdi..." Leon Tuffley Jr. ayağa kalkıp bir yandan zaman çizelgesine uzandı, diğer yandan kasıklarını tuttu. "Çok bir şey istemiyoruz, Tanrı aşkına. Sadece her gün tam bir gün boyunca ücretlendirilebilecek şekilde çalışılmasını bekliyoruz. İnternet ve tuvaletten uzak durursanız, herhangi bir sorun yaşamazsınız."

Riley kaşınmaya ve kendini huzursuz hissetmeye başladı. Sanki burada oturmaya alerjikmiş gibi. Dün gece Bayan Penn-y'le polislerden kaçışını hatırladı. Bu sabah gerçekten çok seksi çıplak bir adamla seks yapabilir ve sonra Burt'ü nehirde yüzmeye götürebilirdi. Oysa bunların yerine vasat bir maaş ve kötü bir sağlık sigortası için buraya gelmişti.

“Gündemin bir sonraki maddesi sabah geliş saati üzerine. Donna, saat 8.05'e kadar beklemek yerine yan kapıyı tam sekizde kilitleyebilmek için herkesin beş dakika önce gelmesini istiyor,” diyen müdür, Riley'ye sert bir bakış attı. “Hayır, o beş dakika için ödeme almayacaksınız.”

Riley konferans odasının kapısından çılgık atarak kaçmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Toplantının geri kalanını, hangi mini şişeyi masasına gizleyeceğini planlayarak atlattı. Sabahları votka. Öğle saatleri için viski. Akşamları tekila.

Masasına döndü. Tasarımcı Bud sandalyesinde uyuyordu. Eve dönebilmesi için sadece yedi saat daha vardı. Birinci katta çalışmasa ve yeni bir köpek annesi olmasaydı, pencereden atlamayı ciddi ciddi düşünürdü.

Şimdi ücretlendirilmeyecek eğlenceli etkinlik yapma zamanıydı. Kanal 50'nin sosyal medya hesabına giriş yaparak sabah haberlerini seçti. Griffin'in dün geceki yasadışı kanun infazcısı faaliyetleri hakkında rapor verdiği haberi gördüğünde içten içe gülümsedi.

“Mahalledeki çok sayıda köpek Harrisburg Hayvan Derneği'ne geri getirildi,” dedi Griffin sunucu sesiyle kameraya dönerek. “Bu arada, durum hakkında bilgi sahibi olan herkesin polisle iletişime geçmesi isteniyor. Hava durumu için güzel Bella Goodshine'a dönüyorum.”

Riley gözlerini devirdi.

Kamera geleceğin Bayan Gentry'sine döndü, derin bir dekoltesi olan bebek pembesi bir elbisenin içine sığmıştı. Kucağındaki tüylü beyaz köpek, kadının göğüslerinde boğulacakmış gibi gö-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

rünüyordu. Köpekte tam adını koyamadığı tanıdık bir şey vardı ve Riley onun, dün gece sokakta yanından koşup gidenlerden biri olduğunu fark etti.

“Teşekkür ederim, tatlı kekim,” diye cıvıladı Bella. “Eğer bir köpeği sahiplenip ona evinizi açmaya hazırsanız, Hayvan Derneği’nin yardımınıza ihtiyacı var. Öyle değil mi, bebeğim?” diyerek köpeğe bakıp cıvıladı.

Riley, Orta eyaletlerdeki izleyicilerin bu sevimliliğe kapıldığını duyabiliyordu ve çekmecesine kusmaktan kaçınmaya çalıştı.

“Yardım edin! Yardım edin!” Bella köpeğin ön patisini sallayarak cıvıkladı. “Gwiffin beni vütfen sahiplen!”

Riley’nin ılık kahvesi boğazına kaçtı. Griffin Gentry’nin en sevdiği bronzlaştırıcısını bitirmekten daha çok nefret ettiği tek şey köpeklerdi. Bütün köpekler. Köpek tüylerinden ve köpek kakasından nefret ederdi. Havlamaya da yavru köpek nefesinin kokusuna da katlanamazdı. Adam bir keresinde ses teknisyeninin kayıtlara dahil ettiği yavru *golden retriever* seslerini duyunca kameralar açıkken, “Ağlamayı kesin!” diye bağırmıştı.

Hepsi durumu kurtarmak için şaka yapmış gibi davranmak zorunda kalmıştı.

“Gwiffin beni eve götürmek istemesi mi?” Bella bebek gibi konuşarak köpeğin patilerini Griffin’e doğru salladı.

Kamera ona döndüğünde Griffin endişeyle güldü. Riley alnındaki parlak ter damlacıklarını ve akan makyajını fark etti. “Ha ha! Bu konuda daha sonra konuşmamız gerekecek,” dedi zorla gülümseyerek.

“Ah, babacığım olmak istemez misin?” Bella köpeği adama doğru uzattı. Bu noktada Riley, Bella’nın köpeği mi yoksa kendisini mi seslendirdiğinden emin değildi.

“Kanal 50 ailesi büyüyor gibi görünüyor, millet.” Griffin’in yardımcı sunucusu araya girdi.

Kamera Griffin’in yanına geri döndüğünde, adamın kusmak üzerine olduğu görünüyordu. Bella, köpeği onun yüzüne doğru

uzatınca sandalyesini masasından geri itti. Video aniden bitti ve Riley, Griffin'in devrildiğini hayal etti.

Oldukça eğleniyordu. Ta ki masasındaki iş dosyası yığınının bakana kadar. *Tanrım, bu iş çok kötüydü.*

Belki ek işte çalışmasından, sahte nişanlılık oynamaktan ya da kaçış sürücülüğü yapmaktan kaynaklanıyordu ama *SHART* dayanabileceği noktadan ruhunu yok etme seviyesine çoktan geçiş yapmıştı.

Arkasındaki duvar saati, bitmek bilmeyen tik taklarla öğlene doğru ilerliyordu. Bölme arkadaşı artık uyanmıştı ve trambolindeki bikinili sarışınların YouTube videosuna gülüyordu. İki müdür yanlarından öğleden sonraki personel toplantısını tartışarak geçti.

İnterkom sistemi çalıştı. Muhasebe bölümünden Jan, "El yazısıyla okunaksız bir zaman çizelgesi sunmanın kabul edilebilir olduğunu düşünen kişi, okunamayan saatler için ödeme almaya-caktır," diye duyurdu. Jan, bir partinin erken dağılmasını istiyor-sanız davet edeceğiniz kişiydi.

Bir kez daha, interkom sistemi biyledi. "Okuduğunu anlamakta zorlanan biri varsa belki de çalışanı alenen rezil etmek yerine sorunu bizzat kendisine sorarak çözmelidir." Bu sefer konuşan proje yönetimi bölümünde çalışan, üniversiteden yeni mezun, vejetaryen bir sosyal adalet savaşçısıydı. Riley, şimdi Jan'ın onun ücretini keseceğini düşündü.

Riley, mutsuz ve sikkın insanlarla çevriliydi. Bu durum hayatını emerek tüketiyordu.

Öğle yemeğine daha bir saatten fazla vardı ve bu kadar uzun süre beklerse muhtemelen öleceğini düşünüyordu. Özellikle de yıllık banka raporunu bekleyen ve karısı daha büyük meme implantı isteyen, berbat bir ikinci el araba bayisinin sahibi için hazırlayacağı yedi reklam gibi heyecan verici projeleri içeren işine dalarsa.

Hımm. Belki biraz psişik şeylerinin pratiğini yapabiliirdi?

Etrafına bakındı, kimse ona dikkat etmiyor gibi görünüyordu. Kulak içi kulaklıklarını taktı. Wander'ın rahatlatıcı meditasyon karışımlarından birini çalıştırdı ve gözlerini kapattı.

Birkaç deneme yaptı ama en sonunda, pamuk şeker bulutları diyarına süzölmeyi başardı. Hem de tek başına yapmıştı. Burası

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

güzeldi. Sıcak ve mutluluk doluydu. Bilincinde bir dürtülme hissetti. Tam olarak belirgin bir şey değildi ama hiçbir şey yok gibi de değildi.

“Ee, selam. Benim Riley olduğumu biliyorsunuz. Sadece pratik yapmaya geldim.”

Dürtüyü tekrar hissetti ve bunun da onların, “Ne istiyorsun?” deme şekli olup olmadığını merak etti.

Ne istiyordu? Dickie’nin kim tarafından öldürüldüğünü ve hapisten kaçınmanın bir yolunu bulmak istiyordu ancak şu ana kadar bu sorular açık cevaplarla sonuçlanmamıştı. Bir an düşündüğünde, neredeyse unuttuğu bir şey aklına geldi. *Beth*. İsim, Nick ile Dedektif Weber’ın son kavgasında yüzeye çıkmıştı ve ikisi de soruyu cevaplamamıştı.

Nick’in düşüncelerine girmek gibi bir şey yapmıyordu. Ruh rehberlerine sormak sadece bir alıştırmaydı.

“Peki, rehberler. Beth kim?” dedi Riley.

Bulutlar kalınlaştı, sonra koyulaştı ve sonra tekrar incelmeye başladı.

Bulutların arasından Dedektif Weber ve Nick’in mutlu, genç oldukları zamanlar geldi. Uzun, koyu saçlı ve parlak pembe dudaklı genç bir kadın vardı. Kısa boylu, dolgun hatlıydı. Neşeli ve mutluydu. Kollarını Nick’in etrafına sarmıştı ve ona gülümseyerek bakıyordu. “Sana ellerini onun üzerinden çekmeni söylediğimi sanıyordum?” dedi görüşündeki Weber, görüşündeki Nick’e.

Aniden, görüşündeki Beth kayboldu. Pat diye. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Riley, görüden o kadar hızlı uzaklaştı ki düştüğü rüyalarından birini görüyormuş gibi hissetti. Sisler ve bulutlar kayboldu; dengesini tekrar kazanmak için uzandığında su şişesini devirdi.

Kalbi çarpıyor ve terliyordu. Hızla sandalyesine çöktü ve nefesini yakalamaya çalıştı.

Kahretsin, ne görmüştü?

2 Temmuz Perşembe, 10.10

Şişko Tony gittikten sonra Nick daireye döndü. Kalıcı koku, Burt'ün biyomunun kendini düzene sokabilmesi için muhtemelen birkaç öğün organik mamanın daha gerekebileceğini söylüyordu.

Pencereleri açtı, iş üniforması olan kot pantolonuyla temiz tişörtlerinden birini giydi ve köpeğe yeni tasmaını taktı. Birlikte arka merdivenlerden aşağı doğru ilerlediler.

Nick, soruşturmanın Şişko Tony açısını inandırıcı bulmamıştı. Kumar teorisi de hoşuna gitmemişti. Dickie ve amatör lig kumarı, ufak çapta bir işti. Dickie, Şişko Tony'ye olan borcunu zaten ödemişti.

Frick'in, Şişko Tony'e ödeme yapmak için parayı nereden bulduğunu merak etti.

Nick, Burt'le birlikte içeri girdiğinde, "Hey, kuzen. Vay canına," dedi Brian. "Köpek mi aldın?"

Nick başını iki yana sallayıp tasmayı çözdü. "Tam olarak değil. Uzun hikâye." Burt, Brian'ın tekerlekli sandalyesinin yanına gidip koklamaya başladı. Elini ve kahvaltı sandviçini de kokladıktan sonra Nick'in odasına doğru yol aldı.

"Bu sabah buradan iki kez yavaş yavaş geçen, tanımlanmamış polis arabasının da hikâyeye ilgisi var mı?"

Lanet olası Weber.

"Etkisi var." Nick, Brian'ın şık makinesinden kendine bir

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

kahve koydu. Çoktan günün üçüncü kahvesini içiyordu. “Peki, hikâyeyi sonraya bırak çünkü güncellemelerim var.”

Kuzeninin parmakları klavyenin üzerinde teknoloji bağımlısı dilinde hızla hareket etti. Brian ekranı ona doğru çevirdi. “Riley’nin bize sağladığı *Nature Girls*’teki o limitet şirket adı vardı ya?”

“Paravan şirket mi?” diyerek tahminde bulundu Nick.

“Evet.” Brian, masanın üzerine bir kurşun kalemle hafifçe vurdu.

“Katmanları araştırmaya devam ediyorum ama eninde sonunda adı bulacağım. Bu arada ilginç bir şey yakaladım.”

“Köpeklerin parkur yapması gibi mi yoksa davayla mı ilgili?” Nick daha önce Brian’ın YouTube’daki içerikler silsilesine düşmüştü.

“Bu sefer davayla ilgili ama o kaniş inanılmazdı.”

“Katılıyorum.”

Burt, onların köpekler hakkında konuştuklarını anlamış gibi dışarı çıktı. Başını Brian’ın tekerlekli sandalyesinin koluna koyup monitöre bakmaya başladı.

“*Nature Girls* boktan bir yer, değil mi?” diyen Brian, köpeğin kafasını okşadı.

“Boktan ötesi.”

“O zaman *Yelp*’teki bir yıldızlı değerlendirmelere rağmen, sağlık departmanı tarafından hiçbir zaman cezalandırılmadığını görmek ilginç değil mi?”

“Oradayken barın üzerinden ekmek kızartma makinesi kadar büyük bir hamamböceği geçtiğini gördüm,” dedi Nick.

“Harrisburg’de tuhaf bir şeyler dönüyor.”

“O bok çukurunun sağlık denetimini geçmesi mümkün değil,” diye onayladı Nick. “Bana ismini verebilir misin?”

“Denetçinin mi? Senden hızlı davrandım.” Brian ona yapışkan bir not kâğıdı uzattı.

* Kaliforniya’da bulunan halka açık bir Amerikan şirkettir. (e.n.)

“Aferin sana, klavye savaşçısı.” Nick, isim ve adresi cebine koydu. Şimdi birini ziyaret etme sırası ondaydı. “Köpeğe bir saat göz kulak olur musun?”

Walter F. Henry, terleyen bir adamdı. Şehir merkezindeki, renksiz ofisinin buz gibi soğuk havasına rağmen sarılık sarısı, kısa kollu gömleğindeki ter lekeleri hâlâ büyümeye devam ediyordu. Kızıl bıyığı, şişkin burnunun altında seğiriyordu. Tel çerçeveli gözlüklerinin ardında beliren kırmızı lekeler her iki yanına da yayılıyordu. Gerçek yaşı kırk sekiz olmasına rağmen on beş yaş büyük gösteriyordu.

“Gergin görünüyorsun, Walt,” dedi Nick. Adam altına işeyecek gibi görünüyordu.

“Gergin mi? Hah! Kim? Ben mi?” Ne kadar korktuğunu göstermek istemeyen Walt, sandalyesinde geriye yaslanmak istedi ve o sırada Dünyanın En Vasat Patronu kupasını devirip soğuk kahvesini masanın üstüne döktü.

Adam ayağa kalkarken, “*Nature Girls*’ten bahsettiğim anda, hemen avlanmış sincap moduna geçtin,” dedi Nick.

“Hah. Sincapmış.” Walt endişeli bir tavırla güldü. “Sadece dışarı çıkıp biraz kâğıt havlu alacağım,” dedi kapıdan çıkarken.

Nick oturdu ve masanın kenarından kahverengi bir şelale gibi laminant zemine dökülen kahveyi izledi. Burası içindekinin kişiliği kadar küçük, sıkıcı bir ofisti. Eski dosya dolaplarının üstünde dosyalar yığılmıştı. Kırmızı bir “Başarısız” damgası masanın üzerine bir şeref madalyası gibi yerleştirilmişti. Aile fotoğrafları olması gereken yerde biricik Walt’ın, parlak kırmızı iki kişilik spor arabasının önünde çerçevelenmiş bir fotoğrafı vardı. Bir devlet memuru için oldukça pahalı bir arabaydı. Nick, masanın arkasında bir kâğıt havlu rulosu gördü.

Kahretsın.

“Neden her zaman kaçmak zorundalar ki?” diye iç geçirdi. Rozetini çıkarıp ofisten dışarı koştu.

“Pardon,” diyerek dosya dolu bir arabayı iten adama çarpmadan geçmeye çalıştı ve sonra da iki sıra çalışma masasının yanından hızla ilerledi.

Bir bölümde çalışanlar doğum günü kutlaması yapıyordu.

“Mutlu Yıllar, Maaaaaarshaaaaaa.” Çalışanlar şarkı söylerken Nick onların arasından koşarak geçti.

“Özür dilerim. Sizi rahatsız ettim. Mutlu yıllar, Marsha,” dedi grubu dağıtarak. Diğer duvardaki merdiven boşluğunun kapısı yeni kapanmıştı.

“Teşekkür ederim,” diye cıvıldadı sevimli, kızıl saçlı bir kadın. Elindeki pasta diliminde elli yazan bir mum vardı. “Pasta ister misin?”

“Belki sonra!” Nick kapıyı açıp dinlemek için durdu. Kovaladığı adam aşağı doğru iniyordu. Nick merdivenlere yöneldi. Duvarlara ve yeşil merdiven basamaklarına yıllardır içilen sigara dumanının kokusu sinmişti.

Biricik Walt ondan önce çıkmıştı ama Nick daha hızlıydı... Ayrıca astımı yoktu. Üstelik bu işin en sevdiği kısmıydı.

Sağlık denetçisi dış kapıdan yeni geçmişti ki Nick, eskiden lisenin futbol takımı defansında yaptığı hareketleri kullanmaya başladı.

İkisi de bir çalılığın içine düştüler. Çamurun ve alçak seviyede dikenli yeşilliklerin üzerine iniş yaptılar.

“Lütfen, beni tutuklama,” dedi Walt yüzü hâlâ çalılığın içindeyken. Büyük gri taş cephenin içine oturtulmuş geniş bir pencerenin dış tarafındaydılar. Camın diğer tarafında bir konferans odası vardı, dolu bir konferans odası. Takım elbiseli seyirciler onlara bakakaldı. Muhtemelen bütün bir ay boyunca gördükleri en heyecan verici şey budur, diye düşündü Nick.

Tanrım, işini seviyordu. Kolayca o gri takım elbiseli *hamster*’lardan biri olabilirdi. Küçük *hamster* çemberlerinde toplan-

tidan toplantıya sürüklenip otopark ve gözetmenler hakkında şikâyet ederdi. Mikro yönetim olmadan kölelerinin iş yapabileceklerine güvenmeyen efendilerinin katı programlarına uyardı.

Onlara kıyasla, tek yapması gereken birini bir binada kovalayıp yakalamaktı.

İçlerinden birinin vatandaşlık görevini yerine getirip polisi araması ihtimaline karşı, görebilmeleri için rozetini cama tuttu.

“Seni tutuklamıyorum, aptal. Sana söyledim. Ben özel bir dedektifim. Polis değilim.”

“Panikledim. Özür dilerim.” Walt sızlandı.

Nick, Walt’ı ayağa kaldırarak durumunu kontrol etti. En sevdiği kot pantolonunun dizinde bir yırtık vardı. Aptal çalılık yüzünden kolu sıyrılmıştı ve kanıyordu. Tişörtü de içine düştükleri fundalıktaki çamur ve meyvelerden lekelenmişti. Çenesi sağlık müfettişinin sivri dirseğinden yediği darbe yüzünden biraz yanıyordu ama Walt daha kötü durumdaydı. Sulama sisteminden kalan bir su birikintisine yüzükoyun iniş yapmıştı. Önden bakınca altına yapmış gibi görünüyordu. Böğürtlen lekeleri, idrar sarısı gömleğinde çok belirgindi. Sanki öfkeli bir ayı pençesi tarafından yarılmış gibi görünüyordu.

“Hadi dostum,” dedi Nick adamın sırtına vurarak. “Bir bira içmeye ihtiyacım var.”

Nick’in onu tutuklamayacağını ve rüşvet alan bir sağlık müfettişini umursamadığını anlayan Walt’ın terlemesi nihayet durmuştu.

Union Deposit Road’daki bir bara gittiler. Yan yana oturduklarında garson onlara endişeli bir bakış attı. Nick oldukça ilginç göründüklerini hayal edebiliyordu. Özellikle terlemiş koltuk altları ve böğürtlen-kanlı ön tarafıyla Walt. Gömleğindeki eksik düğmeler atletini ve orta yaş göbeğini gösteriyordu, peruğunda da toprak vardı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Görünümüne rağmen, Walt adama buyurgan bir tavırla baktı. "Izgaranın üstündeki egzoz fanı nasıl?" dedi kötücül bir sesle.

"Bütününü tamir edildi," dedi barmen başını sallayıp zorlukla yutkunarak. Walt kokteyl menüsüne bakarken adam pis bar havlusunu yere fırlatıp temiz bir tane kapdı.

"Ben *Troegs DreamWeaver Wheat* alacağım," dedi Nick yerel bir birayı işaret ederek.

"Ben de ekstra vişne şuruplu bir *mai tai* alacağım," diye karar verdi Walt.

Sakız çiğneyen ve dağınık, kıvrıkcık saçlarıyla oynayan bir garson gelip bara yaslandı. "Hey, bugünün spesiyali ne?" diye sordu barmene.

Barmen kayıt ekranını temizlerken başını kaldırıp hafifçe onların tarafına işaret ettikten sonra ona ölümcül bir bakış atmış olmalıydı.

Garsonun gözleri büyüdü. "Boş ver. Çeşmelerin ucunu dezenfekte etme sırasının bende olduğunu hatırladım. Hoşça kal!" Tekrar mutfağa koşarak kayboldu.

Belli ki Walt'ın burada saygınlığı vardı.

Nick yemek menüsünü aldı ama Walt başını iki yana salladı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım. Arka tarafta başparmak büyüklüğünde fare bokları var."

Nick menüyü kapattı ve barın kenarına doğru itti.

İçeceklerinin servis edildiği bardaklar öyle temizdi ki Nick bulaşık deterjanının tadını bile alabiliyordu.

"Şu aralar rüşvet işleri nasıl?" diye sordu.

Walt öksürünce birkaç damla *mai tai* burnundan fişkırdı.

Gözleri kocaman açılmış bir işletmeci, sanki onca zamandır barın arkasında eğiliyormuş gibi ansızın ortaya çıktı. Bir elinde özenle etiketlenmiş bir şişe dezenfektan ve diğer elinde temiz bir havlu vardı. Kirli bardak havlusunu alıp kayboldu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cıyıkladı Walt.

"Elbette biliyorsun. Bak," dedi Nick. "Valinin kocasına şantaj

yapıyorsan umurumda değil. Benim ilgilendiğim tek şey, Dickie Frick.”

“Dickie mi?” Walt bıyığını eliyle sıvazladı. Muhtemelen sümük ve vişne suyu damlalarını kontrol ediyordu. “Polis olmadığına emin misin?”

Nick iç geçirip rozetini verdi. “Özel dedektifim. Bir müşteri beni Frick’in cinayetini araştırmak için tuttu.”

Sağlık müfettişi harekete geçmeden önce, Nick durumu anlayıp omzuna eliyle bastırarak adamı yerine oturttu.

“Gerçekten sadık kullarının önünde seni dövmemi mi istiyorsun?” Adamın saygı görme ihtiyacını anlamıştı ve üstüne gitmeye hazırdı.

“Hayır.” Walt surat astı.

“O zaman konuş.”

“Onu öldürmedim,” diye homurdandı.

“Orası malum. Bana vücut sıvılarıyla yıkanmış gibi görünen *Nature Girls* gibi bir işletmenin, neden hiç sağlık ihlali cezası almadığını anlatsana,” dedi Nick.

Walt içkisinden bir yudum aldı ve *mai tai*’nin birazını çenesinden aşağı damlattı.

“Hadi ama adamım.” Nick iç çekti. “Bugün hırpalamam gereken başkaları da var.”

“Peki. Tamam. Pekâlâ. Yani belki dostluk göstergeleri karşılığında kriterleri biraz gevşetebiliyorum...”

“Sana nakit veriyorlar. Onların denetimlerini onaylıyorsun. Harika. Kim kiminle temas kurdu?”

Walt, sağa sola baktıktan sonra zorla yutkundu. “İçeri girdikten sonra kırk saniye içinde, Dickie bana bir avuç dolusu nakit verdi.” Bunu sanki Dickie Frick ve onun kirli parası, hayatındaki bir dönüm noktasıymış gibi özlemle söylüyordu.

“Bu anlaşma ne kadar süredir devam ediyor?”

Walt omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi ihtiyatlı bir tavırla.

“Walt, dostum, bence biliyorsun. *Ben* de birçok şey biliyo-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

rum.” Nick yalan söyledi. “Dediğim gibi. Hâkim veya jüri olmak için burada değilim. Polise koşup seni ele vermeyeceğim. Tek başına bir cinayeti çözmeye yardımcı olabilirsin.”

Walt iç çekti. “Gelecek ay, altı yıl olacak.”

“Dickie hiç sessiz bir ortaktan bahsetti mi?” diye sordu Nick.

Walt dudaklarını, bıyıklarının altında kaybolana kadar büzdü. “Hayır ama bir seferinde Dickie orada değildi ve yerine kel bir adam geldi. O kadar arkadaş canlısı değildi.”

“Adı?”

“Tuhaf bir şeydi. Drew? Down? Durf?”

Ancak bir amatör, herhangi bir ön araştırma yapmadan tamamen yabancı birinden para kabul etmekte sorun yaşamazdı. “Kel olmanın dışında, bu Durf denen adam nasıl görünüyordu?”

“Ee, bilemiyorum. Gerçekten uzun değil ama çok kısa da değil. Kel,” diye tekrarladı Walt kendi kendine.

“Beyaz mı? Siyah mı? Latin mi? Asyalı mı?” Nick seçenek sundu.

“Belki beyaz?” diye tahmin etti Walt.

Sağlık müfettişi tam anlamıyla bir zekâ küpü değildi.

“Başka yasadışı faaliyetler var mı? *Nature Girls*’de başka bir şey fark ettin mi?”

“Gerçekten değil. Bahis yapmanın dışında, on sekiz yaş altı beyzbol liginde elli dolar kazandım ama mutfakta metamfetamin pişirip satmıyorlardı.”

“Aklına Dickie’yi öldürmek isteyen herhangi biri geliyor mu?”

“Onu tanıyan herkes olabilir. İğrenç bir domuzdu,” dedi Walt gülerek.

Nick birayı bitirdi ve cebinden bir iş kartı çıkardı.

“Eğer aklına başka bir şey gelirse beni ara,” dedi. İş kartını Walt’ın önüne bıraktı. Hesabı, Bay Pek Yardımcı Olmayan’ın ödemesine izin verecekti. “Bira için teşekkürler.”

“Bekle!” Sağlık müfettişi telaşlıydı. “Bu halde işe geri dö-

nemem. Hepsi beni tutuklandı veya dövüldü sanacak. Belki de ikisini birden. Onlara ne söylemeliyim?”

İtibar, diye düşündü Nick. *Bunun* için endişelenmek çok yorucu olmalı.

“Ah, dostum. Bilmiyorum. Onlara bunun üniversite arkadaşların tarafından yapılan bir şaka olduğunu söyle.”

Walt canlandı. “Bu iyi bir fikir! Bahse girerim ki gizli bir üniversite grubu olmalı. Öyle her isteyenin giremediği türden.”

Nick temmuz güneşine çıktı, Walt’ı hayali arkadaşlarının ona ne kadar havalı bir takma isim koyduğunu düşünmeye bıraktı.

2 Temmuz Perşembe, 16.47

Burt kocaman suratını ve yanaklarını masasına dayadığında Nick köpeğe sordu. ‘Ne var, Burt? Sıkıldın mı? Hiç hobin yok mu?’

Köpeği suçlayamazdı. Öğle yemeği için Burt’ü sokağın aşağısına götürmüş ve barınacak yer durumu belirsiz olan Perry’yle tanıştırmıştı. Burt’ün kamçı gibi kuyruğu yürüyüş boyunca sallanmıştı. Herkesi uzun zamandır göremediği dostu gibi karşılamıştı. Bu, onların son eğlencesi olmuştu. Nick’in sabahı oldukça ilginç geçmişti çünkü Şişko Tony’den gelen nakit parayla ve sağlık müfettişini tutup yere sermekle meşguldü. Ancak öğleden sonra şehir merkezinde iki ofise tebligat teslim etmiş, sonrası boğazına kadar raporlara gömülerek geçmişti.

Nick saatini kontrol etti. Eğer şimdi konağa giderse malum seksi psişğin işten çıkmasını bekleyebilirdi. Belki onu akşam yemeğine çıkmaya ikna edebilir ve sonra güne başladıkları yere yeniden dönmelerini sağlayabilirdi... Burt canavarının onları engellediği anın hemen öncesine.

Bu plandan memnun kalarak çalışmasını yedekleyip bilgisayarını kapatırken, onu tekrar görmeyi neden dört gözle beklediğini analiz etmedi.

İçgüdüleri, Riley Thorn’un sadece bela getireceğini söylüyordu. Ancak bu bir caydırıcıdan çok onu çeken bir detaydı.

Ön odaya doğru ilerlerken Burt topuklarında tıpış tıpış yürüyordu.

“Ben çıkıyorum,” dedi kuzenine. “Bu adamcığı eve götüreceğim ve Riley’nin akşam yemeği yemek isteyip istemediğini soracağım.”

Brian kulaklıklarını çıkarıp kaşlarını çattı.

“Ne var?” diye sordu Nick.

“Ondan hoşlanıyorsun,” diye gözlemledi Brian.

“Tabii ki hoşlanıyorum.” Nick Santiago’nun bir kadından hoşlanması pek de yeni bir haber değildi.

“Hayır. Ondan *hoşlanıyorsun*,” diye tekrarladı Brian.

“Farklı bir vurguyla kaç kez söylersen söyle, anlamını değiştirmiyor, dostum.”

“Ah, hem de nasıl değiştiriyor. Gece yarısı seni aradığında telefona cevap verdin. Onunla bir gece geçirdin. Evcil aslanına bakıcılık yapıyorsun.” Burt, bunu sevdi ve Brian’ı, Gene Simmons diliyle yaladı. “Aferin oğluma, aferin aslanıma. Şimdi de onu akşam yemeğine çıkarıyorsun.”

“Daha önce de kadınları akşam yemeğine çıkardım,” dedi Nick dudak bükerek.

“Yüzünde o aptal ifadeyle değil.”

Nick kaşlarını çattı. “Hangi aptal ifade?”

“Onu göreceğini bildiğin zaman yüzünü tamamen değiştiren o ifade. Şey gibi, bek...”

“Beklenti mi?” Nick onun sözünü tamamladı.

“Riley, senin için Noel sabahı gibi bir şey.”

“Josie dün gece seni fazla mı uzun süre oksijensiz bıraktı?” Nick, Burt’ün tasmağını kapı askısından çıkararak sordu. Köpek, yarım saniyede ağırbaşlı görüntüsünü bırakıp dans kraliçesine dönüşmüştü.

“Burt’ün yüzündeki ifadeyi görüyor musun?” diye sordu Brian. Burt heyecandan deliye dönmüş gibi görünüyordu ve aşırı derecede hevesliydi. Dili ağzının köşesinden sarkmış, kulakları dikilmiş, alnı kıvrılmıştı. “İşte sen de böyle görünüyorsun.”

“Brian amcan saçmalıyor,” dedi Nick köpeğe. Telefonu çalıp onu kendini daha fazla savunmaktan kurtardı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

"Hımm," dedi ekranı kuzenine göstererek.

"Eh, bunun sonu iyi olamaz," dedi Brian.

Nick cevap verirken Burt step dansını sürdürdü.

"Santiago," dedi.

"Nick, ben Katie Shapiro. Bir bira içmek için zamanın var mı?"

The Sturges Speakeasy, ofisten üç blok uzakta, kolayca yürünebilecek bir mesafede ve köpek dostuydu. Bu yüzden Nick, Burt'ü yanına aldı.

Dedektif Katie Shapiro'yu terastaki bir masada, önünde iki birayla otururken buldu. Uzun bacaklı, lafı dolandırmayan bir kadındı. Saçları koyu sarıydı ve düzgün bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Weber'ın aksine, normal bir insan gibi giyiniyordu. Genellikle kot pantolon ve ceket giyerdi. Ceketini çıkarıp kollarını açıkta bırakmıştı. Böylece sınav yarışmalarında çok sayıda yeni mezun polisi alt etmiş olan kollarını sergiliyordu.

Polislik onun kanındaydı. Harrisburg Polis Teşkilatı'nda, artık emekli olan polis şefi babasının adımlarını takip ederek yükselmişti. Havalı, akıllı ve boyundan iki kat büyük bir adamı ter dökmeden alt etme becerisine sahipti. Ayrıca her şeyi ciddiye alıyordu. Bu yüzden, Nick birkaç yıl önceki çirkin Noel kazakları partisinden sonra onun soyunma teklifini kabul etmemişti.

"Bir nişanlı ve bir köpek," diyerek botuyla bir sandalyeyi ona doğru itti. Güneş gözlüğünün üstünden kaşlarını kaldırdı. "Sıra-daki ne, Nick? 401(k)* mi?"

Aslında Nick'inki *SEP IRA*'ydı ama kötü çocuk ünü zaten yeterince darbe almıştı.

"Nasıl gidiyor, Katie?" diye sorarak onun için sipariş edilmiş birayı aldı.

* Emeklilik planı. (ç.n.)

“Şehirde güzel bir yaz daha,” dedi Katie alaycı bir şekilde. Temmuz ayıyla gelen sosisler ve havai fişekler, daha fazla insanın daha fazla zamanını sarhoş olup suç işlemekle geçirdiği anlamına geliyordu. Daha fazla saldırı, daha fazla gasp ve daha fazla cinayet işleniyordu.

İnsanlara güzel havalarda güvenilmezdi.

“Cinayet biriminin yoğun olduğunu duydum.” Nick, neden burada olduğunu söylemeye ne zaman başlayacağını merak ediyordu.

“Doğru duydun,” dedi. Dudakları soluk pembeydi, asla hafif bir sırtmanın ötesine geçmezdi. “Ve şimdi bir adam eksik olacağımız için daha da zorlaşacak.”

Bu yeni haberdirdi. Harrisburg’un elli bin kişilik nüfusu için sadece yüz yetmiş beş polis memuru vardı. Departmandaki hemen hemen herkesi tanımak zor değildi. “Kimi kaybettiniz?” diye sordu Burt’un alnını okşarken.

“Weber. Bu öğleden sonra. Soruşturma sonuçlanana kadar uzaklaştırıldı.”

Nick, onun tepkisini izlediğini biliyordu. Nick istediği gibi masaya tırmanıp horoz gibi ötmek yerine güneş gözlüklerini çıkardı. “Weber uzaklaştırıldı mı? Ne için? Adam kışında kural kitabıyla doğmuş gibidir.”

Katie omuz silkti. “Gerçekten bir şey söyleyemem. Bazı şüpheli davranışları vardı. Bazı ipuçlarını görmezden geliyordu. Vakalar kapanmıyordu. Birkaç görgü tanığı şikâyeti.”

“Yani kirliydi diyorsun?” diye sordu Nick.

“Ben hiçbir şey demiyorum,” dedi Katie birasını kaldırarak. “Fricker davası için senin kıza yükleniyordu, değil mi?” dedi.

Nick bacağında bir ritim tuttu. “Onun davayla ilgisi yoktu. Bunu bilmeliydi.”

“Olayın olacağını biliyordu,” dedi Katie. “Suçu işlenmeden önce polise bildirecek kadar. İki kez.”

Nick başını salladı. “Sadece tesadüftü. İçinde bir his vardı.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Hımm,” dedi Katie. “O geceki raporda olmayan bir şey gördü mü?”

Nick arkasına yaslanıp köpeğin geniş kafasını okşadı. “Hayır. Hiçbir şey görmedi. Silah seslerine uyandı. Merdivenlere çıktığında adam çoktan gitmişti. Ben de yangın çıkışından gelenleri araç kamerasında yakalayamayacağım bir yere park etmiştim. Vaka hakkında bilgi edindin mi?” diye sordu.

“Evet. Üzerinde çalıştığım üç vakayla birlikte. Bu yüzden araştırırken karşılaştığın herhangi bir şeyi bana paslarsan minnettar olurum. Mesleki nezaket.”

“Senin için de aynı şey geçerli.”

“Teklif edildiğinde yardım almayacak kadar gururlu değilim. Dickie ve gizemli evli bir kadın hakkında birkaç söylenti duydum. Henüz kimse isim vermedi ama bu tür şeylerin nasıl sonuçlanabileceğini biliyorsun. Kıskanç koca. Pat. Pat.”

“Yani kumar meselesinden uzaklaşıyor musun?” diye sordu Nick.

Katie’nin dudakları o hafif gülümsemeye kıvrıldı.

“Mesleki nezaket de bir yere kadar,” diye hatırlattı.

“Beni böyle oynatma, dedektif. Hadi ama. Uzun zamandır tanışıyoruz.”

Katie güneş gözlüğünü çıkardı ve sandalyesine geri döndü. “Tamam. Hayır. Kumar bana mantıklı gelmiyor. Kıskanç kocayı seviyorum.”

“En iyi adam kazansın.” Nick bardağını ona kaldırdı.

“Ah, en iyi kadın kazanacak,” dedi Katie. “Köpeğinin nesi var?”

Burt, masaya zıplayıp herkesi coşkuyla karşılamaya başlamıştı. Şimdi Katie’ye bakıyordu. Kafası eğik, dili ağzından dışarı sarkmış, sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi.

“Emin değilim. Daha önce böyle bir yüz ifadesi görmedim.” Köpek dedektiften etkilenmiş miydi yoksa ondan şüphe mi duyuyordu, emin değildi.

“Köpeklerden bahsetmişken dün gece yasadışı kanun infazcılarının yaptığını duydun mu?” diye sordu.

“Detayları bilmiyorum.” Nick rahatça yalan söyledi. “Bir ev soygunu ve köpeklerle ilgili bir şey mi olmuş?”

“Bir sürü garip kişi, On Yedinci Cadde’deki bir eve girdi ve bir düzine köpeği bodrumdan kurtardı.”

“Şehirde yaz böyle bir şey,” dedi Nick.

Katie’nin gülümsemesi alaycıydı. “Bunu özlediğini söyleme.”

Nick güldü. “Tüm o geç geceler mi? Kurallar ve düzenlemeler? Her söyleneni yapmak? Ben almayayım, dedektif. Şu anki işimi seviyorum.”

“Hayret. Belki ben de sivil hayata bir şans vermeliyim.”

2 Temmuz Perşembe, 21.17

“Bunu ellerinde tut,” diye talimat verdi Gabe. Üzerine somurtan bir yüz oyulmuş, ağır metalden bir nesneyi Riley’ye uzattı. Riley, bunun öndeki oturma odasının tozlu kitaplıklarından birinde duran kitap desteği olduğunu fark etti. Dairesinde yerde bağdaş kurup oturmuşlardı.

Burt arkadaki kanepede, yeni favori oyuncaklarını yastıkların altına mutlu bir şekilde gömüyordu. Nick, cinayetle ilgili olmayan bir gözetleme işiyle uğraşıyordu. Riley ona akşam Gabe’le planları olduğunu söylediğinde surat asmıştı.

“Bunu Dickie’ye ait bir şeyle yapmamız gerekmez mi?” diye sordu Riley. Kendini bu saçmalığa açmasının tek nedeni cinayeti çözmekti. Hiçbir işlevi olmayan, aptal bir kitap desteğinin enerjisini okumak işe yaramayacak gibi görünüyordu.

“İlk defa bilinçli olarak bir nesnenin enerjisini okuyorsun. Cinayetle lekelenmemiş bir şeyle başlamanın daha iyi olacağını hissettim,” diye açıkladı. “Seni duygusal olarak yaralamamak için.”

“Ah, iyi düşünmüşsün,” diye kabul etti Riley. Kitap desteğini elleri arasında çevirdi. Çılgın saçları olan çirkin, kaşları çatık bir adamın heykeliydi.

“Gözlerimizi kapatalım ve zihnimizi boşaltalım.” Gabe’in derin bariton sesiyle telaffuzu, sıcak bir battaniye gibi rahatlatıcıydı.

Riley esnedi. "Tamam, boşaltma işlemi başlıyor."

Burt için bir veteriner randevusu ayarlaması gerekiyordu. Yumurta. Yumurtası bitmişti. Ah! Gelecek hafta altı haftalık katalog onaylama projesi başlıyordu ve bunu kesinlikle iple çekmiyordu. Stok kodlarını ve ölçüleri düzeltmeliydi. Onun işi dünyanın en sıkıcı işiydi. İstikrarlı ve normal olmak, *SHART*'ın endüstriyel gri duvarlarının içinde kaybolan hayatının saatleri karşılığında iyi bir takas mıydı? Maaşa ihtiyacı vardı. Eski kocasına hukuki borcu nedeniyle pek bir seçeneği yoktu.

"Dikkatini kaybettiğine göre tekrar odak noktasına dönelim," dedi Gabe.

Of, lanet olsun. Ne yapıyorlardı?

Riley dikkatini tekrar elindeki çirkin nesneye çevirdi.

"Güzel," dedi Gabe nefes alarak. "Şimdi, rehberlerine bu nesneye ilişkin mesajlar almaya hazır olduğunu söyle."

Riley bir gözünü araladı. "Ruh rehberleri için nezaket kuralları var mı? Onlara günlerinin nasıl geçtiğini falan sormalı mıyım?"

"Nazik olmak her zaman iyidir," dedi Gabe gözlerini açmadan. Çok sakın görünüyordu. Atletik siyahi bir Buda gibiydi.

Riley boğazını temizledi. "Eh. Tamam. Ruh rehberleri, umarım iyi bir gün geçirmişsinizdir. Bu çirkin kitap desteği hakkında mesajlar almak için hazırım. Lütfen," diye ekledi aceleyle.

"Şimdi, tekrar zihnini boşalt," dedi Gabe yönlendirerek.

Bir nefes aldı ve boş bir ekran hayal etti. Oraya koymadığı bir şeyin aniden ortaya çıkmasından hem dehşet duydu hem de mutlu oldu.

Gabe hâlâ konuşuyordu ama çok uzakta gibiydi.

Pamuk şekeri bulutları başının etrafında dönerken ekrana odaklanıp kitap desteğini tutmaya devam etti.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Gabe. Kapısı kapalı dolabın arkasından konuşuyor gibiydi.

"Şey. Bir sürü renkli bulut. Ah, bekle. Dağılıyorlar. Bir masa

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

görüyorum ve üzerinde bir sürü saçmalık var.” Daha net görmek için boşlukları itmeye çalıştı ama bulutları görmek için boşa uğraşıyordu. “Bekle. Hayır. Bu bir garaj satışı. Bir kadın var. Huysuz. Tutumlu. Aşırı cimri değil. Sadece tek bir tuvalet kâğıdı karesi kullanacak kadar eli sıkı. Bozuk para görüyorum.”

Resim bulanıklaşıp bulutların arkasında kayboldu. “Şimdi hiçbir şey görmüyorum,” diye bildirdi. “Sadece beklenti hissediyorum. Heyecan. Genç ve neşeli. Ah! Bir doğum günü partisi. Bir pasta ve bir kız var. Bir genç kız.”

Huysuz kadın görüntüsü belirdi ve kıza paketlenmemiş bir heykel verdi.

Doğum günü kızı bir kazağı tercih edebilirdi -Riley de aynı fikirdeydi- ama hediye nazikçe kabul etti. “Teşekkür ederim, Gert teyze,” dedi.

Riley, kolları dönen bir saat gördü ve ardından Gert teyze... “Vay canına. Gert teyzeye traktör mü çarpmış? O öldü. Artık, bu çirkin heykel önemli bir şey. Değerli.”

Riley gözlerini açıp kırıştırdı. “Başardım mı? Doğru mu anladım?”

Gabe kaşlarını çatı. “Anlamıyorum.”

Omuzları çöktü. “Yanlış mı anladım?”

“Bu, Lily’ye Gertrude teyzesi tarafından on sekizinci doğum gününde hediye edilmiş. Bunu aileye veren kişi de Charles Lindbergh. Gert teyze bir trafik kazasında trajik bir şekilde öldürülmeden bir gün önce Lily’ye hediye etmiş.”

Riley yüzünü buruşturdu. “Sanırım Gert teyze yalan söyledi. Onu bir garaj satışından almış ve ‘havai’ yeğenine hediye vermek zorunda kaldığı için rahatsız olmuş. Kazaya gelince, komşusunun tarlasından tatlı mısır çalmaya çalışırken traktör tarafından ezilmiş. Çiftlik standındaki fiyatların çok yüksek olduğunu düşünüyor.”

Gabe şaşkın bir şekilde bakıyordu. “Gert teyze neden Lily’ye yalan söylesin?”

“İnsanlar yalan söyler.” Riley, sanki bir çocuğa Noel Baba’nın var olmadığını söylüyormuş gibi hissediyordu. “İnsanlar dolandırır. İnsanlar kendi amaçlarına ulaşmak için kötü şeyler yaparlar ve diğer insanlardan faydalanırlar.”

“Bu çok üzücü. Bu korkunç gerçeği ona söylediğinde Lily mahvolacak.”

Riley gözlerini kırptırdı. “Bekle. Bence Lily’ye gerçekten söylememize gerek yok,” dedi.

“Ama Gert teyzesinin ondan hoşlanmadığını ve ona bir aile hazinesi yerine başkasının çöpünü verdiğini bilmeli.”

“Gerçek, birini sadece incitecekse söylemenin anlamı var mı?” diye sordu Riley.

Gabe yine kaşlarını çatı. “Bu konuyu düşünmem gerekiyor.”

Gözlerini kapattığında Riley bir süre bekledi. Elini onun önünde salladı, belki otururken uyuyakalmıştı. *Hayır, sadece meditasyon yapıyordu.*

Kapısının dışında bir gıcırta duydu. Burt başını minderden kaldırdı ve kapıya bakmaya başladı. “Sakin ol. Muhtemelen...” Kim olabileceğini bilmiyordu ama ruh rehberleri bir şey biliyordu sanki çünkü kolundaki tüyler diken diken oldu.

Eyvah.

“Burada kal,” dedi köpeğe kararlı bir şekilde.

Burt, komutu umursamadı ve onu kapıya kadar takip etti.

Riley nefesini tutarak kapı deliğine yanaştı. Burt, onu taklit ederek ön patilerini kapıya koydu. Riley koridorda, Dickie’nin kapısının önündeki polis şeridinin orada duran bir adam gördü.

Ancak komşularından biri kesinlikle değildi. Gençti ve oldukça iyi giyinmişti. Bej rengi bir şort ve ter tutmayan golf tişörtlerinden giymişti. Öfke. Adamdan yayılan titreşimleri hissedebiliyordu. Adam sola yürüdü. Sonra kapıya geri döndü. Hareketleri sinirli ve gergindi. Öne çıkarak kapı kolunu açmaya çalıştı.

“Lanet olsun.” Adam bunu söylemiş miydi yoksa sadece düşünmüş müydü, Riley emin değildi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Adam bir tur daha yürüdükten sonra geri geldi. Doğrulup geri çekildi ve sonra kapı kolunun hemen üstüne bir tekme attı.

“Of, kahretsin.” Riley mırıldanarak kapıdan uzaklaştı. “Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Telefonum nerede?”

“İzle.” Riley arkasına bakıp Gabe’i görmeyi bekledi ancak fısıltı ondan gelmemişti. O hâlâ gerçek ve yalan üzerine meditasyon yapıyordu.

Kahve masasındaki telefonunu alıp parmak ucunda kapıya döndü.

*Riley: Hepiniz odanıza gidin ve kapılarınızı hemen kilitleyin!
Biri içeri zorla girdi!*

Lily: Nerede? Bir erkek mi? Bekâr mıdır acaba?

Bay Willicott: Siz de kimsiniz? Nasıl numaramı aldınız? Ben bu telefonu nereden buldum?

Fred: Sakin olun, millet. Eğer bu gerçek bir tatbikat olsaydı, Riley şifreyi kullanırdı.

Bayan Penny: Yani ben Beretta tabancamı bir tatbikat için mi doldurdum? Teşekkürler, Riley. Willicott’ı vurabilirdim.

Fred: Belki de acil tatbikat için de şifremiz olmalı.

Riley: Bu bir tatbikat değil! Birisi Dickie’nin dairesine girdi!

Lily: O gerçek bir tatbikat yapmaya kararlı gibi görünüyor.

Fred: O ZAMAN ŞİFREYİ KULLAN!

Riley hırıltısını bastırdı.

Riley: Lahana Güveci. Üçüncü katta bir hırsız var.

Lily: İçeri aldığım nüfus sayım görevlisini kastetmiyorsun, değil mi?

Bayan Penny: Tanrım. Tabancayı boşalttım. Bu işte berbat-sınız!

Burt hafifçe havlayıp kapıya baktı.

Riley telefonundaki kamerayı açmaya çalıştı ancak Lily ve Bayan Penny “Kod: Lahana Güveci” durumu için polisi arama-nın avantajları hakkında tartışıyorlardı. Bay Willicott *falafel** ar-tıklarının nerede olduğunu soruyordu.

Yüzünü tekrar kapı deliğine dayadı. Adam Dickie’nin daire-sinden çıkıyordu. Eli boştu ve daha da sinirli görünüyordu. Şap-kasını başından çıkarıp yüzünü sıvazladı.

“Of, kahretsin.” Bu yüzü daha önce görmüştü. *Nerede?*

Kafasındaki ekranda *Nature Girls*’ten bir görüntü ortaya çıktı. Büyük memeli garsonu köşeye sıkıştıran sevimli, gergin adamdı. Betty? Bitsy? Betsy!

Hâlâ sevimliydi, hâlâ gergindi ama şimdi üstünde bir de umutsuzluğun kokusu vardı. Riley onun ne aradığını bilmiyordu, sadece bulamadığından emindi.

Adam ana merdivenlere doğru baktı, sonra fikrini değiştirip arka merdivenlere yöneldi. Riley nefesini tuttu ve kapıdan dışarı fırlayıp ön merdivenlere koşmadan önce ona kadar saydı.

“Bu kapıya yaklaşırsan yüzünü kurşunla doldururum,” diye bağırdı Bayan Penny ikinci kattan.

“Huu huu! Hırsız, sen misin?” Lily, birinci katın kapısının ar-dından cüretkârca seslendi.

Riley, vücudunu yerçekimi kuvvetlerine atmaksızın birinci

* Ortadoğu mutfağında nohut, bakla veya her ikisinin birlikte top veya köfte şekline getiri-lip derin yağda kızartılmasıyla yapılan yemek. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

kata kadar geldi. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ön kapıdan çıkıp çimenlerin üzerinde yürüdü.

Bir araba vardı. Parlak griye boyanmış son model bir Mercedes, park alanından Front Street'e çıkıyordu. Görülmemek için bir ağacın arkasına saklandı.

Telefonunu çıkarıp Nick'e mesaj attı.

Riley: Orta boylu, orta yapılı bir adam, golfçü gibi görünüyordu ve Dickie'nin dairesinin kapısına tekme atıp açtı. Elleri boş ayrıldı. Yeni, gri bir Mercedes sürüyor. Onu "Nature Girls"te bir garsonla sohbet etmeye çalışırken görmüştüm. Videosunu çekmeye çalıştım ama komşularımla uğraşmaktan yapamadım.

Telefonu saniyeler sonra çaldı. Riley, verandanın alt basamağına oturdu. "Merhaba canım, gecen nasıl?" diye sordu Nick'e.

"Ha ha. Yoldayım. On dakika içinde orada olurum," dedi Nick. Motorunun sesini duyabiliyordu ve yanına gelmek için hızlı gittiğini biliyordu. "İyi misin?"

"Yavaşla, *Cannonball Run*. Biz iyiyiz. Katilimsi görünmüyordu."

"Bir adam, sevgilimin tam karşısındaki bir hafta önce cinayet işlenen bir daireye giriyor. Yavaşlamaya niyetim yok. Neredesin?" Sesi rahattı ama Riley içindeki aciliyeti hissedebiliyordu.

"Ön verandadayım."

"Lanet olsun, Thorn. İçeri gir ve kapıyı kilitle." Tüm rahatlığı gitmişti.

"Bak, ben kapıyı kilitleyip duruyorum ama komşularım suçluları içeri alıyor."

"Onlara bağırırım," diye söz verdi Nick.

Riley homurdanarak güldü. "Başarılar dilerim."

Ön kapıyı açtı ve içeri girdi.

Bir silah sesi duyuldu ve Lily'nin yatak odası kapısı patladı.

"Siktir... Neydi o?" Nick kulağına bağırdı.

“Bayan Penny, ne oluyor?” Riley bağırdı.

Kadın başını koridora çıkardı. Ardından Lily geldi. “Pardon. İşte şifreyi bu yüzden iptal ediyorsun,” dedi komşusu silahını sallayarak.

“Komşun seni vurmaya mı çalıştı?” diye sordu Nick. Riley, onun kornaya abandığını duydu. “At arabanı lanet olası yoldan çek!”

Telefonu eliyle kapattı. “Bayan Penny, başınız büyük belada,” dedi Riley.

Kadın omuz silkti.

“Riley?” Nick kulaklarına bağırdı.

“Her şey yolunda.” Riley ona güvence verdi. “Kapı kilitli. Aşırı hevesli amatör güvenlik kontrol altına alındı.”

“Dört dakikaya orada olurum.”

“Polisi aramalı mıyım?” diye sordu Riley.

“Hayır,” dedi Nick. “Mümkünse onlarla görüşmeyelim. Seni en azından birkaç gün unutmalarına izin ver.”

“Dedektif Weber’ın, baş şüpheliyi takip etmeyi bırakacağını sanmıyorum.” Riley’nin sesi alaycıydı.

“Weber görevden alındı,” dedi Nick. “Uzaklaştırıldı.”

“Ne için?”

“Tam olarak bilmiyorum. Bana kirli polis olduğu ima ediliyor gibi geldi. Burt ve ben, bugün yeni dedektifle tanıştık.”

Riley’nin aklında rozetli güzel bir sarışın belirdi. “Köpeğimi başka bir kadınla buluşmaya mı götürdün?”

“Nereden... Neyse, boş ver. Bir randevu değildi.”

“Weber, görmezden gelinen olayların arkasındaki neden olabilir mi? Ya ihbar hattındaki ‘kazalar’?” diye sordu. Telefonu başka bir çağrıyla titredi. “Lanet olsun. Annem arıyor. Açsam iyi olur.”

“Sakın kapatayım deme...”

Riley annesinin çağrısını kabul etti. “Merhaba, anne.”

“Sorun ne? Ne oldu?” diye sordu annesi. “Örümcek hislerim

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

ntreşiyor. Üzgünsün, tehlikedesin ya da bağırsaklarında sorun var.”

“Anne, ben iyiyim. Her şey yolunda.” Riley, Nick’i beklemek ve miyop olan Bayan Penny tarafından vurulmaktan kaçınmak için ön salona girdi.

“Oh! İyi. Peki, hazır telefodayken...”

Annesinin sorgulamadan bu kadar kolay vazgeçmediğini biliyordu. Riley hemen şüphelendi. “Ne istiyorsun?” diye iç geçirdi.

“Nick’i yarın akşam yemeğe getirmeni istiyorum,” dedi Blossom.

Riley annesinin etrafındaki tipik evsel arka plan gürültüsünü duyabiliyordu. Roger’la tabakları yıkadığında çaldığı keşiş şarkıları albümü. Şarap şişesinin mantar çıkarma sesinden Riley, babasının iki kadehi de ağzına kadar doldurduğunu hayal edebiliyordu.

“Anne, aslında çıkıyor değiliz.”

“Buna ek olarak gerçekten nişanlı değilsin,” dedi Blossom. “Ama eğer Lily’den kızımın hiç tanımadığımız nişanlısının ne kadar çekici, kibar ve ‘son derece ateşli’ olduğunu bir kez daha dıyarsam, ruhsal balatalarımı sıyracağım. Şerefe.”

Riley bardakların tokuşmasını duydu.

“Bence bu iyi bir fikir değil. Herkesin yanlış şeyler düşünmesine neden olabilir.”

Blossom alay etti. “Riley, tatlım, biliyorsun ki yalan söyleyemem. Bir daha Lily bana nişanlının kalçasının ne kadar sıkı olduğunu anlatırsa kendimi kontrol edemeyecek ve her şeyi anlatacağım.”

“Bana şantaj mı yapıyorsun, anne?”

“Gurur duymuyorum ama evet. Onu tanımak istiyorum. Evlenmesen bile, o senin için önemli. Baban ve ben...”

“Sahte erkek arkadaşın umurunda bile değil.” Roger, Riley’ye duyurmak için bağıırıyordu. “Bu tamamen annenin fikriydi.”

“Gayet de umurunda, Roger.” Blossom da bağıırarak karşılık verdi.

“Sadece kanepeyi yeniden taşımamıza yardım edecek birini bulmak için yapıyor bunu,” diye bağırdı Roger.

Blossom, misafirleri gizli amaçlarla akşam yemeğine davet etmekle ünlüydü. Bir keresinde, gastroenterolog komşusunu kokteyl içmeye davet edip kadına mide yanması hakkında sorular sormaya başlamıştı.

Ebeveynleri birbirleriyle atıştılar ve Riley bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Tamam. Peki! Ona akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini soracağım ama birlikte *değiliz* ve başka şeyler düşünmeni istemiyorum.”

“Harika!” dedi Blossom neşeyle. “Ah, Gabe’i de getir. 4 Temmuz süslerini yetişemediğimiz dolaptan çıkarmam gerekiyor.”

“Anne, şunları oraya koymayı bırak. Wander’ın Raphael’le evlenmesi kısmen senin turşu malzemelerine ulaşan birini bulmak içindi.”

Ancak Blossom, akşam yemeği misafirleri için yapılacaklar listesine başlamakla çok meşguldü ve Nick otoparka uçarak girmiş, çakıl taşlarını her yöne saçıyordu.

“Anne, kapatmam lazım,” dedi Riley. O sırada, Nick kapısını çarparak kapatıp ön verandanın basamaklarını çıkıyordu.

Riley telefonu kapatıp ona kapıyı açtı.

Nick hiç yavaşlamadı. Onu havaya kaldırıp kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve Riley’yi daha önce hiç öpülmediği gibi öptü.

3 Temmuz Cuma, 18.02

“Tavuk sever misiniz?” Riley yolcularına sordu.

“Sevmeyen mi var?” diye sordu Nick.

“Ben tavuğu çok severim. Dondurmayı da.” Gabe, Burt’le birlikte cipin arka koltuğunda sıkıştırıldığı yerden yanıtladı.

Zihninin derinliklerinde bir yerden, “*Bu adamlara spinner-bait ve buzzbait arasındaki farkı sorsana*,” diye ısrar etti Jimmy amca.

“*Şimdi olmaz, Jimmy amca.*”

Dönüş sinyalini verip ruh rehberlerine sessizce dua ederek, nazikçe tüm psişik mesajları kapatmalarını rica etti.

Zihninde bir garaj kapısının kapandığını hissetti ve bekledi. Yemlerle ilgili soru yok. Akarsular ve sivrisinek yumurtlaması hakkında monologlar yok. Jimmy amca yok.

Karın boşluğunda bir suçluluk hissetti ama onu bir kenara itti. Ailesinin içinde boğulmak üzereydi. Ölüler, o yaşayanlarla uğraşırken bir mola verebilirdi.

Nick’le komşularına geç saatlere kadar Yabancı Tehlikesi ve silah güvenliği konularında ders vermişlerdi. Ona adamın ve arabasının tanımını vermişti ama ismi veya plakası olmadan yapabileceği çok bir şey yoktu. Lily kendi tanımını da eklemişti ancak suçlular, kalçalarından teşhis edilmek için sıraya girmediği sürece pek yardımcı olamayacaktı.

* Balık yemi çeşitleri. (e.n.)

Nick, başka kimsenin içeri girmediğinden ve buna izin verilmediğinden emin olmak için geceyi alt katta geçirmekte ısrar etmişti. Lily en erken uyanan kişi olduğundan, onu kanepede çıplak bir şekilde yatarken pantolonu berjer koltuğun üzerinde ve iç çamaşırı vitray abajura fırlatılmış bir halde bulma zevkine erişmişti.

Riley işe gitmek için evden ayrılırken, Nick ön ve arka kapılara güvenlik kameraları yerleştirmiş, Lily de onun penisini Bayan Penny'ye en ince ayrıntılarıyla tarif etmişti.

Riley sola sapıp fast food restoranının otoparkına girdi.

"Annenlerde akşam yemeği yemeyecek miyiz?" diye sordu Nick.

"Aynen," dedi Riley sipariş vermek için camını açarak. "Siz ne istersiniz?"

Siparişlerini verip ilerledi. Nick ve Gabe ödeme şerefini elde etmek için kavga ettiler. Gabe kazanıp coşkuyla kredi kartını kasiyere uzattı.

Bir dakika sonra, tavuk dolu bir poşet ve sıcak çikolata soslu dondurmasını alan Riley otoparka geçip yemekleri dağıttı.

"Neden önceden yemek yiyoruz?" diye sordu Nick.

"Lahana güveci," dedi Riley.

"Ne?"

"Sen bana güven. Annem... Maceracı, kinci bir aşçıdır. Tok mideyle gitmek daha iyi."

Riley ağzına bir parça atıp Burt'e de bir tane uzattı.

"İnsan yemeğini çok verme," diye uyardı Nick. "Osuruklarını yeni yeni kontrol altına alıyoruz."

Hızlı bir şekilde yediler ve Riley kanıtları çöpe attıktan sonra ailesinin evine gitmek üzere yola koyuldular.

"Ailem biraz... Gariptir," diye uyardı Nick'i.

"Gariple başa çıkabilirim," dedi Nick. "Ama bir grup medyum yanında nasıl rol yapacağız?"

"Birlikte olmadığımızı biliyorlar," dedi Riley.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“O zaman neden akşam yemeğine davet edildim?”

“Evet. Ben de onun niye akşam yemeğine davet edildiğini bilmek istiyorum.” Gabe üstdudağını kaplayan vanilyalı dondurma bıyığıyla sordu.

Riley ona bir peçete uzattı.

“Sen niye akşam yemeğine davet edildin?” diye çıkıştı Nick.

“Ben hoş bir akşam yemeği misafiriyim,” dedi Gabe ısrarla.

“Çok güzel, değil mi?” Roger Thorn, Daisy adlı İntikam İneği'nin kışına sevgiyle vurdu. Siyah beyazdı, ölü inek gözleri ve ıslak inek burnu vardı. “Çiftlik hayvanlarını satın alabileceğiniz mezatlar düzenlendiğini biliyor muydunuz?”

“Evet, baba. Onlar çiftçiler için.”

“Bir de rekreasyonel büyükbaş hayvan yetiştiricileri için,” dedi babası zaferle.

İnek Daisy ve Köpek Burt burunlarını sürttüler.

Roger gururla gülümsedi. “Bak ne güzel arkadaş ediniyor.”

“Laf açılmışken... Baba, bu Nick. Nick, bu benim babam Roger.”

“Merhaba,” diyen Roger elini uzattı.

“Gerçekten güzel bir inek,” dedi Nick tokalaşırken.

Roger baba gururuyla doluydu. “Kesinlikle öyle, değil mi?”

“En iyi inek,” dedi Gabe geride kalmamak için araya girerek.

“Önyargılı olabilirim ama katılıyorum,” dedi Roger. “Seni tekrar gördüğüme sevindim, Gabe.”

“Pardon!” Tiz bir ses, Riley'nin içini ürpertip Burt'ün tüylerinin kabarmasına yol açtı.

“Bu da kim?” diye sordu Nick ağız ucuyla. Beyaz kapri şortu, on beş santimlik sarı topuzu ve altın *stiletto*'larıyla kürdan gibi ince bir kadın, kaldırımında minik adımlarla onlara doğru geliyordu.

“Chelsea Strump. Yan komşu ve babamın baş düşmanı. Onun kötü halasıyla işyerimde tanıştın. Dinlemeye meraklı resepsiyonist.”

Köpek uyarırcasına “hav”ladı.

“Herkes cehennem azabı kokusu alıyor mu?” diye sordu Roger yüksek sesle.

“Kendine hâkim ol, baba.”

“Merhaba,” dedi Chelsea parıl parıl parlayan pembe bir not defteri ve aynı renkte pembe bir kalem sallayarak. “Mahallede her türlü çiftlik hayvanının barındırılmasının yasaklanması için bir dilekçe dağıtıyorum.”

“Hah! İyi şanslar, Strump. Yanglar, Smithler ve Kapoorlar çoktan benim tarafımda.”

“Eh, Klompların ve Rotterdinklerin imzalarını zaten aldım,” dedi Chelsea gururla.

“Klomplar artık burada yaşamıyor,” diye bağırdı Roger. “Üç yıl önce Alabama’ya taşındılar.”

“Bayan Klomp büyükbaş hayvan alma planlarınız yüzünden taşındıklarını söylemeye hazır,” dedi Chelsea.

“Sanırım bir suça tanık olmadan önce içeri gitmemiz gerekiyor,” diye önerdi Riley.

Nick, Gabe ve Burt onu verandaya sonra da eve kadar takip etti.

“İşte geldik,” diye seslendi.

“Mutfaktayız.”

Blossom’ı bir portatif merdivenin üstünde, ayak ucunda ulaşamayan dolaba uzanmaya çalışıyormuş numarası yaparken buldular. Wander, tezgâhın üstünde huzurla sebze doğruyordu. İçten Zen gülümsemesi, Gabe içeri girdiğinde bir an için titredi. “Merhaba.” Ses tonu, genellikle boğuk olduğu halde tiz çıkmıştı.

“Wander, Gabe’i tanıyorsun,” dedi Riley.

Kardeşi başını salladı. Gözleri büyümüş, gözbebekleri adama minik çizgi film kalpleri gönderiyordu. “Merhaba,” dedi yine tiz bir sesle.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Tekrar merhaba,” dedi Gabe.

“Bu da Nick,” dedi Riley, Wander üçüncü kocasını da seçmeden önce.

Büyük bir çabayla Wander gözlerini Gabe’den ayırdı. “Merhaba,” dedi. “Umarım tofu ve çocuklardan rahatsız olmazsınız.”

“En sevdiğim iki şey.” Nick iç çamaşırlarını eriten bir çekicilikle yalan söyledi.

“Aile yemeğine hoş geldiniz, çocuklar. Bu lanet kutuları indirmeyi başarabildiğim zaman hemen başlarız,” dedi Blossom tünediği yerden.

“İzin verin, Bayan Thorn.” Gabe ısrar etti.

“Ben halledebilirim.” Nick teklif etti. “Kas kütlesi o merdivenleri kırar.”

“Sakin ol.” Riley, onun kolunu sıvazladı. “Sen koltuk adamısın.”

“Ne?”

Başıyla arka güverteyi gören kaydırmalı kapıları işaret etti. “Gel de yeğenlerle tanış.”

Kapıyı açtı ve Burt dışarı atladı.

“Ne zaman bir köpek aldın?” diye sordu Wander. Gözleri, Blossom tarafından terk edilmiş merdivene çıkan Gabe’in kaslı kalçasına takılmıştı.

“Çarşamba günü.” Riley ortamı denetlemek için dışarı çıktı.

“Bakın! Bir aslan!” Altı yaşındaki Rain, oyun parkındaki demirlerden baş aşağı sarkarak haykırdı. Burt yaklaştı.

Rain kollarını baş aşağı sarkıtıp onu sardı.

“Merhaba, dev köpek,” dedi Janet yanına atlayarak. “Büyük ayakların var!”

Burt’ün vücudu neşeyle titredi.

“Kızlar içeri gelin ve ellerinizi yıkayın, böylece akşam yemeğine yardım edebilirsiniz,” diye seslenen Wander, dünyevi doğa ana enerjisini tekrar kazanmıştı.

Kızlar, Riley’yi fark ettiklerinde söylenmeleri heyecana dönüştü. Heyecan da Nick’i fark ettiklerinde çekingen ilgiye dönüştü.

“Riley teyze, bu senin köpeğin mi?” Janet, Burt’ün yanında koşmaya başladı.

“Öyle. Bu da Nick.”

Janet utangaç bir şekilde yüzünü Burt’ün tüylerine gömdü.

“Merhaba, Nick,” dedi Rain. “Çok yakışıklısın. Merhaba, Riley teyze.”

Sarıldıktan sonra hepsi içeri girdi ve kızlar ellerini yıkamaya gittiler.

“Demek bu da Burty oğlumuz. Merhaba, seni yakışıklı, yakışıklı çocuk.” Blossom, köpeği sevgiyle şımartmak için eğildi.

Nick ve 4 Temmuz temalı saçmalıklarla dolu olan kutuyu tutan Gabe, iltifatın kendilerine yönlendirilmesini diliyormuş gibi görünüyordu.

Ön kapı açılıp kapandı ve Roger göründü. Sekiz yaşındaki River da onun ardından geldi.

“O korkunç kadını öldürmedin, değil mi?” diye sordu Blossom.

“Hayır. Sadece River’a hortumu açıp ona çevirmesini söyledim ve kazaymış gibi görünmesini sağladım. Şimdi, kim kanepede taşımama yardımcı olmak ister?”

Kesilip doğrama, buharda pişirme, baharatlama ve kanepede taşıma telaşı sonrasında, yalnızca buharda pişirilmiş sebzeler yığınınından ibaret bir yemeğin başına oturdular.

“İşte tavuk yemenin nedeni budur.” Riley, isteksizce pırasaları tabağına dolduran Nick’e fısıldadı.

“Sen çok bilgesin,” dedi Nick.

Burt bile kırıntılar için yalvarmaya çalışmıyordu. Masaya bir bakış atmış ve kanepeye kıvrılmak için TV odasına dalmıştı.

“Peki, Nick,” diye başladı Blossom.

Riley hafifçe mırıldandı. “Eyvah. İşte başlıyoruz.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Bana kendin hakkında her şeyi anlat,” dedi Riley’nin annesi. “Burcun ne? İçer dönmük mü yoksa dışa dönmük müsün? Herhangi bir gıda takviyesi kullanıyor musun?”

“Anne biz gerçekten çıkmıyoruz, unuttun mu?”

“Kızlarımın çıkmadığı misafirlerimle de ilgilenebilirim,” dedi Blossom sahte bir masumiyetle. Elbette. İlgilenebilirdi. Ancak buradaki durum öyle değildi.

“Niyetini hissediyorum gibi geliyor...”

“Şu an enerjimi mi okuyorsun?” Blossom heyecanlandı. “Ah, bu çok heyecan verici! Yıllardır bunu bekliyordum.”

“Anne, Riley’nin aurasını karartıyorsun.” Wander uyardı.

“Bu sadece bir refleks,” dedi Blossom kendine güvenen bir şekilde. “Sonunda yeteneklerine açılmaya başladığı için gergin. Psişik yetenekler hakkında ne düşünüyorsun, Nick?”

Balzamik soslu havuç Nick’in boğazına takıldı. Gözleri Riley’ye kayd ve sonra Blossom’a geri döndü. “Şey... Harikalar?”

“Yani, Riley’nin şu anda enerjini okuyor olabileceği veya ölmüş bir tanıdığından mesajlar alıyor olabileceği gerçeği seni rahatsız etmiyor mu?”

Gabe araya girdi. “Ben çok etkileyici buluyorum.”

Wander, sandalyesinde eriyerek yere dökülecekmiş gibi görünüyordu.

“Biliyor musun, Wander sadece auraları görmekle kalmıyor, aynı zamanda kokuları da algılıyor ve çok esnek,” dedi Riley, Gabe’e.

“Bence inanılmaz ve büyüleyici.” Nick araya girdi. “Psişik olması, yani.”

Riley, tabağındaki sote edilmiş karalahana yumağına baktı ve göğsünde içini ısıtan tatlı bir parıltı hissetti.

“Hey, 1989 Super Bowl”u kim kazandı?” Roger masanın başından sordu.

* ABD’de her yıl düzenlenen Amerikan futbolu ligi National Football League’in şampiyonluk maçudur. (e.n.)

LUCY SCORE

River suratını buruşturdu. “Ee, 49’lar?”

“Aferin, kızıma,” dedi Roger. “Bunun için yarın sana tazyikli su kullanmayı öğreteceğim.”

“Yaşasın!” River kolunu zaferle kaldırdı.

Zil çaldı ve Burt kanepeden kalktı.

“Girin,” diye herkes bağırdı.

Köpek ve insan selamlaşmaları duyuldu. Ardından grileşen *frohawk* saçıyla*, geniş omuzlu siyahi bir adam olan Wander’ın biyolojik babası, başını mutfaktan içeri soktu. “Selam, millet.”

“Merhaba, Winston.” Hepsi bir ağızdan karşılık verdi.

Kızlar yine sarılmak için masadan kalktı.

“W baba!” dedi Janet ona uzanarak.

“Riley erkeklerini getirdi,” dedi Blossom gururla. “Nick, Gabe; sizi eski sevgilim ve Wander’ın babası Winston’la tanıştırayım.”

Wander, Winston’a öpücük gönderdi.

“Ee,” dedi Nick. “Merhaba.”

“Merhaba. Sizinle tanışmak bir zevk,” dedi Gabe.

“İyi misin?” Riley, Nick’in dizini sıvazlayıp gülümseyerek sordu.

Nick geniş bir gülümseme eşliğinde itiraf etti. “Çok fazla sorun var.”

“Sakin sorayım deme yoksa hiçbirimizin hazır olmadığı cevaplar alacaksın,” diye uyardı Riley.

“Ben ve Winston gitmeliyiz,” dedi Roger, neredeyse dokunulmamış sebzelerinin başından kalkarak.

“Trivia” Gecesi kimseyi beklemez,” diyen Winston ellerini ovuşturuyordu.

“Size iyi eğlenceler.” Blossom, Roger’ı öpmek için sandalyesinden kalktı.

Wander, Riley’ye bakıp başını soru sorar gibi Nick’ten tara-

* Afro saçın *mohawk* modeli yapılması. (ç.n.)

** Bilgi oyunu. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

fa eğdi. Riley, Gabe'i başıyla işaret edip kaşlarını oynattı. Kız kardeşi saç örgülerini omzuna çekip utangaç bir şekilde onların arkasına gizlendi. Bu psişik iletişim değildi, kız kardeş diliydi.

Diğerleri de tabaklarında yeterince sebze ittikten sonra, Blossom akşam yemeğini sona erdirdi. Roger giderken kolesterol sorunlarını da yanında götürmüştü. Böylece çamurumsu lahanayı telafi edecek, ağız sulandıran ev yapımı çilekli pasta dilimleri paylaştırıldı.

Nick, ikinci dilimi isteyerek Blossom'ı etkilemiş, Gabe buluşmaları yıkamayı gönüllü olarak üstlenmişti. Çocuklar, Burt'le birlikte televizyon izleme haklarını kullanmak için oturma odasına gitmişlerdi.

"Nick," dedi Blossom, Wander tabağını mutfak lavabosuna götürdüğünde. "Daha önce tarot falı baktırdın mı?"

"Ah, hayır," diye sızlandı Riley.

Nick gamzelerini tamamen sergiledi. "Baktırmadım. Benim için ilk olacaksın."

Riley elinde dolu bir kadeh şarapla isteksizce Nick ve Blossom'ın peşinden güneş odasına gitti. Onu ruhsal olarak analiz edilmesi için yalnız bırakmak istemiyordu. Oda eskiden etkileyici bir çalışma odasıydı ama annesi üzerine damgasını vurmuştu. Onlarca bitki, kristal, renkli halı eklemiş; raflar ruhani kitaplarla birlikte bahçıvanlık ve kanlı cinayet gizemi koleksiyonuyla doluydu.

Pencerelerin karşısında küçük bir masa vardı. Üzerine gece mavisi renkli, desenli bir örtü serilmişti.

Blossom, Nick'in oraya oturmasını işaret etti.

Riley, odanın geri kalanıyla uymayan kırmızı süet kanepeye çöktü ve sehpa görevi gören banktan bitkilerle ilgili bir kitap aldı.

Blossom, pencere kenarındaki kalın beyaz mumları yaktı ve ardından aşınmış vegan deri bir keseden kart destesini çıkardı.

"Acemi olduğuna göre," dedi neşeyle. "Basit bir geçmiş, şimdi ve gelecek okuması yapacağız."

Riley, onları dinlememeye çalışarak kapalı mekânlarda lavan-

ta yetiştirme stratejilerine odaklandı. Ancak dikkati sürekli olarak masadaki düşük seslere döndü.

“Geçmişindeki bu kart, bir kayıptan kaynaklanan bir dönüm noktasını temsil ediyor. Bir trajedi meydana geldi. Sen de bir karar verdin.” Blossom, tarot okurken ses tonu hafif ve sakindi. “Bu sana mantıklı geliyor mu?”

Nick boğazını temizledi. “Eh, evet.”

Merakı kabaran Riley dinlemekten kendini alamadı. Nick ve uzun, siyah saçlı kızın görüntüsü bir kez daha aklına geldi. Sonra da geldiği gibi hızlıca kayboldu.

“Kartlar, bu kararın seni şu anki durumuna getirdiğini söylüyor.” Blossom devam etti.

Annesi, Nick’in şu anki durumu, yolu ve kararları üzerine yorum yaparken Riley yine gizemli Beth hakkında düşündü. Beth, Nick ve Dedektif Weber’ın nesiydi? Neden her iki erkek için de hassas bir konu olmuştu?

“*Bu iyi görünmüyor,*” dedi Nick, Blossom son kartları çevirmeye başladığında şakacı bir tavırla. Bu onun geleceğiydi.

Blossom güldü. “Ölüm kartı genellikle fiziksel ölüm anlamına gelmez. Kılıç Onlusu çıkmadığı sürece. İşte o zaman endişelenmeye baş...”

“Hah,” dedi Nick.

“Eh, lanet olsun,” dedi Blossom.

Masadan gelen ani “eyvah” dalgası Riley’nin dikkatini çekti. Bitki kitabını bıraktı ve Nick’in arkasına yaklaştı.

Kâhinlikle ilgilenmiyordu ama Blossom Basil-Thorn’la büyümek, yeterince bilgisi olduğu anlamına geliyordu. Ölüm kartı, son üç kartlık sıranın ortasında duruyordu. Sağ tarafta Nick’in geleceğinin sonundaki kart, sırtında on hançerle yere yatan bir adamı tasvir ediyordu.

“Eh, herkesin bir gün gitmesi gerekiyor,” diye şaka yaptı Nick.

“Anne!” Riley tısladı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Ancak Blossom, kartların son sırasını inceledikçe kaşlarını çattı. İki dakika boyunca kendi kendine mırıldandıktan sonra başını salladı. “Üzgünüm, tatlım ama bu bana ölüm gibi görünüyor. Hem de yakın gelecekte olacak gibi. Bir vasiyetin var mı? Bir vekâletname?”

“Riley teyze?” River kapı girişinde belirdi. Gözleri donmuştu, sesi cansızdı.

“Televizyona bakman lazım.” Riley o bakışı hemen tanıdı. River beş yaşlarından beri ailesinin kadınlarına has kadim doğaüstü yeteneklerini gösteriyordu.

“Git.” Blossom, Riley’nin gözlerine bakarak komut verdi.

“Daha sonra konuşuruz.” Riley, Nick’e söz verdi. Neyse ki Nick, sahte nişanlısının annesi ölümünü tahmin ettiği veya yeğeni *The Shining*’de figüran olabileceği için gergin görünmüyordu.

Riley, yeğeninin peşinden oturma odasına gidip işaret ettiği televizyona baktı. Akşam haberleri vardı. “Eyalet Milletvekili Rob Bowers, dün gece Market Caddesi Köprüsü’nde geç saatlerde tek araçlı bir kazada hayatını kaybetti.”

Olay sonrası görüntüler, ezilmiş gri bir Mercedes gösteriyordu. Yolcu kapısı koparılmıştı. İçerisi muşambayla örtülmüştü. Beyaz köprü, acil durum araçlarının ışıklarıyla kırmızı ve maviye boyanmıştı.

Ekranın sol üst köşesinde, kurbanın şık bir fotoğrafı görüldü. “Milletvekili Bowers, Dauphin İlçesi sakinlerine üç yıl hizmet verdi.”

“Nick.” Riley bağırdı.

Nick odaya girip ellerini omuzlarına koydu. Riley ekranı işaret etti. “İşte o. İşte Dickie’nin dairesine giren adam.”

3 Temmuz Cuma, 21.11

Nick görüşmeyi sonlandırdığında, Riley güneş odasının loş kapısında belirdi. “Kız kardeşim, Gabe’i ve Burt’ü eve bırakmaya gönüllü oldu. Seninle geliyorum,” dedi.

Nick yanına gelip anahtarları elinden aldı. “Daha önce hurdalığa gittin mi hiç?”

“Bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini iyi biliyorsun,” diye şaka yaptı Riley. Ancak Nick onun endişesini hissedebiliyordu.

Şimdi bir ceset daha vardı ve her içgüdüğü, ölümlerin bağlantılı olduğunu haykırıyordu.

Hızlıca vedalaştıktan sonra yola çıktılar. Hava karanlıktı ve yağmur fırtınasıyla ıslanan yollar sokak lambaları altında parlıyordu.

“Belki bir tesadüf olabilir,” dedi Riley. Nick annesiyle babasının yaşadığı sokaktan çıkıp Route 15’e doğru ilerliyordu.

Nick ona bir bakış attı. “Bir tesadüf gibi mi geliyor?”

“Birazcık bile değil.”

Otoyolda Mechanicsburg kasabasının etrafından dolaşırken, zihnini bilgi parçaları ele geçirmişti. Yaklaşmakta olan ölümü dışında bir şey düşünmek yardımcı oluyordu.

“Şu tarot falı var ya,” dedi Riley. “Bu şeyler gerçekten subjektif.”

Nick homurdandı. “Annen daha önce hiç birinin ölümünü tahmin etti mi?” diye sorarken cevabın olumsuz olmasını umuyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Eh...”

Ah, lanet olsun.

“Yalnızca birkaç kez,” dedi Riley kaçamak bir yanıt vererek.

“Ee? Öldüler mi?”

“Herkes sonunda ölür, Nick,” dedi Riley dikkatlice.

Bu tartışma, yaklaşan ölümünü düşünmesini engellemiyordu.

Otoyoldan çıktı ve dolambaçlı bir yola saptığında farlar yaklaşık yarım mil uzaklıktaki tabelayı aydınlattı. Earl’ün Hurdalığı.

Zincirli çitlere yaklaşıp camını açarak interkom düğmesine bastı.

“Nicky Santiago, nasılsın?” dedi hoparlörden gelen bir ses.

“Kötü sayılmam, Beefcake. Bu ara temiz misin?”

Beefcake kahkahalarla güldü. “Eh işte,” dedi. “Gel içeri. Ekipmanın var mı yoksa ödünç alman mı gerekiyor?”

“Sende varsa ödünç alabilirim.” Nick, Riley’ye baktı. “İki kişiye yetecek kadar.”

Önlerindeki kapı gıcırdayarak açıldı ve Nick içeri girdi. Tipik bir hurdalıktı. Atıklar çitlerin arkasına yığılmıştı ve ara sıra az sayıdaki direk lambalarıyla aydınlatılıyordu. Ağır ekipmanlar yanları açık bir garajdaydı.

Araç, tartı istasyonundan uzaklaşan toprak yol boyunca ilerledi ve sağ tarafındaki temeli, soldakinden yaklaşık beş santim daha aşağıda duran bir treyleri buldu.

“İçeri gel,” diyerek motoru kapattıktan sonra Riley’yi davet etti. Birlikte çamurun içinden karavanın beton basamaklarına doğru koşular. Nick hızla kapıya vurup açtıktan sonra Riley’yi içeri itti.

Earl “Beefcake” Nickelbee, gençken aptalca birkaç hukuk ihlali yaşamış sıksa yapılı bir adamdı. Tek değişiklik şimdi ince bir bıyığı ve bir alyansı olmasıydı.

“Nicky,” dedi Beefcake coşkulu bir kucaklamayla.

“Seni görmek güzel, Beefcake. Bize kapıları açtığın için teşekkürler. Bu, Riley. Riley, bu benim arkadaşım Beefcake.”

“Merhaba,” dedi Riley.

“Güzel bir kız bulmuşsun. Yeni partner mi? Polisliğe geri mi döndün?” diye sordu Beefcake.

Nick ona bir bakış attı. “Hayır, dostum. Hâlâ özel dedektifim. Riley nişanlım.”

“Gerçekten mi? Cidden mi?” Beefcake sırttı. “Hiç bu günü göreceğimi düşünmemiştim. Alınmayın lütfen, hanımefendi.”

“Problem değil,” dedi Riley. “Ben de oldukça şaşırdım.”

“Zamanı gelince insan doğru kişi olduğunu anlıyor.” Beefcake, altın yüzüğünü göstermek için sol elini kaldırdı. “Eşimle iki yıl önce sınırsız yengeç bacakları yediğimiz yerde tanıştık ve kalbime bir kıskaç kırıcı gibi vurdu.”

“Aferin sana,” dedi Nick.

“Neyse, malzemelerden istediğinizi alın.” Beefcake, lateks eldivenler ve fermuarlı dondurucu çantalarıyla dolu kutuları, ucuz naylon yağmurluk yığınlarını ve masanın üzerindeki çizik fener koleksiyonunu işaret etti.

“Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?” Riley sorarken Nick kutudan iki çift eldiven alıyordu.

“Bazen yüzyıllarmış gibi geliyor,” dedi Beefcake. “İlk kez... Ne zamandı, Nicky?”

“2005’ti. Seni uyuşturucu taşıdığın ve yetişkin dükkânından hırsızlık yaptığın için yakalamıştım.”

Beefcake parmaklarını şaklattı. “Doğru. Sahte çek yazdığım da yakaladığın zamanla karıştırıyordum. Ne günlerdi ama. Nicky bir polise göre iyiydi. Benim gibi adamları tutuklarken pislik gibi davranmıyordu. Sadece işini yapıyordu.”

Nick Riley’ye bir eldiven, bir yağmurluk ve bir baş feneri uzattı. “Bir ara bira içip hasret giderelim, Beef.”

“Karımı da getireceğim. Çift olarak çıkarız.” Beefcake Riley’ye göz kırptı.

“Harika olur,” dedi Riley gülümseyerek.

Plastik yağmurlukları giydiler, başlıklarını taktılar ve yağ-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

murun içine geri döndüler. Beefcake'in yönlendirmelerini takip eden Nick, karavanın doğusundaki yavaşça yükselen yığınlar yöneldi. Hurda arabalar, saklama kapları gibi üst üste yığılmıştı.

"Çok paslanmış gibi görünüyor," dedi Riley. Başındaki ışık ıslak geceyi bir şeritle bölüyor, tepenin zirvesinden karanlığa uzanan arabalar denizini aydınlatıyordu.

"Neyse ki Mercedes'i henüz saklamamışlar." Nick, önlerindeki enkazı gösterdi.

Kaput, şasiye kadar çizilmiş ve ön cam keskin kırıklarla katlanmıştı. Sürücü tarafı araç boyunca oyulmuştu. Yolcu kapısı tavana yapışmıştı ve ölüm anlamına gelen yırtık mavi muşamba görünüyordu.

Riley yüzünü buruşturdu. "Haberdekinden daha kötü görünüyor."

Nick telefonunu çıkarıp kamerayı açtı.

"Dışarıdan bazı resimler çekeceğim. Eğer rahatsız olmazsan, eldivenleri takabilir ve torpido gözünde ilginç bir şey var mı diye bakabilirsin."

"Ne açıdan ilginç?" diye sordu Riley.

Nick omuz silkti. "Bu bir 'cinayet' diyen herhangi bir şey?"

Riley yolcu koltuğunun olduğu tarafa kararlı bir şekilde yürüdü. Arabanın önünden geçip hasarı yakından görmek için eğildi. Aynısını şoför tarafına da yaptı.

Nick kaput ve motorun her tarafının fotoğraflarını çekti. Şimdi birbirine girmiş bir metal yığınının ibaretti. Ne olmuş olabileceğini düşündü. Geri alıp yeniden başlattı.

Son kaza soruşturmasından bu yana biraz zaman geçmişti ancak hâlâ aklında kalan bazı şeyler vardı.

Arabanın yan tarafındaki beyaz oyuklar ve çiziklerin köprü duvarına çarpmayla uyumlu olması gibi. Ancak ön taraftaki hasar onu rahatsız etti. Ne olursa olsun, araba kaldırımı atlayıp hızla köprü demirine çarptıktan sonra kenardan aşağı kaymış olamazdı.

Ancak bir şey arabanın önüne çarpmışsa... Trafik soruşturması eğitiminden birkaç yıl sonra bile bunu net görüyordu. Bu da demek oluyordu ki biri kazayı kasıtlı olarak yanlış sınıflandırmıştı.

Kirli polis fikrini gerçekten sevmiyordu. Shapiro, Weber'ı uzaklaştırarak işi temizlediğini düşünüyorsa içeride hâlâ en az bir hain olduğu açıktı.

"Nick. Bir şey buldum," diye seslendi Riley düşüncelerini bölerek.

Nick onu baş aşağı, başını yolcu koltuğunun altına sokmuş bir şekilde buldu ve klostrofobisinin arttığını hissetti.

"Sıkıştın mı?" diye sorarken çoktan ona uzanmaya başlamıştı.

Ancak Riley bacaklarını güzelce kapıdan dışarı çıkarıp geri döndü. "Bu gösterge panelinin altına sıkışmıştı."

Nick yaklaştı, başındaki ışık Riley'nin parmakları arasında tuttuğu nesneyi aydınlattı. "Bu da ne?"

Sesindeki heyecanla, "Takma tırnak," dedi Riley. Cebinden bir poşet çıkardı ve içine attı. "Sanırım Rob'un bir yolcusu vardı. Kazadan sağ kurtulan biri."

Nick torbayı alıp tırnağı inceledi. Üzerinde siyah bir çapraz bulunan, sarı bir tırnağı.

"Haberlerde, yolcu tarafı kapısının açık olduğunu fark ettim. Cesedi oradan çıkardıkları için olabilirdi ama her iki hava yastığı da açılmış," dedi sönmüş naylonu göstererek.

"İyi iş, Thorn," dedi Nick gururla. "Belki de ortak olmalıyız."

"Hayranlığını bırakma çünkü yolcunun kim olduğunu biliyorum."

Nick ona bir otuz saniye daha hayran kalmayı sürdürdü. Ta ki Riley ona ne yapması gerektiğini söyleyip kızdırana kadar.

"Hayır," dedi. Yağmurlu havada eve dönerken bu tartışmayı sürdürmeye kararlıydı.

"Neden olmasın? Düşün bir. Dickie *Nature Girls*'ün sahibi. Betty/Bessy/Betsy/Adı neyse, o çılgın tırnaklı garsonun millet-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

vekili Rob'la samimi olduğunu gördüm. Rob bir şey aramak için Ölü Dickie'nin dairesine geldi. Birkaç saat sonra o ölü bulundu ve yolcu hava yastığının altında kızın tırnağını bulduk.”

“*Nature Girls*'e geri dönmeyeceksin,” dedi Nick inatla. “Geçen sefer az daha saldırıya uğruyordun.”

“Saçmalama,” diye alay etti Riley. “Bar dövüşüydü, silahlı çatışma değil.”

“Senin o bok çukuruna girmeni istemiyorum,” dedi Nick ısrarla.

“Kız da öyle demiş,” diyerek karşılık verdi Riley.

“Komik değil.”

“Hadi ama Nick. Tek yol bu. Tüm bunlar *Nature Girls*'le bağlantılı. Belki de şansım yaver gider ve Betsy orada çalışıyordur.”

“Peki, çalışmıyorsa ne yapacaksın? Başka bir bar kavgası mı başlatacaksın?” diye sordu Nick.

“Hayır. Onun soyadını veya nerede yaşadığını öğrenirim. Sonuçta bir başvuru yapmam gerekmişti. Belgeler ofiste olmalı.”

“Riley,” dedi Nick dişlerinin arasından. “Evinle ve *Nature Girls*'le bağlantılı iki kişi şüpheli bir şekilde öldü. Kafanı kullan.”

“Bu beni hedef yapmaz. Bu beni bağlantıyı çözmek için mükemmel biri yapar,” dedi Riley.

“Hayır,” diyen Nick'in sesi duygusuzdu.

“Peki.” Riley omuz silkti. “O zaman sen bir plan yap.”

* “That's what she said” özellikle *The Office* dizisiyle bilinen çoğunlukla cinsel imalı bir espridir. (ç.n.)

4 Temmuz Cumartesi, 12.07

Erken bir öğleden sonra için, *Nature Girls* kalabalıktı. Riley kalabalığın arasından bara doğru gitmeye çalışırken fark etmişti ki toplumun daha kirli tarafı bile 4 Temmuz'u kutlamak istiyordu.

"Güvende kal. İçeri gir. Dışarı çık. Seni tuhaf bir şekilde inceleyen biri olursa oradan çıkmanı istiyorum," dedi kulaklığında gürleyen sinirli bir Nick.

"Evet. Evet. Anladım seni," diye fısıldadı Riley.

Josie ve Brian'ın onun lehine oy kullanması sayesinde tartışmayı kazanmıştı. Tekrar içeri girmesi mantıklıydı. Ofise girmek için bir neden uydurma şansı en yüksek olan oydu.

Nick, kaybetmeyi kendine yedirememiş ve huysuzlaşmıştı. Ona bir telsiz takmış ve kapılarında Scientology* grafikleri bulunan gözetim aracını sokağın aşağısına park etmişti. Sorun belirtisi gördüğü anda ön kapıdan fırlamaya hazırды. Brian, başlangıçta aracı sahte tesisatçı grafikleriyle kapladıklarını ancak acil tesisat ihtiyacı yaşayan çok fazla insanın camlara vurduğunu söylemişti. Kimse Scientology üyeleriyle dolu bir minibüse bakmıyordu.

Barda Rod'u gördü ve huysuz Liz'in çok fazla içki içmiş müşterilere bağırmasını izledi.

Gülümsemesini takınıp bir tabureye zıplayarak oturdu.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu Rod. İki birayı plastik

* Amerikalı bilimkurgu yazarı L. Ron Hubbard tarafından geliştirilen bir tarikat ve buna bağlı uygulamaların bulunduğu bir inanç akımı. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

bardağa döküp ucuz tekilaları bir dizi *shot* bardağına doldurdu. Uzun beyaz sakalını, üç tane kırmızı lastik bantla süslemişti. “Mekânı ateşe vermeye mi geldin?”

“En sevdiğim *sweatshirt*’ümü burada unuttum,” dedi Riley. Masumiyetle baktığını umduğu bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. “Sanırım ofiste. Oraya gidip alabilir miyim?”

“*Jack ve Cokes* nerede, uyuşuk herif?” Liz, ıslak tepsisini hizmet barına fırlattı.

“Vakti gelince alacaksın, pislik,” diye hırladı Rod. İki içki daha doldurup iki sarhoş müşterinin önüne itti.

“Benimle böyle konuşma. Hıncını Betsy’den çıkar. Gelmeyen o,” dedi Liz.

Riley nefesini tuttu. Betsy gelmemiş miydi? İsteyerek mi yoksa kazadan sonra başına çok, çok kötü bir şey mi gelmişti?

“Tanrı aşkına. İçeri gireli on saniye oldu ve çoktan Betsy hakkında konuşmaya başladılar,” diye mırıldandı Nick kulağında.

Al sana, Nick.

“İçkilerini istiyorsan, kendin koy,” diye hırladı barmen.

“Aynen öyle yapacağım.” Liz barın altından girip diğer tarafından çıktı. *Jack Daniels* şişesini raftan çekerek soda tabancasına uzandı ve Riley’yi gördü. “Ne diye kışının üstünde oturuyorsun? Çalışmaya devam et.”

“Ben kovuldum, hatırlıyor musun?”

“Sadece bir *sweatshirt* almaya geldi.” Rod barın altından bir şişe *Sambuca* kaptı.

“Ne? Sence o boyunsuz kel herif buraya gelip gerçek bir iş yapmaya gönüllü mü olacak?” Liz, barmeni tersledi. Dikkatini tekrar Riley’ye çevirdi.

“*Sweatshirt*’ünü mü almak istiyorsun? Çalışacaksın. Şunları o kovboy şapkalı geri zekâlılara götür, sonra da uçuklu ikizlerin siparişini al.” Üç *Jack ve Cokes*’u Riley’nin önüne itti.

“Plana bağlı kal, Thorn,” diye uyardı Nick.

“Yanılmıyorsam, benim sorun çıkaran bir aptal olduğumu ve

götümle mutfak önlüğüm arasındaki farkı bilmediğimi söylemiş-tin,” dedi Riley içkilere imalı bir tavırla bakarak.

“Özür mü istiyorsun? Yanında vajinana tekmeyle gelir. Bahşiş ve aptal *sweatshirt*’ünü mü istiyorsun? O zaman çalışırsın.”

“Bahşiş alırım,” dedi Riley neşeyle ve bardakları kaptı.

“Seni öldüreceğim, Thorn.” Nick’in homurdanması kulağında çınladı.

“Sakin ol,” dedi Riley sesini düşürerek. “Bu, ofise girmem için daha büyük bir fırsat sağlayabilir ya da biraz dedikodu duyururum.”

“Hayır. Kesinlikle seni öldürüyorum,” dedi Nick sinirle.

Riley siparişleri aldı, içkileri dağıttı, boşalan masaların üzerinden yılların yapışkan pisliğini kazımaya çalıştı. Saat üçte kutlama yapmak için partiye, pikniğe ya da ucuz içkilerinin etkisiyle uyumaya giden ilk müşteri dalgası yavaşlamaya başladı. Saat dörtte, kendini Liz’le bir masada otururken buldu. Ayaklarını bir sandalyenin üzerine koymuş, bahşişlerini sayıyordu.

Yaşasın, sürpriz para.

“Peki, Deelia ve Betsy nerede?” diye sordu Riley, cebindeki para yığını kenara koyarken.

Liz homurdandı, önlüğünün cebinden para çıkarmaya odaklanmıştı. “Deelia, saçma bir piknik öğle yemeği için büyükannesinin yanında. Bu akşam geliyor. Betsy benim için öldü. Bugün gelecekti ama gelmedi. Rod beni erken çağırdı, bu yüzden çift vardiya çalışıyorum.”

“Betsy bunu sık mı yapar?” Riley Liz’in her kelimesine dikkat ediyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu.

“Hiç belli etmedin, Thorn.” Nick’in alaycı sesi kulağında yankılandı. Duymazlıktan geldi. Onun alaycılığı, duymaya alıştığı normal düşüncelerden farksızdı.

Liz, paraları en yüksekten en düşüğe sıralamaya başladı. Ön, arka veya doğru tarafına bakmaksızın üst üste koydu. “Kimin umurunda ki? Benim için ölmüş durumda.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Yavaş gitmeye çalışan Riley, farklı bir taktik dener. “Bir yıl boyunca *Applebee*’de çalıştım ve her zaman işe gelmeyenlerin başına bir şey geldiğinden endişeliydim. Kazaya mı karıştılar, kaçırıldılar mı?”

“Asla bu kadar şanslı olmayız.” Liz, masanın üzerindeki para yığını üç kez masaya vurup katladıktan sonra önlüğüne koydu. “Gelmeyenler, başkalarına gelmeyeceklerini söylemeye tenezzül etmeyen bencil ahmaklardır. Muhtemelen bir ayrılıp bir barıştığı ve hafta sonları yattığı takım elbiseli adamın yanına taşındı.

“Takım elbiseli adamlara bayılırım,” diye doğaçlama yaptı Riley.

“Seninkinin sığacağı kadar büyük takımlar var mı?” diye sordu Liz.

Riley, onun Gabe’den bahsettiğini anladı. “Gabe daha çok eşofman giymeyi seviyor. Betsy nasıl o tipi buldu ki? Biraz şeye benziyor...” Durdu, Liz’in cümlesini tamamlamasını umuyordu.

“Bir teneke kadar salak mı? Evet. Üst tarafında fazla bir etkinlik olmadı. Matematik olayı hariç. Hep oda arkadaşlarıyla yaşıyordu. Sonra da herhalde o takım elbiseli ona sakso çektiğinde para ya da harçlık falan vermeye başladı. Kendine Camp Hill’de bir yer buldu ama her ay kira ödemesi gerektiğini fark etmediği için az daha kovuluyordu.”

“Niye adamın yanına taşınmadı?”

“Nereden bileyim?” dedi Liz sinirli bir şekilde. Cebinden bir sigara paketi çıkardı. “Lisede bile böyleydi.”

İşşşte tam isabet.

“Lisede birlikte mi okudunuz? Betsy’den çok daha genç olduğunu sanmıştım,” dedi Riley hızla.

“Hayır. Sadece Harrisburg Lisesi Mezuniyet Kraliçesi Hanımefendi kadar solaryuma gitmedim.”

“Aferin, Thorn,” dedi Nick isteksizce.

Riley kendini zafer kazanmış gibi hissetti.

Liz kalktı. “Beş dakika mola,” dedi Rod’a. Adam bir eliyle

hindili sandviç yiyor, diğer eliyle de plastik bardakları çöpe atıyordu.

“Bana ne,” dedi Rod.

“Bugün çok berbat değildin,” dedi Liz, Riley’ye.

“Eh. Teşekkürler.” Liz, akciğerlerini zehirle doldurmak için dışarı çıkarken ve Rod tıknırken Riley dışarı çıkabilirdi ya da... Ofise giden karanlık koridora baktı.

“Çık oradan, Thorn. Bugün yeterince şey öğrendin,” dedi Nick.

Riley bilinçaltında bir çekim hissetti. Koridora çekiliyordu.

“Ofise girebilirim,” dedi Riley sessizce. “Elimizde hâlâ bir isim ya da adres yok.” Ya da o kapının ardındaki neyse.

“Hayır.” Nick’in sesi buz gibiydi.

Riley onu duymazdan gelip masadan kalktı. Rod hâlâ yemek yiyordu ama dikkati televizyondaki beyzbol görüntülerindeydi. Riley, sessizce barın yanından geçip koridora gitti.

“Tanrı aşkına, Thorn. Beş saniye içinde ön kapıdan çıkmazsan, seni çok pişman ederim,” diye homurdandı Nick.

Tuvaletler solundaydı. Yıllar boyunca eller ve botlar ağaç üzerinde izlerini bırakmış, ahşap boyasının aşınmasına neden olmuştu. Ofis sağda, ilerideydi. Kapısı, koridorun sonundaki metal çıkış kapısıyla uyumsuz bir yeşildi.

Kalbi, Nick’in küfretmelerini bastırarak kadar yüksek atıyordu. Cevaplar diğer taraftaydı. *Hissediyordu.*

Kapı kolu döndü ve Riley tepki veremedi kadar kapı ardına kadar açıldı.

Olduğu yerde kaldı ve adam dışarı çıkarken dehşet içinde izledi. Kısa boylu, geniş omuzluydu ve vücut geliştirme salonundan çıkmayan tipler gibi şişkin kasları vardı. Boyunsuzdu ve saç da yoktu.

Tıraş edilmiş kafası, başının üzerindeki titrek floresan ampullerin altında parlıyordu.

Riley’nin görüş alanı tünel gibi daraldı ve bir saniyeliğine

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

kendini kapı deliğinden Dickie'nin kapısına bakarken buldu. Yüzen küre sonuçta bir küre değildi. Tıraş edilmiş bir kafaydı.

Siktir. Siktir. Siktir. Tamam, belki de bu tıraş edilmiş kafa değildi. Belki de başka birinin kel başıydı?

"Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu boyunsuz adam huysuzca. Bir elinde bir dizi belge ve diğer elinde bir spor çantası vardı.

Sadece yap. Sadece bak.

Riley, ayakkabılarına bakış attı.

Dört kat siktir.

Siyah spor ayakkabılarının üstünde kırmızı şimşek çizgileri vardı.

"Ne oluyor, Thorn? Kim bu?" diye bağırdı Nick. Muhtemelen araçta bir şeyleri yumrukluyordu.

Boyunsuzun gözleri kısıldı. Riley henüz cevap vermediğini fark etti.

"Pardon," dedi Riley hızlıca, gözlerini normale döndürmeye çalışıyordu. "Tuvalet?" diye cırladı. Baskı altında inanılmaz rahattı.

"Arkanda." Adam, çıktığı kapının kolunu sallayıp kilidini kontrol etti.

"Doğru ya," dedi Riley ve Katil McKeltoş'un* komşusunu öldürdüğünü zihninden atmaya çalıştı.

Körlemesine köşeyi dönüp bulunduğu ilk kapıyı iterek açtı.

Adam boğazını temizledi. "O erkek tuvaleti," dediğinde Riley de pisuvarları yeni fark etmişti.

"Doğru," dedi yine Riley tuvaletten çıkarak. "Kan şekerim düştü galiba."

Boktan bir sunta onu koruyabilirmiş gibi kendini kadınlar tuvaletine attı.

Kulağını kapıya yaslayıp dinlemeye çalıştı.

"Kızın derdi ne? Sarhoş mu?" Boyunsuz Katil'in sorduğunu duydu.

* (İng.) Shooty McBalderson. Riley kelime oyunu yaparak ona takma isim veriyor. (ç.n.)

Rod'un cevabı boğuk geldiği için duyamadı.

"Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun," dedi soluklanarak. Titreyen ellerine güvenmediği için kulaklığı yeniden yerine sokmak yerine, tişörtünün yakasını açtı. "Katilimizi buldum. Kapıdan çıkan kısa boylu, iri, kel adamı izle."

Ayak seslerini duydu ve dondu.

Hızla kabine uzanıp sifonu çekti. Sonra lavabonun yanına geçip suyu açtı. *Ellerini ne kadar süre yıkamak fazla uzun olurdu? Böyle bir yerde ellerini yıkadığını düşünmeleri şüpheli miydi? Bu onun bir casus olduğunu belli eder miydi?*

Riley burada kilitli kalmak istedi. Aynı zamanda dışarı çıkıp o katil adamın yüzüne sandalyeyle vurmak istedi.

Kâğıt havlu tutucuyla gürültü yaptıktan sonra kapıdan çıktı.

Kimse onu öldürmek için koridorda beklemiyordu. Boyunsuz barın sonunda ona dönüktü.

Riley normal bir şekilde yürümeye çalıştığını, sonra bunu nasıl yapacağını hiç bilmediğini fark etti. Bacak eklemleri çok gevşek hissettiriyordu. Kendini komşusunun kafasına iki kurşun sıkarak birine doğru yürümeye zorlamak, her türlü kendini koruma içgüdüsüne karşı geliyordu.

Bir silahı var mıydı? Çantada ne vardı?

Barın kapısını açtığında adam, "Riley," dedi.

Adını nasıl biliyordu? O da mı psişikti?

Kahretsin, o da psişikti. Psişik alet takımında bu durum için mutlaka bir araç olmalıydı.

Yardım edin. Yardım edin. YARDIM EDİN! Yardım çağlığını ruh rehberlerine, tanrılara veya tanrıçalara gönderdi. Belki de psişikler için bir 911 vardı ve onu aramıştı.

Kendisine ait olmadığını kesin bir şekilde bildiği, bir sakinlik dalgası hissetti.

Derin bir nefes alarak Boyunsuz Katil'e gülümsedi. "Benim."

"İlginç bir isim," dedi adam en sonunda.

Riley olaydan bağımsızmış gibi şaşkınlıkla, elinin adama uzandığını izledi. "Ya siz?"

Boyunsuz elini tutmadan önce izleyerek uzun bir süre bek-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

ledi. Eli soğuktu. Riley kendini derin, karanlık bir gölün suyuna atlamış gibi hissetti. Burada hiç öfke yoktu. Bir volkan gibi patlamaya hazır bir tutku yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece soğuk.

“Dun,” dedi adam ve elini bıraktı.

“Dun mu?” diye tekrarladı Riley. “Sahibi misiniz?” Çeneni kapat, *Riley. Kapat!* İletiyi kimin gönderdiğinden emin değildi. Kendini koruma içgüdüleri gönderiyor olabilirdi, yüce bir güç ya da Nick’in kulağındaki bağırışlarıydı.

“Hayır.” Az kelimeyle çok kurşun atan bir adam. “Sen yeni-sin,” dedi.

“Evet, yani, bir bakıma. Bugün sadece Betsy işe gelmediği için yardım ettim.” Betsy’nin adını andığında adamın yüzünde bir tepki aradı ama hiçbir şey yoktu. Ölü köpek balığı gözleri. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

“Nihayet yardım etmeye karar veren kişi kimmiş bir bakın. Bir saat geç kaldın.” Liz ön kapıdan içeri girip soğukkanlı katile gözlerini dikti.

Boyunsuz Dun, öldürücü katile hakaret ettiğini bilmeyecek kadar sinir bozucu, mor saçlı kadına ölü gözleriyle baktı.

Çantasında silah olabilir diye Riley, Liz’in önüne geçti.

Dun, Liz’in laf sokmasına aldırmadan Rod’a baktı. “Sonra görüşürüz, birader,” dedi.

“Görüşürüz.” Rod, dikkati yeniden televizyona vermişti.

Cinayetçi Dun ön kapıya değil, acil çıkışın olduğu koridora yöneldi. *Lanet olsun.*

Riley, adamın arkasından çıkıp resmini çekme şansını değerlendiriyordu ki ön kapı açılıp duvara çarptı.

“Sen de kimsin?” diye sordu Liz, bir tür hayranlıkla kaşını kaldırarak.

Nick’in koruması Josie üzerinde dar motosiklet taytı, siyah bir atlet ve seksi görünen bir bel çantasıyla içeri girdi. Boynunda zincir bir *choker* kolye vardı ve çelik burunlu botları yapışkan zeminde tehditkâr bir şekilde ses çıkarıyordu.

Bakışları soğuktu, odanın içini taradı.

“Ben kız arkadaşım.” Josie, Riley’ye göz kırptı. “Gitme vakti geldi, tatlım.”

4 Temmuz Cumartesi, 16.15

“Seni şimdi öldürmemem için bana iyi bir neden söyle,” diye homurdandı Nick. Kulaklığını çıkarıp konsola fırlattığında Riley heyecanla dolup taşarak araca tırmanıyordu.

“Oydu! Kesinlikle oydu. Gece yarısı kirli bir kapı deliğinden gördüğüm küreye benzeyen şey onun büyük, devasa, parlak kafasıydı. Görüde gördüğüm ayakkabıların aynısı. Arka kapıdan çıktı,” dedi Riley.

Nick’in hoşuna gitmeyen bir şekilde fazlasıyla heyecanlıydı. “Muhtemelen içeri de oradan girdi çünkü ben onu fark etme...”

Nick, onu omuzlarından tutup yeni kalktığı sandalyeye oturttu. Riley’nin gözleri kocaman açıldı. Sanki neden kendisi kadar heyecanlı olmadığını anlamıyor gibiydi. Eh, Nick ona nedenini tam olarak anlatacaktı. Bir parmağını kaldırdı ve fırça çekmek için ağzını açtı ama Riley’nin kocaman kahverengi gözleri onu susturduğunda bir adım geri çekildi.

Ofise girip etrafı arayacağını söylediğinden beri bağırsakları düğüm düğümdü. Kuralcı, iyi bir kız olduğu halde, söz dinleme konusunda berbattı.

“Eyvah,” dedi Brian. “Nicky patlayacak gibi gözüküyor.”

Josie içeri girip minibüsün kapısını kaydırarak kapattı. “Rahatla,” dedi. “Herkes hayatta ve sağlıklı. İki ceset hariç. Şimdi eksik yolcu hakkında daha fazla bilgi aldık ve tetiği çekenin kim

olduğunu öğrendik. Bu yüzden makat kaslarını gevşet ve toplantı yapmamıza izin ver.”

“Sen bir sonraki öldürme listesindesin,” diye tersledi Nick.

Josie ona dil çıkardı ve sonra aynı dili kocasının ağzına soktu.

Belki de Blossom’ın tahmini gerçekleşmek üzereydi çünkü kesinlikle bir anevrizma hissediyordu. Riley’nin bir katille yüz yüze geldiğini anlamayan veya umursamayan aptallarla çevriliydi.

“Girip çıkman gerekiyordu. *Plan* buydu,” dedi Nick öfkesini zapt etmeye çalışarak.

Riley kahverengi gözlerini ona çevirdi. “Benim *yapmam gereken* Betsy’nin kim olduğunu bulmaktı. Ayrıca, şimdi biraz internet takibi yapacak kadar bilgiye sahibiz.”

“Elizabeth ‘Betsy’ Quackenbush. 2012 mezunu. ‘Hayatının zirvesinin lisede olması ihtimali en yüksek kişi’ seçildi. Bir yıl üniversite okudu. Kredi seviyesi berbat. Sosyal medyası Instagram dışında özel,” diye okudu Brian ekranından.

“Belli ki kız ve o memeler eğlenmeyi seviyor,” dedi Josie kocasının omzuna yaslanarak.

“Bilinen son adresi 513 Oakleaf Ünite 12, Camp Hill,” dedi Brian.

Ekibi, Nick’in stres kaynaklı bir beyin kanaması geçirdiğinin farkında değildi.

“Peki? Ne bekliyoruz?” diye sordu Riley. “Onunla konuşmaya gidelim.”

“Kimseyle konuşmuyorsun.” Nick sert bir şekilde çıktı.

“Gayet başarılıydı, Nicky. Sakin ol.” Josie bel çantasından sakız almak için bıçağı ve biber gazını çıkardı.

“Şanslıydı,” diye karşılık verdi Nick.

Riley ona kaşlarını çattı. “Kaba olmana gerek yok, Nick.”

“Bunun için eğitilmiş değilsin. Tetik çekmeye hevesli katillerle konuşmamalı ve vurulma, bıçaklanma, soyulma ya da kaçırılma ihtimali yüksek olan yerlerde çalışmamalısın.”

“Abartıyorsun,” diye karşı çıktı Riley.

“Abartıyor muyum? *Ben mi?*” Nick alay etti. Kuzeni ve Josie, göz teması kurmamaya özen gösteriyordu ki bu da kendini utandırdığı anlamına geliyordu. Ancak hiçbir şekilde kendini durduramıyordu.

Lanet olsun. Neden onun için önemli olduğunu göremiyordu?

“Beni öldürmeyecekti,” diye karşı çıktı Riley.

“Neden? Çok korkup erkekler tuvaletine gittin diye mi?”

Riley’nin burun delikleri sevimli bir şekilde genişlediğinde Nick hemen sevgi dolu hislerini bastırdı.

“Hayır çünkü o, sinirlendiğinde tetik çeken bir deli değil. Soğukkanlı ve hesaplı.”

Nick kollarını havaya fırlattı. “Kahretsin. Bu ne demek şimdi?”

“Bilmiyorum. Sadece biliyorum,” dedi Riley sinirli bir şekilde. “Boyunsuz, Dickie’yi öldürdü ama bunu sinirlendiği veya bir hesabı kapamaya çalıştığı için yapmadı. Yapılacaklar listesindeki bir görevi tamamlamak gibi bir şeydi.”

“Kiralık bir suikastçı gibi mi?” Josie önerdi.

“Belki,” dedi Riley.

“Kendini öldürtebilirdin.” Nick, kendi çaresiz öfkesi dışında her şeyi görmezden geliyordu.

“Belki biraz daha sakın olmak istersin? İnsanların polise, bir grup bağırان Scientologist ihbarında bulunmasını istemeyiz,” diye vurguladı Brian.

“Resmi olarak takımdan atıldın, Thorn,” dedi Nick.

Riley derin bir nefes aldı ve birden ayağa kalkarak Nick’in yanına gitti. Öfkesi, Nick’i sanki parmağını prize sokmuş gibi çarptı. “*Beni oraya sen gönderdin, seni koca aptal. Sahte nişanına gerçek duygular beslemeye başladığın için hırsını benden alma.*”

“Duygular mı? Hah!” dedi Nick, boğazındaki yumrunun izin verdiği kadar küçümseyici bir şekilde.

“Evet. Duygular.” Riley gözlerini kısarak tekrar etti. “Kendine sinirlisin. Herkesi koruyamayacağın konusunda endişeleniyorsun ama korunmaya ihtiyacı olan sensin!”

“Kafamdan çık, Thorn! Seni davet etmedim,” diye bağırdı Nick.

“Daha da iyisini yapıp minibüsünden de çıkacağım.” Riley kapıyı açıp kaldırıma atladı.

Minibüs sakinlerine sessizlik hâkim oldu.

“Onun peşinden gitmemi ister misin?” diye teklifte bulundu Josie.

Nick burnunun köprüsünü parmakları arasına alıp sıkıştırdı.

“Hayır.”

“Baksana patron,” diye başladı Josie. “Korunmak istemeyen kadınlarla ilgili sorunların olduğunu anlıyorum.”

Nick dönüp ona öfkeyle baktı. Bu konuda konuşmuyorlardı. Tek kuralları buydu.

Josie ellerini kaldırdı. “Haklısın ama Riley, Beth değil.”

Brian tekerlekli sandalyesinde biraz daha yaklaştı. “Bir daha asla gündeme getirmeyeceğimiz durumu ayrı tutarsak Harrisburg’un orta yerinde ve milletin sarhoş olduğu bir tatil gününde, değer verdiğin bir kadına kapıyı gösterdin. Eşimin demek istediği şu ki, sen bir aptalsın.”

“Kahretsin!” Nick dişlerinin arasından homurdanıp minibüsün direksiyonuna geçti.

“Sana ‘korunmaya ihtiyacı olan sensin’ derken neyden bahsediyordu?” Brian, emniyet kemerine uzanırken sordu.

Motoru çalıştırırken, “Hiçbir şey,” diyen Nick’in ifadesi kasvetliydi.

“O psişik değil mi? Belki de tahminlerini ciddiye almalısın?” dedi Josie.

“Bu onun tahmini değildi.” Nick, Riley’yi izlemeye devam ediyordu.

“İyi çünkü aile buluşmalarında seni özlerdim.” Brian şaka yaptı.

“Annesinin tahminiydi,” dedi Nick.

Nick, onun peşinden gitmediyse de telefonunu yüzüne tutarak yürüdüğü kaldırım boyunca peşinden sürdü.

“Ne var? Daha önce hiç Scientology üyeleriyle dolu bir minibusün bir kızı takip ettiğini görmediniz mi?” Josie, camdan onlara şüpheyile bakan yayalara bağırdı.

Riley bir köşede durduğunda Nick park etti. Sessizce oturup beklediler.

“Ona mesaj atabilirim,” dedi Brian.

“Hayır,” diye gürledi Nick. Bu şekilde daha iyiydi. Temiz bir kopuş olacaktı. Riley’nin daha fazlasını yapmasına gerek yoktu. Neredeyse kendini ateş hattına atmıştı.

“Pekiiii,” dedi Brian sakın bir şekilde. “Sadece burada oturup hiçbirimizin görmediği, Dun adında bir adamı nasıl tanımlayacağımızı düşünürüm.”

“İyi. Öyle yap.” Nick, gözlerini Riley’den ayırmıyordu. Üstünden öfke ve incinmişlik yayılıyordu. Birkaç dakika sonra bir minivan geldi ve Riley içeri atladı. Nick dürbünüyle gelenin Dev Gabe olduğunu fark etti.

Riley pencereden kolunu çıkarıp Nick’e ortaparmağını gösterdi. Nick’in dudakları kıvrıldı.

Ona karşı duygu beslemesi -ya da bu her neyse- gerçekten de şaşırtıcı mıydı?

Hatta bütün bunlar sona erdiğinde, katili yakalayıp ücretlerini aldığı anda, Riley’yi bir randevuya çıkaracaktı. Gerçek bir randevu. Sadece onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

“Peki, takım. Ofise gidelim ve bir resmi veya adı olmayan bir adamı nasıl bulabileceğimizi düşünelim,” dedi biraz daha neşeli bir şekilde.

“Vay. Bu, yapmayı planladığımız seksten çok daha iyi,” diye homurdandı Josie.

4 Temmuz Cumartesi, 16.50

“Adeta bir katili ona tepsiye koyup sunuyorum ama o teşekkür bile edemiyor.” Riley, Bayan Penny’nin minivanının yolcu koltuğunda öfkeyle anlatıyordu.

“Nicholas çok aptal bir adam,” dedi Gabe ona katılarak.

“*Defalarca* yardım ettim ama o, sanki etrafta zıplayıp herkesi ölümcül bir tehlikeye atıyormuşum gibi davranıyor,” diye devam etti Riley

“Belki de yaşadığı yere tuvalet kâğıdı atmalıyız,” diye önerdi Gabe.

“Ne?”

“Wander ve kızları, dünkü akşam yemeğinden sonra Burt ile beni film izlemeye davet ettiler. Ana karakterler bir evi tuvalet kâğıdıyla süslemişlerdi. Eğlenceli görünüyordu, küçük yeğenin Janet’a bizim de yapabileceğimize dair söz verdim.”

Riley çok öfkeli de olsa, Gabe’in Wander’a ve onun östrojen evine vurulması biraz sevimliydi.

“Umarım ilgimi böldüğüm için bana kızgın değildir,” dedi Gabe ciddiyetle.

“İlgini böldüğün için mi?”

“Ruhani öğretmeninin olarak hizmet vermek için buradayım,” dedi Gabe. “Çocuklarla şarkı söylemeyi öğrenmek için değil. Sanki seni yarı yolda bırakmışım gibi hissediyorum.”

“Gabe, bana cinayetleri psişik olarak çözmeyi öğretmenin ötesinde bir yaşamın olması normal,” dedi Riley.

“Sen benim önceliğimsin. Manevi destek sağlamam gereken yerde, eğlence peşinde boşuna koştuğum için üzgünüm.”

“Eee, sanırım beni büyükannemle karıştırıyorsun,” dedi Riley. Elanora Basil, dünyaca ünlü bir medyum olmanın yanı sıra hayal kırıklığını ustaca kullanma süper gücüne de sahip olan korkunç bir kadındı. “Bana öğretmenlik edip *bir yandan da* hayatını yaşayabilirsin.”

“Beni affettiğin için şeref duyuyorum,” dedi Gabe rahatlayarak.

“Evet. Şey. Tamam.”

“Öyleyse Nicholas’tan intikamımızı nasıl alacağımızı düşünelim mi?”

“Ondan önce hamle yapalım,” diye düşündü Riley.

“Ona yumruk atmamı ister misin? Bu benim için bir onur olurdu,” dedi Gabe mutlulukla.

“Hayır. Yani, evet. Ama hayır. Onun yerine bir cinayet suçlusu tespit etmeme yardımcı olmaya ne dersin?”

“Ah. Tamam.” Gabe biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Bir suç mahalli temizleme ekibi, karşısındaki dairede cinayetin biyolojik izlerini silmekle meşgul olduğundan, ikisi Gabe’in birinci kattaki odasında çalışmaya başladı. Gabe’in sahip olduğu kişisel eşyalar sadece büyük ağırlıklar, bir yoga matı ve bir meditasyon minderi gibi görünüyordu. Yatağı bir kanepeydi, kusursuz bir şekilde çarşaf ve yastıklarla düzenlenmişti. Ancak onun vücudunu desteklemek için altmış santim kısa gibi görünüyordu.

Odanın geri kalanı, ön salondan taşan çeşitli eşyalarla doluydu. Son gördüğünden beri en az otuz santim büyüyen, tarih öncesine aitmiş gibi görünen bir palmiyenin arkasındaki köşeye sıkıştırılmış bir teleskop vardı.

Raflar, kitaplarla ve... Eh, her şeyin koleksiyonuyla doluydu. İki eski daktilo, bir kolu eksik olan Aziz Francis heykeli ve dört

düzine eski film kutusu vardı. Mobilyalar, garaj satışı şıklığı ile kaldırım kenarı alımlarından oluşan karışık bir koleksiyonu.

“Evime hoş geldin,” dedi Gabe gururla.

“Teşekkürler,” dedi Riley. “Peki, yaşayan birinin kim olduğunu öğrenmek istiyorsam, ne yapmalıyım?”

Boyunsuz Dun’ı, Aptal Suratlı Nick’ten önce bulma fikri ona artan bir aciliyet duygusu veriyordu.

“Lütfen, otur.” Gabe eliyle meditasyon minderini işaret etti.

Riley heyecanla oturup kendisine söylenmeden gözlerini kapattı.

“Önce zihninizi sakinleştirmek için yarım saat harcayacağız...”

“Yarım saat mi?” Riley bir gözünü açtı. “Hızlandırabilir miyiz? Bu acil bir durum.”

“Sorularına hızla yanıtlar ararsan, daha fazla soruyla ayrılırsın.” Gabe, sanki rehberli meditasyon programında açıklama yapar gibiydi.

Riley sabırsızca nefes verdi. “Tamam. Peki. Senin istediğin gibi yapalım. Ancak hatırlatmak istiyorum. Gelecekteki derslerde bu işi yapmak için tüm gün harcamamızı gerektirmeyen bir yol bulmalıyız.”

“Kayıtlara geçti,” dedi Gabe.

Riley, onun sessiz zihinler ve sakin odaklanma hakkındaki rahatlatıcı sözlerini dinlerken sadede gelmesini bekledi. Nasıl olduysa arada bir yerde, alışveriş listesini ve kesinlikle Nick’in karşısında yapacağı “gözüne sokma” zafer dansını bir kenara bırakmıştı.

Sanki havada süzülüyordu. Bedeni hafiflemişti ve sıcak hissediyordu. Heyecanla mavi, *ether*’imsi mekânda olduğunu fark etti. Bu iyiydi. Bu işte artık berbat olmamaya başlıyordu.

“Aradığın cevapları bulmana yardım etmeleri için ruh rehberlerine başvurabilirsin.” Gabe’in sesi çok uzaktan geliyordu.

“Tamam, ruh rehberlerim. Yine benim, psişik dostunuz Riley. Bir adam arıyorum.”

Zihninde ilk beliren şey, Nick Santiago'ydu.

"Hayır, o değil. Bu adamı arıyorum." Boyunsuz'un görüntüsünü *ether*'e yansıtmaya çalıştı ama sanki uzaktan kumanda olmadan Netflix'i açmaya çalışıyormuş gibiydi. "Kahretsin, bir dakika bekleyin," diye mırıldandı.

"Herhangi bir şeyi zorlama. Akış içinde huzurlu bir şekilde ilerle," dedi sesi uzaklardan gelen Gabe.

Riley, gergin bir nefes alıp verdi. Zihninin yeniden bara dönmelerini sağlayıp görebilmek, işitebilmek ve koklayabilmek için kendine izin verdi. Sallanan masalar, yapışkan zeminler, eski duman ve dökülen içkinin kokusu. Canavarın kapının ardında olduğunu bildiği o an ofise doğru yürürken kalbinin atışı. Kapıyı açanın kendisi olması gerektiğini bilmesi.

Nefesi kulaklarına daha gürültülü geldi. Elbette canavar onu duyabilirdi. Sadece Riley'yi daha da yakına çekmek için mi bekliyordu?

Şimdi kapı kolu çevriliyordu. Gerçekten dönüyordu! Ancak Dun ortaya çıkmadan önce, Riley hatıranın dışına çekildi ve kendisine kırmızı kravatlı Griffin Gentry sunuldu. Ağzı sessiz bir özgüvenle çalışıyordu. Onu duyamıyordu ama gözeneklerinden yayılan kendini beğenmişliği hissedebiliyordu.

Yüzü sürekli bulanıklaşıyor, arka plan netleşiyordu. Aptal kırmızı kravat görüş alanını doldurana kadar genişliyordu. Siyah ve altın şeritlerle süslenmiş kırmızıydı.

Başını sallayarak ilgi manyağı eski kocasını beyninden atmaya çalıştı.

"Ah! Lanet olsun." Riley, minderden düşüp tavana bakmaya başlayarak söyleniyordu.

"İyi misin?" Gabe, endişeyle üzerine doğru eğildi. "Çok parlak ve solgun görünüyorsun."

Terliyordu ve kusmak ya da kahvaltı sandviçi yemek istiyordu.

Belki her ikisi de.

“Cevap alamadım,” diye yakındı. “Sadece eski kocamı göstermeye devam ettiler. Griffin aldatan, hilekâr bir manyak olsa da Dickie’yi öldürmedi.”

“Belki bu aşağılık adam da işe karışmıştır,” diye önerdi Gabe. “Ruhlar yalan söylemez ama mesajlarını şifrelerler.”

“Bronzlaştırıcı spreylere ve maniküre takıntılı bir sabah haberleri sunucusunun, iğrenç bir barın sahibiyle ne işi olur ki?”

Gabe devasa omuzlarını silkti. “Bunu senin anlamam gerekiyor.”

“Harika.” Riley sızlanarak ayağa kalktı. Koltuk altları rahatsız edici ölçüde terliydi ve o sabah deodorant sürüp sürmediğini merak etti. “Ders ve yolculuk için teşekkürler,” dedi. “Sanırım Burt’ü bulup onunla yürüyüşe çıkacağım. Belki aklımı dağıtabilirim.”

“Sanırım Fred onu, hanımlar konusunda ‘sayı kazanmasına’ yardımcı olup olmayacağını görmek için parka götürdü. Hangi oyunda başarılı olmak istediğini biliyor musun?”

“Tahmin edebilirim.” Riley dalgındı. Harika. Başı anlamsız düşüncelerle doluydu. Yürütecek bir köpeği yoktu. Nick’in gözüne sokulacak cevaplar da yoktu.

Morali bozuk bir şekilde Gabe’in kapısını açtı ve Nick’in göğsüne çarptı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu göğüs kaslarına.

“Neden ter içindesin?” diye karşılık verdi Nick.

Açıkça birbirlerini görmekten çok mutlu olmuşlardı.

Gabe, Riley’nin arkasından çıktı. “Riley’yi hoş tutacak egzersizler yaptırıyordum,” dedi. Büyük ihtimalle “hoş tutmanın” edebi anlamı dışındaki karşılığını bilmemesine rağmen, rakibini fena halde kızdıracak kelimeleri kullanmıştı. Nick’in gözleri kıstıldı. Gamzelerinden eser yoktu.

Birçok şey söylemek istiyor gibi görünüyordu.

“Çekil yolumdan, Santiago.” Riley, Nick’in etrafından dolandı. “Sana söyleyecek bir şeyim yok.” Eğer lanet ruh rehberleri ona, aptal Griffin Gentry yerine bir isim ve adres sunsaydı, o zaman olurdu.

Nick önüne geçti. “Seninle konuşmam *gerekiyor*,” dedi. Aslında konuşmak istemiyormuş gibi söyleyince Riley; Josie ve Brian’ın onaylamayan yüzlerine dair ufak psişik bir görüntü algıladı.

“Özür dilemek için buraya gelmeni istediler, değil mi?” diye sordu Riley ukala bir tavırla.

Nick yumruğunu duvara geçirmek istiyormuş gibi görünüyordu. Bu Riley’yi oldukça neşelendirdi.

“Yeteneklerin olmadan bu adamı bulmak için pek bir şansımız olmadığını hatırlattılar.” Her bir kelimeyi söylerken acı çekiyormuş gibiydi.

“Ama sen bu fikre katılmıyor musun?” diye sordu Riley.

“Tabii ki katılıyorum,” dedi Nick dişlerini sıkarak. “Ama yine de seni bu davanın yakınında istemiyorum.”

“Çok. Geç,” dedi Riley kibirli bir şekilde.

Nick dilini dişlerinde gezdirdi. “Lütfen benimle ofise gel de konuşalım, tamam mı?”

“Peki,” dedi Riley yapmacık tatlılıkla. “Ama bir şartla.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Nick mırıldandı. “Nedir?”

“Bana yardımına ihtiyacın olduğunu söyle. Söyle, Nick. ‘Yardımına ihtiyacım var, Riley,’ de.”

Nick’in çenesi kasıldı. İki kez. Sonra kaşlarının arasını ovuşturdu. “Saçmalıyorsun.”

“Eşeklik ediyorsun.”

“Gerçekten de eşek bir adam gibi davranıyorsun,” dedi Gabe yardımcı olmaya çalışarak.

“Protein karışımlarına geri dön, yalı kazığı,” diye hırladı Nick.

Riley ısrarla bastırdı. “Söyle şunu, Nick.”

Nick neredeyse tam bir dakika boyunca sessizdi ve Riley, bu durumu onun yardımı olmadan nasıl çözeceğine dair tüm olasılıkları düşündüğünü biliyordu.

“Tamam. Yardımına ihtiyacım var, Thorn.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Şimdi de bana kaba davrandığın için özür dile çünkü benim yerimde takımındaki başka biri olsaydı, gurur patlaması yaşardın.”

“Sen benim takımımnda değilsin,” dedi Nick. “Eğitim almadın. Silah taşımıyorsun. Kendini nasıl savunacağını bilmiyorsun. Bu da senin sıkıcı ve güvende geçen hayatına eğlence katacak bir oyun değil. Ayrıca tehlike bölgesine elini kolunu sallayarak giremezsin.”

“Yüzüne şimdi yumruk atmamı ister misin?” diye umutla teklif etti Gabe.

“Bu benimle ilgili değil, değil mi?” Riley sorarken Nick’in yüzünü inceliyordu. “Bu, sen ve Beth hakkında.”

“Bu, *senin* aptalca ve gereksiz riskler almanla ilgili,” diye karşı çıktı Nick.

“Güzel özür, pislik.” Riley merdivenlere doğru yürümeye başladı. *Nick Santiago, Walnut Caddesi Köprüsü’nden aşağı atlasa da umurunda değildi.*

Nick kolunu kavradı ve onu durdurdu. Riley onun kavrayışındaki gerginliği hissedebiliyordu. “Peki!” dedi. “Pisliğin teki gibi davrandığım için özür dilerim.”

Riley kaçmaya çalışmaktan vazgeçti. Yüzeyin hemen altında bir şey vardı, panik ve korkuyu andıran bir şey.

“Pekâlâ. Gidelim ama ayrı arabayla gidiyorum, böylece beni tekrar sinirlendirdiğinde başka bir araç çağırmam gerekmez.”

“Seni istediğin zaman almaya gelmekten mutluluk duyarım,” diye seslendi Gabe.

“Teşekkürler, Gabe. Sana minnettarım,” dedi Riley.

“Ben de minnetin karşısında onur duyuyorum. Sen harika bir insansın.”

Nick, “Hadi ama seni, tüysüz Koca Ayak,” diye homurdandı.

4 Temmuz Cumartesi, 17.55

Nick'in ruh hali, arabayla ofise geri dönerken de çok kötüydü. Riley'nin cipini bir an bile gözünün önünden ayırmadan takip ediyor, içindeki kötü hissi bir türlü atamıyordu. Bir şeyler olacak gibiydi ve bunun Riley'nin etrafında olmasından korktuğunu kendine itiraf edecek kadar cesur bir erkekti.

Beyni, tüm olasılıkları yardımcı olacak şekilde sıraladı. Aca-
ba bu Dun denen adam Riley'yi bir şekilde konaktan hatırlamış
mıydı? Cinayetten önce izlemiş miydi? Onu gelip giderken gör-
müş olmalıydı.

Riley'se doğrudan adamın yanına gitmiş ve konuşmaya baş-
lamıştı.

Nick'in yanına ulaşması için gereken o bir dakikada, birinin
ona ne kadar zarar verebileceğini biliyor muydu? Minibüsten
fırlayıp Riley'yi oradan kurtarmaya çalışacakken Brian onu tut-
muştu. Sonra Josie onu sandalyesine zorla geri oturtmuştu.

Nick'in gerçekten daha büyük ağırlıklarla çalışmaya başla-
ması gerekiyordu.

Onu oturmaya ve dinlemeye zorlamışlardı. Riley'nin kendi-
ne yetebileceğine *güvenmişlerdi*. Ancak Nick'in tepkisi güvenle
ilgili değildi. Tecrübeyle ilgiliydi. Eğer kötü adam yeterince kö-
tüyse hiçbir şey onu durduramazdı. Nick bunu biliyordu.

Tabii ki Riley, Beth değildi. Daha sertti. Daha akıllıydı. Daha

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

olgundu. Yine de korunmaya ihtiyacı vardı ve Nick ona bunu sağlayamayacağından çok korkuyordu.

Riley'nin cipi ofisinin karşısındaki sokağa girdi. Nick de hemen arkasına park etti. Arka tarafa park etmek için harcayacağı zaman boyunca onu gözden kaybetmek istemiyordu.

Riley, Nick ona yetişmek için koşarken onu görmezden geldi. Ofis kapısından içeri ondan iki adım önce girdi.

"Partiye başlayalım," dedi Josie. Ayaklarını boş masanın üzerine koymuş, tırnaklarını törpölüyordu.

"Kalın kafalı kuzenimi affettiğin için teşekkürler," dedi Brian masasından neşeyle.

"Affetmedim." Riley, Nick'e bir bakış attı. "Ama elimden geldiğince yardımcı olmak için buradayım."

"Sen özür turunu yaparken," dedi Brian, Nick'e bakarak. "Jos, Betsy'nin evine uğradı."

"Dün sabahtan beri ortalıkta görülmemiş. İki gün önce bir spa gününden dönmüş. Şeyin hediyesiymiş..." Josie bir not defteri çıkarıp baktı "Minnoşunun. Ölü Rob'un tanımına uyan bir adam binanın etrafında görülmüş. Ben de kazara kilidi açıp etrafa biraz bakınmış olabilirim. Ev dağınıktı ama karıştırılmamıştı. Hiç telefon yok. Hiç çanta yok. Diş fırçası eksikti. Banyodaki çöp kutusunda kanlı bir gazlı bez ve bandaj kâğıtları vardı. Tehlikede olduğunu fark edip yarasını sarmış ve saklanmaya gitmiş gibi görünüyor."

"Yani Betsy'miz yok. Fotoğrafi ve soyadı olmayan, Dun adında bir adamımız var. Bir de cinayeti onun işlediğini iddia eden mahallenin sevimli psişisi," diye özetledi Nick. "O zamandan beri başka görüler gördün mü?"

"Ukalalık etme," dedi Riley biraz suçlu bir ifadeyle.

Nick ona sırtını dönüp vinyl koltuklardan birine çöktü. Rahatsız edici ve çirkin bir koltuktu; onu kaldırıp pencereden fırlatma isteği duyuyordu. Öfkesi gençlik yıllarında ve yirmili yaşlarında efsaneviydi. Polis olmak onu dengelemişti. Ardından polisliği bırakıp kendi işinin patronu olmak da geriye kalan son parçacıkları yumuşatmıştı. Ancak ara sıra bazı şeyler yüzeye çıkıyordu.

“Baştan başlayalım,” diye önerdi Brian. “Riley, adamın bir tanımını verebilir misin?”

Riley ikinci koltuğa oturdu ve özellikle Nick’e arkasını döndü.

“Peki. Yani çok uzun değil. Kel. Parlak, tıraşlı bir kafası var. Geniş omuzlar. Hiç boyun yok. Bir dövüşçü gibi görünüyor.”

Nick, Josie’nin düşünceli bir şekilde Riley’nin yüzüne odaklandığını fark etti.

“Kesinlikle spor yapıyor. Oldukça sert görünüyor.”

“Sen oradayken arkadaki ofisten çıkarken gördüğün adama benziyor,” dedi Brian, Nick’e.

Unutmuştu. Öfke zihnini ve içgüdülerini bulanıklaştırmıştı. Hafıza bankasından çağırdığı görüntüyü zihninde oynattı.

“Evet.” Başını salladı. “İri, kısa adam. Deli kaşlar.”

Josie’nin ayakları yerlere vurdu. “Kabız gibi mi görünüyor? Sık spor ayakkabı giyiyor mu?”

Şimdi Riley öne eğiliyordu. “Evet! Üzerinde kırmızı yıldırımlar var.”

“Adamı tanıdığınızı düşünüyorum,” diye gururla açıkladı Josie.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Nick’in artan heyecanı, öfke ve korku kalıntılarını kovuyordu.

“Hayır. Buraya taşınana kadar gittiğim bir spor salonundan hiç çıkmazdı. Adı, Duncan gibi bir şeydi.”

Monitörlerine doğru dönen Brian, “İşte şimdi bir yere varıyoruz,” dedi parmakları klavye üzerinde hızla hareket ederken. “*Selfie* çeken bir adam mıydı? Sanki *selfie* çeken bir adammış gibi geliyor. Kendini etiketlemiş veya spor salonunda olduğunu belirten bir konum paylaşmış olabilir.”

Josie, eşinin omuzlarının üzerinden bakmak için kalktı. “Aynada sürekli kendini düzelttiğini hatırlıyorum ama ‘kas şovuna hoş geldiniz’ *selfie*’leri veya ‘beni kaldırırken izleyin’ videoları hatırlamıyorum.”

“Video.” Riley bunu sessizce söyledi ama Nick yine de duydu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Burnu, çantasından telefonunu çıkarırken iki kez seğirdi.

Nick oturamayacak kadar enerjikti, bu yüzden takımı çalışırken volta atarak düşünmeye başladı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Neden boynu olmayan bir spor salonu delisi, tanıştıkları herkes tarafından bilinen zayıf, tuhaf bir bar sahibini ortadan kaldırsın ki? Sebebi bir kadın mıydı? Kumar mı? Uyuşturucu mu? Para mı?

Onu tekrar düşündü. Thorn'un minibüste söylediklerini de. Soğukkanlı, demişti. Yapılacaklar listesindeki bir madde gibi. Bir... İş gibi.

"Duncan Gulliver," dedi Riley sessizce. Yüzü solgundu. Normalde kısık olan gözleri kocaman açılmıştı. Telefonunu Nick'e uzattı, o da aldı.

"Vay canına!" dedi Brian mutlulukla adamın soyadını klavyesine tuşlarken. "Bunu psişik olarak mı buldun? Çünkü bu inanılmaz derecede havalı."

Josie sevgiyle saçlarını karıştırdı. "Garip davranma, sevgilim."

Ekranda, Kanal 50 Haberleri Facebook sayfasından bir video vardı. Griffin Gentry denen adi herifin, Harrisburg Belediye Başkanı Nolan Flemming'le yaptığı röportajdı. Griffin Gentry çok pahalı, parlak kırmızı kravatıyla oynuyordu.

"Otuzuncu saniyeye bak," dedi Riley.

Nick hızla ileri sardı. "Vay canına."

"Of, lanet olsun," dedi Josie.

Aynı anda Brian, "Bir sorunumuz var, Nicky," diye duyurdu.

Nick gözlerini Riley'ye çevirdi. Hem korkmuş hem de heyecanlı görünüyordu. Röportajın ikinci videosunda Flemming, Second Street'teki yeni bir restoranın kurdelesini kesiyordu. Sağındaysa Bay Boyunsuz bir takım elbisenin içine sıkışmış ve kabızmış gibi duruyordu.

"Belediye Başkanı Flemming'in İletişim Direktörü Duncan Gulliver."

"İletişim direktörü ne yapar?" diye sordu Josie.

"Görünüşe göre tetiği çeker," diye tahmin etti Nick.

"Boyunsuz Klanı'ndan Duncan'ın, Harrisburg belediye başkanı tarafından kiralanmış bir tetikçi olması mümkün mü?" diye sordu Brian.

“Gulliver ve Flemming hakkında bulduğunuz her şeyi getirin,” dedi Nick.

“Bunların hiçbirinin delil sayılmayacağını biliyorsunuz,” diye hatırlattı Riley. “Bir medyumun sözlerinden başka bir şeyiniz yoksa doğrudan polise gidemezsiniz. Onları zaten uyardım ama sonra hiçbir şey görmediğimi söylediğimde güvenilirliğimi yerle bir ettim.”

“Onlara komşunun dairesine giren parlak bir küre gördüğünü söyleseydin çok daha kötü olurdu,” dedi Nick kaş çatarak.

“Nicky, Riley doğru söylüyor,” diyerek onayladı Josie.

Nick çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Sadece geçmişe bakmamız gerekiyor. Kiralık tetikçimizi ve muhtemelen onu tutan kana susamış herifi bulduk. Şimdi geçmişe bakıp mahkemede delil sayılacak bir bağlantı bulacağız.” Halının üzerindeki adımları durdu. “Flemming’in sessiz ortak olduğuna bahse varım. İşte bağlantımız.” İçgüdüsel olarak hissediyordu. Şimdi yapması gereken tek şey bunu kanıtlamaktı.

“Alkollü içki satış ruhsatı belgelerine ulaşabilecek miyim, bir bakayım,” dedi Brian.

Riley, Nick’e baktı. “Betsy’yi bulmamız gerek.”

Nick onaylayarak başını salladı, bir kez olsun aynı fikirdeydiler.

“Anlatılanlara bakılırsa çok zeki sayılmaz. Uzağa gitmemiş olabilir. Belki bir arkadaşının yanında saklanıyordur?” dedi Riley.

“Cinayete meyilli belediye başkanımız, bu gece kumarhanede şık bir davete gidecek gibi görünüyor.” Josie, Brian’ın omzunun üzerinden ekranı okuyordu.

“Sözünü unutma.” Nick, Riley’nin telefonunu geri verdi.

Şimdi birilerinin ayağına *basma zamanıydı*.

Nick kendi telefonunu çıkarıp bağlantısını aradı.

“Nicky. Adımı temizlediğin için aradığımı varsayıyorum.”

“Uğraşıyorum, Şişko Tony. Senden bir iyilik isteyeceğim.

4 Temmuz Cumartesi, 19.05

“Aa! Patrona bak,” diyen Josie, telefonunu Riley’ye göstermek için açısını değiştirdi.

Takım elbise giyen Nick, fazlasıyla şık ve belki biraz da sinirli görünüyordu. *Cidden* iyi görünüyordu.

“Hımm.” Riley tarafsız kaldı. Ona hâlâ kızgındı. Ancak en azından aptallığını sürdürüp, Riley’nin araştırmaya katılmasını yasaklama girişiminde bulunmamıştı. Gruplara ayrılmışlardı. Erkekler belediye başkanını gözlemlemek için kumarhaneye gitmiş ve kızlar -bir de Gabe- *Nature Girl* Betsy’nin peşine düşmüştü.

“Biz Doğu ve Batı Sahilleri boyunca Memeli McGee’yi ararken onun bir partiye gittiğine hâlâ inanamıyorum,” diye söylendi Josie.

Camında bir tıkırtı olunca Josie kapıyı açıp arka koltuğa geçti. Gabe, kaslı iri vücudunu yolcu koltuğuna yerleştirip zaferle bir poşet kaldırdı. “Besleyici yiyeceklerle döndüm.”

“Gözetleme atıştırmalıkları,” dedi Josie poşeti karıştırmak için ellerini uzatarak.

“Aferin, Gabe,” dedi Riley. “şansımız yaver gider ve Betsy’yi bulursak seni yarın dondurma yemeye götürürüm.”

“Bu harika olur,” dedi Gabe mutlulukla.

Hamburgerleri ve patates kızartmalarını paylaştılar. Riley, Brian’ın derlediği ve Betsy’nin bilinen tüm tanıdıklarının adreslerini içeren listeyi çıkardı. “Peki, nereden başlayalım? İlk kimin kapısını çalacağız?” diye sordu.

“Kiminle konuştuğumuza dikkat etmeliyiz,” dedi Josie ağzı patates kızartması doluyken. “Onu aradığımızı haber verebilirler.”

Gabe *cheeseburger*’ini üç ısırıktaki bitirdi. Riley, “Güzel Vücutlu” Gabe’i fast food yiyeceklerle tanıştırdığı için büyükanne-siyle ne kadar sorun yaşayacağını merak etti.

“Anne ve babasının evinin önünden geçerek başlayalım,” diye önerdi Riley. “Belki şans yüzümüze güler.”

Bir buçuk saat sonra şans hâlâ yüzlerine gülmemişti ve herkes -Gabe dışında- sinirliydi.

Ebeveynlerinin Shiremanstown’daki temiz ve düzenli çiftlik evini gözetlemişlerdi. Ancak mahallenin yapısı yüzünden, insanlarla dolu bir cipin sokakta fark edilmemesi imkânsızdı. Birkaç kez önünden geçtikten sonra, Mechanicsburg’daki kız kardeşinin dairesine gitmişlerdi. Gözetlemek için bir otopark vardı. Ancak Josie zaten sıkılmıştı ve daireyi interkomdan aradı.

“Cevap yok,” dedi tekrar arka koltuğa tırmanarak. “Bu sıkıcı.”

Sıkıcı bir gözlem bile, Riley’nin yaşamı boyunca yaptığı her şeyden on kat daha heyecanlıydı. Ayrıca kafasının arkasında uğuldayan bir şey vardı. Henüz gelmemiş olan bir şeyin beklentisi gibi.

“Arkadaşlarının evlerinden başlayalım,” diye önerdi. Baş belaya giren Riley olsaydı, ailesine gitmeden önce Jasmine’e giderdi.

Çiş molası ve atıştırmalıklar için bir benzin istasyonunda mola verdiler. Sonra Betsy’nin kız arkadaşlarından oluşan kısa listedeki herkesi tek tek denediler. Kapı zillerini çalmak için çok geç olduğundan evlerin önünden geçip kabarık sarı saçlı ve büyük memeli birini aradılar.

“Bingo,” dedi Josie, listelerindeki bir sonraki evi işaret ederek.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

423 Springs Road, uzamış çalılıklarla dolu bir arsa üzerinde bulunan küçük ve kötü bir çiftlik eviydi. Müzik sesine ve sokakta sıralanan onlarca arabaya bakılırsa evin sakinleri bir parti düzenliyordu. Hem de yüksek sesli olanından.

“Hadi aralarına karışalım,” dedi Josie. “Hikâyemiz de şu. Betsy’nin en yakın arkadaşlarıyız ve bugün işe gelmediği için endişelendik.”

“Bana göre yeterli,” dedi Riley.

Birlikte ön kapıya yürüdüler. Zile cevap verilmediğinde kapıyı açıp içeri girdiler. Oturma odasının, köşeleri soyulmuş koyu yeşil linolyum zemini vardı. Mobilyalar “çulsuz üniversite öğrencisi” diye bağıırıyordu. Kanepe kirli bir örtüyle kaplıydı. İki sandalye vardı. Biri lekeli bej rengi minderiyile bir papasan sandalyeydi, diğeri pembe şişme bir koltuktu.

Bölmeli duvarlar -yine yeşil- raptiyelerle asılmış film afişleriyle kaplıydı.

Kafasında kravatla gezen ve göğsü mavi boyayla boyanmış yarı çıplak bir adam, uluyarak oturma odasından koştu. Onu çok kısa boylu, çok sarhoş bir kız takip etti. Gömleğini ters giymişti ve ayağında tek ayakkabı vardı.

“*Red Bull* ve votkamı geri ver, Jared,” diye homurdandı.

“Ah, genç ve aptal olmak için neler vermezdim.” Riley iç geçirdi.

“Hadi gidip bu çocukları korkutalım,” dedi Josie.

“Öyle yapmayalım. Ortama uyum sağlayıp hikâyeye bağlı katalım,” diye tavsiye etti Riley.

“Oyunbozan.” Josie surat astı.

Mutfağa girip hareketli görünen tarafa yürüdüler. Bahçede tehlikeli bir eğim vardı. Ancak bu onları, *beer pong** masaları ve tehlikeli şekilde yokuş aşağı eğimli prefabrik havuz kurmaktan alıkoymamıştı. Çit daha iyi günler görmüş olsa da elli sarhoş genci sınırlayarak amacına hizmet ediyordu.

* Oyuncuların masanın diğer ucuna bir pinpon topu atarak masanın diğer ucundaki bira bardağına attıkları bir içki oyunudur. (e.n.)

“Bunlar evi havai fişeklerle yakmadan önce içeri girip çıkalım,” diye önerdi Riley.

Ayrıldılar, bölündüler ve fethettiler. Riley, yanından geçtiği ilk gülümseyen sarhoş kıza yaklaştı ve Betsy’nin orada olup olmadığını sordu.

“Bessie kim?” Başında eğri duran korsan şapkası olan kızın konuşurken dili sürçmüştü

“Betsy Quackenbush.”

“Bilmiyorum. Jöle *shot* ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Bu kimin partisi?” diye sordu Riley.

Gülümseyen Sarhoş hızla döndüğünde birası bardağından geniş bir yay şeklinde döküldü. “Hımm, saçları olan şu kıızı görüyor musun?”

Ağı sarkan bir plaj voleybolu sahasını gösteriyordu. Üzerinde kimse yoktu.

“Hangi kız ve hangi saçları?” Riley tekrar şansını denedi.

Sarhoş, bir gözünü kapattı ve yeniden işaret etti. “Şu işte. Kahverengi saçları ve kutup ayısı olan.”

Gerçekten de kutup ayısı havuz simidi tutan esmer bir kız vardı.

“Harika. Teşekkürler. Adı ne?”

“Kimin adı?” Sarhoş kız geri dönüp Riley’yi birayla ıslattı.

“Boş ver.”

Riley, eğlenenlerin arasından geçerek kutup ayılı kızın yanına ulaştı.

“Merhaba,” dedi. “Betsy burada mı?”

Esmer kız yüzünü buruşturdu. Başını o kadar sağa eğdi ki Riley devrilmeden önce onu tutmak zorunda kaldı.

“Yerçekimi berbat,” diye şarkı söyledi kız.

“Evet. Berbat. Betsy’yi tanıyor musun?”

“Tabii! Neredeyse en yakın arkadaş gibiyiz!”

“Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır! Burada olması gerekiyordu ama ‘Ben zavallı bir eziğim ve bu gece harika partine gelemem,’ gibi şeyler söyledi.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Onunla bugün mü konuştun?” Riley, nabzının bir tık daha arttığını hissetti.

“Konuşmak yok. Mesaj.” Kız plastik bardağını dişlerinin arasına aldı ve aşırı kısa şortunun cebinden telefonunu çıkardı. Üçüncü denemede şifresini doğru girdi. “İşte!”

Telefonu Riley’nin yüzüne soktu, retinasını son anda ıskaladı. Riley telefonu aldı.

Betsy: Bu gece gelemem. Kötü bir şey oldu. Bir süre gitmem gerekiyor.

Sharlene: İğrençsin. Senden nefret ediyorum.

Betsy: Ciddiyim, Shar. İşler karıştı ve sanırım başım belada.

Sharlene: Benim için ölüsün. Bu gece gelersen başka tabii. Buz getir.

Sharlene’nin arkadaşıyla ilgili kaygısı çok düşüktü.

“Onun nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?” Riley, Sharlene’e sordu.

“Haayınınıınıır,” diye şarkı söyleyip sonra geçirdi. “Umurumda değil.” Su oyuncaklarının arasına bir de havuz makarnası ekledi ve Riley’yi telefonuyla baş başa bıraktı.

Kaybedecek bir şeyi olmayan Riley arama düğmesine bastı.

Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaj duyuldu.

Neyse ki şimdi Betsy’nin numarasını da almıştı. Riley, kendi telefonuna numarayı kaydetti ve Sharlene’in telefonunu sıcak bir bira kutusunun üstüne koyduktan sonra arkadaşlarını bulmaya gitti.

Gabe, neredeyse reşit gibi görünen üç kızın yakınlaşma çabalarından kaçmaya çalışıyordu. Josie de mavi göğüslü çocuğu öldürmekle tehdit ediyor gibi görünüyordu.

Riley, takımını kurtardı ve cipe geri döndüler.

“Ben mavi göğüslü çocuğun reçeteli DEHB* ilaçları sattığını öğrendim,” diye açıkladı Josie.

“Ben genç, sarhoş kadınların kendilerini tehlikeye attığını öğrendim.” Gabe arka koltuğa geçti.

“Ben Betsy’nin telefon numarasını, bir de ‘işler karıştı ve bir süre ortadan kaybolmak zorundayım’ yazdığı mesajı buldum,” dedi Riley.

Josie alçak sesli bir ıslık çaldı. “Aferin, çaylak.”

“Nereye gittiğini bilsek daha güzel olurdu. Arkadaşının telefonundan aradığımda açmadı.”

Josie kendi telefonundan aramayı denedi ve aynı sesli mesajı aldı. “Kocama mesaj atıp telefonunun konumunu bulabilir mi diye sorarım.”

Josie mesaj atarken Riley hayal kırıklığı içinde parmaklarıyla direksiyonda tempo tuttu. “Bulunmak istemeyen bir kızı nasıl buluruz?” diye sordu.

“Görünüşe göre onu farklı bir şekilde aramayı denemelisin,” dedi Gabe imalı bir şekilde.

Riley dudağını ısırды. Mistik ruh rehberlerinin Boyunsuz hakkında hiçbir şey vermediğini düşünmüştü. Oysa onu Griffin’in röportaj videosuna yönlendirmek istemişlerdi. Sadece yeterince dikkatli dinlememişti.

Belki de Betsy’nin nerede saklandığını anlayabilirdi. Çantasına uzandı ve içinden kararlı bir şekilde poşeti çıkardı. “Aha!”

“Şimdi manikür mü yapmak istiyorsun?” diye sordu Josie takma tırnağa göz atarak.

“Hayır. Ruh rehberlerime nerede olduğunu sormaya çalışıyorum.”

“Sonraki tahminim buydu,” dedi Josie.

“Şu an çok gurur duyuyorum,” dedi Gabe.

“Herkes sessiz olsun,” dedi Riley. Gözlerini kapatıp tırnağı

* Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

işaretparmağı ve başparmağı arasında tutarken nefesine odaklandı. Sebep durumun aciliyeti miydi yoksa *gerçekten* faydalı olabileceğini Nick'e kanıtlamak istemesi miydi, bilemiyordu. Sebebi ne olursa olsun, maviliğe başını döndürecek kadar hızlı düştü.

"Ne yapıyor?" Josie'nin homurdanmasını duydu.

Gabe onu susturdu.

"Tamam, ruhsal millet. Yine ben. Betsy Quackenbush'ı bulmam gerekiyor," dedi Riley rehberlerine.

"Ona bir adres falan mı verecekler?" diye sordu Josie.

"Onların gerçeklerini nasıl ortaya koyacaklarını bilmiyorum," dedi Gabe.

Riley izleyicilerini duymazlıktan gelip etrafını saran hiçliğe odaklandı.

Sislerden bir şeyler geliyor, belirsiz bir resme dönüşüyordu. Uzandı, önünü görmeden Josie'ye vurdu.

"Hey, memelerden uzak dur," diye yakındı Josie.

"Kâğıt. Kalem." Riley, gözlerini açmadan parmaklarını şaklattı.

Şimdi görüntü daha net geliyordu.

"Ah, lanet. Tamam, bir dakika bekle." Birkaç saniye boyunca torpido gözü karıştırılıyormuş gibi sesler geldikten sonra Josie, Riley'nin eline kalem ve peçete sıkıştırdı.

"Bir ev görüyorum," dedi Riley yavaşça. "Sanırım. Ön veranda. Bir daire mi? Bu da ne? Pizza mı?" Kalemi peçetenin üzerinde hareket ettirdi, bacağına karalamak yerine görüsünü resmettiğini umuyordu. "Lanet olsun. Kayboluyor."

Riley gözlerini açtığında Josie, "Pizzanın üstünde kapı numarası gördün mü?" diye sordu.

Riley, kâğıt parçasına baktı. Taslak bir çeşit kutuyu, dörde bölünmüş bir daireyi andırıyordu. Hiç numara yoktu.

"Hayır. Lanet olsun. Sadece garip bir pizza vardı."

"Belki bu güzel çizim, listedeki diğer adreslerden biriyle bağlantılıdır," dedi Gabe omzunun üzerinden bakarak.

“Fena fikir değil, koca adam.” Josie, Gabe’in devasa pazılarına coşkuyla vurdu. “Google Haritalar’ı açıp sokak görünümünü seçeceğiz ve bu binalardan herhangi birinde pizza yapılıp yapılmadığına bakacağız.” Dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve kalan adresler üzerinde çalışmaya başladı.

“Neden bana tam bir konum vermiyorlar?” diye yakındı Riley.

“Çünkü seninle aynı dili konuşmuyorlar,” diye açıkladı Gabe sabırlı bir şekilde.

“Eh, aynı dili konuşsalar ya da bana bir çevirmen verseler işler çok daha kolay olurdu.”

“Kendi çevirmenin sensin,” diye açıkladı Gabe. “Sana bir şey ifade edecek simgeler kullanırlar.”

Bu yüzden Griffin’in çirkin kravatını gösterdiler, diye düşündü Riley.

“Bu ruh rehberleri gerçekten sinsi dâhiler,” dedi Josie coşkuyla. Ekranı görebilmeleri için telefonu havaya kaldırdı.

Gece mavisi rengiyle boyanmış, mor süslemeleri olan Viktoriya tarzı süslü bir evdi. Verandası cephenin yan tarafını çevreliyordu. Çatı hizasının üzerindeki ikinci katta, dört parçaya bölünmüş daire şeklinde bir penceresi vardı.

“Vay canına,” dedi Riley soluklanarak. “İşe yaradı!” Hayatında ilk kez, bu psişik olayı o kadar da sinir bozucu görünmüyordu.

“Hadi, gidip bir tanığı yakalayalım,” dedi Josie.

Josie, 604 Market Caddesi’nin kapı zilini dövercesine çaldı. Arkasındaki verandada, Riley ağırlığını bir taraftan diğerine kaydırdı. *Onun* arkasındaki Gabe ise göz hizasında sallanan bir sepeti inceliyordu.

Kapı açıldı ve yüz elli santimden kısa bir kadın, verandasındaki yabancılara öfkeli bir şekilde baktı.

“Aşağılık arkadaşlarınızdan biri arka kapıdan girip ilaçları-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

mı çalabilsin diye ön kapıda dikkatimi dağıtmaya mı geldiniz?” Betsy’nin büyük teyzesi Fanny, üzerine bornoz giymişti ve saçlarında bigudi vardı.

“Onu yanımıza alabilir miyiz?” Josie coşkuyla fısıldadı.

“Arka kapınızı ihlal etme niyetimiz yok, saygın yaşlı.” Gabe söz verdi.

Riley, Josie’yi dirseğiyle kenara itti. “Bu kadar geç bir saatte rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz, hanımefendi. Yeğeniniz Betsy’yi arıyoruz.”

“Betsy mi? Ah! O kız muhtemelen bir seks partisinde birilerine sakso çekiyordur.” Bukleleri başının üzerinde titriyordu.

“Yani burada değil mi?” Riley ısrar etti.

“O kızı geçen Şükran Günü’nden beri görmedim. Bir şişe şekerli 7UP ve bayat, yarım bir Twizzlers getirdi. Bu size onun nasıl biri olduğunu anlatır. Ondan ne istiyorsunuz? Size borcu mu var?”

İkinci katta, kapının tam üzerinden bir gürültü geldi.

“Burada tek başınıza mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Riley. Büyük teyze Fanny’nin ifadesinde yalan bulamıyordu ama ev çok büyüktü. Büyük teyze Fanny’nin bir ev arkadaşı olduğunu bilmemesi mümkündü.

“Hapşuu!” Hapşırık, giriş holündeki bir hava bacasından yankılandı.

Herkes birbirine, “İyi yaşı,” dedi.

“Hiç aldırmayın,” dedi Fanny buruşuk elini sallayarak. “Bu yer eski. Lanetli. Hayaletler gelip gider. Mutfakta sandviç malzemeleri ve kirli tabaklar bırakır. Misafir odasının yatağında biri uyumuş gibi görünmesini sağlar. Birkaç yıl önce, neredeyse her hafta çatı katında hayalet partisi olduğunu söyleyebilirim. Bir şeytan çıkarıcı çağırdım ama hiçbir şey işe yaramadı. Sonra bir gün, hop! Bütün hayaletler ortadan kayboldu. Aslında, dün gece uzun zamandır duyduğum ilk hayalet etkinliği idi.”

“Belki ruhlarla iletişim kurmayı teklif edebilirsin,” dedi Gabe, Riley’ye.

LUCY SCORE

“Seyyar şeytan kovucu mu?” Fanny sordu. “Bu benim şanslı günüm mü?”

“Sanırım şeytan kovucuya veya bir medyuma ihtiyacımız olmayacak,” diye tahmin yürüttü Riley.

Josie telefonunu kaldırıp aramaya başladı.

Üst kattan tanıdık bir melodi yankılandı ve ardından telaşlı bir, “Ah! Lanet olsun!” sesi geldi.

“Hayaletlerin genellikle Nicki Minaj zil sesi olan telefonları yoktur, hanımefendi,” dedi Josie.

“Betsy, hadi in aşağı. Ben bardan Riley.” Riley yaşlı kadının arkasına doğru seslendi. “Sadece seninle konuşmak istiyoruz.”

“Betsy Quackenbush, sen misin?” Büyük teyze Fanny çığlık attı. “Hemen buraya gel, o sıska kıcını şu anda buraya getir.”

Çıplak ayaklı ve bandajlı Betsy’nin aşağı indiğini gördüğünde, Riley rahat bir nefes aldı.

“Bunu sana kim yaptı?” Fanny, yeğenine dönerek sordu. “Yine o MMA dövüşçüsünün kız arkadaşından dayak yemedin, değil mi?”

“Hayır, efendim.” Betsy mutsuz bir şekilde yanıtladı. Alnında ve sağ bileğinin hemen üstünde bir bandaj vardı. Ayrıca sadece dokuz tane uzun, sarı ve siyah damalı tırnağı vardı.

“Betsy, Rod’u ve arabada onunla birlikte olduğunu biliyoruz,” dedi Riley nazikçe.

Betsy’nin mavi gözleri büyüdü. “Hiçbir şey hakkında *hiçbir* şey bilmiyorum. Ne şantaj ne de kazayla ilgim yok.”

Riley ve Josie birbirlerine baktılar.

“Kim şantajdan bahsetti?” diye sordu Josie.

“Konuşmamız gerekiyor,” dedi Riley.

4 Temmuz Cumartesi, 21.20

Bu tam da Nick'in mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığı türden bir partiydi. Hills Casino & Yarış Pisti, Harrisburg'un kuzeydoğusundaki eskiden tarım arazisi olan elli dönümlük bir alanda yer alıyordu. Aşağıda, kedi desenli süveterler giymiş yaşlı kadınlar slot makineleriyle uğraşıyordu. Yukarıda, pahalı kıyafetler içindeki erkekler ve kadınlar, herkesi zenginlik açısından aşmaya çalışarak etrafta dolaşıp sohbet ediyordu.

Nick elinde bir birayla şort giydiği bir bahçe partisinde olmayı tercih ederdi ama takım elbise giyip yüksek sesle geçirmemeye çalışıyordu. Ayakları şimdiden acıyordu ve ceketinin altındaki lanet gömleği terden sırılsıklamdı.

Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden, güzelce aydınlatılmış at yarışı pisti görünüyordu. Beyaz gömlekler ve siyah kravatlarla dolaşan garsonlar, içki ve aç karnını bastırmak için dört tepside fazla yemesi gereken gereksiz atıştırmalıklar dağıtıyordu.

Saygın müzik, köşede fazlasıyla sıkılmış görünen bir DJ'den geliyordu.

"Beni duyabiliyor musun?" Nick, birayı ağzına götürerek mırıldandı.

"Cızırtılı ve pek net değil ama evet," dedi kuzeni kulaklıktan. "Orada telefon bok gibi çekiyor. Ayrıca gittiğinden beri bu çalan üçüncü Tony Bennett şarkısı mı?"

“Burası dev bir mezar gibi,” dedi Nick. Yanından geçerken ona imalı imalı bakan kadına, refleks olarak sırtıttı.

Üstünde dinleme cihazı vardı. İzinsiz veya bir mahkeme emri olmadan kaydedilen bir konuşma, Pensilvanya mahkemesinde geçerli olmayacaktı. Ancak bunun için endişelenmeyi bölge savcısına bırakacaktı. Nick’in yapması gereken tek şey, polis için noktaları birleştirmek, suçluyu içeri atmak ve ödeme almak olacaktı. Eğer belediye başkanının bir şeyler söylemesini sağlarsa, polise takip edecekleri bir başlangıç noktası vermiş olurdu.

“Peki, hikâyen ne? Belediye Başkanı McCinayet’e yaklaşıp son zamanlarda birini öldürtüp öldürtmediğini mi soracaksın?”

Nick, bu akşam belediye başkanını ve kaslı katili birkaç kez gözlemlemişti. Riley’nin kötü adamlardan kilometrelerce uzakta olduğunu ve ona ulaşmak için önce Nick’i geçmek zorunda kalacaklarını bilmek rahatlatıcıydı.

“Ben bir dedektifim. Onun adı, üzerinde çalıştığım bir vaka da gündeme geldi. Sadece birkaç sorum var çünkü ismi *Nature Girls*’ün içki ruhsatında, Dickie’nin isminin yanında yazıyor,” dedi Nick.

“Kendini öldürtme.” Brian iç çekti.

Nick’in düşünceleri Blossom’ın tarot kartlarına geri döndü ama umursamadı. Bu, öleceği geceymiş gibi gelmiyordu.

Kalabalığın içinden ona doğru yaklaşan bir kadını fark etti.

“Bekle biraz. Biri geliyor,” dedi sessizce.

“Nick Santiago,” dedi kadın elini uzatarak. “Daha önce tanışmadık. Ben Jasmine Patel.”

“Riley’nin en iyi arkadaşı. Tabii ki,” dedi. “Seni Riley’nin Facebook resminden tanıyorum.”

“Seni ilk kez en yakın arkadaşım bahsettiğinde yaptığım yoğun *online* takipten tanıyorum,” dedi Jasmine keskin bir tavırla. Dizlerinin birkaç santim üzerinde biten kolsuz, kırmızı bir elbise giyiyordu. Nick’in aptal takım elbisesinden çok daha rahat görünüyordu. “Seninle nihayet tanışmak güzel. Riley yanında mı?” diye sordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Riley bu akşam benim için bazı işleri hallediyor,” dedi Nick kaçamak bir şekilde.

Jasmine’in koyu gözleri keskinleşti. “Ya başka biriyle buradasın ve dünyadaki en iyi arkadaşımı aldatıyorsun ya da çalışıyorsun. Hem senin hem de kendi iyiliğim için sadece çalıştığını umuyorum,” diye uyardı.

Nick zorlukla yutkundu. “Kesinlikle çalışıyorum.”

Jasmine’in gülümsemesi ölümcüldü. “İyi.”

“Aslında Riley’yle resmen birlikte olmadığımızı biliyorsun, değil mi?” dedi Nick.

“Hımm. İkinizin de bunu söylediğini biliyorum,” dedi ve bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı.

“Aha! Yakalandın!” Brian kulaklığında bağırdı. “Bir kızdan hoşlanıyorsun!”

“Ben pek ilişki adamı değilim,” dedi Nick, Jasmine’e.

“Eh, onu elinden kaçırmadan önce öyle olsan iyi edersin. Riley Thorn’un bir eşi daha yok,” diye uyardı Jasmine.

Nick, onun kiralık bir tetikçiyle tek başına yüzleştiğini hatırladı. “Evet. Kesinlikle öyle.”

“Sana birkaç Riley tüyosu vereyim,” dedi Jasmine. “Aklını başına alıp onu elinden kaçırmamaya karar verirsen diye.”

“Can kulağıyla dinliyorum.”

“Onu destekleyecek bir adama ihtiyacı var. ‘Yaşlı ve zengin’ biri değil ama kanatlarını açmasına yardımcı olacak birine. Sıkıcı güvenli kabuğundan onu çıkaracak, kendi olmasına destek verecek birine. Kendini eğlendirirken ondan hayran kulübü başkanı gibi davranmasını beklemeyen birine ihtiyacı var,” dedi.

Nick içinin burkulduğunu hissetti.

Brian kulaklıktan mırıldandı. “Yani onun yeteneklerinden şüphe etmemeli, onu utandırmamalı ve ekibinden atmamalıydın, diyor.”

“Ben buraya eğlenmek için gelmedim,” dedi Nick, Jasmine’e. “Sorularıma cevap almak için buradayım.”

“Peki, Riley bu akşam ne yapıyor? Senin için alışveriş mi yapıyor? Makbuzlarını mı tarıyor?”

Kendine zarar vermeyecek bir şey yapıyordu.

“Bak, onu iyi kız kabuğundan çıkarmak istiyorum ama güvenliği pahasına değil. Onun zarar görmesini istemiyor olmam, ona saygı duymadığım anlamına gelmez,” diye karşılık verdi Nick.

Jasmine başını eğip soğukkanlılıkla ona baktıktan sonra sırtı. “Tamam. En iyi arkadaş testini geçtin.”

Nick’in omuzları düştü. “Sen korkutucu bir insansın,” diye itiraf etti.

“Bunu unutma sakın,” dedi Jasmine neşeyle. “Şimdi, kimi gizlice gözetliyoruz?”

“Nicky, fırsatımız var,” dedi Şişko Tony sohbetlerine dahil olarak.

“Merhaba, Şişko Tony,” dedi Jasmine sevgiyle. “Ne fırsatı?”

“Merhaba, tatlım. Nasıl gidiyor? Kayınvalidemin konağı konusunda tekrar yardım ettiğin için teşekkür ederim.” Şişko Tony ve Jasmine’in yanağına sesli bir öpücük kondurdu.

“Şişko Tony, beni belediye başkanıyla tanıştıracak,” dedi Nick.

“Ah! Gelebilir miyim? O çok tatlı görünüyor,” dedi Jasmine.

“Hayır, değil,” diye itiraz etti Nick. *Tüm kadınlar kendilerini tehlikenin ortasına atmaktan mutlu mu oluyordu? Lanet olsun. Bu çok yorucuydu.*

“Kimse sana güzel bir kadınla tartışmaman gerektiğini söylemedi mi?” Şişko Tony, Jasmine’in koluna girdi.

“Şişko Tony’yi dinle, Santiago,” dedi Jasmine.

“Bu bir kaos,” diye mırıldandı Nick, onları odanın diğer tarafına doğru takip ederken. Yarış pistini gören pencerelere yaklaştıklarında üç adamın yoğun bir sohbet halinde olduğunu gördüler. Bu üç adamdan ikisi kesinlikle suçluydu.

“Nolan,” dedi Şişko Tony, mükemmel mavi takım elbiseli adama. “Seni arkadaşım Nick Santiago’yla tanıştırmak istiyorum. Nicky, bu Belediye Başkanı Flemming.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Nick fikrini belirtmek zorunda kalsaydı, Nolan Flemming'in yakışıklı bir adam olduğunu söylerdi. Dalgalı sarı saçları vardı ve bronz teni ona sürgün edilmiş bir sörfçü havası veriyordu. Kusursuz dümdüz bir burnu, bembeyaz dişleri vardı. Yüzü de mükemmelleştirilmiş politik gülümsemesi için ideal bir tuvaldi. İlgili ama aynı zamanda mesafeliydi.

"Seninle tanışmak güzel, Nick," dedi.

Adamın pürüzsüz soğuk elini sıkarken, "Benim için de öyle," dedi Nick.

Şişko Tony, Jasmine'i tanıştırdı ve beklenildiği gibi Flemming'in davranışı güzel seçmene karşı daha sıcaktı.

Kimse Duncan Gulliver'ı tanıştırmadı.

Konuşma yeniden başladığında Nick gözlemledi. Yüzeyde Flemming doğru şeyleri söyleyip yapmıştı ancak yüzeyin hemen altında bir gerginlik vardı. Nick, birçok katil ve kötü adamı sorgulamıştı. Onların çoğu, durumların veya kötü ortamların içine sürüklenmişti. Oysa asıl izlenmesi gerekenler içi boş, dışarıdan çekici olanlardı.

Nick çok yakından izliyordu, bu da Flemming'in arkadan biri tarafından kazayla itildiğinde yaşadığı hızlı öfke parlamasını fark ettiği anlamına geliyordu. Kadının özrüne karşılık veren soğuk, sakın bakışını.

Nick'in uyarı sistemi devreye girdi ve onu düşük seviyeli bir tehdit konusunda uyardı.

Jasmine, fark etmiş gibi görünmüyordu. Güldü, saçını savurarak potansiyel bir eşi değerlendirdiklerinde kadınların yaptığı tüm küçük şeyleri yaptı. Riley haklıydı. En iyi arkadaşının erkekler konusunda kötü bir zevki vardı.

Duncan, bir robotun kişiliğine sahipti. Grubun dışında duruyor ve sohbete katılmaya çalışmıyordu. Nick'in içinde hissettiğini o dışına yansıtıyordu. Burada olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyordu.

Nick, Şişko Tony'ye doğru eğildi. "Başkan ona fazla ilgi göstermeden önce onu buradan çıkarman gerekecek," dedi başıyla Jasmine'i işaret ederek.

Şişko Tony hafifçe başını salladı. Birkaç dakika sonra, Jasmine'i karısının yanına götürdü, böylece şehirdeki bir kliniğe bağış yapma konusunda "kız konuşması" yapabilirlerdi.

Nasıl devam etmesi gerektiğini düşünüyordu ki tanıdık ve istenmeyen bir yüz sohbete katıldı.

"Başkan Flemming. Sizi tekrar görmek harika," dedi Griffin Gentry coşkulu bir şekilde.

El sıkışması da diğer her şeyi gibi çok istekliydi.

Gentry'nin nişanlısı yani Riley'nin yerine geçen kadın, beyazlar içinde parlıyordu ve pullu elbisesi onun olgun üst kısmını yerinde tutmak için direniyordu. Platin sarısı saçları kalın ip gibi dalgalarla süslenmişti. Ayrıca, ya bir vakum hortumuyla bademcik hokeyi oynamıştı ya da parlak pembe dudaklarına birkaç şırınga dolgu yaptırmıştı.

Nick ürperdi. Bu kadın terli, akrobatik seksle geçen uzun bir gecenin ardından bir beyzbol şapkası takıp yağlı lokanta yemeği söylemeyi kabul edecek türden biri değildi. Bella Goodshine, spor salonunda görünmeye hazırlanmak için iki buçuk saat harcayan ve ardından tüm o süre boyunca *selfie* çeken türdendi.

"Griffin." Flemming'in ses tonu hoşgörülüydü. "Nick Santiago'yu tanıyor musun?"

"Sanırım..." Gentry'nin gözleri açıldı ve geriye bir adım atıp Bella'ya çarptı.

"Hey!" diye cıyıkladı Bella.

"Ah, sanırım hatırladın," dedi Nick ikaz eden, sert bir gülümsemeyle.

Griffin gergin bir şekilde kıkırdadı. Sesi, kameralar önündeki tonlamasına uymayacak kadar tizdi.

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu Flemming.

"Dünya küçük." Nick, bu kadarıyla yetinmesini umuyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Griffin, Riley hakkında yeterince bilgiye sahipti ve bu durum tehlikeli olabilirdi.

“O, eski karımla çıkıyor,” dedi Griffin her zamankinden daha tiz bir sesle.

Lanet. Çeneni. Kapa. Kahrolası. Adam.

Bella konuşmanın sıkıcı olduğunu düşünmüş olmalı ki parmaklarını buklelerine götürüp duruyordu.

“Eminim nişanlın, eski karın hakkında hikâyeler dinlemek istemez,” dedi Nick sahte bir nezaketle.

Ancak Griffin, saçmalama eğilimi olan gergin aptallardandı.

“Eski karım komşusunun cinayetinde baş şüpheliyken, hikâyeyi ondan dinlemek için cömert bir şekilde röportaj yapmayı önerdiğimde tanıştık.”

Evet, bu adamı muhtemelen sakatlayacaktı. Belki onu bir sandalyeyle döverdi ya da müstakbel eşinin on üç kiloluk postişleriyle boğardı.

Flemming sıkılmış bir ses tonuyla, “İlginç arkadaşların var, Griffin,” dedi.

“Riley, adamın başına ateş edildiğini gören tek tanıktı. Şüpheli olması doğal.”

“Riley mi?” Bu, Duncan “Mutlu Tetikçi” Gulliver’ın söylediği ilk ve tek kelimeydi. Şimdi Nick, iki adamı birden sandalyeyle dövmek zorundaydı. “Ne ilginç bir isim.”

Tanrıya dua ediyordu ki kuzeni bunu duyuyor ve kızlara acil yardım çağrısı gönderiyordu. Griffin Gentry, tetikçi bir katil için lanet olası noktaları birleştirmişti.

Flemming, Duncan’ı ilgiyle süzüyordu. “Yani eski karın aslında suçun işlendiğini gördü mü?” Flemming, takım elbise giymiş budalaya dönerek sordu.

“O hiçbir şey görmedi.” Nick soğuk bir şekilde konuşurken Flemming’in gözlerine bakıyordu.

Gentry tekrar kimse tarafından ilgi görmediğini fark etti ve yapması gerekeni yaptı. Sahne ışıklarının altında performans ser-

giledi. “Neyse, eski eşimle iyi şanslar ve ailesinin psişik saçmalıklarına inanma. Ben hiç inanmadım.”

Nick, Griffin’i yakalayıp ceketinin yakasından çekti. “Susamış gibi görünüyorsun. Susadın mı?” Adamı çekiştirerek uzaklaştırdı. “Sen tanışma şanssızlığına eriştiğim en aptal, en boktan herifsin.”

“Hey! Bu özel bir *Thaddeus* ve daha yeni kuru temizlemeciden geri aldım. Terin her yerine bulaşıyor,” diye şikâyet etti Gentry.

“Her tarafını senin kanınla kaplamadığım için çok şanslısın. Şimdi defol git ve bir daha Riley’nin adını bile kimseye söyleme.”

Bella kalabalıktan çıktı. “Bebeğim, susadıııııı. Bana şampanyaaaaa alır mısın?” Ceket kolunu çekiştirirken sızlanmasına, abartılı asık bir surat eşlik ediyordu.

“Ah, tabii ki bebeğim. Evet,” diyen Griffin, Nick’ten sıyrılarak en kibirli bakışını takındı ve şımarık bir şekilde uzaklaştı.

“Hey, kuzen. Orada mısın?” Brian’ın sesi kulağında çınladı.

“Olanları duyduğunu söyle bana.” Nick, mikrofona doğru homurdandı.

“Kaçırdım. Jos aradı. Sinyal bozuktu ama Quackenbush denen kızı bulmuşlar. Garson, Belediye Başkanı McCinayet’le ilgili bir şey bilmiyor ama bir şantaj planı hakkında bir şey biliyordu.”

Nick içinden sövdü.

“Dinle, burada işler çığırından çıktı. Bu yüzden ayrılmadan önce ortalığı karıştıracam. Minivan motorunu çalışır durumda tut. Belki biraz sorun yaşarız.”

“Anlaşıldı,” dedi kuzeni.

Başka bir kadın ona şüpheli bir bakış atarak yanından geçtiğinde, Nick kasığına fısıldarken nasıl görüldüğünün farkına vardı. “Sadece motivasyon konuşması yapıyorum,” dedi.

Kadının kaşları yukarı doğru kalktı.

Nick, şimdi iki takım elbiseli yalakayla sohbet halinde olan

belediye başkanının yanına gitti. Hepsinin birkaç cinsel taciz davası var gibi görünüyordu. Duncan hiçbir yerde yoktu.

“Başkan Flemming, bazı soruları yanıtlamak için birkaç dakikanız var mı?” diye sordu polis tonunu kullanarak.

Flemming, ton değişikliğini fark etti.

“Bir seçmen için yapabileceğim ne varsa,” dedi.

Birkaç adım attılar ve atların başlangıç kapısında toplandığı pist manzarasının tadını çıkardılar.

“Adınız bir soruşturmayla bağlantılı olduğu için buradayım.”

“Sen bir polis misin?” Flemming, hafif bir ilgi göstererek sordu.

“Artık değilim. Özel dedektifim. Bir cinayeti incelemek için tutuldum.”

“Ah, nişanlının komşusu,” diye tahmin etti Flemming.

Nick, şansını denemeye ve ona biraz bok atıp ne kadarının yapışacağını görmeye karar verdi. “Aslında, Milletvekili Rob Bowers,” dedi. “Onu tanıyordunuz, değil mi?”

Flemming’in alnı kırıştı. “Hayır. Onu biliyordum ama kişisel olarak tanışmamıştık. Bir kaza sonucu öldüğünü duymuştum, tabii ki trajik bir kaza.”

“Yanılıyorsunuz. Bu bir cinayetti. Başka bir sürücü, ona köprüde çarpıp sonra kaçtı. Onların hatası.”

“Hata mı?” Flemming tekrarladı.

“Eğer yakında kalsalardı, yolcusunun dışarı çıktığını ve uzaklaştığını görürlerdi.”

Bu ince bir ayrıntıydı. Adamın yüzünü incelemiyor olsaydı fark etmeyecekti, o tüyler ürpertici oyuncak bebek gözlerindeki tuhaf karanlık parlamayı görebildi.

“İlginç. Sizi kim tuttu?” diye sordu Flemming.

“Üzgünüm, söyleyemem. Ancak sormak istediğim, o gece neredeydiniz?” Nick keskin dişleriyle gülümsedi. “Korumanızın da yerini merak ediyorum. Hiç ter dökmeden birkaç kişiyi öldürebilecek gibi görünüyor.”

“Eğer bu bilgiyi öğrenmek istiyorsanız, avukatımla görüşmek zorunda kalacaksınız,” dedi Flemming. Nick nihayet siyasi doğruluk maskesinin altındaki cehennem alevlerini yakalamıştı.

Belki Duncan soğukkanlı bir şekilde tetiği çekmişti ama Flemming öldürmeyi yanan bir nefretle emretmişti.

“Belki de yaparım,” dedi Nick. “Neyse, yapmam gereken işlerim var. Bir tanığımı sorgulamam gerekiyor. İlginç olacak. Bir şantaj komplosu hakkında bilgi sahibi olduğunu söylüyor. Bu da konuyu tesadüfen *Nature Girls*’teki ortağınız Dickie Frick’e bağlıyor. Sizi tekrar göreceğimden eminim.”

Flemming, “Yollarımızın tekrar kesişeceğinden ben de kesinlikle eminim,” diye tısladı.

Nick onu iki parmakla selamlayıp kapıya doğru yöneldi. Koridora çıktıktan sonra koşmaya başladı.

“Çıkıyorum, Bri. Arkamızda birileri olabilir, bu yüzden tutkuyla araba sürmeye hazır ol. Kızlarla bir buluşma noktasına ihtiyacımız var. Onlara garsonu getirmelerini ve hiçbir koşulda *Nature Girls*’e gitmemelerini söyle.”

Duncan zaten bir adım öndeydi, üstelik Riley’nin çalıştığı yeri ve yaşadığı yeri biliyordu.

“O konuda,” dedi Brian. “Bir sorunumuz var.”

4 Temmuz Cumartesi, 21.30

“Hâlâ kaçırılıyormuş gibi hissediyorum,” diye tekrarladı Riley’nin cipinin arka koltuğunda sıkışan Betsy. Mechanicsburg’dan uzaklaşıyorlardı ve kesin bir hedefleri yoktu.

“Daha çok zorla götürme diyebiliriz.” Josie düzeltti.

“Hiçbiri değil,” diye yalan söyledi Riley. Bir insanı alıkoyuyordu. Kurallara uyan iyi bir kız olmaktan daha fazla uzaklaşması mümkün değildi. “Biz seni bulduysak onlar da seni bulabilir. Seni asla aramayacakları güvenli bir yere götüreceğiz.”

“Kim onlar?” diye sordu Betsy.

“Sevgilin Rob’u öldüren insanlar,” dedi Riley ciddi bir şekilde.

Adını duyduğunda Betsy gürültülü, gittikçe artan bir feryatla ağlamaya başladı. Gabe, torpido gözünden çıkardığı fast food peçetelerinden bir avuç uzattı.

“Şantajı tekrar anlat,” diye emretti Josie, Betsy’nin hıçkırıkları arasında.

Dolgun sarışın gözlerini zarifçe silmeye çalıştı. “Anlatılacak pek bir şey yok,” dedi. “Kel, boyunsuz, korkunç Duncan birkaç haftada bir kanıt ve talimatlarla bara gelirdi. Dickie’yle iletişim kurar, baskı yapar ve parayı, istediği iyiliği veya ne verildiyse alıp giderdi.”

Riley'nin gözleri Josie'ninkiyle dikiz aynasında buluştu. Betsy görüldüğünden daha zekiymi.

"Gerçekten çok şey fark etmişsin," dedi Josie. "Senin aptal olduğunu söylediler."

"Josie!" dedi Riley azarlayarak.

Josie omuz silkti. "Ne?"

"Ah, bunu çok sık duyarım," dedi Betsy saçlarını kabartarak. "Aptal güzel kızlar, akıllı güzellerden daha fazla ilgi görür. Akıllıysanız, herkes kendinize bakabileceğinizi varsayar. Bu yüzden kendi ipoteğinizi ödemeniz, kendi çimeninizi biçmeniz ve kendi takılarınızı almanız gerekir. Aptalsanız, sizinle ilgilenmek isteyen biri hep çıkar."

"Yani aptal değilsin, sadece tembel misin?" Josie tahmin etti.

Betsy bebek mavisi gözlerini devirdi. "Neden başkasının benim için yapmaktan mutlu olduğu işleri yapayım ki? Gerçekten, onlara bir iyilik yapıyorum. En azından öyle yapıyordum. Şimdi Rob öldü." Hıçkırıklar tekrar başladı.

Gabe, gözetleme atıştırmalıklarını karıştırıp ağlayan kadına bir paket kapkek uzattı.

"Ah! Bu benim favorim," dedi Betsy.

"Dickie, Rob'la ilgili ne biliyordu?" Riley adamın adını dik-katlice söyledi ve hıçkırıkların işlenmiş şekerle geçici olarak ke-sileceğini umdu.

"Benim dışımda mı?"

"Evet, sanırım."

"Kampanya finans sahtekârlığıyla ilgili bir şeyler. Gerçekten, bu muhtemelen kampanya yöneticisinin hatasıydı ya da ona at-fedilebilirdi. Ancak Robby evliydi ve benimle görüşüyordu. Yani şantaj suçlamaları konusunda gerçekten seçme şansı yoktu."

"Senin şantaj meselesini bildiğinden Dickie'nin haberi var mıydı?" diye sordu Riley.

Betsy omuz silkti. "Şüpheliyim. Ona göre ben aptal, büyük memeli kızlardan biriydim. Fakat Dickie'nin öldüğü gün bir so-

run çıkacağını biliyordum. Öğleden sonra ofisteyken Dickie ve Dun arasında bir tartışma yaşandı. Oldukça yüksek sesliydi.”

“Ne hakkında tartışıyorlardı?” diye sordu Josie.

“Dickie’nin şantaj şemasından para tırtıklamasıyla ilgili bir şeyler. Bahsi geçen ‘Patron’ her kimse, mutlu değilmiş.”

“Nasıl para tırtıklıyordu?” Riley, artık arabayı amaçsızca sürüyordu.

“Dun, patronun Rob’u ileride kullanacağını ve Dickie’nin şu an yirmi beş bin dolar koparma hamlesinin aptalca olduğunu söyledi.” Betsy bunların hepsini ağzı kapkek doluyken söylemişti. “Daha da aptalca olan, Dickie yirmi beş bin doların çoğunu elden çıkarmıştı.”

Yani Dickie, şantaj envanterine girmiş ve pastadan payını almıştı. Bu, onun ölmesi için yeterince büyük bir hataydı.

“Polisler ofisi aradıklarında şantaj delillerini buldular mı?” Riley sordu.

Betsy aynaya bakıp omuz silkti. “Bilmiyorum. Şüpheliyim. Masanın arkasında bir yerlerde, bir tür gizli bölmesi vardı. Bir keresinde içeri girdim ve masanın arkasında kambur dururken gördüm. Bana ‘Siktir git,’ diye bağırdı ki bu tamamen saygısız ve gereksizdi. O gittikten sonra aradım ama bir şey bulamadım. Sanırım, Dun da delillerin nerede saklandığını bilmiyordu. Dickie’den o gün delilleri isteyince Dickie, ‘Siktir git, piç,’ dedi.”

Küçümseven garson tam bir bilgi kaynağıydı.

“Sence Bowers’a karşı kullandığı koz hâlâ orada mı?” diye sordu Riley, Josie’ye.

“Olabilir,” diyen Josie düşünceliydi. “Eğer bulursak bize Flemming’in tam olarak ne planladığını söyleyebilir.”

“Ah! Belediye Başkanı Flemming’den mi bahsediyorsunuz? O çooooook tatlı,” dedi Betsy sırtarak.

“Bize güven,” dedi Josie. “Kendine çok daha iyi ve zengin bir sevgili bulabilirsin.”

“Büyük bir cüzdan ve güzel bir yüz için birçok şeyi affedebilirim,” diye karşı çıktı Betsy.

Riley başını iki yana salladı.

“Senin iyiliğin için endişeliyim,” dedi Gabe kıza.

“Sen ne tatlı şeysin,” dedi Betsy kirpiklerini kırptırıp. “Finansal portföyün nasıl görünüyor?”

“Hayır!” dedi Riley keskin bir tavırla.

“Biliyor musun,” diye sesli düşündü Josie. “Brian, hem Dun hem de Flemming’in partiye geldiğini söyledi.”

Riley bir an için üzerine düşündü. “Belki her ikisi de kilometrelerce uzakta olduğuna göre bara uğrayıp bakmaktan zarar gelmez. Gerçi, Tetikçi Dun’ın artık ofisi kilitli tuttuğunu düşünüyorum.”

“Rod’un barın arkasındaki buz makinesinde bir anahtarı var,” dedi Betsy kendinden emin bir şekilde.

“Sorun çözüldü,” dedi Josie. “Tabii ki Nick bundan mutlu olmayacaktır...”

Doğru zamanda doğru düğmeye basmıştı.

“Hadi içmeye gidelim.” Riley, otoyoldan çıkıp *Nature Girls*’e yöneldi.

Kimin içeri girmesi ve kimin geride kalması gerektiğine karar veremeyince hepsi birlikte içeri girdiler. Gabe, Josie ve Betsy, barda kalıp dikkat dağıtırken Riley ofise sızacak ve etrafı arayacaktı.

Dikkat dağıtma, başlangıçta düşünüldüğünden daha kolay oldu çünkü bandajlı Betsy kapıdan girdiği anda Liz üstüne gitti. “Bakın millet, Bayan Meme McİşKaçağı gelmiş.”

Yüksek sesli tartışmaları ve Betsy’nin bu akşamki üçüncü gözyaşı nöbeti, çabucak herkesin ilgisini çekti.

Rod içki koyup bağırان kadınları görmezden gelirken Josie

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

bara yanaştı, tezgâhın üzerine yaslandı ve bardağındaki anahtarı aldı. Çaktırmadan anahtarı arkasına uzattığında Riley, elinden kapıp koridora girerek hızla ofise doğru ilerledi.

Rod meşgulken ve Duncan uzaklardayken endişelenecek hiçbir şeyi yoktu. Ancak gerginlikten hâlâ elleri titriyordu. Tüm vücudu, bir mesaj iletmeye çalışılıyormuş gibi titreşiyordu. Ancak onu bir kenara itti. Buick'in anahtarlarının nerede olduğunu söylemeye çalışan ölü bir dedeye ayıracak vakti yoktu.

Kapıyı açarken Riley bir kez daha arkaya bakındı. Kimseyi görmediği için içeri sızıp kapıyı arkasından kilitledi.

Ofis de barın geri kalanı kadar iğrençti ama burada eski osuruk gibi bir koku vardı. Dickie'nin hayaletiydi herhalde. Masanın arkasına geçerek gıcırdayan tekerlekli sandalyeyi çekip oturdu. Bu sandalyede oturan son iki kişinin bir cinayet kurbanı ve onun katili olduğu gerçeğini düşünmemeye karar verdi. Zemini göz ucuyla inceledi. Burası da barın tamamı gibi betonun üstüne kaplanmış vinil fayanstı, sadece biraz daha az yapışkandı. Bazı yerlerde soyulan fayanslar vardı ama saklanma yeri gibi görünen bir şey yoktu.

“Nerede acaba?” diye fısıldadı kendi kendine.

Eğer iğrenç yaşlı bir adam olsaydı ve alçakça şeyler yapsaydı, kirli işlerini nereye saklardı?

Vinil süpürgeliğe baktığında burnu seğirdi. Sadece bir duvarda bulunuyor olması tuhaftı. Burnu bir kez daha seğirdiğinde sadece biraz tiksintiyle daha yakından bakmak için diz çöktü. Rafların arkasından çıkan yaklaşık otuz santim uzunluğunda bir bölüm vardı ve duvara biraz daha yakın gibi görünüyordu.

Süpürgeliğin duvarla birleştiği yerde parmaklarını gezdirdi, ardından aynısını yer seviyesinde yaptı. Masanın üzerinde bir ataç buldu ve onu araya sıkıştırdı.

“Şu işe bir bak,” diye mırıldandı, çıkan parçanın ardında karanlık bir delik olduğunu gördü. Kalbi hızla atıyordu ama bu sefer korku veya Nick feromonları yüzünden değil, keşfin heyecanı

yüzündendi. *İşyerinde yazım hataları bulmak hiçbir zaman bu kadar heyecan verici olmamıştı.*

Telefonunu çıkarıp feneri açmaya çalıştı. Bulduğu gerçekten de duvarın içine yerleştirilmiş küçük bir bölme gibiydi. İki yemek poşetinin içinde bir yığın fotoğraf ve iki flaş sürücü buldu. İlk poşetin en üstündeki fotoğrafta, Milletvekili Rob'un dili Betsy'nin boğazındaydı.

"Bingo."

Görev tamamlanmıştı, ganimeti kapıp çantasına attı ve parçayı duvardaki yerine yerleştirdi.

Kalbi göğsünde adrenaline çarpıyordu. Sonunda, polislerin bile reddedemeyeceği sağlam kanıtlar bulmuştu. Nick çok sinirlenecek ve kesinlikle özür dilemek zorunda kalacaktı. Bu onu daha da mutlu etti.

Sevinç içinde çantasını omzuna attı ve kapıyı açtı.

Acil çıkış kapısı aniden açıldığında, sevinci korkutucu bir buzdağına dönüştü.

Sinirli görünen Duncan, onu gördüğüne aynı şekilde şaşkın görünüyordu.

"Yine karşılaştık, Riley." Adını soğukkanlı bir katilin ağzından duymak biraz ürkütücüydü. Kapı arkasından kapandı.

"Şeyi unutmuşum da..." Bahaneler önemsizdi çünkü adamın elindeki tabancayı fark etti. Kendi ölüm haberini ona iletmedikleri için sözde ruh rehberlerine alaycı bir "çok sağ olun, millet" mesajı gönderdi. Ardından, yapabileceği başka bir şey olmadığı için ofis anahtarını Duncan'ın yüzüne fırlattı ve o anahtarı yakalamak için hamle yaptığı anda bara doğru koşmaya başladı.

Hayatta Kalmayı Başardı'da önerdikleri gibi bir koridorda zikzak çizerek koşmak zordu ama Riley elinden geleni yaptı. Aynı zamanda adam istediğini almak için bir barı tarayabilir diye düşünerek biraz eğilmişti.

Sallanan kapıları ardında bırakarak bar alanına daldı, görünüşe göre cehennem orada da kopmuştu. Betsy ve Liz'in kavgası fi-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

ziksel bir kavgaya dönüşmüştü. Gabe, Liz'i tutmaya çalışıyordu ancak Liz tırnaklarıyla ve tüm çirkefliliğiyle savaşıyordu. Betsy, Liz'e hakaretler yağdırırken plastik bira bardaklarını fırlatıyordu. Deelia, parti havasında bir saç bandı takmıştı; ikisini de sakinleşip meselelerini dışarıda halletmeleri için ikna etmeye çalışıyordu. Müşteriler, kadınlar üzerine bahis koyarak veya kendi yumruklaşmalarını başlatarak eyleme katılıyorlardı. Josie barın yanındaydı ve elinde bir birayla olayı izliyordu.

"SİLAH!" Riley, tüm gücüyle bağırdı ve Duncan tetiği çekerken yere atladı. Onu hedef alan mermi, iri yarı ve sakallı bir adamın bira bardağında bir delik açtı.

Duncan, barın ortasına çıktığında her şey durdu... Kız kavgası da dahil. Müşterilerin gözleri, silahlı adama kilitlenmişti. Bir saniye boyunca duyulan tek ses, *Garth Brooks*'un kötü yerlerde takılan arkadaşları hakkında genizden söylediği şarkısıydı.

Bir bıçak havada keskin bir şekilde ilerleyip Dun'ın yüzünden beş santim uzağa saplandı.

"Lanet olsun. Biraz fazla sola çektim gibi görünüyor." Josie söylendi.

Kıyamet yeniden koptu.

Silahların nereden çıktığı belirsizdi. Daha fazla bıçak atıldı. Bazıları Dun'a, bazılarıysa rasgele. Rod barın arkasından tüfekle ortaya çıktı. Tavanı vurdu ama uyarı atışı olması gerekirken herkesi ateş etmeye teşvik etti. Silahlar ve ucuz bira iyi bir eşleşme değildi. Riley, buna camları yerle bir eden ve duvarları delen mermi yağmuru sırasında karar verdi.

"Çekip gidelim." Josie, ayak bileğindeki kılıftan küçük bir tabanca çıkararak Riley'ye bağırdı.

Riley, arkadaşının peşinden kapıya doğru sürünmeye başladı.

Gabe, konfederasyon bayraklı bir tişört giymiş bir adamı iki sandalyeyle dövüşen sarhoş adamlara doğru fırlattı. Ardından Betsy'yi yere itti. O da elleri ve dizleri üzerinde yaptıkları yürüyüşe katıldı.

Josie kapıyı tekmeleyip ayağa kalkarak bacaklarını iki yana açtı. Riley ve arkadaşları onun açılmış bacakları arasından sürünürken Josie birkaç el ateş etti. Gabe çok uzun olduğu için bacaklarının arasından geçmek yerine bir at gibi Josie'yi sırtında taşımaya başladı. Eğer "Hiç İyi Değiliz" Ahırında silahlı bir çatışmadan kaçıyor olmasalardı platonik ters rodeocu kız pozisyonu komik gelebilirdi.

Kapı içerideki kaosu üzerine kapandığı anda, eğilerek cipe doğru koşmaya başladılar.

"Piç kurusu!" Riley durdu ve aracının kurşun delikleriyle kaplı, duman saçan kaputuna dehşetle baktı.

Kapı tekrar açıldığında herkes kurşun yağmuruna karşı hazırlandı. "Adiler, bizi geride bırakamazsınız!" diye bağırdı Liz, Deelia'nın yanında koşarken. Deelia'nın parti temalı saç bandı komik bir şekilde sallanıyordu.

"Araca ihtiyacımız var," dedi Josie.

"Hadi ya, ciddi misin?" Riley bağırarak karşılık verdi. "Üzgünüm. Öyle demek istemedim. Stresliyim."

"Affedildin," dedi Josie. "Şuna bak." Camları filmli Escalade'yi işaret etti.

Eğilip koşular ve arazi aracının yanına vardıklarında, bir şakacı arabanın ön camına kurşun yağdırıp araba alarmını çalıştırdı.

"B planı," diye bağırdı Riley.

"Ah, lanet olasıca! Bu olsun." Liz büyük, paslı bir kamyoneti işaret etti. "Luther'ın arabası. Anahtarlarını ondan almalıyım diye içinde saklar."

Luther'ın kamyoneti gerçekten de kilitli değildi ve çekinmeden içine daldılar.

"Evet!" Riley, güneşlikten düşen anahtarları görünce bağırdı.

"Tanrım. Şu şişko kıcını üzerimden çek." Liz arka koltuktan çılgılık attı.

Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyorlardı. Riley, özellikle bu suç mahallinde yakalanmak istemiyordu. Teslim edeceği

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

sıcak delilleri varken olmazdı. Üstelik çağrıya cevap veren potansiyel kirli polisler geliyorken değil.

“Hepiniz kemerinizi takıp çenenizi kapatın,” dedi anahtarı kontağa takarak. Motor tembelce hırıldadı ve ardından CD çalarından son sesle Ram Jam’in “Black Betty”si çalmaya başladı.

Josie ses düğmesini çevirdi ama işe yaramadı.

“Kapat şunu.” Liz çığlık atarak kulaklarını kapatmaya çalışırken Deelia’ya dirseğiyle vurmuştu.

“Ay! Memem!”

“Ses düğmesi sıkışmış.” Josie bağırdı. Elindeki düğmeye baktı. “Kapatma düğmesi de çalışmıyor.”

“Eyvah. İşte Dun geliyor ve çok sinirli görünüyor.” Betsy arkadan gördüklerini ilettili.

“Yere yatın!” Riley, kamyoneti geri vitese takıp gaz pedalına basarken bağırdı.

“Bu adamın kaç tane mermisi var!” Josie şikâyet ederken Dun ateş açtı.

Başını alçakta tutan Riley panelin üstünden dışarı baktı, birinci vitese geçti ve gazı tekrar kökledi... Doğruca Duncan’a doğru. Duncan ateş etti ve Riley’nin yüzünün olması gereken yerde güzel bir delik açtı. Bir düşme sesi gelince, Riley direksiyonu sola kırdı.

“Ona çarptın!” dedi Josie etkilenmiş bir şekilde.

“Öldü mü?” diye sordu Riley.

Bir silah sesi yankılandı ve arka camı kırıldığında Gabe dahil araçtaki herkes çığlık attı.

“Hayır. Sadece topallıyor. Şimdi *daha da* sinirli,” dedi Josie gözlemleyerek.

Riley binanın etrafında gezindi. “Nasıl bir araba kullanıyor?”

“Ee... Parlak kırmızı bir spor araba.” Betsy müziği bastırarak bağırdı.

Riley, arabayı *Nature Girls*’ün arka kapısının dışında gördü. Şık, iki kişilik bir arabaydı. Gaza bastı.

Liz ılık attı. "Sen ne halt ediyorsun?"

"Arabasını çalışmaz hale getiriyorum." Kamyonet, arabanın arkasına çarpıp onu duvara gömdü.

"Şey, millet? Şimdi çok, çok daha sinirli görünüyor," dedi Deelia, Dun binanın etrafında topallıyordu.

Riley sokağı hedef aldı ve yağmur gibi yağın kurşunlar kamyonetin metal gövdesini delirken gaza bastı.

"Ooooooooo!" Betsy bağırdı.

"Arkadaşlar, bazen beni çok fena araba tutar." Deelia, Gabe'in kütlesi altında kısmen sıkıştığı yerden konuşuyordu.

Liz, "Sakin üzerime kusayım deme," diye homurdandı.

Gabe, "Belki zencefil gazozu içmek için bir mola verebiliriz," diye önerdi.

Riley sol eliyle direksiyonu sıkıca kavrayıp sağ eliyle telefonunu tuşlarken, "Kimse kusmayacak ve kesinlikle durmayacağız," dedi. Müzik yüzünden duyamıyor ve aramanın bağlanıp bağlanmadığını bile anlayamıyordu.

"Nick, beni duyabiliyorsan, büyük bir sorunumuz var!" diye bağırdı.

4 Temmuz Cumartesi, 21.50

Sokağa dönüşü biraz fazla hızlı yapmış ve bir çöp kutusuna çarpmıştı.

Josie, "Bir şeye daha çarptın," diye bilgi verdi.

"Fark ettim." Riley müziğin üstüne çıkmak için bağıırıyordu. Telefonunu sutyenine tıktırdı ve umutla Nick'in telefonda onları dinliyor olmasını diledi.

"En azından yine bir insan değildi," diye bağırdı Josie.

Riley, iki dönüş daha yaptı. Bir giriş rampasını çok hızlı alıp otoyola çıktığında arkasında beliren koyu renkli sedanı fark etti.

"83'ten güneye, köprüye doğru gidiyoruz. Peşimizde biri var," dedi dişlerini sıkarak.

"Aman Tanrım. Delirdi. Memeleriyle konuşuyor," diye sızlandı Liz.

"Ben memelerimle her zaman konuşurum. Siz konuşmuyormusunuz?" dedi Betsy.

"Vücudumun herhangi bir parçasıyla konuşup konuşmadığımı bilmiyorum," dedi Gabe düşünceli bir sesle. "Belki de denemeliyim."

"Hiçbiriniz normal *değilsiniz*," diye şikâyet etti Deelia.

Josie camını açtı ve iki silahına da yeni şarjörler taktı.

"Galiba polisler," diye bilgi verdi Riley. Dikiz aynasında kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı.

"Polislere ateş edemezsin!"

Kirli polis değillerse tabii. Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Riley var gücüyle gaza bastı. Çalıntı kamyonet giderek hızlandı. Büyük bir patlama sesi duyulunca arka koltuktaki yolculardan biri çığlık attı. "Bize ateş ediyorlar! Kötü polisler!"

Tam o anda karanlık gökyüzü sağ taraftan aydınlandı.

Riley müziğin sesini bastırarak, "Bize ateş etmiyorlar," dedi. City Island'ın havai fişek ekibi, ihtişamlı bir 4 Temmuz gösterisi yaparken sağ taraflarında daha fazla havai fişek patladı. Beyzbol stadyumu, hem ulusun en sevilen etkinliğinin hem de doğum gününün tadını çıkaran ailelerle doluydu.

Riley umutsuzca onlardan biri olabilmeyi diledi. Masum. Mutlu. O zaman tek endişesi bira standındaki şişirilmiş fiyatlar olurdu. Ama hayır. Aptalca bir hata yapmış, görünüşte masum bir karar almıştı ve şimdi Nick'le bir kez olsun sevişmeden, garip tiplerle dolu çalıntı bir kamyonetle Susquehanna Nehri'ni boylayacaktı.

Arkasındaki sivil polis aracı sol şeride yöneldiğinde, sürücünün planı Riley'nin zihninde öyle net belirdi ki burnu seğirdi. *Kirli polis olduğu kesindi.*

"Hepiniz yere yatın!" diye bağırıp sert bir fren yaptı.

Beş yolcusu, kurşunlar sürücü tarafındaki camları paramparça etmeden hemen önce yere kapanmıştı.

"Şimdi bize ateş ettiklerinden bayağı eminim," diye üsteledi ukala Liz.

Riley bağırarak karşılık verdi. "Öyle mi dersin?"

Cam parçaları yağmur gibi üstlerine yağarken Riley'nin burnuna yanmış lastik kokusu doldu.

Riley memelerine doğru eğilip, "Ateş altındayız," diye bağırdı. Nick cevap veriyorsa bile, onu duyamıyordu. Patlayan havai fişeklerin, çığlıkların ve ses düğmesi kırılmış radyoda yüksek sesle çalan *rock* şarkısının gürültüsünden duyması mümkün değildi.

Direksiyonun üzerinden göz ucuyla dışarı baktı. Siyah lastik

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

izleri, köprünün güneye giden üç şeridinden ikisini yanlamasına kaplayan arabaya kadar uzanıyordu. İki adam arabadan çıkıp silahlarını çekmiş halde kamyonete doğru yürümeye başladı. Riley geri dönemezdi. Özgürlüğe giden yola barikat kurmuş silahlı kötü adamların atlatmanın sadece tek bir yolu vardı.

“Herkes sıkı tutunsun,” dedi.

“Planın ne?” Josie, iki silahına da sakın bir şekilde mermi sürüyordu.

“Onlara çarpacağım,” dedi Riley kararlı bir şekilde. Gökyüzünden yağmur gibi yağan altın renkli parıltılar, zifiri karanlık nehrin üzerine doğru süzülüyordu.

Birinci adım. Otomobili saatte kırk sekiz kilometre hıza çıkar.

“Suçlu sensin, Nick Santiago.” Riley yeniden memelerine doğru bağırdı ve gaz pedalına abandı. Silahlarını onlara doğrultmuş iki adam, bacaklarından destek alarak arabanın önünde dikiliyordu.

Arka koltukta bir grup garsonun altına gömülmüş haldeki Gabe, “Oooooommmmm,” diye mırıldandı.

“Kaslı Yakışıklı ne halt ediyor?”

“Nereden bileyim? Belki biz de onunla birlikte mırıldanmalıyız.”

Riley, patlamaların ve gümbürtülerin hangisinin havai fişeklerden, hangisinin kamyonetin önüne sıkılan kurşunlardan geldiğini anlayamıyordu. Müzik ve arka koltuktaki *ohm* mırıltıları arasında ayırt etmek çok zordu.

İkinci adım. Ön tekerleğin ortasını hedef al.

Yolcuları mırıldanmayı bırakıp koro halinde çığlık ve pişmanlık nidaları atmaya başladılar. Her birinin hayatından sahneler Riley’nin gözlerinin önünden hızla geçti.

“Okulu bırakmamalıydım!”

“O adama oral yapmamalıydım!”

“İkinci sıcak çikolata soslu dondurmayı yemeliydim!”

Güm. Güm. Güm. Silahlı adamlar kamyoneti kurşunla doldurdu.

Riley iki hafta önce tıklanan kapısını asla açmamalıydı.

Bum.

Etki, düşündüğünden daha tatmin ediciydi. Doğru hesaplamıştı. Aracın ön çamurluğuna vurarak yavaşça döndürmüş ve iki nişancıyı da kaçmak için bariyerlerin üstünden atlamak zorunda bırakmıştı. Aracın ön kısmı beton bariyere çarpmıştı. Josie pence-resinden dışarı tırmanıp havalı bir şekilde yolcu tarafındaki lastiklerini patlattı.

“Alın size, adiler,” diye bağırıp kamyonetin içine geri girdi.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Riley, saatte seksen mil hızla özgürlüğe doğru yol alıyorlardı.

Arka koltuktaki yolcular tek tek başlarını kaldırdı.

“Hayır! Deelia aptal bandanasıyla beni kör etti,” diye şikâyet etti Liz.

Betsy homurdanarak, “Ah, lanet! İki tırnağı daha kırdım,” dedi.

Şarkı sona erdiğinde, Josie’nin telefonunun çaldığını duyabildiler.

“Bebeğim!” diye bağırdı bir sonraki parça başladığında. “Bu gece kaç kişiye ateş ettiğime asla inanmayacaksınız!”

Riley’in kafası darmadağındı. Nick ve Brian’la buluşmaları gerekiyordu. Arabayı değiştirmeleri gerekiyordu çünkü bu çalıntıydı ve Riley kendi arabasını yine bir suç mahallinde bırakmıştı. Ayrıca toplanmak için güvenli bir yere ihtiyaçları vardı.

“Bu ne? Yakalandık mı? Hepimiz mi? Nick ne yaptı dedin sen?”

Riley çıkışa saptı. “Bir planım var,” diye bağırdı.

“Çocuklar, kendimi pek iyi hissetmiyorum,” diye yüksek sesle inledi Deelia.

Gabe camını tam zamanında açtı. Deelia, arkalarında havai fişek gösterisi başlarken camdan dışarı kusmak için Gabe’in üzerinden eğildi. Başka bir patlama daha oldu ve gökyüzü aydınlandı. Havai fişekten çok, bir ateş topu gibiydi.

“Hah! Yakıt tankını vurduğumu biliyordum,” dedi Josie zaferle.

4 Temmuz Cumartesi, 22.21

Nick, Front Street'ten sola döndü. Konağın girişine biraz fazla hızlı bir şekilde yaklaşıp kaldırımını aştı. SUV aracını ön bahçede çalışır halde bırakırken kapıyı kapatmadı bile.

Konağın içindeki tüm ışıklar yanıyordu.

Verandanın merdivenlerinden yukarı fırlayıp sürekli açık bırakılan ön kapıdan içeri girdi.

"Vinil koleksiyonunu toplamanıza gerek yok." Riley'nin ikinci kattan bağırdığını duydu. "Sadece gerekli olanları alın, millet!"

"Riley!" diye bağırdı.

"Nick?" Riley korkuluktan aşağı doğru eğilerek ona baktı. Köpeği Burt başını demirlerin arasından geçiremediği için zıplayıp bir insan gibi korkuluklara ön ayaklarıyla dayandı.

Riley iyiydi. Nick merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kendine bunu tekrarlıyordu. Riley yolun yarısında onunla buluşup kollarına atladı. Nick ona sımsıkı sarıldı. Riley'yi sanki hayatı buna bağlıymış gibi öpmesinin sebebi onu görünce rahatlamasıydı. En azından kendine söylediği buydu.

Riley'nin dizlerinin bağı çözülene ve üstüne yığılana kadar onu öpmeyi bırakmadı.

"Barda bir silahlı çatışma başlattım ve ardından bize ateş eden bir polis arabasına çarptım," dedi telaşla. "Kesinlikle kirli polislerdi."

“Başın o kadar büyük bir belada ki,” dedi Nick.

“Sanırım hepimizin başı belada,” dedi Riley. Dudaklarına kocaman bir öpücük daha kondurduktan sonra geri çekildi. “Haydi, millet! İki dakika içinde gitmeliyiz!”

“Keşke bize daha fazla süre tanısaydın.” Fred iki yoga matı, bir sırt çantası ve bir buharlı nemlendirici taşıyarak Riley’nin yanından geçerken söyleniyordu.

“Çılgın bir katil yine peşimize düştüğünde öyle yapmaya çalışırım,” dedi Riley.

Eğer böyle bir şey yine olursa Nick bundan sağ çıkamayacağından korkuyordu.

“Şiltemi çatıya çıkarmak için biraz yardıma ihtiyacım var,” diye ilk kattan yukarıya seslendi Bayan Penny.

“Bayan Penny, şiltenizi alamazsınız. Sırtınız ne kadar kötü olursa olsun umurumda değil,” diye bağırdı Riley. “Gittiğimiz yerde yatak var ama plakçalar yok.”

Bay Willicott homurdanarak kollarına doldurduğu eskimiş vinil plaklarla odasına geri döndü.

“Eşyalarını toplaman lazım.” Nick, Riley’yi merdivenlerden yukarı doğru itti.

“Halledeceğim. Ah, biriniz Gabe için de bir çanta hazırlasın,” diye bağırdı.

“Ben yaparım.” Lily hevesle gönüllü oldu. “O adamın iç çamaşırını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Komşuları kırık dökük eşyalarıyla evden çıkarken Riley ve Nick, üçüncü kata koştular. “Peki sevgilim. Gecen nasıldı?”

“Belediye başkanını kızdırdım ki bu arada kesinlikle kötü biri. Eski kocanı öldürmekle tehdit ettim ve en iyi arkadaşınla tanıştım,” diye rapor verdi Nick.

“Jasmine’le mi tanıştın? Muhteşem değil mi? Bir dakika, partide miydi? Belediye başkanıyla birlikte mi?”

“Şişko Tony, Jasmine’i ondan uzak tutacağına söz verdi,” dedi Nick. “Ama kontrol etmek için onu yoldan arayabilirsin.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Tamam. Bayan Penny minivanını sürecektir. Hepsini ve eşyaları ona sığdırabiliriz. Ben seninle geleceğim. Josie; Gabe’i ve üç garsonu annemle babamın evine götürüyor. Brian onları karışılacak. Çalıntı kamyoneti terk ettikten sonra herkesi araçlara bindirip randevu noktasında bizi bekleyecekler.”

Nick gözlerini kırptırdı.

“Ne?” diye sordu Riley kapısını açarken.

“Lojistik davrandığında çok seksisin,” dedi.

Riley gözlerini devirip onu koridorda bıraktı.

Nick hazır oradayken Riley’nin kapısının yanına, duvarın içine yerleştirdiği küçük Wi-Fi kamerasını kontrol etti. Pilleri bir yirmi dört saat daha giderdi. Zamanının yetmesini umdu.

“Ne yapıyorsun?”

Riley, siyah bir spor çanta tutarak kapıda durmuş, ona şüpheliyle bakıyordu.

“Sadece kamerayı kontrol ediyordum,” dedi Nick.

“Kamerayı mı kontrol ediyordun? Dairemin önüne bir kamera yerleştirdin ve bana bundan bahsetmedin mi?”

“Sakin ol,” dedi Nick. “Tuvaletin içine koymadım sonuçta.”

“İlk olarak, *iğrenç*. İkincisi...”

“Dondurulmuş lazanyaları da almalı mıyım?” Lily, birinci kattan seslendi. Burt durumu incelemek için aşağı indi.

“Hayır, almamalısın!” Riley geri bağırdı.

“Ne?” dedi Lily.

“Hayır!” Riley tekrarladı.

Lily bağırdı. “Duymuyorum. Sadece üç tane alacağım.”

“Eğer buradan sağ kurtulursak bu bir mucize olur.” Riley sesizce mırıldandı.

“Bu kadar hızlı mı hazırladın?” Nick elindeki çantaya baktı.

“Hayır. Bu bir acil durum çantası. Şimdi bu kamera meselesine geri dönersek. Ne zamandır orada? Bazen iç çamaşırlarımla banyoya yürüyorum, bilirsin.”

“Ah, *biliyorum*,” dedi Nick.

Riley göğsüne vurdu.

“Of! Sadece şaka yapıyorum. Onu, Ölü Rob’un içeri girmeye çalıştığı gece yerleştirdim.”

“Bana bir kamera koyduğunu söyleyebilirdin...” Cümlesinin ortasında durdu, gözleri büyüdü. “Aman Tanrım, Nick!” Riley, Nick’in göğsüne iki kere daha vurdu.

“Ne var?” Belediye Başkanı Flemming veya Boyunsuz Katil Duncan’ın arka taraftaki merdivenlerden gelmesi ihtimaline karşı, arkasına bakıp kontrol etti.

“Dickie’nin bir kamerası vardı.” Riley ona yeniden vurdu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ölmeden önce onu dairesinde duyamayınca endişelendim,” derken koridoru geçerek Dickie’nin kapısına geldi. Polis şeridi yoktu ancak kilit henüz tamir edilmemişti. “Kapısını dinlemek için kulağımı dayadığımda kapıyı aniden açıp ödümü kopardı. Koca kulaklarımı kapısına neden dayadığımı sordu.”

“Bence kulakların normal boyutlarda,” dedi Nick.

“Teşekkür ederim. Ben de öyle düşündüm ama sonra birinin diğerinden daha büyük olup olmadığını ve bunun insanların bana söylemekten çekindiği bir sır olup olmadığını merak ettim. Neyse, sanırım koridorda bir kamera vardı.”

“Teknolojiden anlamadığını söylemiştin,” dedi Nick.

“Öyleydi,” dedi Riley gözleriyle duvarları tararken. “Ama normal boyutlu kulağımı kapısına dayadığımı başka nasıl bilebilirdi ki?”

“Polisler bulamadığına göre iyi gizlenmiş olmalı,” dedi Nick tavana bakarken. Dickie’nin görüntüleri kolayca izleyebilmesi gerekirdi. Nick, koridorun köşesindeki dolabı tarayan Riley’yi orada bıraktı ve Dickie’nin kapısını açıp ışıkları yaktı. Suç mahalli temizlik ekibi, biyolojik izleri temizleme konusunda iyi bir iş çıkarmıştı ama burası hâlâ mutsuz bir bekârın varlığını andırıyordu.

Nick’in bakışları duvardaki düz ekrana kaydı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Olasılıkları tek tek deneyerek uzaktan kumandayı buldu ve televizyonu açtı. “Vay canına.”

“Bir şey mi buldun?” Riley başını kapıdan içeri soktu. Onu yalnız bıraktığı iki saniye içinde saçlarına örümcek ağı ve yüzüne kir bulaşmıştı.

Nick, başparmağıyla ekranı gösterip koridora çıktı.

“Biliyordum!” Riley, ekranın önünde zaferle dans etmeye başladı. “Ne kadar zekiyim! Ne kadar zekiyim!” Burt, koklama keşfinden geri döndü ve mutlu bir şekilde havladı.

“Riley, Gabe’in çantasına birkaç tanga ile güneş yağı koydum.” Lily’nin birinci kattan bağırmasıyla zafer şarkısını ve dansını yarıda kesti.

“Onun için giysi de al,” diye geri bağırdı Riley. “Bir de deodorant! Bayan Penny, taşıdığınız o şey bir oyun konsolu mu?”

Riley komşuları yönlendirmek için Nick’i orada bıraktı.

Bu sırada Nick ekrana bakıp çekimin açısını ve konumunu hesaplamaya başladı. Tavandaki levhada parmak ucu büyüklüğünde bir delik bulması iki dakikadan daha az bir süre aldı. Riley’nin dairesinden bir mutfak sandalyesini kapıp sürükledi.

Merdivenlerdeki ayak seslerini duydu ve Riley koşarak görüş hattına girdi. “Hepsini minibüse bindirdim. Sanırım artık gitmemiz gerekiyor,” dedi korkuluklara yaslanarak. Nefes nefese kalmıştı.

“Sadece bir saniye,” dedi Nick. Dikkatlice lensi delikten çıkardı. Zarif, esnek bir fiber optik kameraydı. “Hallettim.”

Nick, levhayı yerine koydu, sandalyeyi Riley’nin apartmanına geri itti ve hızla karşı apartmana girip televizyonu kapattı. “Hadi buradan çıkalım.”

Aşağı inip kapıdan çıktıklarında, uzaktan gelen sirenlerin sesini duyabiliyorlardı. Burt, Nick’in SUV aracına atlayıp yolcu koltuğuna zıpladı.

“Arka tarafa, dostum.” Nick onu arka koltuğa itti.

“Polis sireni duyunca kaçmak zorunda kalan biri olacağımı hiç düşünmezdim.” Riley de araca binip emniyet kemerini taktı.

LUCY SCORE

Nick motoru çalıştırdı ve aracı bahçeden otoparka sürdü.

Bayan Penny ve arkadaşları -mucize eseri- kemerlerini bağlamış ve gitmeye hazır durumdaydı. Nick, minivana selektör yapınca karşılık olarak motoru çalıştırdılar. İki araç birlikte ara sokaktan çıkıp kuzeye doğru kaçmaya başladı.

“Peki, nereye gidiyoruz?” diye sordu Nick.

Riley’nin yüzü ekşidi. “Komün.”

“Neresi dedin?”

Yirmi mil sonra, Nick bir aramayı sonlandırdı ve telefonunu bardak tutucuya fırlattı. “Brian’la konuştum,” dedi. “O ‘komün’ denen yere annen, baban, kız kardeşin ve çocukları, bir de babanın ineğiyle birlikte ulaştılar.”

“İnek mi? Nasıl? Neyse. Bilmek istemiyorum. Bayan Penny Xbox’ını getirdi, o yüzden neden babam da intikam ineğini getirmesin ki? Neden en iyi arkadaşım Belediye Başkanı McCinayet’ten uzak durması gerektiğine dair mesajlarımın hiçbirini yanıtlamasın?”

Arkadan bir horlama sesi geldi. Nick, aynaya bakınca Burt’ün patileri havadayken mışıl mışıl uyuduğunu gördü.

Riley’nin telefon ekranı aydınlandığında gözlerini devirdi. “Bayan Penny ve ekibi, fast food alacak. Bir şey ister misin?” dedi.

Nick, kaşlarını çatı. “Bir hamburgere hayır demem.”

“Amatörler,” diye mırıldandı Riley.

Nick, her şeye rağmen gülümsüyordu.

“Biliyor musun, Thorn. Kanundan kaçarken yanımda olmasını isteyeceğim tek kişi sensin.”

Riley ona bir bakış attı. “Laf olsun diye öyle söylüyorsun.”

“Gerçekten ciddiym.”

Riley kafasını koltuğa vurdu. “Nick, bundan nasıl kurtulaca-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

ğız? Bir araba çaldım, bir insana çarptım ve sonra da bir polis arabasını parçaladım.”

“Eğer kirli polislerse sayılmaz,” dedi Nick. “Bir dakika. Kime vurdun?”

“Sadece Duncan’a. Ayrıca ciddiylim.”

Nick iç geçirdi. “Biliyorum. Bak, Flemming’e şantaj planını bildiğimi söyledim. Yani, tek AŞ değilsin.”

“AŞ mı?”

“Aranan Şüpheli.”

“Aman Tanrım. Ben AŞ’ım,” diye inledi Riley.

“Cipin nerede?”

“Bir başka suç mahallinde mahvoldu.”

“Klasik Riley. Birkaç mil daha gitmemiz gerekiyor, hadi konuşalım,” dedi Nick.

Riley ona şüpheyle baktı. “Sanırım zaten bunu yapıyoruz, değil mi?”

“Hakkımda bilmen gereken bazı şeyler var.”

Riley birden dikkat kesildi.

“Ne gibi?”

“Örneğin, polisken ortağıma kafa atıp burnunu kırdım.”

Riley kaşlarını çatı. “Ona neden kafa attın?”

“İşimi yapmadığımı iddia etti. Gözetlediğim bir tanık kaybolmuştu. Beni suçladı.”

“Hayır. Neden yumruklamadın?” diye açıkladı Riley.

İşte bu yüzden bu kıza bayılıyordu.

“O sırada kelepçeliydim,” dedi Nick.

“Biraz geri sarıp açıklamanı isteyeceğim.”

Nick iç çekti. “Weber ve ben ortaktık. Çok yakındık. Ailelerimiz de yakındı. Küçük kız kardeşi Beth, bir suça tanık oldu. Uyuşturucuyla ilgiliydi. Weber onun ‘doğru şeyi yapmasını’ ve tanıklık etmesini istedi. Onun hiçbir şey söylememesinin daha güvenli olacağını düşündüm. Tanıklık yapmadan da davayı kapatabileceğimizi düşündüm ama anlaşılmadı.”

Nick, gösterge panelinin loş ışığında Riley'nin burnunun seğirdiğini gördü.

"Beth kayboldu. Weber, onu sakladığımı ve davayı mahvettiğimi iddia etti. Beni tutuklatmaya çalıştı. Her ikimiz de aklımızı topladığımızda ve onun kaybolduğunu fark ettiğimizde iz soğumuştur."

"Çok üzgünüm," dedi Riley onun elini sıkarak. "Sen ve Beth... Bir ilişkiniz var mıydı?"

Başını salladı. "Hayır. Flört ettik ama sadece Weber'ı kızdırmak içindi." Nick uzun bir an sessizliğe büründü. "Kanuna saygı duymuyor değilim," dedi sonunda. "Sadece kanunlara uyan vatandaşları koruduğuna güvenmiyorum. İstismar edilebilir ve çarpıtılabilir ya da bu durumda olduğu gibi, tamamen çıkmaza sürüklenebilir."

"Onun başına ne geldiğini hiç öğrenebildiniz mi?" diye sordu.

Nick'in eli direksiyonu sımsıkı kavradı. "Hayır. O artık çözülmemiş bir dosya."

"Çok üzgünüm," dedi Riley bir kez daha. Nick onun bakışlarının ağırlığını hissedip elini tuttu.

Şimdi Riley'nin iç çekme sırasıydı. "Galiba benim itiraf sıram. Dört yaşındayken kazara anne babamın evliliğini bitirdim ve annemi Winston'ın kollarına, yani Wander'ın biyolojik babasına yolladım."

"Eee, ne?"

"Babama sürekli annemin bir adamla öpüştüğünü söylüyordum."

"Of. Çok kötü."

"Evet. Geleceği gördüğümü anlamadılar. Babam ona geçmişte olan bir şeyi anlattığımı sandı. Annem, babam gittikten bir ay sonraya kadar Win'le tanışmadı bile. Sonra birlikte oldular. Annem hamile kaldı. Babam yanlış bir şey yaptığını fark etti ve tekrar bir araya geldiler. Benim söylediğim şeyin nedenini de kısa bir süre sonra anladılar."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Bunu nasıl çözdüler?” Nick, sola dönüp dar ve çakıl dolu bir yola girerken sordu.

“Büyük amca Tyrone’un ölümünü önceden tahmin ettim.”

Tabii ki etmişti.

“Sen harika bir kızsın, Riley Thorn.”

“Geniş ailemle tanıştığında da bunu hatırla,” diye uyardı Riley, önlerinde ağaçların inceldiği ve binaların gölgelerinin görüldüğü yeri işaret etti.

“Bu bir Kızılderili çadırı mı?” diye sordu Nick.

4 Temmuz Cumartesi, 23.45

Komün tam da Riley'nin hatırladığı gibi garip bir yerdi. Dağınık bir ahır, düzinelerce dönümlük araziye yayılan tavuklar ve keçilerin sürekli kaçmaya çalıştığı yarım yamalak çitler, ayrıca *teepee**, *yurt* ve *wigwam* çadırlarından oluşuyordu.

Karanlıkta göremese de yamalı gibi görünen bahçenin güney tarafının kabaklarla dolu olduğunu, onun ve Wander'ın çocukluklarının geçtiği dere yatağının evin ötesindeki ormanın içinden aktığını biliyordu.

Nick'i pembe çiftlik evinin önüne park etmesi için yönlendirdi. Bu ev estetik kaygısı veya izinler olmadan yapılan eklemeler sayesinde her yöne uzanıyordu.

"Mutlu Topraklara hoş geldin," dedi Riley ciddi bir şekilde.

Saat geç olduğu halde her yerde ışık yanıyordu. Brian'ın minibüsünü ve kız kardeşinin hibrit SUV aracını gördü.

Mor ve turuncu ön kapı -son ziyaretinden bu yana yeni boyanmıştı- açıldığında tanıdık bir figür verandaya adım attı.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Riley, Nick'e. Adrenalinin yavaşça azalmaya başlamasıyla yorgunluk zihninin köşelerinde oynamaya başlıyordu.

"Bebeğim, bu gece bir katilin yüzüne tükürdüm. Ailenden daha fazla kişiyle tanışmayı kaldırabilirim," diye takıldı Nick.

Arabadan inip Burt'ü ve çantalarını arka koltuktan çıkardılar.

* Kızılderililer tarafından geleneksel olarak kullanılan konik çadırlardır. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Bana bir aslan getirmiştin!” dedi verandadaki kadın neşeyle. Kendi yaptığı keten kaftanıyla diz çökerek Burt’e ilgi gösterdi.

“Karen, bu Burt adındaki köpek ve Nick adındaki adam. Nick, bu annemin ikinci dereceden kuzeni Karen,” dedi Riley.

“Nicky Santiago! Uzun zamandır görüşmedik. Bir kez olsun kıyafet giymiştin.” Karen, biraz cilveli bir tavırla göz kırptı.

Nick’in teni turp rengini aldığı zaman Riley az daha gülmekten boğuluyordu.

“Selam, Karen. Nasıl gidiyor?” dedi Nick zayıf bir sesle.

“Annemin ikinci dereceden kuzeniyle yattığını söyleme.” Riley ağzının kenarından fısıldadı.

“On sekiz yaşındaydım, tamam mı? Bana çok şey öğretti.”

“Ah, eminim öğretmiştir,” dedi Riley. Bu bağlantıyı belki de gereğinden fazla komik bulmuştu.

Başka bir arabanın farları ön verandayı aydınlatınca Nick önce gerildi. Ancak Bayan Penny minivanın kornasını çaldığında rahatladı.

“Atıştırmalık falan getirdik,” diye camdan bağırdı Bayan Penny.

Dört yaşlı vatandaş tozlu minivandan çıkarken, “Bu gece bir parti yapacakmışız gibi görünüyor,” dedi Karen neşeyle.

Çantaları, yaşlıları ve hayvanları geçici evlerine taşımaya yardımcı oldular. İntikam İneği Daisy, komünün keçi sürüsüyle mutlu bir şekilde otliyordu. Burt burnunu ve fast food paketi seslerini takip ederek Liz, Deelia ve Betsy’nin yerleştiği yurt çadırına gitti. Nick ve Bayan Penny, çiftliğin turkuaz ve patlıcan moru oturma odasındaki Xbox setinin başındaydı. Gabe üst katta, Wander’ın kızlarına bir masal okurken Wander ve Lily büyük termoslarda çay yapıyor; yedi tane kahvaltılık güveç hazırlıyordu.

Riley bir an için arka verandaya adım attı. Gökyüzü burada o kadar büyük ve parlaktı ki ona kendini küçük ve anlamsız hissettiriyordu. Tam olarak Nick Santiago'dan önceki hayatı gibiydi.

Uzun, yorgun bir iç çekti.

"Buna ihtiyacın var gibi." Annesi iki çay bardağıyla ortaya çıktı. Yazlık giyinmişti. Yürüdüğünde uzun siyah eteği ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. Üstünde onlarca yıllık yıkanmaların izlerini taşıyan ve Van Morrison'ın kendisini üç kez gören bir Van Morrison tişörtü vardı.

Riley, bardaklardan birini kabul etti. "Teşekkürler, anne. Benim sana çay getirmem gerekiyor. Bu karmaşada olmanızın sebebi benim."

"Of, saçmalama. Bu her zaman hayalini kurduğum hafta sonu kaçamağı." Blossom iyi bir anne gibi yalan söyledi.

Yakınlarındaki bir çadırdan yüksek bir osuruk sesi yükseldi.

"Willicott! Burnumun kıllarını yaktın," diye bağırdı Fred.

"Peki, tam olarak hayalini kurduğum kaçamak değil ama kocam burada, kızlarım burada. Torunlarım ve kocamın aptal ineği burada. Hepimiz güvendeyiz. Bu o kadar da kötü değil."

"Anne, yaşlı adamların buharlaşmış osuruğunda bile umut ışığı görebilme yeteneğini takdir ediyorum ama cidden. Bu bir felaket. Ben bunların hiçbirini istemedim. Sadece normal olmak istedim," diye dert yandı.

"Normal mi?" Blossom alaycı bir tavırla güldü. "Normalin nesi eğlenceli?"

"Normal harika," diye ısrar etti Riley. "İstikrarlı, tahmin edilebilir. Normal insanlar komşularının ölümüne tanıklık etmez. Normal insanlar araba kovalamacalarına girmez veya kötü polisler tarafından vurulmaz. Ayrıca bunlara inandığınız için sana ve babama çok teşekkür ederim. Normal insanlar sevdikleri herkesi toplayıp onları Pensilvanya'nın ortasındaki bir komüne götürmek zorunda kalmaz."

"Ah, yapma lütfen." Blossom alay etti. "Normal, kuru temizlemeyle vergileri ödemek demek ve bir de..."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

İntikam İneği Daisy karanlık bir yerden mutlu bir şekilde bağırdı. Burt ona neşeyle havladı.

“Normal, intikam ineklerine veya çalınmış köpeklere sahip olmamaktır.” Blossom, örnek gösterir gibi elini salladı.

“Bence anlatmak istediğin şeyi, anlattığını sandığın gibi anlatamıyorsun. Bir dakika, babamla sen vergilerinizi ödemiyor musunuz?”

“Şu anda sana odaklanalım.” Blossom, kesinlikle IRS* hakkında yeterince endişeli görünmüyordu.

Riley, bir katili yakalamak zorunda olmadığına vergi konusunu kesinlikle yeniden değerlendirecekti.

“Benim demek istediğim, kimse normal değil. Ayrıca, normal, mükemmel veya saygın olmaya çalışan insanlar, iyi şeylerin hepsinden mahrum kalıyor.”

“Ben bunu istemedim.” Riley iç geçirdi.

“En iyi hediyeler istenmeyenlerdir. Belki de iade etmeye çalışmayı bırakmanın zamanı gelmiştir. Hediye paketini aç. İçine bak. Giyip dene.”

“Gerçekten de bu benzetmeye bağlı kalmaya kararlısın, değil mi?”

Blossom, omzuyla Riley’yi dürttü. “Söylemek istediğim şey, belki de her şeyden bu kadar korkmayı bırakmanın zamanı gelmiştir. Kötü şeyler olur ama iyi şeyler de olur.”

“O iyi şeyleri görmeye itirazım yok,” dedi Riley. “Tek gördüğüm şey cinayetler ve ölümler.”

“Çayını iç.”

Riley yudum aldı, sonra irkildi. “Bu da ne böyle?”

Blossom kıkırdadı. “Isıtılmış limon, ballı kaçak içki.”

Riley tereddütle bir yudum daha aldı. “Nereden buldun bunu?”

“Burada sadece organik sebzeler ve makromeyle yaşadıklarını sanıyorsun, değil mi? Arka çayırdaki marihuana tarlasını görmelisin.”

“Anne!”

* ABD Milli Gelirler Dairesi. (ç.n.)

Riley sıcak içkisini bitirdi ve her şey hakkında önemli ölçüde daha iyi hissederek Nick'i aramaya gitti. Onu, kulaklıklarını yere fırlatıp zafer dansı yapan Bayan Penny'ye beşlik çakarken buldu.

"Siz ikiniz oyun mu oynuyorsunuz?" diye sordu.

"Müthiş bir dedektiflik çalışması yapmak oyun sayılıyorsa," diye bağırdı Bayan Penny.

"Kayıtları aldık," dedi Nick iç çamaşırı eriten gülümsemeyle.

"Ne kayıtları?"

Nick dönüp televizyonu, yani kesinlikle son ziyareti sırasında burada olmayan son teknoloji düz ekranı işaret etti.

"Bayan Penny, ciddi televizyonunuzu mu getirdiniz?"

"Onu sonra konuşuruz," dedi oyun kumandasında parmaklarını çalıştırırken. "Şuna bir bak."

Boş ekran, konağın üçüncü kat koridorunu ve Dickie'nin kapısını gösterdi.

Ekranın köşesindeki zaman damgasında 20 Haziran, 01.32 yazıyordu.

"Bunu yapmış olamazsınız," dedi fısıltıyla.

"Öyle bir yaptık ki," dedi Nick coşkuyla. "Görünüşe göre Bayan Penny'nin büyük yeğeni Terrence, Dickie'nin sadece kablo-sunu bağlamaktan fazlasını yapmış."

"Nasıl?" diye sordu Riley, etkilenmişti.

"Çocuk bir *online* oyuncu," açıkladı Bayan Penny. "Bize bir miktar *Bitcoin*'e mal oldu ve ona aile buluşmalarında Bok Suratlı demeyi bırakma sözü vermem gerekti ama bize bulut depolamanın giriş bilgisini verdi."

Nick, Bayan Penny'nin omzunu sıvazladı. "Her zaman benimle çalışabilirsin, Penny."

"Belki de bu teklifi değerlendiririm," dedi kadın.

Karanlık merdivenlerden çıkan bir figürün, Dickie'nin kapısına yaklaştığını gördüler. Kel kafası ekranda parlıyordu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Riley altdudağını kemirdi.

“Silahı görünse de yüzü görünmüyor,” dedi endişeyle.

“Sadece bekle,” dedi Nick bir kolunu onun beline dolayarak. Söz verdiği gibi, Boyunsuz Duncan sola doğru kayıp kapıya vurmadan önce arka merdivene baktı.

Riley yüzünü Nick’in göğsüne bastırdı. Geri kalanını izlemesine gerek yoktu. Zaten o anı yeteri kadar yaşamıştı.

“Hah! En sevdiğim kısmı bu,” dedi Bayan Penny sırtarak.

Riley ekrana göz attığında kendini ellerinde bir hokey sopasıyla merdivenlerden koşarken gördü. Neyse ki aç, muhteşem düşüşünü çoğunlukla saklamıştı.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun, Thorn?” Nick, omzunu yine güven verici bir şekilde sıktı.

“Ne?”

“Duncan Gulliver’ın, Dickie Frick’i öldürdüğüne dair tartışmasız kanıtımız. Çaldığın şantaj kanıtlarını Brian tarayıp gizli bir bilgisayara sakladı. Bununla birlikte biz kazanacağız, Thorn,” dedi.

Riley, dantel örtülerle kaplı bir sehpanın üzerinde, duvar deliğinden kurtardığı fotoğrafların ve kâğıtların bulunduğu delil poşetlerini gördü. Nick’in kendinden emin tavırları rahatlatıcıydı ama Riley, göğüs boşluğunda dolaşan ürkütücü ve buz gibi bir karıncalanma hissediyordu.

“Yarın bu zamanlarda,” dedi Nick. “Özgür olacağız ve bu iki herif tutuklanmış olacak.”

“O zaman belki bana ve diğer infazcı arkadaşlarıma polis yolsuzluğunu araştırmamız için yardımcı olabilirsiniz,” dedi Bayan Penny büyük gözlerinde bir parıltıyla.

“Adım adım gidelim.” Riley, esnemesini bastırmaya çalışıyordu.

“Siz ikiniz odanızı görmek istiyor musunuz?” Karen kapı aralığından sordu.

“Lütfen,” dedi Riley. Tam da şu an, yatağı görmek için can atıyordu. Uzanmak, başını yastığın üstüne koyup hiçbir şeyi düşünmeden yatmak istiyordu.

Bayan Penny’ye iyi geceler dediler, kadının uzun bir oyun gecesine hazırlandığı belliydi.

“Tek odamız kaldı, bu yüzden siz ikiniz aynı odada kalacaksınız.” Karen, birinci kattaki koridora geri döndü.

“Sorun değil,” dedi Nick ikisi adına cevap vererek.

Karen onları kapılarına götürüp kahvaltının saat altıda olduğunu söyledi ve ikisini yalnız bıraktı.

Nick, Riley’ye koridorun dışında beklemesini işaret etti. Ardından her zamanki gibi kapıyı açıp odayı kontrol etti. Mutlu Topraklar’da hiçbir tehdit unsuru olmasa da bu koruyucu davranışı Riley’nin içini rahatlatmıştı.

Büyük, belalı koruması ortalığın temiz olduğunu söyleyince Riley odaya girdi. İşte o anda dünya durdu.

Duvar panelleri sahte ahşaptı. Bezelye çorbası yeşili halının bazı yerleri aşınmış ve diğer tarafları yırtılmıştı. Bir lav lambası, titretilen bir komodinde turuncu kabarcıklar çıkarıyordu. Küçük odadaki diğer tek mobilya büyük boy bir yataktı.

Üzerinde iğrenç turuncu ve yeşil çiçekli bir yatak örtüsü vardı.

Son iki haftadır *kâbuslarında* gördüğü iğrenç turuncu ve yeşil çiçekli yatak örtüsü.

Riley, yatak örtüsünden Nick’e ve tekrar yatak örtüsüne baktı.

İşte buradaydılar. Her zaman buraya gelmeleri gerekiyordu.

Nick sırtını dönüp çantasını yere bıraktı. “Daha kötü yerlerde kaldım,” dedi. Bir sonraki anda olacıklardan haberi yoktu.

Riley üstüne atladı.

Nick hızlıca toparlanarak onu yakaladı. Riley’yi kaldırıp bacaklarını kalçasına dolamasını sağladı. Sonra gamzeli seks tanrısı, dilini Riley’nin ağzına daldırdı.

52

5 Temmuz Pazar, 00.42

Nick kesinlikle onu öpmeyi bırakmalıydı. İçindeki iyi adam, zihninin köşelerinden bunu fısıldıyordu. Bu belli ki adrenalinden kaynaklanan bir durumdu. Riley, ertesi sabah bundan pişman olabilirdi. Ancak başında potansiyel tehlikelere gerçekten odaklanmasına yetecek kan kalmamıştı.

Özellikle de Riley Thorn vücudunu onunkine yaslayıp böyle delicesine öperken. Bu durum dikkatinin her bir zerresini toplamıştı.

Nick bunu bekliyordu. Bunu umuyordu. Buna hazırды.

Pekâlâ, neredeyse. Lanet olsun.

Dudaklarını, Riley'nin çok istekli ve yetenekli ağzından çekti.

"Prezervatifim yok, Riley," dedi pişmanlıkla.

Bayan Zimmerman hayal kırıklığına uğrardı.

Riley dişlerini onun altdudağına hafifçe geçirdi. "Acil durum çantamda altı tane var."

"Ah, Tanrım. Sen tanıdığım en seksi, en hazırlıklı kadınsın."

Nick, Riley'nin dudaklarını tutkuyla öpüp elini tişörtünün altına daldırdı.

Riley, "Evet, harikayım." Nick'in eli memesini kavrayınca nefesi kesildi.

Boğazından çıkan seksi küçük inilti, Nick'in onu gördüğü en çirkin yatak örtüsünün üzerine fırlatmasına ve çantasını yırtar gibi açmasına neden oldu.

Dış cepte bir çakı ve bir çakmak buldu. Kadın bir harikaydı. Artık ondan uzak durması söz konusu bile değildi. Bu geceden sonra olmazdı hatta kötü adamları parmaklıklar arkasına gönderdikten sonra da olmazdı.

Bir prezervatif aldı. Yatağın üzerine uzanmış bekleyen Riley'ye bakınca ikincisini de aldı.

"Tişört" dedi emir verir gibi.

Riley, heyecanla tişörtünü başının üzerine çekip Nick'e attı. Gümüş parıltılarla süslenmiş kırmızı, beyaz ve mavi renkli sütyenin havai fişekleri temsil ettiğini varsayabilirdi.

Nick aynı şekilde yanıt verdi ve kendi tişörtünü başının üzerinden sıyrıp Riley'nin üstüne atladı.

Onun üzerine ağırlığını yerleştirmek, aleti pantolonunun fermuarı arkasında zonklarken Riley'yi tekrar öpmek o kadar doğru geliyordu ki. Teninin onunkine sürtünmesi, hayatında eksik olan şeydi.

"Bundan emin misin?" diye sorarken emin olduğunu umuyor ve dua ediyordu.

"Santiago, artık benden uzaklaşmayı aklından bile geçiremezsin. 'Âşık ol ve terk et' felsefenle baş edebilirim," diye söz verdi Riley.

Nick onun o muhteşem, ağırlaşan göz kapaklarının altında ki kahverengi gözlerine baktı. Erimiş çikolata gibiydi ve birden kendisinin onlarla baş edebileceğinden emin olamadı.

Belki ilişkiyi yürütebilirdi. Tabii ya. Üniversitedeyken Bay Her Hafta Başka Kızla Takılan Brian bile sonunda sadık bir kocaya dönüştüyse Nick de kesinlikle erkek arkadaş işini başara bilirdi.

"Sonra konuşuruz," dedi. Daha acil ve önemli işleri vardı. Pantolonunu çıkarmak ve Riley'nin vücudunun her santimini öpmek gibi.

"İyi fikir," dedi Riley.

Nick dudaklarını onun ağzından çekti ve boynunun üzerinde

gezdirdikten sonra duraksayıp boynunun altındaki hassas bölgeye dişlerini hafifçe geçirdi.

Riley titreyerek kalçasını kaldırıp onunkine bastırdı.

Nick, vücutlarının sadece giysi katmanlarıyla ayrılmış olmasının muhteşem işkencesi yüzünden inledi.

Biraz daha sertleşirse aletini fermuardan cerrahi operasyonla çıkarttırmak zorunda kalacaktı.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan, dudaklarını vücudunda daha aşağılara indirdi ve rengârenk sutyeninin kenarına götürdü. Dili bariyerin altında dolanırken Riley vücudunu ona doğru kaldırarak kıvrıldı.

Riley nabzını hızlandıran bir inilti çıkardı.

“Pantolonun,” dedi Riley hafifçe. “Pantolonunu çıkar.”

Nick kot pantolonunu çıkardı ve tekmeleyerek yere bir yığın halinde attı.

“Güzel bacaklar.” Riley, ellerini koyu yeşil iç çamaşırının etrafında gezdirdi.

“Teşekkürler. Spor yapıyorum,” dedi Nick alçakgönüllülükle.

Riley’nin başı yastığa çarptı ve güldü. Lav lambası tenine sıcak bir ışık yansıtıyordu. Nick tekrar üstüne çıktı. Dişlerin ve dillerin buluşması, fısıltıların ve yumuşak kahkahaların karışımıydılar. Tenini yalamak ve tadına bakmak için başını eğdi. Vücudunun alt kısımlarına doğru inerek memeleri, karnı ve uyluklarının iç kısımlarıyla özel olarak ilgilendi.

Tadına bakarak onu tahrik etmeyi bitirdiğinde Riley titriyordu. Nick’e uzandığında, parmakları iç çamaşırının beline daldı ama Nick onu durdurdu. “Bu sefer değil, Thorn.”

Riley hayal kırıklığına uğramış bakışlarıyla, “İkinci seferde mi?” diye sordu.

Nick iç çamaşırını aşağı iterek kendini serbest bıraktı ve prezervatifi penisine geçirdi. “Belki üçüncü seferde,” diyerek sırttı.

“Tanrım, senin aptal gamzelerini gerçekten seviyorum,” dedi Riley kahkahayla.

“Benim hakkımda başka sevdiğin ne var?” diye sordu Nick, Riley’nin bacaklarının arasına yerleşirken.

Bedenlerinin birleşmek üzere olduğu noktaya bakarak, “Tam da şimdi öğrenmeyi umuyorum,” dedi Riley.

Nick, küçük bir deneme niteliğinde hamle yaptığında, Riley’nin başı yastığa geri düştü. Onun için açıldığı anda, Nick yavaş ve tatlı ilerleme fikrini tamamen unuttu. Cinayet, tehlike, köpekler ve yaşlı kadınlar hakkında düşünmeyi unuttu. Hızlı bir itişle Riley’nin içine girdi.

“Nick!” Riley altında kıvrılırken tırnakları omuzlarına saplandı.

Bu anı ne kadar beklemişti? Tüm hayatı boyunca beklemiş gibi hissettiriyordu.

Nick ritimde kayboldu. Onu saran teninin hissine, sesine ve inlemelerine odaklandı. İşte eksik olan şey buydu. Bu, istediğini bile bilmediği bir şeydi.

Yatak başlığı sert bir şekilde duvara çarpıp titredi. Bir kez. İki kez. Nick vücutlarını aşağıya kaydırıp Riley’yi yatakta yatay bir şekilde sürükledi. Bir sonraki itışı, Riley’nin keskin nefesi dışında ses çıkarmadı.

Bu, asla bırakmak istemediği şeydi.

Dönerek sırtüstü yatıp Riley’yi üstünde sabitledi. “Sıra sende, Thorn.”

Kalçasını elinde olmadan daha sert kavırıyordu ama Riley üstünde ve uzunluğunda hareket ederken ona sımsıkı tutunması gerekiyordu.

Bakışları birbirlerine kilitlendi, nefesleri senkronize oldu ve bedenleri bir bütün gibi hareket etmeye başladı.

“Thorn?” Dişlerinin arasından konuşmuştu.

“Evet,” dedi Riley nefes nefese.

“Benimle misin?” Kalçalarını daha fazla sıktı.

“Seninleyim.”

“İyi. O zaman tutun.” Nick onu alıp ters çevirerek yatağa bastırdı ve vücudunun ritmini yönlendirmesine izin verdi.

“Nick. Nick. Nick...” Riley adını tekrarlıyordu.

Kulağına müthiş bir şarkı gibi geliyordu. Riley şimdi daha ıslaktı ve kasları onu daha sıkı kavıyordu. Tırnakları Nick’in tennisinde daha derinlere gömülüyordu.

“Şimdi,” diye mırıldandı Nick. “Şimdi.”

Riley, bir kez olsun tartışmadı. Aynı anda senkronize bir rahatlamayla boşaldıklarında, Nick’in gözleri kafasının arkasına doğru döndü ve kasları, bitiş çizgisine varan bir maraton koşucusunun bacakları gibi kasıldıktan sonra gevşedi.

Nick o hisse tutunarak Riley’yi de yanında sürükledi ve bittiğinde kahramanca bir inlemeyle kendini bıraktı.

Bir süre sadece kesik nefeslerinin sesi duyuldu.

“Aferin size, çocuklar.” Blossom duvarın ardından seslendi.

“Anne!” diye bağırdı Riley utanarak. “Dinlemeyi bırak!”

“Endişelenme! Baban kulaklıklarını takmış, masal dinliyor.” Blossom ona güvence verdi.

“Bu gürültü ne?” Roger bağırdı. “Daisy iyi mi?”

“Daisy iyi! Herkes iyi. Uyu!” Riley geri bağırdı. Ateş gibi yanan yüzünü Nick’in boynuna gömdü. “Utanamayacak kadar tatmin oldum,” diye itiraf etti.

“Bu, ‘Nick yatakta kötü’ dedikodularının sonunu getirir artık,” dedi Nick memnuniyetle.

53

5 Temmuz Pazar, 4.30

Evet, Nick hâlâ buradaydı.

Üstelik hâlâ çıplaktı.

Nick Santiago, giysileri olmadan ona arkasından sarılmış yatıyordu.

Fazla önemli olmayan yorgan, yerde buruşmuş bir yığın halinde duruyordu. Sonunda, görülmeye değer bir görü.

Riley esnemesini bastırıp dünyasını sert ve uzun bir şekilde sarsan adama daha da yaklaştı. Öyle ki psişik olarak kör ve sağır olmuş, mantıklı cümle oluşturma yeteneğini kaybetmişti.

Nick'le seks eğer *Yelp*'te listelenseydi, değerlendirmesi “orgazm”, “uzman seviyesi”, “çok büyük penis” ve “tamamen tatmin oldum” gibi övgü dolu sözler içerirdi.

Sabah ne yaşanırsa yaşansın, bu verdiği en iyi kötü karar olmuştu.

Bir saniye önce, onun koruyucu kollarının arasında sarılmış olarak duruyorken bir sonraki anda, güneşli bir günde ayakta idi.

Görüye bir rüyaya düşer gibi düşmüştü. Ancak bu bir rüya değildi.

Nick, önünde duruyordu ve çok sinirli görünüyordu.

“Silahı bırak!” Nick, parlak tabancasını birine doğrultmuştu. Bakışları çelik gibi sertti.

Onun Nick'i. Her zaman bir kahramandı.

Ama zaman yavaş ilerliyordu. Ya da hızlanıyordu. Su sesi her şeyi boğuyordu. Riley hem üşüyordu hem de sıcaktı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Bir silah sesi duyuldu ve Riley kurşunun havada yol alıp Nick'e yaklaşmasını dehşet içinde izledi.

"Hayır!" diye bağırdı görüdeki Riley.

Kurşun yine de onun etine saplandı. Nick suyun içine sırtüstü düştü. Gözleri yavaş çekimde kapanırken etrafındaki su kırmızıya boyandı.

Riley elleriyle göğsünü tutarak yataktan fırladı. Bu bir kâbus değildi. Bu bir görüydü. Geleceğe dair bir görü.

Midesi bulandı. Annesinin onları uyaran tarot açılımı aklına geldi.

"Hayır. Hayır. Hayır," diye mırıldandı.

Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Durdurması gerekiyordu. Nick'in ölmesine izin vermeyecekti. Onu öldürecek ne tür bir plan yapılmış olursa olsun. Bugün.

Telefonu komodinin üstünde titredi. Arayan Jasmine'di. Riley telefonunu kapıp yatağa oturduğunda anlık rahatlama kaygıya dönüştü. Gece yarısı telefonları hiç iyi haber getirmezdi.

"Jas? İyi misin? Ne oldu?"

Nick yanında kıpırdandı.

"Riley Thorn, bulunması zor bir kadınsın," diyen adamın sesi pürüzsüz, keyifli ve zehir doluydu.

"Kimsin sen?"

"Sadece gelecek seçimde oyunuzu benden yana kullanacak mısınız diye merak eden dost canlısı belediye başkanınız."

Başkan Nolan Flemming, onu en iyi arkadaşının telefonundan arıyordu.

"Jasmine'e ne yaptın, Flemming?"

Nick, elini bacağına koydu. Riley telefonu titreyen ellerle hoparlör moduna aldı.

Başkan zalim bir kahkaha attı. "Hiçbir şey yapmadım. Henüz."

"Henüz" deyişi havada kalakaldı.

"O nerede?" diye sordu Riley.

Nick tamamen doğrulup komodindeki lambayı açtı.

“Korkarım ki arkadaşın yazdığın uyarı mesajlarını yeterince hızlı görmedi,” dedi kendinden emin bir sesle. “Jasmine ve ben baş başa zamanın tadını çıkarıyoruz. Katılmak istersen memnun oluruz.”

Herhangi bir normal insanın, bu adi herifi yakışıklı bulabilmesini aklı almıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Riley.

“Sende istediğim bir şey var. Bende de senin istediğin bir şey -veya biri- var. Bir takas düzenlemek isterim.”

Riley, Nick’e baktı. O başını salladı.

“*Nature Girls*’te bulduğum şantaj kanıtlarını, Jasmine karşılığında takas yapmamı mı istiyorsunuz?”

“Ne kadar zeki bir kızsın,” diye fısıldadı.

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedi Riley.

“Tabii ki istersin. Jasmine, hayatım, arkadaşımıza merhaba de.”

“Riley, bu bok herifin oyunlarına kanma!” Jasmine arkadan bağırdı. “O yakından bakınca hiç yakışıklı değil. Bir haydut! Ayrıca *pina colada** gibi kokuyor!”

Kesinlikle iticiydi.

“Sana bunun bronzlaştırıcı sprey kokusu olduğunu söyledim,” diye karşılık verdi Nolan.

Ah Tanrım, dışarıda kaç tane çatlak, spreyle bronzlaşmış tuhaf tip dolaşıyordu?

“Jas, iyi misin?” Riley’nin gözleri yaşla dolmuştu.

“Bu salak göz makyajımı çıkartmama bile izin vermiyor ama başka bir şeyim yok.”

“Sen neredesin?” diye sordu.

Nolan telefona onaylamaz sesler çıkarırken Jasmine ürkütücü bir şekilde sessizleşti. “Şu an için bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.”

* İspanyolcada *piña* ve *colada* sözcüklerinden oluşan tatlı, rom tabanlı, Hindistan cevizi yağı ve ananas suyu karıştırılarak yapılan ve soğuk içilen bir kokteyldir. (e.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Riley dizlerini göğsüne çekerek.

Nick’in büyük, sıcak eli sırtına yerleşti. Ancak onu rahatlatmak yerine sadece birkaç saat içinde bu elin soğuyup cansız kalma ihtimalini hatırlattı. Riley kusmak üzereydi.

“Saat üçte Devlet Müzesi’nin arka girişinde benimle buluşmanı istiyorum.”

“Saat üç mü? Of, hadi ama!” Jasmine arka planda bağırды. “Gerçekten benim bir günlük takma kirpik ve *eyeliner*’la o kadar uzun süre durmamı bekleyemezsin.”

Nick’in parmakları Riley’nin omzunu sıktı.

“Saat üçte Devlet Müzesi’nde mi?” diye tekrarladı Riley.

“Yalnız gel ve benden çaldıklarını getir,” dedi Flemming.

“Bizi bırakacağına dair garantim var mı?” diye fısıldadı Riley.

“Eğer bir garanti istiyorsan, yağsız fritöz al.” Deli belediye başkanı kendi şakasına güldü.

“Bu hiç komik değildi salak herif,” diye seslendi Jasmine.

“Kapa çeneni,” dedi Nolan. “Ben esasen bir işadamıyım, Bayan Thorn. Eğer bana faydalı olduğunu ve bana sadakat gösterdiğini kanıtlarsan, anlaşmada uzlaşabileceğimize inanıyorum.”

Evet, tabii.

“Bu bilgiyi dedektif erkek arkadaşınla paylaşmamız gerekmediğini düşünüyorum ve polisin, bir teşkilat aracını patlatıp polislerin hayatını tehlikeye attığın için seni yakalamakla daha fazla ilgilendiğini biliyorum. Harrisburg’un en iyilerinden birkaçıyla yakın arkadaşız. Bu yüzden sadece sen, ben ve Jasmine olsun.”

“Peki, Duncan ne olacak?” diye sordu Riley.

“Belki uğrayıp selam verebilir ama tasmaını kısa tutarım.”

Riley buna pek inanmıyordu.

“Saat üçte,” dedi. “Yalnız gel ve benim olanı getir.”

Telefonu kapattığında Riley’nin kalbi hızla çarpıyor, elindeki telefona bakıyordu.

“Nick,” dedi fısıldayarak.

“Biliyorum, bebeğim ama ben buradayım. Jasmine iyi olacak,” diye söz verdi. “Her şey yoluna girecek.”

Nick yataktan kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Riley.

“Riley bu işi halledeceğim,” dedi Nick, kadınlığının havada takla atmasına neden olan o gamzeli gülümsemesiyle. “Sana söz veriyorum, bu işi kontrol altına alacağım. Jasmine’i geri alacağız ve bu ahmağın taşaklarını tekmeleyeceğim. Sonra da kelepçelerle şehir merkezine gönderilecek.”

“Gerçekten bir planın var mı?”

“Benim planlarımın da planları var,” dedi kendinden emin bir kahraman gibi. “Bana güven.”

Riley ona güveniyordu ama o, bütün bilgilere sahip değildi.

“Annemin sana baktığı tarot falı var ya...” diye başladı.

“Endişelenmene gerek yok, Thorn.” Nick fazlasıyla gereksiz bir özgüvenle onu temin etti.

Riley o zaman anladı. Ona, on iki saat içinde vurularak öleceğini söylese bile Nick yine onunla gelirdi. Yine günü kurtarmaya çalışırdı ve yine ölürdü.

Evet. Kesinlikle kusacaktı.

“Hadi, Bri ve Jos’u uyandırıp birkaç telefon konuşması yapalım. Sana hayatım üzerine söz veriyorum ki bunu düzelteceğim, Thorn.”

Riley ağzından çıkabileceklere güvenemedi, bu yüzden sadece başıyla onayladı.

Nick kotunu giyip düğmelerini iliklemeden yerden bir tişört kaptı. Meme uçlarından geçiremediğini görene kadar Riley’nin tişörtü olduğunu fark etmedi. “Kahretsin!” dedi çıkartarak. “Burada kal. Hemen dönerim.”

Riley tekrar başını salladı. Nick eğilip dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. “Endişelendiğini biliyorum ama sana söz veriyorum, hepsi sadece birkaç saat içinde sona erecek,” dedi.

İşte Riley’nin korktuğu şey tam da buydu.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Nick onu bir kez daha öptü ve elini karışık saçlarından geçirdi. “Hemen dönerim.”

Yatak odasının kapısını açarken telefonunu çıkarmıştı bile.

“Bir problemimiz var ve bu sefer sorun şık ayakkabıların veya aptal suratın değil,” dedi telefona.

Adam bir iyilik istemeyi gerçekten biliyordu.

Nick yatak odasının kapısını kapattıktan sonra Riley yataktan fırladı ve onun tişörtünü yatağın altında buldu. Bu, görüdeki tişörtüydü. Bir spor sutyeni kaptı ve Nick’in tişörtünü giydi. Aynaya başını salladı.

Eğer Riley giyerse bu tişörtle vurulamazdı.

Eğer Riley önce Jasmine’i kurtarırsa Nick vurulamazdı.

Şortunu buldu, sonra çantasından koşu ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Minyatür biber gazını beline sokarak yirmi doları çorabının içine koydu ve telefonunun yedek şarj cihazını aldı.

Riley, kırışık yatağa doğru baktı ve sadece birkaç saat önce orada neler yaşandığını net bir şekilde hatırladı.

Nick çok kızacaktı.

En azından hayatta kalacaktı ve Jasmine güvende olacaktı. Riley onun bir gün kendisini affetmesini umuyordu.

Riley, geri dönüştürülmüş kâğıttan bir not defteri bulana kadar komodinin çekmecesini karıştırdı, sonra hızla Nick’i daha da sinirlendirecek bir not yazdı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Telefonunda numarayı çevirirken nefesini tuttu.

“Planlarda bir değişiklik oldu,” dedi.

5 Temmuz Pazar, 06.50

City Island, bir pazar sabahı için ürkütücü derecede sessizdi. Riley neredeyse boş olan otoparkı görmezden gelip stadyuma doğru çıkan dik bir tepeye sürdü. Harika. Sabahın erken saatlerinde gelen uykulu gönüllülerin beş kilometre koşusu için hazırlandığını gördü. Bitiş çizgisi kısmen şişirilmişti bile. En azından muhteşem ve zamansız ölümüne şahit olacak tanıklar olurdu.

Hmm. Tanıklar. Bu ona bir fikir verdi. Çok ümitsiz bir fikirdi.

Beyzbol ve futbol sahalarının batı tarafında küçük bir otopark daha vardı ve Riley oradaki boşluğa girdi.

“Tamam, rehber ruhlar. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı ama yakın zamanda tanışacağımızı biliyorum. Yine de bugün Jasmine’i buradan çıkarmak için gerçekten yardımınıza ihtiyacım var,” dedi ve telefonuyla oynadı. Facebook’u açarak yoga stüdyosunun sayfasına gitti. Birkaç tıklama sonrasında telefonu sutyen askısına tıktı.

“Vakti geldi,” dedi fısıldayarak SUV aracından çıktı. Anah-tarı koltuğun üzerine koyup kapıyı kilitlemeden bıraktı, böylece Nick’in arabasını almadan önce morga uğraması gerekmezdi. *Yutkundu.*

Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Adrenalin onu terletiyor ve nefessiz bırakıyordu. Tam olarak dün gece Nick’le yatakta yaşadığı gibiydi, sadece onun kadar iyi değildi. Zavallı adrenalin sistemi, yıllarca kullanılmadıktan sonra on iki saattir aşırı yüklenmişti.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Stadyumlar arasındaki dar yolda ilerledi.

Her adımda duyularının keskinleştiğini hissetti. Av sezonunda açık bir çayıra yaklaşan dişi bir geyik gibiydi. Başındaki kanın ritmi yüksekti ve şahdamarının bu göreve uygun olup olmadığını merak etti. Bir şey kesindi, bu günden canlı çıkamayacaktı.

“Anne, baba gerçekten işlerin bu noktaya gelmesine üzgünüm,” dedi sessizce ve ayakları kendi isteğiyle buluşma noktasına doğru hareket etti. “Ve Nick, bunu yapmak zorundaydım. Umarım anlarsın. Ayrıca, dün gece inanılmazdı. Pişmanlık yok. Lütfen benim için Burt ve Gabe’e iyi bak. Şimdi susacağım.”

Sabah havası yoğun ve nemliydi. Aynı anda çok terliyordu ve üşüyordu. Belki de grip olmuştu.

Sağ tarafında, beyzbol stadyumunun birinci taban tribünlerinin yüksek metal destekleri güneşte parlıyordu. Önünde birkaç adım uzakta bir şeyler duydu, küçük takım binasının hemen öbür tarafındaydı. İşte burasıydı.

“Kusma. Kusma,” diye kendi kendine tekrarladı.

Bir figür, onun birkaç adım önündeki asfalta adım attı. Terden kısmen körleşen gözlerini eliyle sildi. Belediye Başkanı Nolan Flemming, tipik siyasi gülümsemesini gösterdi. Riley’nin kolundaki tüyler diken diken oldu. Adam üzerine şort, koşu ayakkabıları ve geri dönüşüm sevgisini gösteren bir tişört giymiş olabirdi. Ancak Riley’nin, şeytanın huzurunda olduğundan şüphesi yoktu.

“Bak şu işe,” diye mırıldandı adam. Bir tepsinin içindeki tonbalığı suyunu izleyen gösterişli bir kedi gibiydi. “Sonunda tanıştığımıza sevindim, Riley Thorn.”

“Jasmine nerede?” diye sordu Riley. Cinayet işlemeye meyilli, kötücül bir karakterle laflayarak vakit kaybetmek istemiyordu.

Başkan Şeytan, bir işaret verdi.

Susturuculu bir tabanca taşıyan ikinci bir figür, binanın arkasından çıktı. Kaslı uşak Duncan Gulliver, protein tozuyla beslenmiş bir canavardı. Tıraşlı başı doğrudan omuzlarına yapıştırılmış

gibi görünüyordu. Hem belediye başkanının hem de onun yüzünde ve kollarında küçük, yuvarlak morluklar vardı.

Belli ki Jasmine'e hâlâ *stiletto*'ları olduğu sırada saldırma hatasına düşmüşlerdi.

Duncan, binanın arkasına uzandı ve çok sinirli, ayakkabısız en yakın arkadaşını ortaya çıkardı. Jasmine'in elleri arkasına bağlanmıştı. Bu şerefsiz herifler yüzünden hâlâ dün geceki seksi kokteyl elbisesini giyyordu ve makyajı yüzüne bulaşmıştı. Yine de güzel, ipeksi saçları gerçekliği reddeden bir kusursuzluk perdesi gibiydi. Ağzındaki bandın üzerinde, gözleri nükleer bir uyarı gibi parladı. Riley, Jasmine bir fırsatını bulduğu anda Flemming'in uşağının taşaklarını kaybedeceğini biliyordu.

"Duncan, ruh rehberlerim adına yemin ederim ki ona el sürdüysen..." diye hırladı Riley.

"Kişisel değil," dedi Duncan. İğrenç bir şekilde soğuktu. Riley'nin zihnine bir şeyler takıldı. *Duncan. Bir direk. Bir kadın. Vahşi, doğada bulunmayan saçlar. Fısıltılar.*

"Ah, işte bu çok kişisel," diye söz verdi.

"Pardon." Nolan, dikkatlerinin üzerinde olmamasından hoşlanmadığını belirtmişti.

"Ee, şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Riley biraz zaman kazanmayı umarak. Oyalaması gerekiyordu. *Hadi, rehberlerim. Büyük silahları ya da küçük silahları gönderin,* diyen bir telgraf yolladı. Seçici değildi. Çok umutsuzdu.

"Anlat bakalım, Jasmine," dedi Belediye Başkanı McHödük onun çenesini kavramak için yaklaşarak. "Arkadaşın ne kadar aptal?"

Riley, ortamın gerginleştiğini fiziksel ve somut bir şey gibi hissedebiliyordu.

Bandın arasından zor anlaşıyordu ama Jasmine'in, "Siktir git," dediğini duyduğunu sandı. İnsanlar sadece gözleriyle öldürebilseydi, Nolan Flemming pembe bir sise dönüşürdü.

Flemming ona bakıp gülümseyince, Riley röportajlarda fark

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

etmediği bir şeyi görebildiğini hissetti. Siyah, yapışkan bir pislikti. Onun ruhuna yapışmış kirli bir film gibiydi ve Riley'nin başını döndürüyordu.

Onu konuşturmaya devam et. Bu noktada, kafasındaki sesin kime ait olduğunu bilmiyordu ki çok da önemli değildi.

“Buraya bir takas yapmaya geldim. O zaman takas yapalım,” dedi Riley inatla. “Milletvekili Bowers’a kullandığın şantaj kanıtlarını, Jasmine karşılığında sana vereceğim.”

Flemming, belinden küçük bir tabanca çıkarıp namlusuyla alnını kaşıdı. “Biliyor musunuz, Bayan Thorn? Sanırım fikrimi değiştirdim. Sizi, arkadaşınızı ve kanıtları alacağım.”

“Anlaşmamız bu değildi,” dedi Riley.

“Neden beni sözünü tutan biri sandınız ki?” İfadesinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

Duncan hâlâ Jasmine’i sımsıkı tutuyordu ama silahı Riley’ye doğrultmuştu.

Pek de iyi bir durumda değildi. İki silahlı kötü adam, iki yorgun ve sinirli kadının karşısındaydı ama daha kötüsü de olabilirdi.

“Jasmine’in, Harrisburg Belediye Başkanı’nın onu kaçırdığını herkese anlatmasına izin veremem,” dedi Nolan. “Ayrıca senin de ortada dolaşıp en yakındaki polise gitmene izin vermeyeceğim. Şimdi, fotoğrafları ve bulduğun diğer her şeyi teslim et.”

Riley ellerini havada tuttu, topuklarının üstünde duruyordu. Aniden hareket etmesi gerekirse hazır olmak istiyordu.

“Kendin söyledin, dün gece beni ve bir kamyonet dolusu masum insanı onlara öldürtmeye çalıştıktan sonra polisler ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmayacaktır. Neden bunu yapıyorsun? Neden Dickie Frick ve Rob Bowers’ı öldürttün? Sana ne yapmış olabilirlerdi ki?”

“Yapma lütfen,” dedi başkan alaycı bir tavırla. “Bu, kötü adamın amaçlarını itiraf ettiği bir film değil.”

“Zaten umurumda değil.” Riley burnunu çekti. “Her şeyin sebebi eminim ki mikro bir penisinin olmasıdır.”

Jasmine kıkırdayıp, "İşte! İyi bir espri," gibi bir şey mırıldandı. Nolan'ın gözleri buz gibi olunca, Riley çok hızlı ve çok ileri gitmediğini umdu.

"Penisimin savunulmaya ihtiyacı yok," diye kibarca açıkladı Nolan.

Riley başını eğip kasiğine baktı. "Ben gerçekten herhangi bir kanıt görmüyorum. Sen gördün mü, Jas?"

Jasmine abartılı bir tavırla gözlerini kıstıktan sonra omuz silkip başını iki yana salladı.

Duncan'ın yüzü ifadesiz ve cinayet hevesiyle doluydu ama Riley ondan yayılan belli belirsiz bir keyif dalgası hissedebiliyordu.

"Hanımlar!" dedi Nolan sert bir sesle. Ses arkasındaki tribünlerden yankılandı. "Sizleri ani bir sonun beklediğini hatırlatmalı mıyım? Şimdi, fotoğrafları teslim et ki sizi yardımcıma devredip kahvaltıya gidebileyim."

Riley, saha görevlilerinin seslerini duyabiliyordu. İnsanlar tanıklık ederdi.

"City Island'ın terkedilmiş bir ada olmadığını hatırlatmalı mıyım? Bizi vuracak ve futbolcuların cesetlerimizi bulmasına izin mi vereceksin?" Riley sordu.

Nolan gözlerini devirdi. "Bayan Thorn, siz ve arkadaşınız benim ilk cinayetim değilsiniz. Biz bu konuda çaylak değiliz."

"Tabii, kim belediye başkanının ve iletişim direktörünün suçlu olduğunu düşünür ki?" dedi Riley. "Bir sebebi var mı yoksa siz iki arkadaş pazar sabahlarınızı hep böyle mi geçirirsiniz?"

"Komşun Dickie, söylenenleri harfiyen yerine getirmeyen insanlar için örnek olmuştu," dedi Nolan pişkin bir tavırla.

"O sansar sana ne yapmış olabilir?" diye homurdandı Riley.

"Frick, cömertliğimden yararlandı," dedi Nolan soğuk bir şekilde. "Kendi işletmemdeki payımı elimden almaya çalıştı."

"*Nature Girls*'ü kastediyor olamazsın," dedi Riley.

"Bilgi toplamayı ve bu bilgileri amaçlarım için kullanmayı sağlayan hoş bir yan işim var," dedi Nolan.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Şantaj,” diyerek yardımcı oldu Riley.

“Sen buna şantaj diyorsun. Bense veri saklama diyorum.”

“O ‘verileri’ inceledim. Bowers’ın kampanya finans dolandırıcılığı yaptığına dair kanıtların vardı,” dedi Riley.

“Çok fazla şey istemedim,” dedi Nolan silahını abartılı bir şekilde sallayarak. Bu adamın yaptığı her şey bir izleyici içindi. Aynı Griffin gibiydi. “Sadece meclisteki koltuğunu istedim ama aptal ortağım açgözlü davrandı ve nakit para koparmak için ona başka bir konuda baskı yaptı. Sığ görüşlü bir aptaldı.”

Riley gözlerini kırptı. “Tüm bunları yükselmek için mi yaptın? Neden sadece, yani bilmiyorum, ona karşı aday olup yarışmadın?”

Nolan sanki karşısındaki sevimli, aptal bir çocukmuş gibi güldü. “Kurallar senin gibi koyunlar içindir. Eminim sen her zaman iyi kız olmuştundur, değil mi? Her zaman kurallara uymuştur. Her zaman doğruyu yapmışsındır. Peki, bu seni nereye getirdi?”

Riley’nin kanı yavaşça kaynamaya başlamıştı. “En azından hiç kimseyi öldürmedim.”

“Öldürme şansın da olmayacak çünkü vaktin doldu,” dedi Flemming sırtarak.

Riley çabucak araya girdi. “Ne yazık ki dosyaları yanımda getirmediğimi söylemeliyim.”

“Anlamadım?” Flemming’in gözleri korku içindeydi.

“*Nature Girls*’te bulduğum fotoğrafları ve dosyaları yanımda getirmedi,” dedi Riley.

Flemming silahın namlusunu kaşlarının arasına götürüp gözlerini kapattı. “Korkarım ki anlamıyorum. Bir anlaşmamız vardı. Sen getirdiğin şantaj malzemeleri karşılığında en iyi arkadaşını takas edecektin, ben de ikinizi birden öldürecektim,” dedi adım adım giderek.

“Neyse ki planın bu olduğunu anladım. Bu yüzden buraya gelmeden önce her şeyi sakladım. Güvende. Jasmine’i bırakırsan, nerede olduğunu sana söylerim.”

“Hayır,” dedi Flemming.

“Peki. O zaman sadece birkaç saat içinde, şantaj malzemele-
rini ve her şeyi açıklayan notumla bıraktığım zarfı biri bulacak
ve tutuklanacaksın. Bekleyebilirim,” dedi sabırlıymış gibi dav-
ranarak.

“Hayır, hayır, hayır! Bana eşyalarımı nereye sakladığını
söyleyeceksin yoksa en iyi arkadaşını başından vururum,” dedi
Flemming.

Tanrım, Riley blöfün işe yaramasını umuyordu.

“Eğer güzel arkadaşımın güzel başını vurursan, nereye sakla-
dığımı söylemem,” dedi.

“O zaman seni vururum,” diye karar verdi Flemming, silahını
Riley’ye doğrulttu.

Gözlerini devirdi. “Birws düşünsene! Eğer *beni* vurursan ve
ben de seni Dickie Frick’le Rob Bowers cinayetlerine bağlayan
delillerin nerede olduğunu bilen tek kişiysen, onları nasıl bulup
yok edeceksin?”

Bakışları Riley, Jasmine ve onu tutan yardımcısı arasında gi-
dip gelirken, “Eh, bu sıkıntılı bir durum,” dedi Flemming. Jasmi-
ne, uzun bacağıyla ona tekme atmayı denedi ama ıskaladı.

“Kararımı verdim,” dedi Flemming durarak. “Risk alacağım.
Birisi bilgiyi açıklamaya çalışırsa sadece polislerimden birine
onları ziyaret ettiririm.”

“Dost canlısı polislerinin sayısı azalmadı mı? Dünkü karmaşa-
dan sonra muhtemelen ikisi hastanededir. Weber de uzaklaştırıldı.”

Flemming düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, sanki söyledik-
lerini değerlendiriyor gibiydi. Sonra başını salladı. “Hayır. Hayır.
Sıkıldım bu işten. İkisini de öldür, delil için risk alacağım.”

Duncan tekrar silahı Riley’ye doğrulttu. “Hoşça kalın, hanım-
lar,” dedi.

Nolan yardımcısına döndü. “Dun, daha önce ne dedim sana?”

Tetikçi yüzünü buruşturdu. “Son havalı cümleyi sen söyler-
sin,” dedi sanki ezberlemiş gibi. “Üzgünüm, patron.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Flemming ona sert bir şekilde başını salladı. "Hanımlar, korkarım yollarınız burada ayrılıyor." Duncan'a devam etmesi için işaret verdi.

Riley'nin kalbi şimdi kafasında çarpıyordu. "Spot ışığını çağlıyor, değil mi Nolan? Hem de her yerde. Senin gücünü deneme fırsatı buluyor. Yolun sonundan bahsetmişken Duncan'ın sevgiliyle konuşman gerekebilir. Hırslı patronuna karşı tüm kozlarını ona anlatmış."

Nolan alaycı bir tavırla güldüyse de Riley şüphe kokusunu yakaladı.

"İyi denemeydi ama ben ve patron, hatunlar için dostluğumuzu satmayız," diye homurdandı Duncan."

"Ama sen böyle söylemedin ki..." *Debbie*. İsim havada uçtu ve Riley onu yakaladı. "Debbie'ye."

Doğrudan hedefe isabet etti. Duncan, boyunsuz başını irkilererek geri çekti.

"Bunu *striptiz*çi kız arkadaşına mı söyledin?" Nolan'ın sesi tizdi.

"Sadece yarı zamanlı dans ediyor," diye savundu Duncan.

"Aynı zamanda el işleri mağazasında çalışıyor." Riley yardımcı olarak ekledi. "Gerçekten eskiz yapmaya bayılıyor. Simlere de."

"Ne halt ediyorsun sen, Duncan?" dedi Nolan bir açıklama talep ederek. "Aklın nerede senin?"

"Aslında ben de boynunun nerede olduğunu merak ediyorum," dedi Riley.

Duncan, işi yapmaya hazır bir şekilde silahını uzattı. "Onu dinleme, patron. Yalan söylüyor."

Jasmine başını şiddetle salladı. "Haaa, yn symor!"

"Ne dedin?" Nolan sordu.

"Haaa. Yn. Symor!"

Riley tercüme etti. "'Hayır, yalan söylemiyor,' dedi."

"O pşk!" Jasmine vurguladı. "O pşk!"

LUCY SCORE

Sabırsızlanan Nolan, yanına gitti ve Jasmine'in ağzındaki bandı çekip aldı.

"Ayy! SİKİK HERİF!" Jasmine hırladı.

"Ne demeye çalışıyordun?" Nolan sordu.

"O psişik," dedi Jasmine. "Ayrıca yüzüme ağda yaptığına pişman olacaksın, geri zekâlı."

"Psişik mi? Hah." Duncan güldü. Yine de Riley, endişenin vücudunu sarmaya başladığını görüyordu.

"Bütün ailesi öyle." Jasmine ısrar etti. "Büyükannesi ünlü bir medyum ama Riley gerçekten güçlü. Her şeyi bilir."

Nolan, Riley'yi incelemek için döndü. "Bu doğru mu?"

Riley bir nefes aldı. Sonra başını salladı. "Evet. Doğru."

"Hangi sayıyı düşünüyorum?"

Ah Tanrı aşkına! Cidden mi? Herkes bunu soruyor. Nick hariç tabii.

"İlk aklından geçen altmış dokuzdu ama bunun çok kolay olduğunu düşündün, bu yüzden otuz üç virgül üçe çevirdin."

"Tam da öyle." Nolan mide bulandırıcı bir şaşkınlık ve ilgi karışımı ifadesiyle gözlerini Riley'ye dikti.

"Sadece şans," dedi Duncan sesindeki gerginlikle.

Riley derin bir nefes aldı ve kalkanlarını indirip her şeyi içeri davet etti. İçini boşalttı ve ardından doldurdu. Güç ve bilgi akışı baş döndürücüydü ve Riley sarhoş gibi hissetti.

"Oyuncak ayının adını Steven koymuştun ama T'yi telaffuz edemediğin için ona Sevven diyordun. Ta ki altı yaşındayken sinir krizi geçirip onun başını koparana kadar. Teyzen Phinola, cenazesinde şömine rafındaki saati çaldığın için mutlu değil. Aslında onu annenin almasını istiyordu. Bu arada annen de içten içe seni bir canavara dönüştürdüğünden endişeleniyor. Senin yüzünden Mechanicsburg'de bir terapistle gidiyor. Ha bir de her içtiğinde yatağı ıslatmak kesinlikle normal değil."

"Vay be." Jasmine onaylayarak başını salladı. Sonra Fleming'e döndü. "Hah! Mikro penisli sidikli seni!"

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Sana gelirse...” Riley, Duncan’a parmağını uzatınca adamın renginin solduğunu fark etti. “Başkanın sakladığı nakit parayı çalıp ardından *smoothie*’sine öğütölmüş fıstık karıştırarak onu öldürme planın aslında oldukça iyi. Belki işe yarar.”

“Fıstığa alerjim var!” Flemming şaşkınlık içinde bağırdı.

“Evet, amaç da o zaten, aptal,” dedi Jasmine.

Her iki adam da Riley’ye şok ve dehşet içinde bakıyordu. Tam o sırada ruh rehberleri gerçekten yardımına yetişti.

Riley, Jasmine’le göz göze geldi ve üç kez göz kırptı. İkisinin de anladığı “*Artık Gitme Zamanı*” işaretiydi.

5 Temmuz Pazar, 07.01

Duncan silahını arkasına sakladı ve Jasmine'i sıkıca tutmaya devam etmeye çalıştı. Nolan, hızlıca yanına gelip onun kolunu acımasızca kavrayarak Riley'yi şaşırttı.

İsa'ya ve Enola Kardeşler Kilisesi'ne sevgilerini ilan eden fosforlu yeşil tişörtler giyen dokuz kadın aralarına doğru hızla yürüdüğü sırada, Flemming silahını şortunun beline soktu. "Bir. Kelime. Dahi. Etme," dedi.

Grubun lideri, "Dirsekleri geriye çekin, hanımlar," diye komut verdi. "Karın kaslarınızı sıkı tutun. Otobüs her an gelebilir."

Gerilim o kadar yoğundu ki Riley yürüyüşçülerin nasıl sekip gitmediğini merak etti.

"Riley?" İkinci komutan cıyıkladı ve önlerinde durdu. Bu, ön büro canavarı Donna'ydı ve Riley'ye yargılayıcı bakışlarıyla öfke saçıyordu.

Nolan kolundaki baskısını artırdığında Riley çığlık atma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Ah, selam Donna. Belediye Başkanı Flemming ve iletişim direktörü Duncan Gulliver'ı tanıyorsun, değil mi?" Rehinecilerin isimlerine vurgu yaparak söylemişti.

Sedefli gözlüklerinin zincirinde minik haçlar takılı olan bir kadın, diğerlerini dirsekleyerek öne geldi. "Belediye Başkanı Flemming, geçen kış kadın panayırımızda konuştunuz ve benim jambonlu fasulye çorbamın yediğiniz en iyi şey olduğunu söylediniz."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Katil Belediye Başkanı'nın iki seçeneği vardı. Ya adamına kilise kadınlarının tümünü öldürmesini emredecekti ya da Riley'yi serbest bırakıp kadının elini sıkacaktı. Riley hangisini seçeceğini çok iyi biliyordu. Sonuçta imaj her şeydi.

Korkunç derecede yakışıklı yüzüne sahte bir gülümseme yaptırdı. "Sizi tekrar görmek çok hoş," dedi ve Riley'nin kolunu serbest bıraktı.

"Hem bir nişanlısı hem de erkek arkadaşı var. Şimdi de belediye başkanıyla antrenman mı yapıyor?" Donna yürüyüş arkadaşına sessizce yakınıyordu.

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Riley. Biber gazı spreyinin kapağını açtı ve belediye başkanına bir fis yaptı. Kilise kadınları -daha çok Bingo oynarken hakaret etmeye alışkın olanlar- tepki verme konusunda yavaş davrandılar. Riley, Duncan'a doğru atılarak onların arasından geçti. Jasmine belinden büküldü ve Wander'ı gururlandıracak bir esneklikle ellerini sırtından yukarı kaldırıp hızla indirdi. Ellerini bağlayan plastik kelepçe tam da Riley, Duncan'ın göğsüne yavaşça vurarak dengesini kaybetmesini sağladığı anda kırıldı.

Duncan'ın silahı hızla yukarı kalkıp biber gazını Riley'nin elinden düşürdüğünde kilise kadınları, korkmuş tavuk sürüsü gibi çılgılık atmaya başladı.

Nolan, "Nasıl bir aptalsın sen!" diye çılgılık attı.

Duncan, "Bu bana bu son kez aptal deyişin," dedi.

"Haklısın, bu sondu." Belediye başkanı silahını çıkardı ve zehir planı yapan arkadaşına doğrulttu.

Kahretsin.

Riley, "Herkes kaçsın!" diye bağırdı. O ve Jasmine koşmaya başlarken kilise kadınları paniklemiş, tilt oyunu topları gibi birbirlerine çarpıyordu. "Bu taraftan!" Sesindeki otorite ve silah sesi ortamdaki paniği durdurdu.

Ördek yavruları gibi peşine düşüp onu Championship Way'e

* İng. Şampiyonluk yolu. (ç.n.)

doğru takip etmeye başladılar. Umuda uzanan bu yol, beyzbol stadyumunun önüne ve otoparka çıkıyordu.

“Zikzak yaparak koşun, millet,” dedi Riley. “Bir tetikçinin sizi vurmasını zorlaştırır!” Herkes itaat etti.

Jasmine, Riley’nin arkasında çıplak ayaklarıyla zikzak çizerken bağırdı. “Kahretsin, ne oluyor?”

“Belediye başkanı kötü.” Riley nefes nefese sola döndü.

“Evet. Gece beni kaçırdığında anladım. Nick hangi cehennemde peki?”

“Komünde. Geçen gece köprüde bir polis arabasına çarptıktan sonra herkesi oraya topladık.”

“Kızım, Nick seni öldürecek.”

“Beni Belediye Başkanı Nolan Flemming’den önce yakalaması gerekecek.” Riley göğüs dekoltesine doğru bağırdı.

Jasmine, kırmızı elbisesini yukarı sıyırırken sordu. “Niye memelerine bağıırıyorsun?”

“Bu normal bir şey, tamam mı?”

Daha sessiz bir patlama duyuldu ve Riley’nin sol tarafındaki metal levha tıkırdadı.

“Zikzak yapın, millet!” diye bağırdı.

“Otobüs geldi!” Arkasından biri bağırdı. Yetmiş yaşındaki biri Riley’nin önünden geçti. *Kahretsin, kardiyo çalışması gerekiyordu. Tabii ki bunu hayatta kalırsa yapabilirdi.*

Önlerinde limon yeşili, mavi lacivert tepeli kısa bir otobüs göründü.

Riley nefes nefese, “Herkes o otobüse binsin,” dedi.

Başka bir patlama sesi daha geldi ve beş kilometre yarışının şişme bitiş çizgisi, yavaş bir pırt sesi çıkararak sönmeye başladı.

Riley, otobüsün açık kapısında durup boyunluk takan bir kadını zorla içeri aldı. “Bu hanımları buradan çıkarıp Batı Sahili’ndeki en yakın polis karakoluna götürmeniz gerekiyor. Her şeyi anlatın, tamam mı?”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Pembe flamingo pantolonlu bir kadını otobüsün merdivenlerinden içeri ittiler. Şoför kafası karışmış gibi görünüyordu.

Jasmine, "Seni bırakmayacağım!" dedi.

Yine bir boğuk mermi sesi geldi ve otobüsün yan aynası Riley'nin başının arkasında paramparça oldu.

"Sonra tartışırız!" Riley, en iyi arkadaşını tutup otobüse itti. "Onları buradan çıkar. Ben onları uzaklaştırırım."

"Sen aptalsın." Jasmine, yaşlı sürücüyü koltuğundan çekti. "Üzgünüm, babalık ama gaz pedalına erişmem gerek."

"Seni seviyorum!" diye bağırdı Riley.

"Seni seviyorum, aptal." Jasmine kapıyı Riley'nin yüzüne kapattı. Sonra otobüsü geri vitese aldı ve tepeye oyulmuş dar yolda son sürat sürmeye başladı. Yol boyunca kornaya basmaya devam etti. *Kadın gerçekten çıkış yapmayı biliyordu.*

Riley, onun gitmesini izleyerek zaman kaybetmedi. Kendi kaçışını planlamak zorundaydı. Nick'in SUV aracını geri almak gibi bir şansı yoktu. Artık suç mahallinde araba bırakmak onun için bir gelenek haline gelmiş gibiydi. Koşarak çok uzağa gidemezdi. Yaya köprüsü önündeydi ve üstünde dizili bisikletler vardı.

"İdare eder," diye mırıldandı.

Kilitli olmayan ilk bisikleti kaptı. Bir sepeti, pembe bir koltuğu ve uyumlu flamaları vardı. Riley binip arkasından şeytan kovalıyormuş gibi pedal çevirmeye başladı. Şimdi serbest dolaşarak geçirdiği çocukluğu çok işe yarıyordu. Bisiklet tepesinde geçirdiği süre, ayakları üzerinde durduğundan çok daha uzundu.

"Geri dönün!" Köprüden yeni inmeye başlayan iki koşucuya bağırdı. "Silah!"

Koşucular adımlarını bozmadan bir U dönüşü yaptılar.

Köprünün açık ızgaralarına ulaştığında telefonunu terlemiş göğsünden çekti. Ekran buğulanmıştı. Doğru nokta olduğunu umarak parmağını ekrana bastırdı. Gönderi paylaşmak, şu an olduğundan daha hayati olmamıştı. Telefonu elinde titreşti, onu tişörtünün üzerinden geçirdi "Lanet olsun!"

“Bayan Penny, şu an konuşamam. Biraz meşgulüm,” diye telefona doğru bağırdı.

Arkasında gelen bir motorun tehditkâr vızıltısını duydu ve başını çevirip baktı.

“Yok artık. Bu kadar da olmaz,” dedi bıkkın bir şekilde.

Yaya köprüsünün girişinde bir panelvan duruyordu. Motoru çalıştı.

Riley daha hızlı pedal çevirerek telefonu sepete attı.

“Neredesin?” Bayan Penny’nin uzaktan sorduğunu duydu. “Uyandık ve sen gitmiştin. Nick bağıırıyordu. Keçileri de panikletip sonra gitti.”

“Nick gitti mi? Nerede?” diye haykırdı Riley. “Silah!” Bir sonraki koşucuya uyarıda bulundu. Kadın durdu, yüz seksen derece döndü ve Harrisburg tarafına doğru koşmaya başladı.

Bayan Penny sepetten, “Senin peşinden geliyor, aptal,” dedi. “Komünden bir motosiklet ödünç aldı.”

“Hayır. Hayır. Hayır. Buraya gelmemeli. Bana yetişemez!”

“Bir polis arkadaşına bir şeyler bağıırırken duydum. Telefonunu izliyorlar.”

“Ah, lanet olsun!” Riley homurdandı. Bacakları yanıyordu. Bir yol bisikleti veya on vitesli bir bisiklet almalıydı. Birçok şeyi farklı yapmalıydı.

“YARDIMIMIZA İHTİYACIN VAR MI?” Bayan Penny bağırdı.

Panelvanın motoru tekrar hızlandı, tekerlekleri çakıl ve asfaltta saplanırken lastiklerin gıcirtısını duydu.

“Lanet olsun.” Riley, Harrisburg görüldüğünde tempoyu artırdı. “Dinleyin, Bayan Penny. Şifre: Lahana Güveci. Tekrarlıyorum, şifre: Lahana Güveci. Nick’in Harrisburg’e dönmesini engellemeniz gerekiyor. Beni bulursa ölecek, beni anlıyor musunuz?”

“Eh... Copper... Ah... Kahvaltı... Ee...” Telefon bağlantısı kesildi.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Çevrendeki duruma biraz dikkat et, dostum. Panelvan!” Köprüde iki köpeğini yürüyüşe çıkarmış ve mesaj yazan bir adama bağırdı. Köpekler uyarıyı adamdan önce anlayarak onu şehir tarafına çekti.

Metal ızgaralar artık altında titreşiyordu çünkü panelvan hız kazanıyordu.

“Ruh rehberleri, gerçekten yardıma ihtiyacım var,” dedi. Derin bir nefes aldı ve hayatı pahasına pedala basmaya başladı. Panelvan hemen arkasındaydı ama Front Street çok yakındı.

Riley köprüden çıkıp sağa sert bir dönüş yaptı. Panelvan, beton bir bank ve heykele doğru dümdüz ilerledi. Arabayı süren kötü adam mıydı yoksa uşağı mıydı, anlayamadı. Kaldırıma sıçradı ve şerit değiştiren bir Nissan’ın yolundan son anda çekildi. Dar bir sokak olan Strawberry Street’e girdi, tanıklık edecek yeterince insan yoktu. Bacaklarını son hızda çalıştırırken ve kışından ter damlarken karşısına boş Crowne Plaza Hotel çıktı.

“Of, hadi ama! Herkes nerede?” diye homurdanıp kaldırıma çıktı. Hafta içi her zaman araçların dip dibe olduğu, cumartesi gecesi sarhoşların ve yankesicilerin doldurduğu sokak, pazar sabahı terk edilmişti. *Lanet olsun. Hayatında ilgi istediği tek zaman buydu ama kimseyi bulamıyordu.*

Biraz daha dayanabilirse, etrafını insanlarla çevirebilirse biri polisi arardı. İyi polisleri. Sadece dayanması gerekiyordu...

Bir şey arkasından ona çarptı. Havada uçarken bunun panelvanın ön tamponu olduğunu fark etti. Şimdi kaldırımdaydı ve neyse ki bir sokak lambasına çarpıyordu. Sonra başka bir şeye çarpma sırası geldi. O şey bir insandı.

Yardımsever evsiz bir adam karşı taraftan bağırdı “Bu yüzden her zaman kask takmanız gerekiyor.”

Riley dizlerinin üstünde doğruldu ve devirdiği yirmili yaşlarındaki kaykaycıdan özür diledi. Lanet olsun, bir kez daha vücudunun her yeri ağrıyordu.

Panelvanın sürücü tarafındaki kapı açıldı ve Kötü Belediye

Başkanı Nolan Flemming sendeleyerek dışarı çıktı. Sol kolu kanıyordu ama *Riley'nin şansına*, adam sağ kolunu kullanıyormuş gibi görünüyordu.

“Rahat bir nefes alamayacağım galiba,” dedi Riley dişlerinin arasından.

Parmakları kaykayı sıkı.

“Ölme zamanı, kaltak.” Nolan silahını kaldırıp tükürdü. Bu, City Island'da tuttuğu küçük tabanca değildi. Bu daha büyüktü.

Kaykaycı yengeç adımlarıyla geriye doğru yürürken gözleri sokağın kanal kapakları kadar kocamandı. Riley ellerine baktı ve nefes aldı. Zihninde, Nolan'ın topallayarak arkasında durduğunu ve silahını kaldırdığını gördü.

“Şahit var.” Riley onu uyardı.

Adam artık umursamıyordu. Açıkça akıl sağlığını kaybetmiş gibiydi.

Silahını, cüzdan zinciri çöp kutusuna takılan çocuğa kaydırdığını hissetti.

Riley doğrulup ayağa kalktı. Oldukça akıcı bir hareketle kaykayı kaldırıp zevkle Nolan'ın yüzüne çarptı. Muhteşem bir çıtırtı sesi çıkardığı sırada silah patladı.

“Bu Dickie ile Jasmine için, o Rob denen adam için ve Nick'i öldürmeyi *düşündüğün* için!” dedi. Kaykayı tekrar sallayıp kafasının yanına vurduğunda Flemming dizlerinin üzerine düştü.

“İyi misin?” diye çocuğa seslendi.

“O piç kurusu beni vurdu! Ayağımdan vurdu!”

Flemming yerde hareket etmeye başladı.

“Ah, peki. Yerinde olsam, kendimi toplar ve koşmaya başlardım,” diye tavsiye etti Riley.

İkisi de farklı yönlerde doğru koşmaya başladılar. Riley, sokağın yarısını bile geçmemişti ki arkasında korkunç bir bağırma işitti. Görünüşe göre Flemming'in cinayet meraklısı beyni gerçekten de kalın bir kafatası tarafından korunuyordu.

Market Street'e tırmanırken yan tarafında kötü bir ağrı belirdi

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

ve aklına bir fikir geldi. İzleyici ve polis bulunması kesin olan bir yer vardı.

Arkasına baktığında kanlar içinde topallayarak koşan Nolan'ı gördü. Demek ki bazen, kötülüğü sona erdirmek için silahla vurmak, arabasına çarpmak ve yüzüne bir kaykayla vurmaktan daha fazlası gerekiyordu. *Yine. Ne kadar da şanslıydı.*

Ara sokağa daldı, yan tarafındaki ağrının gitgide kötüleştiğini görmezden geldi. En azından Nick hâlâ telefonunu izliyorsa bile, onu muhtemelen öleceği yerden uzakta bulacaktı.

Başkent binasının tepesindeki yeşil küre, yanındaki binaların arasından yükseliyordu. Riley, içinde küçücük bir umut kıvılcımı hissetti.

Belki gerçekten bunu başarabilirdi. Günü kurtar. Adamı yakala. Nick'le daha fazla seks yapmak için hayatta kal.

“Öldün sen, Thorn,” Flemming arkasından umut baloncuğunu patlatarak homurdandı. Yaklaşıyordu. Aptal herif uzun mesafe koşucusu dayanıklılığına sahipti.

Kollarıyla bacaklarını sallarken bir düzine sıyrık ve kesik varlığını haber veriyordu. Muhtemelen adrenalin yüzünden kesiklerden kan fişkırıyordu.

Sonunda, başkent binası önünde belirdi. Riley basamakları çıkmaya başladı. Bir milyon yedi yüz bin basamak vardı. “Bu lanet binayı lanet bir tepeye kim inşa etti?” diye hırıldadı. Nefesi artık zayıf, acınası bir hıçkırık gibiydi ve yan tarafı apandisi patlamış gibi acıyordu. Belki kalça kasını da incitmişti.

Yirmi.

Yirmi bir.

Yirmi iki.

Çok fazla lanet basamak vardı.

Üniformalı bir kadın Riley'nin görüş hattında belirdi, merdivenlerin tepesine yakındı. Başkent polislerinden biriydi.

Riley yardım çağırmak veya kusmak için ağzını açtı. Hangisi daha büyük bir ihtimaldi, bilmiyordu. Ancak o ölümcül piç kuru su ondan önce davrandı.

“Dikkat et! Silahı var!” Nolan arkasından bağırdı.

5 Temmuz Pazar 07.29

Riley, belediye başkanının açıklamasına daha çok şaşıranın kendisi mi yoksa başkent güvenliği mi olduğunu bilmiyordu. Başını sallayarak silahsız ellerini başının üzerine koydu ve koşturaya devam etti.

Kendini savunmak için durma lüksü yoktu. Flemming, ikisine de kurşun doldururdu. Bu yüzden başkent binasının ana girişini çevreleyen çıplak insan heykellerinin yanına doğru koştu.

“Silah!” Nolan şoktan kurtulup peşine düşen polisin arkasından tekrar haykırdı. “Silahı var!”

Riley’nin sağ tarafındaki masada oturan görevliler taze kahvelerinden başlarını kaldırdılar. “Ne?” diye sordu biri.

“Silah yok!” dedi Riley hırıltıyla. Ellerini yukarı kaldırarak metal dedektöründen geçti. Dedektör çalmayınca nefes nefese, “Görüyor musunuz?” dedi. “Diğer adamda var! Kötü adam!”

Rotunda*, inanılmaz mimari eserlerle dolu güzel bir mekândı. Üçüncü sınıfta buraya bir okul gezisi sırasında gelmişti ve *Susam Sokağı* tarzı lamba aydınlatmalarının üzerindeki dev kubbe tarafından büyülenip huzur bulduğunu hatırlıyordu. Üçüncü sınıftaki Riley’nin gelecekte burada öleceğini tahmin etme şansı yoktu.

Nolan, korumaların peşlerine düşmesi için bağıırıyordu. Hırka. Bir de dışarıdaki polis silahını çekmiş, peşinden koşuyordu.

* Dairesel ve kubbeli yapı. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Riley, büyük merdivenlerin dibinde duran bir grup insanın arasından geçti. Muhtemelen özel bir başkent binası turuydu.

Ebeveynler, deli kadın tam hızla yaklaşırken şaşkın çocuklarını tutup arkalarına sakladı. Riley, "Başkanın silahı var. Benim yok," dedi izleyicilerine. Spor ayakkabıları pas rengi mozaik karolara vururken nefes nefese kalmıştı. "Başkan kötü!"

"Olduğun yerde dur," dedi polis korkutucu sesiyle. Riley itaat etmek *istedi*. Kurallara uymayı *seviyordu*. Ancak bu sefer, iyi bir kız olursa öldürülecekti.

Adrenalin bacaklarını çalıştıran tek şeydi. Yakında vücudu, maratoncular gibi uzuvlarının ve bağırsaklarının kontrolünü kaybedecekti. *Tanrı aşkına, vurulmadan önce altına yapmayacağını umuyordu.*

Büyük merdivenin yanından çabucak geçti, onu kaçış yolu olarak göremezdi çünkü daha fazla merdiven çıkması ihtimal bile değildi.

Bayan şans, Riley'ye cömert lütfunu sundu ve ona, büyük merdivenin hemen ilerisinde, dosyalarla dolu bir posta arabası iten adamı gönderdi. "Bunun için çok üzgünüm," diye fısıldayıp yanından geçerken posta arabasını itti.

Adam, dosyalar ve kâğıtlar etrafa uçtuğu sırada bağırdı. "Hey!"

Riley arkasına baktı. Polis bir pakete takıldı. Kadının rahat ayakkabısı bir dosya klasörüne bastı ve dosya klasörü de bir muz kabuğu gibi kayınca kadın düşüverdi.

Ona göz kulak olan her kim varsa, "Teşekkür ederim," dedi Riley nefes nefese.

Koridorda sola doğru ilerledi. Burada, kubbenin ve rotunda'nın görkemi yerini normal, eski tip ofis alanlarına bırakmıştı. Bir kapı denedi. Kilitliydi. Pazar günlerine lanet olsun. *Hükümet yedi gün, yirmi dört saat çalışılan türden bir iş değil miydi?*

Bir sonraki kapı da kilitliydi.

Hızla yaklaşan ayak seslerini duyarak hızını artırdı. Bir köşe-

yi dönmüştü ki solunda bir kapı açıldı. Çabucak harekete geçip kapıyı ve içerideki kişiyi zorla odaya itti.

“Senin derdin ne?” Pantolonlu takım elbise giymiş, güzel kokulu bir kadın düştüğü yerden bağırdı. Şu anda yerde uzanmak Riley’ye çok iyi bir fikir gibi geliyordu. *Sadece biraz uyumak, belki biraz su içmek ya da bir çöp kutusuna kusmak.*

Kapıyı tekmeyle kapatıp kilidi çevirdi. Eğilip kendini kusturmayı ciddi ciddi düşündü.

“Ne oluyor?” diye sordu kadın. “Sen şu PETA* manyaklarından mısın? Bu bir reklam kampanyası mı?”

Masasındaki isim levhasında “Janice Ettinger, Başkâtip” yazıyordu.

Hâlâ nefesini toplamaya çalışan Riley, bir parmağını kaldırdı.

“Uyuşturucu mu kullanıyorsun?”

“Uyuşturucu. Değil.” Kelimeleri bir araya getirmek çok zordu. Büyük bir cam vazo kaptı ve kusma işine girişti.

“Metamfetamin mi ya da her ne kullanıyorsan *sakın* onu el yapımı *Jean-Pierre* vazosuna kusma.”

“Ellerin havada dışarı çık.” Kapının diğer tarafından otoriter bir ses bağırdı.

“Yardım edin! Kusuyor ve beni rehin alıyor!” diye cıyıkladı kazara rehin aldığı kişi.

İyice kustuktan sonra Riley kendini çok daha iyi hissetti. Yüzündeki teri ve kanı, atletinin ucuyla sildi.

“Aman Tanrım, senin *karnında* delik mi var?”

“Of, kahretsin,” dedi Riley, kalçasının hemen üstündeki karanlık deliğe bakarak. “Yan tarafıma ağrı saplandı sanmıştım.” Arkasına bakmaya çalıştı ama tam olarak başaramadı. “Mermi dışarı çıkmış mı?” Mermi yarası hakkında pek bir şey bilmiyordu ama televizyona göre, düz bir çizgi halinde gitmesi daha iyiydi.

“Hı hı.” Başkâtip Janice şimdi oldukça solgun görünüyordu.

* Türcülüğe ve hayvanların yiyecek, giyecek, eğlence veya araştırma gibi herhangi bir şekilde istismar edilmesine karşı çıkan bir hayvan hakları örgütüdür. (e.n.)

Riley, atletini düzelterip rehin aldığı kişiye vazoyu uzattı. “İşte. İhtiyacınız olursa diye.”

“Şimdi teslim olmanız gerekiyor, hanımefendi.” Kapının diğer tarafındaki polis bağırdı. Koridordan bir karmaşa sesi geliyordu ve Riley, onu dumanla nasıl çıkaracaklarını planlayan bir grup başkent polisinin dışarıda beklediğini hayal etti.

“Buradan çıkmam gerekiyor,” diye mırıldandı kendi kendine.

İki çıkış yolu vardı. Kapı. *Kesinlikle hayır.* Ya da eski tip yatay yarı pencere.

Rehin aldığı kişi, ödül vazosuna yüksek sesle kustu.

“Dinle,” dedi Riley, pencereyi engelleyen eşyaları temizleyerek. “Biliyorum bu delice geliyor ama belediye başkanı beni öldürmeye çalışıyor. Komşum Dickie Frick’i öldürdü. Sonra milletvekili Bowers’ı öldürdü. Sanırım bu sabah, kendi iletişim direktörünü City Island’da öldürdü ve ardından bir minibüsü yaya köprüsünün üzerinden sürüp beni ezmeye çalıştı. Ayrıca, görüldüğü üzere beni de vurmuş,” dedi. Masanın üzerinde bulduğu su şişesini kaptı ve üç büyük yudumda bitirdi. Riley’nin yarası tam anlamıyla yanıyordu ve içtiği suyun yaradan geri fişkırp fişkırmayacağı konusunda endişeliydi.

“Şu anda dışarıda ve bir silahım olduğunu söylüyor. Sırf bir görüde, sahte nişanlım olan ama dün gece gerçekten seviştiğim Nick’in bugün öleceğini gördüğüm için öleceğim.”

“Sahte nişanlınla mı seviştin?”

“Janice, bugün ölürsem hayatımın en önemli anı Nick Santiago’yla yaptığım seks olacak,” dedi Riley. Bir yığın dosyayı yere fırlatıp eski radyatöre tırmandı. Varlığından haberdar olduğu için yarası şimdi gerçekten ağrımaya başlamıştı.

“Nick Santiago senin nişanlın mı? Hah! Şimdi deli olduğun anlaşıldı! Nick asla gönüllü olarak nişanlanmazdı.”

“Beni sana kurşun deliğimi tekrar göstermek zorunda bırakma, Janice.” Riley pencereyi mümkün olduğu kadar açtı. Yerden çok uzakta değillerdi ama yine de çok acıyacaktı. Şimdi gitme-

liydi çünkü başkent güvenliği çevreyi sarmış olabilirdi veya ne diye adlandırılıyorsa artık.

Gerçekten beş dakika daha dinlenmeye ihtiyacı vardı. Oysa artık beş dakika daha yaşayacak kadar vakti olduğundan emin değildi ve kalan zamanını Janice'le geçirmeye niyeti yoktu.

“Yardım edin! Kadın deli!” diye bağırdı midesi bulanana rehinesi.

Riley gözlerini devirdi ve pencereden düştü.

“Oof!” Hiç de zarif olmayan bir şekilde, ağırlığının altında hemen ezilen kıvrık ve dikenli bir çalının üzerine düşmüştü. “Ayy. Ayy. Ayy.” Bina boyunca ilerlerken bahçenin içinden sürünerek geçti. Binanın bu tarafındaki peyzaj temasının “dikenli” olduğu anlaşıyordu.

Siren seslerini duydu ama onların ona yardım etmek için geldiklerine güvenmiyordu. Dikenli bir çalının iğnelerinin arasından gözetleyerek doğu tarafındaki Commonwealth Caddesi'ni gördü. Hafta sonları bile yoğun bir yolcu trafiği vardı. Oraya ulaşabilirse bir araç durdurabilir, bir telefon ödünç alabilir ve en azından... En azından Nick'e orgazmlar için teşekkür edebilirdi. Şeyden önce...

Artık gitmesi gerekiyordu. Tek şansı buydu. Hafifçe eğilip doğu kanadı boyunca hızla koşmaya başladı. Hemen önündeki çeşme faaliyete geçti. Yukarıdan bakıldığında neredeyse, mükemmel bir memeye benziyordu. Ancak yerden bakıldığında çok daha asildi. Bugün, havaya doğru fışkıran sular hâlâ 4 Temmuz haftası için tuvalet kâsesi mavisiydi.

Ardında, öfkeli kolluk kuvvetlerinin sesleri daha da yükseliyordu. Şimdi ya da asla. Yan tarafındaki ağrıyı iyice kötüleştiren derin bir nefes alıp tekrar koşmaya başladı.

Önündeki boş kaldırım, karşı tarafında bulunan çeşme avlusuna açılıyordu ve onu vurmaya hazır, silahlı insanlardan tamamen yoksun gibiydi. Umutla dolu bir şekilde, yol boyunca koşmaya başladı. Yanından araçlar geçiyordu. Yaklaştıkça çeşmenin

püskürtme düzeneklerinden fışkıran suyu hissedebiliyordu. Neredeyse varmıştı.

Belki bu işe yarardı. Belki de bu işi başarırdı.

Birden arkadan bir şey ona çarptı. Sonra havadaydı, tuvalet mavisini sulara doğru yelken açıyordu. Suyu daldı. Beyni, suyun beklenmedik sıcaklığını biraz tiksindirici buldu. Sonra nefes alamadığını fark etti. Birisi onu yukarı çekti.

“Eğer ‘hareket etme’ dediysem, gerçekten ‘hareket etme’ demek istiyordumdur, hanımefendi,” dedi. Başkent güvenliği olarak çalışan polisti ve aşırı sinirli olsa da silahını Riley’ye doğrultmuyordu. “Kahretsin, bu gömleği yeni ütüledim,” diye söylendi.

“Beni öldürmeye çalışıyor. Belediye Başkanı Flemming’in bir silahı var. Beni vurdu,” dedi Riley çeşmenin suyunu tükürdükten sonra. Polis, bir bileğine kelepçe taktı. Ancak Riley ıslakken kaygan olduğu için diğer elini kurtardı.

“Belediye başkanı seni öldürmeye çalışıyor. Evet. Haklısın. Hı hı.” Riley’nin diğer bileğine uzandı.

“Ciddiyim. Bak. Beni vurdu.” Riley tişörtünü çekip yukarı doğru sıyırdı.

“Kahretsin kızım. Göbeğinin tam üstünden vurulmuşsun.”

“Milletvekili Bowers’ı öldürttü çünkü koltuğunu istiyor,” dedi Riley hızlıca. “Duncan Gulliver adlı yardımcısını da City Island’da vurdu. Ara. Sor. Lütfen! Yalan söylemiyorum, Shanna. Sadece sor. Peynir ve krakerlerin aşkı için, lütfen hayatımı kurtar ve sor,” diye yalvardı.

“Adımı nereden biliyorsun?”

“Ben psişigim. PIN kodun 0733 ve on iki yaşındayken komşu çocuğunu öptün ama aslında onun yerine kız kardeşini öpmek istemiştin.” Sözcükler ağzından telaş içinde döküldü.

“Ben polis memuru Billings,” dedi polis omzundaki telsize. “City Island’dan gelen herhangi bir polis raporu var mı?”

Riley’nin hayatı ince bir çizgi üstünde dururken telsizde ilettiler duyuldu.

“Silah sesleri ve kilise cemaatinden kadınların bir otobüsle kaçırılması raporu aldık. Sonra bir ahmak, yaya köprüsünde arabasıyla bisikletli bir kızı ezmeye çalıştı. Cennette sıradan bir gün daha işte,” dedi telsizden gelen ses.

“Ben! O bendim. Ben bisikletli kızım,” dedi Riley. Başını öyle sert sallıyordu ki dişleri takırdıyordu.

Araçlar yol boyunca hızla geçmeye devam ediyordu. Çeşme-deki kavgayı ya fark etmemişlerdi ya da duyarsızlardı. Memur Billings, diğer elini tutmaya çalışmayı bırakmıştı.

“Eğer söylediğin doğruysa...”

Riley’nin kafasında bir silah sesi yankılandı ve o dehşet içinde izlerken Billings’in göğsünde küçük bir delik belirip kırmızıya dönmeye başladı.

“Hayır. Hayır. Hayır.” Riley, kadının kollarını yakalayıp onu ayakta tutmaya çalıştı ama polis memurunun dizleri yavaşça büküldü.

Riley de onunla birlikte eğilerek polis memuru Billings’i çeşmenin kenarına yasladi.

“Silah,” diye fısıldadı Billings ve sonra gözleri kapandı.

Belediye Başkanı Flemming topallayarak ve silahını sallayarak yaklaşıyordu.

“Seni aptal, psikopat piç kurusu,” diye bağırdı Riley.

“Buraya geleceğini hissetmiştim. Belki ben de psişigimdir. Güzel yanı şu ki senin tanımına uyan bir kadının Eyalet Müzesi’ne girmeye çalıştığını bildirdim. Bu yüzden sadece sen ve ben varız, Bayan Thorn,” diye alay etti Flemming. Gülüşü kontrolsüzdü ve onu, canavar kimliğini açığa çıkarmaktan alıkoyan her türlü sağlıklı düşünce artık resmen kaybolmuştu. Muhtemelen Riley ona kaykayla vurduğunda kaybetmişti, köpekdişiyle birlikte. Harika.

Riley, Billings’in silahını kemerinden çıkarıp Flemming’e doğrulttu. “Bunu görmedin ama değil mi?” dedi.

Neden, neden, NEDEN Nick’in atış dersi teklifini kabul etme-

mişti? Bir emniyet var mıydı? Varsa, nasıl emniyetsiz hale getirecekti? İçinde bir mermi var mıydı? Horoz muydu neydi, onu geri mi çekmeliydi?

Bu kötüydü. Onu ateş ederek alt edemezdi. Tek şansı, onu daha da yakına çekip ağzını burnunu dağıtmaktı.

Peki, denemek vurulmaya değer miydi? Hah, yakında öldürülecek biri için uygun bir oyundu.

Riley silahı yanına bırakıp gözlerini şaşı yaptı. “Senin için öte dünyadan bir mesaj alıyorum,” dedi robot gibi tekdüze bir tonla. Elektrik çarpmış gibi ileri geri sallandı. Ağır yaralı Memur Billings’in suya batmış bir elektrikli şok tabancası olmadığını umuyordu.

Flemming daha da yaklaşıyor, hâlâ silahını ona doğrultuyordu.

“Bir anne varlığı hissediyorum. Bir de F harfi,” diye rapor verdi Riley. “Anne... Fffffff...”

Flemming giderek daha da yaklaşıyordu. “Büyük teyzem Frances mı?” diye tahmin etti.

Riley başını iki yana salladı. “Hayır. Daha çok şey gibi... Fahişenin evladı!” Riley silahı Flemming’e fırlatırken her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Flemming yakalamak için ellerini kaldırdı, tam *Hayatta Kalmayı Başardı*’da anlattıkları gibiydi. Ancak Flemming yeterince hızlı değildi. Silah alnına tatmin edici bir *küt* sesiyle çarptı.

Flemming tetiğe basmak üzereyken Riley yanındaki suya daldı. Atışı ıskaladı. En azından Riley öyle düşünüyordu çünkü vücudunda yeni delikler hissetmiyordu.

Yüzeye çıktı ve ayağa kalkmaya çalıştı ancak oyun bitmişti. Bağırان, kan revan içindeki Nolan suyun içinde ona yaklaşıyordu. Riley silahsız kaldığından, yaklaşan Flemming’e su sıçrattı.

“İyi geceler de, kaltak,” diye hırladı Flemming.

“Kötü adam repliklerinle çok orijinalsın,” diye yakındı Riley. Gözlerini sımsıkı kapattı ve Flemming tetiği çekerken bile göz yaşları akmaya devam etti.

Patlama sesi gelmeyince ve hayatının vücudunu terk ettiğini hissetmeyince Riley tek gözünü açtı. Nolan, dehşet içinde boş şarjörüne bakıyordu. *Tık. Tık. Tık.*

Gözleri artık işe yaramayan silahın namlusunun üstünden buluştu.

Riley ağzını açtı ve korkutucu bir savaş çığlığıyla yetişkinliği boyunca içinde biriken tüm öfkeyi serbest bıraktı. Flemming sendeleyerek geriye doğru adım attı. Riley ona saldırdı ve mavi suyun içinde kapıştılar. Uzuvlardan ve tuvalet suyundan başka bir şey görünmüyordu. Flemming onun saçını çekerken Riley yaralı ağzına mükemmel bir yumruk indirdi.

Flemming onun başını kollarıyla sıkıştırmayı denedi ancak Riley pazılarını sertçe ısırarak karşı koydu. Riley'nin savunmasını geçen şanslı bir yumruk, doğrudan kurşun yarasına çarptı. Nefesi kesildiğinde, Nolan avantajını kullanmaya devam ederek tüm vücut ağırlığıyla Riley'nin üzerine çöktü. Onu çeşmenin zeminine sıkıştırmıştı. Riley suyun altındaydı ve panikle boğazını sıkıkan elleri hissetti. Değerli, biricik oksijenle arasında sadece bir karış su kalmıştı.

Riley çırpınıp yumruklar atmaya ve tokatlamaya devam etti ama gücü tükeniyordu. Gözlerinin önündeki suya, kırmızı bir sis yayıldı. Tıpkı görüşündeki gibiydi. Tek fark, kendi kanı olmasıydı. Nick'in değil. Başarmıştı. Jasmine ve Nick'i kurtarmıştı. Eğer işlerin bu şekilde sona ermesi gerekiyorsa sevdiği herkesin -veya Nick'in durumunda gerçekten, gerçekten, *gerçekten* hoşlandığı kişinin- güvende olduğunu bilerek ölecekti.

Kırmızıyla mavi giderek daha da koyulaşıyor ve dünya usulca kayboluyordu.

5 Temmuz Pazar, 07.39

“Riley!” Adı boğazını yırtan bir haykırıyla çıktı. Nick hızla, onunla pek çok şey yapmayı planladığı kadına ve onu boğmaya kararlı görünen çılgın adama doğru koşuyordu. Harrisburg’e dönüş yolculuğu boyunca, Riley’ye tam olarak ne kadar yüksek sesle ve ne kadar uzun süre bağıracağını planlamıştı.

Aptal.

Sorumsuz.

Bencil.

Planı onu bulmak ve ardından bir hafta veya daha uzun bir süre boyunca ona akli başına gelene kadar bağırmaktı.

Çeşmeye atlayıp katil ruhlu canavara saldırırken silahının belinden kayarak suya düşmesi tam olarak bilinçli sayılmazdı ama vücuduyla Flemming’e çarptığı anda içgüdüleri devreye girmişti.

Bir eliyle Riley’yi yüzeye çıkarırken diğer eliyle Nolan’ın kafasını suyun altına itti ve dizini adamın taşaklarına geçirdi.

“Nefes al, bebeğim,” dedi Riley’yi hafifçe sallayarak. Dudakları ve cildi mavimsiydi. Aslında, saçları da öyleydi.

Gözleri -şükürler olsun ki- titreyerek açıldı. Riley öksürdü ve boğulur gibi kısık bir nefes aldı.

“Sana o kadar sinirliyim ki, Thorn,” dedi dünyanın en şeytani belediye başkanı elinin altında çırpınırken.

Riley ona dokunmaya çalıştı, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama sadece ağzından daha fazla su çıkardı.

Nick ona doğru eğildi. "Ne?"

"Çeşmeden çık!" dedi Riley boğuk bir sesle. Gözlerinde panik vardı.

"Senin hayatını kurtarmakla meşgulüm," diye karşı çıktı Nick.

"Lanet olası çeşmeden çık, Nick!"

"Bu sinsi herifi iyice benzetmeden olmaz."

Nick ona sert bir öpücük verip serbest bıraktı. Riley, suyun içindeki baygın polise doğru emeklerken bile hâlâ ona dışarı çıkmasını söylüyordu.

Nick, Flemming'i yüzeye çıkardı.

"Kimse kız arkadaşımı boğamaz," diye hırladı. Adamın aptal saçından tuttu ve *Floyd Mayweather*'in gururla ağlamasına neden olacak bir sağ kroşe vurdu. Flemming, bir çuval gibi söndü.

Nick, insan müsveddesinin ensesinden tuttu. Yüzüne tekme atmakla, nefes borusuna basmak arasında karar vermeye çalışıyordu ki başka biri adını bağırdı.

"Ellerini havaya kaldır pislik!"

Dedektif Weber, üzerinde kot ve bir tişörtle fiskiye'nin kenarına dayanmış, silahını ona doğrultmuştu. Sirenleri çığlık atan bir polis aracı arkasındaki sokakta durmuştu.

"Orhda öhylece durhmayın, aptallhar!" Flemming, eskiden dişlerinin bulunduğu deliklerden tısladı. "Bhu pishhlikleri tutukhlayın! Bana saldırtılar!"

"Harrisburg Polis Departmanı! Elleri görmek istiyorum!" Bu emir Dedektif Katie Shapiro'dan geliyordu. Arabadan fırlayıp silahını onlara doğrulttu.

Nick, Nolan'ın yüzünde korkudan kibre dönen değişimi gördü. Adamı daha sıkı kavradı.

"Belediye başkanını bırak, Santiago," diye emretti Shapiro.

"Weber," dedi Nick. "Tijuana'daki olayı hatırlıyor musun?"

"Seninle aynı fikirdeydim, kardeşim," dedi Weber ve silahını Shapiro'ya çevirdi.

* Profesyonel boksör. (ç.n.)

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Riley gözlerini açtı. “Durun! Weber kirli değil mi?”

“Herkesin düşünmesini istediğin şey tam olarak buydu, değil mi Katie?” dedi Nick.

Dedektifin yüzü duygusuz bir maske gibi kaldı. “Ne konuştuğunuzu bilmiyorum,” dedi.

“Tamam. Kesinlikle yalan söylüyor,” dedi Riley, Shapiro’yu işaret ederek. “Nick, eğer şu anda bu sudan çıkmazsan, yemin ederim sana...”

Ancak tehdidi, başkent polislerinin gelmesiyle kesildi. Daha fazla polis aracı, daha fazla silah, daha fazla insan vardı ve çok daha fazla bağırış.

Nick’e yaklaşık yirmi silah doğrultulmuştu. İçsel bir çatışmanın ardından, bu lanet herifi geçici olarak serbest bırakmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Kısa süreliğine.

“Beni öldürmeye çalıştılar!” Flemming suyun içinde belele-nirken sızlandı ve iki polis, çeşmenin kenarında bayılmış olan polise koştu.

“Onlar yaptı! O polithi *onlar vurdu*.” Flemming, ayağa kalkmaya çalışırken işaret etti.

“Bu doğru. Kızın onu vurduğunu gördüm,” dedi Shapiro.

Nick, Flemming’in göğsüne tekme atarak adamı geriye fırlattı.

“Bir adım bile atma.” Beş ya da altı polis aynı anda bağırdı.

“Sizi yalancı çakal sürüsü.” Riley bağırdı. Tekrar öksürmeye başladığında Nick yavaşça yanına yaklaştı. “Başkan, Memur Billings’ı vurdu. Ayrıca en iyi arkadaşımı kaçırdı ve kendi iletişim direktörünü vurdu ki bu gerçekten önemli değil çünkü o da kötü bir adamdı,” dedi öksürerek kalabalığa.

“Riley, tatlım. Belki bir saniye susup nefes almak istersin,” diye önerdi Nick.

“Ha, *ayrıca* beni de vurdu,” dedi Riley.

“*Seni mi vurdu?*” Biraz önceye kadar Nick daha fazla sinirlenemeyeceğini düşünüyordu.

Flemming panik içinde geriye gidip Nick'ten uzaklaşmaya çalıştı.

"Hareket etme, Flemming yoksa birileri seni kurşunlayacak," diye bağırdı Weber.

"Rozetin yok, Weber," diye hatırlattı Shapiro.

"O zaman bunu bir vatandaşın gözaltına alması olarak düşün." Weber anında karşılık verdi. "Sırada da sen varsın."

Nick, Shapiro'nun silahı ve muhtemelen gerçekten evleneceği kadının arasına girmek için sola doğru yavaşça kaydı. Kafasında hesaplar yapıyordu. Eğer bu çeşmeden canlı çıkabilirlerse gerçeği anlatma şansları olurdu. Ancak saniyeler geçtikçe bu olasılıklar giderek zayıflıyordu.

"Durun!"

Nick gözlerini kırıştırdı. Bir kez. İki kez. Üçüncü kırıştırmadan sonra hâlâ aynı şeyi görüyordu. Bir düzine maskeli kanun infazcısı çeşmenin etrafında toplanmıştı. Gece geç saatlerdeki toplama servisinden *Richard Nixon* ve *Frozen*'daki *Elsa*'yı tanıdı. Ancak Bayan Penny'yi göremedi.

Elsa maskeli çocuk telefonunu kaldırarak cıyıkladı. "Belediye başkanı yalan söylüyor!"

"*Hemen geri çekilin.*" Dedektif Shapiro bağırdı. "Bu resmi bir polis görevi."

"Ne oluyor burada? Kime ateş edelim?" Başkent polislerinden biri homurdandı.

Nick, Ninja Elsa'ya seslendi. "Ona göster," dedi ve havadaki elleriyle somurtkan polisi işaret etti.

İstek üzerine, ergen kanun infazcısı polise doğru yürüdü.

"Neye bakıyorum?" dedi polis. "Okuma gözlüklerim yok."

"Dostum, bu bir Facebook Canlı Yayını. Belediye başkanı, çeşmedeki ateşli pilici City Island'da ve Second Street'te öldürmeye çalıştı."

"Ateşli piliç mi? Ayy, teşekkürler Elsa," dedi Riley boğuk bir sesle.

Nick gözlerini devirdi ve sonra hatasını fark etti. Flemming'i gözden kaçırmıştı.

"Nick!" diye bağırdı Riley. Nick döndüğünde, sırlıklam ıslanmış belediye başkanının çeşmenin kenarından ona bir silah doğrulttuğunu gördü.

"Ah, lanet."

Riley'ye bağırma şansı olmayacaktı. Bir ev bulup yuva kurmanın anlamını öğrenemeyecekti. Kuzeni ve Josie'ye planladığı zammı vermek için fırsat bulamayacaktı. Başka bir sabah, Riley'nin kollarında çıplak halde uyanamayacaktı.

"Silahı bırak, başkan," diye bağırdı biri ama iş işten geçmişti.

Flemming tetiği çektiğinde, Nick'e yan tarafından ıslak ve sert bir şey çarptı. Suya gömüldü ve ne zaman acımaya başlayacağını merak etti. Belki öldürücü bir atıştı ve o zaten ölmüştü? Bu düşünce onu sinirlendirdi. Belki de sadece çok erkeksiydi ve acı onu etkilemiyordu? Bu daha çok hoşuna gitti.

Sonra eller gömleğine, omuzlarına yapıştı.

Acaba bu cennet miydi yoksa cehennem mi? Muhtemelen cehennemdir, diye tahmin etti. Gençken ve yirmili yaşlarında gerçekten çok sıkıntılı biriydi. Yüzeye çıktı ve bir nefes aldı.

Hah. Cehennem, silahlı çatışma yaşanan Harrisburg'e çok benziyordu.

Başkent polisleri araçların ve taş korkulukların ardına saklanmıştı. Öfkeli Dedektif Shapiro ve Nick'in silahını elinde tutan şehrin sırlıklam, mavimsi tenli belediye başkanının açtığı ateşe karşılık veriyorlardı. Kanun infazcılarını çöp kutuları ve taş bankaların arkasına saklanmıştı.

Weber, "İyi misin, dostum?" diye sorarken Nick'i çeşmenin beton merkezinin arkasına çekti.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Nick, biraz sersemlemiş hissediyordu.

Weber onu nazikçe çeşmenin yanına bıraktı.

Riley, ona sınıksı sarıldı. "Ölmedin!"

Sarılışına karşılık verirken, “Sen iyi misin?” diye sordu Nick.

“Ah,” dedi Riley. “Sadece yan tarafım acıyor.”

“Seni kurtarmak için itti,” dedi Weber ciddiyetle.

“Adamın seni vurduğuna inanamıyorum,” diye homurdandı Nick. Riley’nin yan tarafındaki yaraya dehşetle bakıyordu.

“Biliyorum,” diye yakındı Riley. “Koşarken beni aşk simidinden* vurdu ya da belki bisiklet sürerken olmuştur. Apandisit sanmıştım.”

“Tek mermi deliği için çok fazla kanın içinde oturuyoruz,” diye gözlemledi Weber.

Riley başını ona doğru çevirdiğinde, Nick üzerinde garip bir yanma hissetmeye başladı. “Of, hadi ama!” dedi.

Weber sırtıp Nick’i yana itti. “Tebrikler, kardeşim. Götünde fazladan bir deliğin oldu.”

“Tanrı aşkına! O kadar kahramanlık yaptım ama *yine de* vuruldun mu?” Riley’nin bağırışı silah seslerini bastırıyordu.

“Kıçımdan mı vuruldum? Bu seksi değil,” diye yakındı Nick.

Bir kurşun başlarının üzerindeki betona çarpıp tınladı. Weber, ateş etmeye hazırlanmak için pozisyon aldı. “Tartışmalarımızı ateş altında değilken yapsak daha iyi olacak,” diye önerdi.

“Nick?” Riley’in güzel kahverengi gözleri yaşlıydı.

“Evet, Thorn?”

“Eğer buradan çıkamazsak, sadece dün gece gerçekten iyi vakit geçirdiğimi bilmeni istiyorum. *Gerçekten* çok iyi,” diye bağırdı.

Nick’in erkeklik gururu anında kabardı. “Haklısın!” diye bağırdı. “Ama buradan çıkacağız. Yani dramatik bir veda etmeye çalışma.”

Riley başlarının üzerinden kurşunlar uçarken sordu. “Bunu nasıl atlatacağız?”

“Bu bir mucize gerektirecek ama sen oldukça şanslısın. Şansımı seninle kullanacağım...”

* Beldeki yağlı bölgeye verilen isim. (ç.n.)

Lastik gıcırtiları ve hızlı bir motor sesi, Nick'in sözünü yarıda kesti. Başlarını kaldırdılar ve gözlerine inanamadılar, tozlu gri bir minivanın kaldırımı aşip çeşmeye doğru hızla gelişini izlediler.

"Bu..."

"Lahana güveci," diye fısıldadı Riley.

Ölümcül saldırılarına odaklanan Dedektif Shapiro ve Belediye Başkanı Pislik Flemming, hızla üstlerine gelen minibüsü fark edemediler. Araç ilk olarak Flemming'e çarpıp vücudunu kaputun üzerinden havaya fırlattı ve ön cama çarpıp kaldırımı düşmesine neden oldu. Ardından hız kesmeden Shapiro'ya çarptığında, onu da en az üç metre öteye fırlattı. Kadın korkunç bir gürültüyle çeşmenin ortasındaki beton kısıma çarptı, sonra yüzüstü suya düştü. Minivan, çeşmenin çevresini saran beton bariyerlere vurup çatırdayarak durdu.

"Lahana güveci, orospu çocukları!" diye bağırان Bayan Penny, direksiyonun arkasından çıktı. Tatmin olmuş bir tavırla ellerini başının üstüne koyduğunda, ona silahlarını doğrultan on iki şaşkın polis memuru vardı.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra dünya tekrar dönmeye başladı.

Köpek Burt, minivanın içinden çıkıp Riley, Nick ve Weber'ın yüzünü yalamak için çeşmeye atladı. İnsanlarının hayatta olduğundan emin olduktan sonra, dikkatini merkeze doğru fişkiran su jetlerini ısırma çabalarına yöneltti.

"Geliyoruz," diye bağırdı Weber. Silahını kılıfına koyduktan sonra, Nick ve Riley'ye onu takip etmeleri için işaret etti.

Üçü, elleri havada ve topallayıp su sıçratarak çeşmenin kenarına geldiler.

Polis memurlarıyla acil tıp teknisyenleri emirler vererek yaraları ve silahları kontrol etmek için yaklaştı.

Kanun infazcıları birbirlerine beşlik çakıp... Maskesiz Josie'yle *selfie* çekildi.

"Yok artık," dedi Nick çalışanına işaret ederek. "Richard Nixon."

“Ah, bilmiyor muydun?” Riley masumca sordu.

“Sen biliyor muydun? Arabada tek kelime etmedi.”

“Ben psişigim, unuttun mu?” Riley gerildi ve itirafını duyan biri var mı diye arkasına baktı.

Nick başını salladı ve gülümsedi. Kurşun yarasına değmeye dikkat ederek kolunu Riley’nin beline doladı. Karşılığında Riley de kolunu onun beline doladı.

“Hangimiz hangimize destek oluyor?” dedi Riley sağlık görevlilerine doğru topallarken.

“İkimiz de birbirimize destek oluyoruz. Ortaklar böyle yapar,” dedi Nick ona. “Bu arada, arabam nerede?”

Riley yüzünü ekşitti. “City Island’daki silahlı çatışmanın ortasında bıraktım.”

“Harika.”

Arkalarından bir feryat koptu. Dönüp baktıklarında terli ve kanlı bir Duncan Gulliver, üç metre ileride kaldırımında sallanıyordu. Silah tutan eli titriyordu.

“Kahretsin.” Nick, Riley’yi arkasına çekti. Adamın üstüne koşmaya çalıştı ama kışındaki kurşun ve sırtına atlayan kız onu durdurdu.

“Bir silah daha!” diye bağırdı biri.

“Lanet olsun, kaç tane daha kötü adam var burada?” diye sordu polislerden biri, tabancasını çıkarırken.

Duncan da dahil olmak üzere kimse tepki vermeden önce kırk kiloluk öfkeli bir köpek *Süperman* gibi havalandı.

“Burt!” Riley bağırdı.

Köpek, başkanın suç ortağının koluna atlayıp silahını düşürdükten sonra göğsüne düştü.

Duncan, bir kâğıt havlu gibi kıvrılıp betona çömeldi.

Burt, iki büyük patiyle omuzlarına bastırarak adamı yere yığıştırdı ve yüzüne bir kere havladı.

“Bu aslan kimin?” diye sordu pantolonu dizlerine kadar ıslak ve elinde çekilmiş silahıyla duran bir polis.

“Benim,” dedi Riley, Nick’in sırtından kayarak inerken.

“Bizim,” diye düzeltti Nick.

“Yaa.” Riley, ona gülümsedi.

Nick ıslık çalıp Burt’ü ağlayan kötü adamın üzerinden kalkması için çağırdı. Köpek kuyruğunu sallayarak geldi.

“Dostum, bu akşam bulabileceğim en büyük kemiksiz pirzola senin,” dedi kahraman köpeğe.

Burt çevrelerini saran karmaşadan ve katliamdan habersiz, daireler çizerek dans etti.

Weber, ikisinin yaralarını işaret etti. “Aldığınız hediyelere bir baktırsanız mı?”

Nick, kadın sağlık görevlisinin kalçasına bakabilmesi için sedyenin üstüne yüzüstü uzandı. Yattığı yerden, Riley’nin kaldırımında oturup köpeğini sevmesini ve yaralarıyla ilgilenmeleri için acil tıp teknisyenlerine izin vermesini izledi.

Kalbi göğsünde tuhaf bir şekilde çarpıyordu. Evet, belki de kısmetinde evlenmek vardı ve bu durumdan hiç rahatsız değildi. Bazen teslim olmak çok daha iyiydi.

“Sen iyi misin, aşk adamı?” diye sordu sağlık görevlisi.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım,” dedi Nick.

“Eh, peki. Elleriniz, ayaklarınız ve kıcınız mavi. Kıcınıza saplanmış bir kurşun var. Ayrıca kız arkadaşınız da bir *reality* televizyon programındaki aç ve sinirli ev hanımıyla kavgaya girmiş gibi görünüyor. İkiniz de hastaneye gidiyorsunuz,” dedi bayan sağlık görevlisi hızla.

Nick temin etti ve sağlık görevlisi arkasını döndüğünde ambulandan çıkıp kendi kızına doğru ilerledi.

“Mızımız,” dedi Riley, kaldırımında oturduğu yerden Nick’e takılarak.

“Hey, Weber,” diye seslendi Nick.

Detektif, suç mahalli sorumlusuyla yoğun bir toplantıdan başını kaldırıp baktı.

“Tutuklanıyor muyuz?” diye sordu Nick.

Weber, hüzünlü bir şekilde başını salladı. “Şu an için değil.”

“İyi. Bizi hastaneye götürebilirsin.”

Nick’in telefonu çalınca pantolon cebinden çıkardı. Ekrandaki su damlalarını sildi. Arayan, Perry adındaki yarı evsiz bilge adamıydı. “Merhaba, Perr. N’aber?”

Riley başını kaldırıp ona baktı ve Nick, burnunun seğirdiğini gördü.

“Duyduğunuzdan emin değilim ama yeni bir ofis ve daireye ihtiyacınız olacak gibi görünüyor,” dedi Perry.

Nick burnunun köprüsünü sıktı. “Nedenmiş o?”

“Kül olmuş. Tabii ki kundaklama. Olay yerinden kaçmadan önce ateşböceklerini görmüş olabilirim.”

“Lanet olsun,” dedi Nick. “Siktir. Yaralı var mı?”

“Gördüğüm kadarıyla yok.”

Nick sıkıntılı bir şekilde iç çekti. “Tamam, adamım. Teşekkürler. Bu hafta sana öğle yemeği ısmarlarım.”

“Ne yandı?” dedi Riley, telefonu kapattığında kocaman gözlerle.

“Kahretsin,” dedi Weber yaklaşarak. “Biri benden önce davranmış.”

“Ne için?” diye sordu Riley, elleri hâlâ Burt’ün kızıl tüylelerindeydi.

“Nick’in apartmanı ve ofisi bu sabah erken saatlerde yanmış,” diye duyurdu Weber. “Shapiro’nun pis işi olduğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen dün gece 83. köprüde senin *Nature Girls* çetesini ortadan kaldırmaya çalışan iki polis yaptı.”

“Belki kapımı çalmamalıydın,” dedi Riley, Nick’e. Üzerinde Nick’in tişörtü vardı ve bu, Nick’e göre inanılmaz sevimliydi.

“Şaka mı yapıyorsun, Thorn? Bu benim uzun süredir yaşadığım en eğlenceli şey,” derken kalkmasına yardım etmek için eğildi.

Riley mavi ellerini nemli şortuna sildi. “Evin için üzgünüm.”

Nick bunu pek umursamadı. Sadece birkaç ton evrak ve ye-

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

mek menüsünden fazlası yoktu. “Sıçayım böyle işe. Şimdi köpek eşyalarını yeniden almak zorunda kalacağım,” diye söylendi.

“Bak, dostum. Ayrıca yeni bir düz ekran alman gerekecek,” dedi Weber.

Nick bunu bir zafer olarak düşündü. “Bu sefer iki yüz üç santim olandan alıyorum.”

Riley yüzünü ekşitti. “Vurulmak en az koşmak kadar kötü.”

“Ama büyük bir ekranın karşısında toparlanma şansımız olacağını düşün,” dedi Nick neşeyle.

“Ev ve ofis yerle bir olduğuna göre büyük bir ekranı nereye asacaksın?”

“Bir şekilde çözerim,” diye söz verdi Nick.

Weber arabasının yolunu gösterdi. Topallamaya uygun bir tempoda arkasından gittiler.

“Siz Tijuana’ya ne zaman gittiniz?” diye sordu Riley.

“Hiç gitmedik,” dedi Nick bir gülümsemeyle. “Sadece çaylakken havalı görünmemizi sağladığını düşünürdük.”

“Çok tatlı,” dedi Riley.

Nick ona mavi eliyle biraz daha sıkı tutundu. “Sana daha önce kimse söylemediyse diye söylüyorum. Sen tam bir baş belasısın, Thorn,” diye espri yaptı.

“Hah. Özür dilerim. Seni duyamadım çünkü ‘kurşunu çıkart’ ifadesini kullanmak için çok erken olup olmadığını düşünüyordum.”

“Çok komik.” Nick, Riley’nin *Şirinler* mavisini saçına bir öpücük kondurdu. “Hâlâ sinirliyim. Kesinlikle bunun hakkında bir kavga edeceğiz.”

“Sana bir randevu veririm,” diye söz verdi.

“Riley! Hey, Riley!”

“Ciddi olamazsın,” diye mırıldandı Riley.

Griffin Gentry, kamera ekibiyle koşarak yaklaşıyordu. “Birkaç polisi vurduğunuz ve sevgilinizi başkent çeşmesinde boğmaya çalıştığınız doğru mu?” diyerek mikrofonuna bağırdı.

* Acele et deyimiyle eşanlamlı olduğu için kelime oyunu yapıyor. (e.n.)

“Tatlım, bunu ben hallederim,” dedi Nick. Riley’yi Weber’a teslim etti. Griffin’e doğru yürüdü ve suratının ortasına bir yumruk attı.

Griffin betona çöktü. Nick, onun üstünden atladı ve yaz sabahı havasını içine çekerek başını salladı. “Evet, bu güzel bir gün.”

5 Temmuz Pazar, 09.37

Acil serviste ayrıldılar. Nick, Riley'nin bir kalça cerrahı olabileceğini sandığı biriyle görüşmek üzere sedyeyle götürüldü. Weber, hemşireler onun yaralarıyla ilgilendiği sırada yanındaydı. Dedektif, ıslak giysilerini çıkartıp birinin verdiği plastik parmak arası terlikleriyle uyumlu, mavi bir önlük giymişti.

Sargı bezleri, bantlar ve çok sivri uçlu bir iğneyle verilen antibiyotik rüzgârından sonra, "Sormak zorundayım," dedi Weber. "Flemming'le tek başına buluşurken ne düşünüyordun?"

"Nick bugün gelirse vurulacağını biliyordum," dedi Riley. "Geleceği değiştirebileceğimi düşündüm."

"Kendini feda etme pahasına."

Riley omuz silkti. "O an için iyi bir fikir gibi görünüyordu."

Weber iç çekti. "Çok cesurca ve çok aptalca bir şeydi."

"Evet ama Nick ve Jasmine hayatta, değil mi? Ayrıca Fleming yakın zamanda hiç kimsenin meclisteki koltuğunu alamayacak."

"Öldürülebilirdin," dedi Weber ciddi bir şekilde.

"Ama ölmedim. Bekle. Jasmine iyi, değil mi? Kilise otobüsü çatışmasında falan ölmedi, değil mi?" Riley yatakta doğrularak sordu.

Weber ellerini kaldırdı. "İyi. Yürüyüş kulübü biraz sarsılmış ve belki kaçırılmanın ne anlama geldiği konusunda biraz şaşkınlılar. Jasmine iyiydi."

Riley rahatlayarak arkasına yaslandı. “Şimdi soru sorma sırası bende.”

“Atışını yap,” dedi Weber, sonra yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm.”

“Nick sana güvenebileceğini nasıl bildi?” diye sordu.

Weber sırttı. “Çünkü ben hep iyi adam oldum.”

Riley gözlerini devirdi. Artık Sage teyzenin erotik kar küreleri topladığı gibi kendini beğenmiş erkekleri toplamaya başlamıştı.

“İkiniz de Dedektif Shapiro’nun kirli olduğunu biliyor muydunuz?” diye sordu.

“Şüphelerim vardı,” dedi Weber.

“Ki bu şüphelerin, seni uzaklaştırıp davayı devralmasıyla doğrulandı.”

Weber başıyla onayladı. “İşte bu beni sinirlendirdi. Nicky de sonunda anladı. O benim kadar hızlı kavrayamıyor.” Weber saate baktı.

“Gitmen mi gerekiyor?” diye sordu Riley.

“Evet. Teğmenim ve şefim uzaklaştırılmama rağmen bilgileri dışında bir operasyon yürüttüğüm için, hangisinin beni daha uzun süre azarlayabileceğini görecekları bir yarışma düzenledi.”

Bunu çok fazla dert ediyormuş gibi görünmüyordu.

“Nicky’le de konuşmak istiyorlar, bu yüzden seni alması için babanı aradım,” diye açıkladı.

Bir hayal kırıklığı hissetti. Ah, bir dakika. Belki de bu sadece onun aşk simidindeki delik yüzündendi. Hastaneden Nick’le kol kola çıkıp dün geceki gibi akrobatik olmayan, daha nazik bir seksin hayalini kurmuştu. Sonra da yemek yemenin. Hem de çok yemenin.

Fantezilerin olayı buydu işte. Psişik görüntülerin aksine gerçekleşmezlerdi. Artık nişanlıymış gibi davranmaları gerekmediğine göre, onu bir daha görürse şanslıydı.

Taburcu edilinceye kadar keyifsiz bir şekilde oturdu. Kanlı tişörtünü -yani, Nick’in kanlı tişörtünü- bir biyolojik tehlike poşetinde teslim etti ve tekerlekli sandalyeyle hastane girişine çıktı.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Ne oluyor...”

Babası, Nick’in Scientology minibüsünün direksiyonunun arkasından ona el sallıyordu.

“Bu araçla eve gitmek istediğinden emin misin?” Hastabakıcı sordu.

Riley güldü. “Evet, galiba.”

Hastabakıcının yardımıyla sandalyeden kalktı ve birden çok yorgun hissederek vücudunu yolcu koltuğuna kadar taşıdı.

Büyük, ıslak bir burun saçlarına daldı.

“Baba. Neden Nick’in minibüsündesin? Ve neden ineğin kafamı kokluyor?”

Roger, ineğine gülümsedi. “Kızlarımı eve götürmem gerekiyordu, değil mi?”

Daisy, onayladığını göstermek için doğruca Riley’nin kulağına mööleedi. *İnekler de amma gürültücüydü.*

Babası ve intikam ineği, onu vurulduktan sonra hastaneden almaya gelmişti.

Normal olma şansı hiç olmamış gibi görünüyordu.

“Burt nerede? Annem nerede?” diye sordu, emniyet kemeri takarken homurdanarak.

“Burt’ü, Gabe aldı. Bayan Penny’nin minibüsü artık delil olduğu için, onu ve komşularının geri kalanını eve götürdü. Annen, kız kardeşin ve kızlar bugün komünde kalıyorlar. Garson arkadaşların da arkadaki çayırda yardım etmek istediklerini söylediler,” dedi. Arabayı yavaşça Second Street’e sürdü. Daha birkaç saat önce, kızı bir deliden kaçarken canını kurtarmak için burada pedal çevirmişti.

“Annem ne kadar sinirli?”

Roger omuz silkti. “Eh, kızı bir adam yüzünden kendini vurdurduğunda olması gerektiği kadar.”

Nick Santiago sadece “bir adam” değildi. Ancak sahte nişan gerçekten son bulduğuna göre şu anda işlerin nereye gittiğini öğrenene kadar düşüncelerini kendine saklayacaktı.

“Sen ne kadar sinirlisin?” diye sordu.

“Bundan daha sinirli olmuştum,” diye düşündü babası. “Üstelik ben de hayatımda aptalca şeyler yaptım. Örneğin, anneni henüz tanışmadığı bir adama tutulacağını düşünerek terk etmek gibi.”

“Baba, bunun için gerçekten üzgünüm,” diye başladı Riley.

“Üzgün mü? Sen dört yaşındaydın. Niye üzgün olacaktıydın ki?”

“Sizi ayırdım.”

Roger başını salladı. “Bu saçmalık. Bizi ben ayırdım.”

“Evet ama eğer annemin başka bir adamı öptüğünü söylemeseydim, bunu yapmazdın.”

“Sen ve annen olmadan geçen üç ay dokuz gün, hayatımın en uzun zamanıydı. Bir hafta içinde, hayatımın en büyük hatasını yaptığımı biliyordum. Bunlar olmasaydı, anneni ne kadar çok sevdiğimi de gerçekten bir koca ve baba olmaya hazır olduğumu da öğrenemezdim.”

Daisy, büyük kafasını koltukların arasına sokup böğürdü.

Roger güldü ve ineğin kulaklarının arasını kaşıdı. “Evet, seni de seviyorum, Daisy kızım.”

“Gerçekten bunun için sinirli değil misin?” Riley ısrar etti.

“Sinirli mi? Kız kardeşin bu sayede dünyaya geldi. Ben bir bilgi yarışması gecesi arkadaşı buldum. Bir de beni de-de diye çağıran üç küçük sevimli torunum var, benimle kuş evleri yapıyorlar.”

“Gerçekten çok Blossom Basil-Thorn gibisin,” dedi Riley.

Babası sırttı. “Ne diyebilirim ki? Siz Thorn kadınları huylarınızı bulaştırıyorsunuz.”

Riley gülümsemekten kendini alamadı. “Ama ciddi olalım. Sen karını terk ettin ve o başka bir adamdan hamile kaldı çünkü ben büyük, kocaman ağzımı açtım.”

“Ah, Rye Ekmeğim. Her zaman kendine fazla sert davrandın,” diye iç çekti Roger. “Şunu sorayım. Bu Nick denen adam. Bugün yaptıklarının sebebi, bir görüde falan onun bir havuzda vurulduğunu görmendi, değil mi?”

“Evet.”

“Bugün yine de bir havuzda vuruldu mu, vurulmadı mı?”

“Vuruldu,” dedi Riley yavaşça.

Nick bir havuzun içinde *vurulmuştu*.

Dickie kendini öldürmüştü.

Anne ve babası annesinin henüz tanışmadığı bir adam yüzünden *ayrılmıştı*.

“Dur.” Riley, koltuğunda doğruldu ve sonra tüm vücudunun ağrıdığını hissetti. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben, bu doğaüstü şeylerin nasıl işlediğini bilmiyorum. Ancak belki de gördüğün şeyler, ne yaparsan yap olacak şeylerdi.”

O, komündeki çirkin yorganı düşündü. Nick’in muhteşem çıplak bedeniyle üstüne çıktığını hatırladı. Sonra da şu an babası ve onun evcil ineğiyle bir araçta bulunduğunu hatırladı.

“Yani, tüm bunların kader olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Gerçekten ne söylediğimden emin değilim,” dedi Roger. “Ama düşünmeye değer, değil mi? Belki de ne yaparsan yap gerçekleşecek olan şeyleri görüyorsun. Bunu büyükannene sormalısın.”

İkisi de ürperdiler.

“Belki annemden ona sormasını isterim,” dedi Riley.

“Doğru karar.” Roger esnedi. Daisy böğürdü. “Hadi biraz *taco* alalım ve seni eve götürelim.”

Babası konağın önünde durup yağlı bir *taco* torbası, bir *queso* ve cips torbası bıraktıktan sonra, inekle birlikte uzaklaştı.

Ağır iç kapı, perde arkasında açıldı. Riley evin ve orada yaşayanların seslerini duyabiliyordu. Bayan Penny, ön salondan bağırarak *Bloody Mary** malzemelerini istiyordu. Lily ve Fred ise büyürken Büyük teyze Esther’in favorisinin hangisi olduğunu

* Kokteyl. (e.n.)

tartışıyorlardı. Riley, kurutma makinesindeki taze çamaşır kokusunu alabiliyordu.

Yolun karşısında, nehir yaz güneşi altında parlıyordu. Kuşlar şarkı söylüyordu. Komşular çimlerini biçiyordu.

Her şey çok huzurlu ve şakin görünüyordu.

Sallanan sandalyeye oturdu ve derin bir nefes aldı. Birkaç şey değişecekti. Birçok şey. Ancak silahlı kötü adamlarla savaştıktan sonra, değişim pek de korkutucu görünmüyordu. Vurulmayı ve neredeyse boğulmayı atlatmıştı. Nick'le yatağında geçirdiği geceden sağ çıkmıştı. Daha az normal olmayı atlatabilirdi.

İçeriden tınakların çıkardığı bir tırmalama sesi duydu. Burt mutlu bir şekilde havladı ve sineklikten dışarı atladı. Riley'ye doğru gelip başını kucağına koyarak ona aşk dolu kahverengi gözlerle baktı.

"Hey, dostum. Dünyanın en iyi oğlu kim?" diye sordu onu kucaklamak için eğilerek.

Burt'ün kuyruğu tehlikeli bir mutlulukla havada sağa sola sallandı.

Sineklikli kapı tekrar gıcırdadı ve Gabe ortaya çıktı. Her zamanki gibi üstünü saran spor kıyafetlerini giymişti ve bir elinde bir kâse dondurma, diğer elindeyse bir spor çantası vardı.

"Riley! Geri döndün!" Riley'ye sarılmak için koşarken kâsenin birini havaya fırlattı. Köpek hemen dalışa geçti.

Riley, ona tek kollu bir şekilde sarıldı.

"Nick'e beni nerede bulacağını söylediğin için teşekkür ederim," dedi.

Gabe şaşırmış görünüyordu. "Nasıl bildin?"

Alnına dokundu. "Psişğim, unuttun mu? Ayrıca Nick beni nerede bulacağını nasıl çözecekti ki? Üzerinde polis telsizi olan arabası bendeydi."

"Bugün sana yardım etmek için ruhsal bağlantımızı kullanmak bana şeref verdi," dedi mütevazı bir şekilde. "Sana hizmet etmek bir onurdu, Riley Thorn."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Adam ağlayacak gibi görünüyordu. Riley, düşürdüğü spor çantasına göz attı.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu.

Gözleri Burt’ünkilerden daha çok yavru köpek bakışlarıyla doluydu ve dudakları ince bir çizgi gibiydi.

“Buradaki görevimin tamamlandığını varsaydım,” dedi Gabe. Ayağıyla veranda tahtalarının arasını eşeliyordu. “Çünkü güçlerini kabul ettin.”

Salon telefonu çaldı. Bayan Penny’nin cevapladığını duydular. “Evet, ne istiyorsun? *Bloody Mary* kovaıyla uğraşıyorum.”

Bir sessizlik oldu.

“Bak, diğer on yedi gazeteci arkadaşına ne dediysem sana da onu söyleyeceğim. Bayan Thorn röportaj veya psişik okuma yapmıyor. En azından beş haneli bir anlaşma ücreti olmadan.”

“Bayan Penny!” Riley bağırdı.

“Eyvah, unut gitsin,” dedi kadın telefonda. “Yanlış numarayı aradınız. Hoşça kalın!”

“Gazeteciler mi arıyor?” diye sordu Riley.

Gabe başını salladı. “Sosyal medyadaki canlı yayının çok çabuk yayılmış gibi görünüyor.”

Riley sandalyesinin arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Gizli bir izleyici kitlesine psişik güçlerinin olduğunu iddia etmiş ve göstermişti. “Kahretsin,” diye iç çekti.

“Üzgünüm, küçük kız,” dedi Bayan Penny ön kapıdan başını uzatarak. “Bütün gün boyunca telefon susmadı. Artık ünlüsün!”

Riley homurdandı. Sırf normallerin iyiliği için normal olmayı reddetme kararı halka açık ve haksız bir şekilde teyit edilecekti.

“Ortaya çıkışın mükemmel zamanlama,” dedi Bayan Penny neşyle. “Şimdi kanun infazcılar ‘kanuni cezalarla’ dağılmak zorunda kaldığı için yeni bir iş arıyorum. Adaleti yerine getirdiğimiz için bize teşekkür eden polisler oldu mu? Belki biraz ama para ödülü falan da vermediler. Neyse, ben senin menajerin olurum. İçeri gel ve bir *Bloody Mary* al. Görünüş ücretleri hakkında konuşuruz.”

Riley sadece bir krizle başa çıkabilirdi.

“Bir dakika içinde gelirim. Önce Gabe’le konuşmam gerekiyor.”

“Tamamdır, bekliyorum! Sen Facebook’u nasıl kullanacağını gösterir göstermez Facebook sayfanı açarım. Senin videon Wander’in aşağı bakan köpek pozundan çok daha fazla izlenme aldı,” dedi neşeyle.

“Aşağı bakan köpek” sözlerini işiten Burt, hâlâ yaladığı dondurmanın üzerine uzandı.

“Gabe,” dedi Riley, Bayan Penny eve tekrar daldığında. “Eğer daha fazla işimiz olduğunu düşündüğümü söyleseydim ne derdin?”

Gabe canlandı. “Bütün kalbimle katılırdım.”

“Sana maaş ödeyemem,” dedi hızlıca.

“Benim çalışmam bir maaşla bağlantılı değil,” dedi yüce gönlü bir tavırla.

“Peki ama nasıl para kazanıyorsun?”

“Evren sağlar,” dedi Gabe, avuçlarını açıp yukarı bakarak. Kalın para tomarları veranda kirişlerinden düşmedi.

“Hı hı. Sonra konuşuruz. Para dışında, eğer hâlâ bu konuda daha iyi olmayı öğretmeye hazırsan, öğrenmek isterim.”

Gabe o mükemmel şekilli başını eğdi. “Bu benim için en büyük onurdur.”

“İyi,” dedi.

“Harika.”

“Peki, o zaman,” dedi Riley.

“Eğer izin verirsen, ben üzüntü dondurmamı mutluluk dondurması ile değiştireceğim,” dedi Gabe gülerek.

“Tabii ki yolun açık olsun, dostum.”

“Hu huu! Riley?” Lily, evin içinden bir yerden seslendi. “Nick’in kalçasının resimleri var mı? Onu seramik dersindeki arkadaşlarıma göstermek istiyorum!”

İçeri girdiğinde Fred başını salondan çıkardı.

“Jasmine aradı. Gece içki içmeye gelmek istiyor. Bol miktarda içki dedi.”

“Kulağa iyi geliyor,” dedi Riley yorgun bir şekilde. Merdivenler çıkılmayacak gibi görünüyordu. Bu yüzden engelli asansörüne çöktü ve düğmeye bastı.

İç çekti. Bu yeni bir normaldi.

5 Temmuz Pazar, 12.47

“Bayan Zimmerman, sizi aramak üzereydim,” dedi Nick telefonda. Bir yandan da ofisin ve dairesinin yanmış enkazına göz atıyordu.

İtfaiye müfettişine göre, tamamen kayıptı. Ancak ona gerçekten öyle hissettirmiyordu. Yeni bir başlangıç için doğru bahaneymiş gibi geliyordu.

“Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem,” dedi müşterisi sert bir şekilde. “Düşünsene, kiraladığım özel dedektif yeğenimin cinayetini çözmüş ve bana söylememiş.”

Nick, bandajlı kalçasını elledi. “Evet, yeğeninizin cinayetinin çözüldüğünü öğrenmek ne kadar hayal kırıklığı yaratabilir, anlıyorum.”

“Ah, işte o alaycılık. Hiç hoşlanmadığım bir şey,” dedi Bayan Zimmerman. “Sanırım, vaadini yerine getirdiğin için size ödeme yapmalıyım.”

Çatıdan geriye kalan son kiremitlerden biri kırılıp ayaklarının dibine düştü. “Bunu çok takdir ederim,” dedi Nick.

Kadın iç çekti. “Ayrıca Gentry moronunun ağzına yumruk attığın için küçük bir bonus da ekleyebileceğimi sanıyorum. Yıllardır birinin bunu yapmasını bekliyordum,” diye homurdandı.

“Memnuniyetle yardımcı oldum,” dedi Nick.

Kısa bir sessizlik oldu. “Kabul edilebilir bir iş çıkardın, Nicholas,” dedi kadın isteksizce.

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Bu, en hızlı koşarak okul rekorunu yeni kırmış bir öğrenciye bakıp, “Eğer yapabileceğinin en iyisi buysa peki,” diyen beden eğitimi öğretmeninden altın yıldız almak gibiydi.

“Teşekkür ederim, Bayan Zimmerman.” Nick, gözlerinin yaşarmaya başlayacağından endişe etmeye başlamıştı.

“Çeki ofisine postalarım.”

Üst katın kırık penceresinden bir futbol topu büyüklüğünde cam parçası düştü ve sivri tarafı hâlâ dumanı tüten bir tahta parçasına saplandı. “Eh, belki onu kuzenime gönderirseniz daha iyi olur?” dedi Nick.

“Sırada ne var, patron?” Josie, telefonu kapattığında sordu.

“Birkaç ziyarette bulunmam gerekiyor. Beraber gitmek ister misin?” diye sordu.

“Tabii.”

“Yoldayken bana şehirde adaleti kendi başına dağıttığını söylemeyi neden unuttuğunu anlatabilirsin.”

Josie omuz silkti. “İş yavaştı. Sıkıldım.”

Yol boyunca, radyo dinlediler ve Josie ona bilgi verdi.

Aptal bir basın kuruluşunun verdiği bilgiye göre belediye başkanının hasar bilançosu etkileyiciydi.

Başkan Nolan Flemming kırık bir burun, göz yuvası ve sağ işaretparmağıyla birlikte iki de yüzeysel silah yarası almıştı. Hastanede polis gözetimindeydi.

Dedektif Shapiro’nun da durumu daha iyi değildi. Göğüs yeleşine dört kurşun, boynuna bir kurşun isabet etmişti ve Bayan Penny’nin minibüsü sayesinde iki kırık bacak kazanmıştı. Tutuklanma haberlerinden sonra, tanıklar yalancı Katie hikâyelerini paylaşmak için ortaya çıkmışlardı.

Duncan Gulliver hastanedeysen hem Flemming hem de Shapiro hakkında her şeyi anlatmıştı.

Memur Billings ve Flemming'in vurduğu kaykaycının tamamen iyileşmesi bekleniyordu.

Josie, geç kaldığı ve yeni bıçağını deneyemediği için sinirliydi.

Riley'nin City Island'daki çatışmayı çektiği canlı yayını çoktan yetmiş beş bin kez görüntülenmişti.

Nick'se kurşunu çıkaran ve kalçasını diken şakacı cerrahtan kalp şeklinde bir dikiş kazanmıştı.

Henüz sadece öğle vaktiydi.

Nick kaldırıma çıkarak evi inceledi. Modern bir Yunan canavarıydı. Her yerde sütunlar, alçı ve ayaklı vazolar vardı. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, Riley'nin burada yaşadığını hayal edemiyordu. "Buna hazır mısın?" diye sordu Josie'ye.

Josie boynunu önce sola, sonra sağa çevirdi. "Kesinlikle."

Ön kapı altın rengiydi. Metalik parçacıklı altın. Nick, aslan başı kapı tokmağını görmezden gelip yumruğunu kullanarak geldiklerini duyurdu.

Kapı açıldı ve şişmiş burnuyla her zamankinden daha kısa olan Griffin Gentry tarafından karşılandılar. Ayakkabısızdı.

"Hayır! Geriye git! Uzaklaş!" Adam, kapıyı kapatmaya çalışırken çığlık attı.

Ancak Nick içeri girmek için davet beklemiyordu. Kapıyı itip Griffin'in alnına çarptırdıktan sonra eşiği geçti. "Teşekkür ederiz, içeri gelmeyi çok isteriz."

Antre, bej dokulu duvarları, altın karo zeminiyle ruhsuz ve zevksiz görünüyordu, tıpkı sahibi gibi.

"Gitmelisin yoksa avukatımı arıyorum," diye homurdandı Griffin.

"Evet, işte o konu hakkında..." Nick, kâğıtları arka cebinden çıkarıp adama doğru çarptı. "Bunları imzala."

Griffin tükürükler saçarak hızlıca kâğıtları aldı ve göz gezdirdi. "Riley'yi bana karşı finansal yükümlülüğünden kurtarmamı mı istiyorsun? Hah! Bu olmayacak. Ne şimdi ne sonra," dedi Nick'den uzaklaştığı için cesurca.

“Bunu söylediğini duyduğuma çok memnun oldum.” Nick, Josie’ye gülümsedi. O da kötücül bir şekilde gülümsedi ve Griffin’e yaklaştı.

Griffin bir adım geri çekildi ve sonra bir adım daha.

“Eğer bu kâğıtları imzalamazsan,” diye açıkladı Nick. “Claudia’yı, Kanal 49 Haberleri’nde çalışan Claudia’yı arayacağım. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Babacığının hemen üniversiteden mezun olduktan sonra sana iş vermek için kovduğu kadın haberci.”

“Önemli değil,” diye homurdandı Griffin. Hâlâ Josie’nin ilerlediği yöne doğru geri çekiliyordu, bir piyano ve çok çirkin mobilyaların olduğu bir odaya doğru.

“Gerçekten önemli,” dedi Nick. “Görüyorsun ya Gentry, ben özel bir dedektifim. Olayları araştırırım. İnsanları takip ederim. İnsanları, nişanlıya dönüşen eski metreslerinin öğrenmesini istemeyecekleri şeyleri yaparken yakalarım.”

Josie’nin işaretiyle kotunun arka cebinden bir zarf çıkarıp Griffin’e fırlattı. Griffin, zarfı yakalayamadı ve soğuk karo zeminde düştüğünde siyah-beyaz bir dizi fotoğraf döküldü.

Griffin’in gözleri büyüdü, onları toplamak için çırpındı ama Josie çizmesiyle adamı göğsünden iterek arkasındaki kabarık pembe sedire oturttu.

Griffin, hiçbiri Bella Goodshine olmayan iki farklı yarı çıplak kadınla motellere giriş ve çıkışlarını gösteren fotoğraflara dehşetle baktı. İki kadının da son derece yasadışı bir şekilde sergilenen sevgi gösterileriyle ilgili sorunları yoktu.

“Aslında, motel odaları ve fahişelerin parasını ödemek için gider hesabını kullandığını bilmek izleyicilerinin de hakkı diye düşünüyorum,” dedi Nick düşünceli bir tavırla.

Griffin tükürükler saçtı ama herhangi bir şey söylemeyi başaramadı.

“Bu kâğıtları imzalayarak her şeyi ortadan kaldırabilirsin,” dedi Nick.

“Eğer imzalamazsan,” dedi devreye giren Josie, Griffin’e

doğru eğilerek. “Herkes ayakkabılarında topuk yükseltisi olduğunu söyleriz.”

Griffin’in mandalina ten rengi küllü turuncuya döndü. “Onlar ayak destekleri!”

“Hayır, değiller Sayın Otuz Yedi numara,” diye tısladı Josie. “Evet, doğru. Ayakkabıcını bulduk.”

“Lionel’i mi?” Griffin nefesini tuttu. Adam, fahişelerden daha çok topuk yükseltmelerine üzülüyordu.

“Kâğıtları imzala, Gentry ve kimse hiçbirini öğrenmek zorunda kalmayın,” diye ısrar etti Nick.

Josie bir kalem çıkardı ve bu jesti bir şekilde tehditkâr hale getirmeyi de başardı. “İmzala.”

“Griffy, misafirimiz mi var?” Hırıltılı bir ses, büyük merdivenlerden seslendi.

Griffin kalemini kapıp can havliyle imzaladı ve ardından fotoğrafları tek küçük, çıplak ayağıyla sedirin altına itti.

“İşte buradasınız!” Bella, hoplayarak odaya girdiğinde -onun hareket etme şeklini tanımlamak için daha iyi bir kelime yoktu- üzerinde tüylü yakalı pembe, ipek bir bornoz ve uçlarında tüy topları olan on iki santimlik yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu. Küçük, parlak süslü bir tasması olan bakımsız görünen bir köpek taşıyordu. “Bak LaLa,” diyerek köpeğe bebek diliyle konuştu. “Misafirlerimiz var!”

“Onlar da tam gidiyordu,” dedi Griffin, yüzü tatmin edici bir şekilde korkudan donmuştu.

Nick, Josie’nin uzattığı buruşuk kâğıtları aldı ve altına imzasını attı. “Sadece imza almaya uğradık,” dedi.

Josie, mührünü bıçak çeker gibi çıkararak Griffin’in sedire geri düşmesine neden oldu.

“E-evet. İmza almaya,” diye kekeledi.

“Seninle iş yapmak güzeldi,” dedi Nick tembel bir selamla.

Josie bir kez daha Griffin’in kişisel alanına eğildi. “Umarım tekrar buluşuruz,” dedi gözlerinde kötü bir ışıltıyla.

“Babacığın ne kadar da ünlü, LaLa,” dedi Bella köpekle şirin şirin konuşarak. Nişanlısının altına yapmak üzere olduğundan habersizdi.

Kibarca vedalaştıktan sonra Nick ve Josie dışarı çıktılar. Nick kapıyı kapatmadan önce Bella, “Arkadaşın ne kadar da uzun ve yakışıklı,” dedi pislik Gentry’ye.

Nick kollarını başının üstüne uzatarak esnetti ve mavi gökyüzüne baktı. “Tatmin edecek şekilde sonlanan bir iş daha.”

“Cidden, Bella ‘Başımın Üstünde Çizgi Film Kuşları Şarkı Söylüyor’ Goodshine’a o piçin gerçek yüzünü anlatmayı düşünüyor musun?” diye sordu Josie, Nick SUV aracına doğru topallarken.

Nick sırttı ve direksiyonun arkasına geçti. “Torpido gözünü kontrol et,” dedi.

Josie başka bir zarf buldu. İçinde benzer fotoğraflar vardı. Ancak bu sefer Griffin fahişelerle birlikte değildi. Bunlar Bella’yı nişanlısından çok daha uzun olan bir sürü erkekle öpüşürken ve bazen daha fazlasını yaparken gösteren fotoğraflardı.

“Of, kahretsin. Bu...”

“Evet. Bu, Griffin’in eski dostu Belediye Başkanı Nolan Flemming. Sanırım müstakbel Bayan Gentry’yle, Frick’i öldürdükten birkaç gece sonra bir bağış toplama etkinliğinde, bir çöp konteynerinin arkasında hızlı bir macera yaşadılar.” Nick, dairesel garaj yolunun uzun çıkışından aşağı doğru sürmeye başladı.

“Cehennemin sülfür kokulu dumanlarında bir araya getirilmiş mükemmel bir çift,” dedi Josie.

Nick yolun alt kısmında durdu, sinyal verdi ve sonra gaz pedalına bastı. Ön çamurluğuyla posta kutusunu devirip havaya fırlattı.

Josie, göz kırpmaya gereksinimi bile duymadı. “Yani, bu herif hastaneye gelip mikrofonunu -yani sahip olmak istediği büyüklükteki penisinin sembolünü- Riley’nin suratına dayadığından beri peşindesin, öyle mi?”

“Öyle,” dedi Nick şehre doğru sürerken.

“Yani, sen başından beri Thorn’a fena kapılmıştın.”

“Öyle,” dedi Nick yine. “Peki, kanun infazcılığı günlerin Doğrucu Dedektif sayesinde artık sona erdiğine göre ne yapacaksın?”

Josie, bir kedinin esnekliğiyle gerindi. “Bilmiyorum. Sanırım hamile kalıp çeşitli şeyler pişireceğim. Ayrıca balta atmayı öğrenmek istiyorum. Sahte nişanın sona erdiğine göre sen ne yapacaksın?”

“Sana ne yapacağımı söyleyeyim, Jos.” Nick, direksiyonu daha sıkı kavradı. “Seni evine bırakacağım. Böylece sen ve kuzenim bebek yapabilir, birbirinize küçük baltalar fırlatabilir veya kapalı kapılar ardında ne yapıyorsanız yapabilirsiniz. Ben de Riley’nin evine gidip birkaç saat boyunca dikkatsiz ve sorumsuz olduğu için ona bağıracağım. Sonra da ona eğer benim sevgilim olma şerefine erişmek istiyorsa aklını başına alması gerektiğini söyleyeceğim.”

Josie onun aptal ötesi planına kibarca sırtıttı. “Tam bir Nick Santiago planı gibi görünüyor.”

5 Temmuz Pazar, 15.07

Kapı tıklatılmasına uyanan Riley, saatin kaç olduğu bir yana, hangi gün olduğunu bile bilmiyordu. Yan tarafındaki ağrıya bakılırsa hâlâ pazar günüydü ve hâlâ aşk simitlerinin üstünde bir mermi deliği vardı. Burt koltuktan fırlayıp kapıya doğru koştu, orada oturdu ve Riley kapıyı açana kadar homurdandı.

“Kim olduğuna baktın mı bari?” diye sordu Nick ve elindeki bir dizi çantayla topallayarak Riley’nin yanından geçti.

“Seni görmek de güzel. Ben iyiyim, teşekkürler,” dedi Riley esneyerek.

“Burası neden mantar gübresi ve ölü tarla porsukları gibi kokuyor?” Nick çantaları koltuğun üzerine bıraktı.

Riley yine esnedi. “Burt bir kâse dondurma yedi.”

Söz konusu köpek Nick’in yaralı kalçasını dürttü ve Nick inlediğinde oyun oynuyormuş gibi sırttı.

“Burt, pislik yapma,” dedi Riley. Gerindi ve sonra yüzünü buruşturdu. Tüm vücudu... İşte gerçekten yaptığı her şeyi yapmış gibi hissediyordu.

Köpek, havada eski köpek osurukları dışında başka bir şeyin kokusunu almış gibi mutlu bir şekilde aşağı katlara koştu.

Nick kapıyı arkasından tekmeleyerek kapadı.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi Riley.

“*Burada ne mi yapıyorum? Ne mi yapıyorum burada?*” Nick öfkeyle sorarken önünde ileri geri yürümeye başladı. “Sana ne

yaptığımı söyleyeyim. Cebinden bir kâğıt çıkardı ve yazılı kelimeleri yüksek sesle okudu.

Sevgili Nick,

Lütfen beni affet. Bunu yapmak zorunda kaldım. Vurulacağın ve ölecektin. Flemming aramadan hemen önce gördüm. Buna izin veremezdim. Dün gece için teşekkürler. Gerçekten her şey için. Lütfen Burt'e iyi bak.

Sevgiler,

Riley

“Peki,” dedi Riley, ayaklarını sürüye sürüye mutfağındaki kahve makinesine ilerledi ve düğmelere bastı. Bağırış olacaksa kafeine ihtiyacı vardı.

“Kahve yapmayı bırak ve buraya gel de seni bağırarak azarlayayım, Riley İkinci Adın Her Ne Haltsa Thorn.”

Riley onu duymazlıktan geldi. Nick de onun peşinden mutfağına girip torbaları düzensiz ve öfkeli hareketlerle açmaya başladı. Riley envanter yaptı. Burt için yeni kaplar. Bir torba köpek maması daha. Daha fazla tasma ile oyuncak. İki bonfile. Bir tanesi Burt için, diğeri onun insanları için. Geriye kalan alışveriş çantasında birkaç yeni giysiyle tuvalet malzemesi vardı. Ev ve işyerinin yakıldığını hatırlayarak kendine onun için birazcık üzülme izni verdi.

Makine gürültüyle canlanırken Riley küçük buzdolabına daldı ve oraya sakladığı küçük poşeti çıkardı.

“İşte olacak olan şu,” dedi Nick. “Sen hatalarını fark edene kadar seni azarlayacağım.”

“Hı hı.”

“Daha sonra da yanına taşınacağımı söyleyeceğim.”

“Taşınma? Birlikte mi yaşayacağız?” diye tekrarladı Riley.

“Teknik olarak koridorun karşısındaki daire ama evet. Burası olmalı çünkü benim yerim kömür oldu.”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Onun için de mi özür dilemeliyim?” diye sordu Riley esnerken.

“Hayır. Bu benim suçum. Partide Flemming’i fazla dürttüm,” diye Nick itiraf etti. “Ama özür dilemen gereken başka şeyler de var.”

Kahve makinesi, bir fincana kafeinle dolu sıvıyı püskürttü. Akışı durduğunda Riley fincanı çıkarıp derin bir nefes aldı. “Tamam. Dickie’nin eski yerine taşınıyorsun.”

Başını salladı. “Beni duymuyorsun, Thorn. *Sadece* ev arkadaşısı olmayacağız. Sen ve ben...”

Riley bir parmağını kaldırdı ve derin bir yudum aldı. Bu sefer gözleri açıldığında net, odaklıydı. Daha mantıklı hissetti.

Nick, ona salata maşası sallıyordu.

“Benim Kirli Dickie İç Çamaşırı Maşalarımla ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Onları emekli ediyorum. Artık yaşlı bir adamla yaşamıyorsun. Artık benimle yaşıyorsun. Ayrıca sadece ev arkadaşı değiliz. Çıkıyoruz. Sen benim kız arkadaşımsın. Doğum gününü hatırlar, seni akşam yemeğine çıkarır ve sana ayakkabı veya başka ne istersen alırım. Tabii sen inatçı bir aptal olduğun için özür diledikten sonra.”

“İşte, sana bir *taco* sakladım,” dedi Riley poşeti ona uzatırken.

Nick aşağı bakıp ağzını açtı. Sonra kapattı. Poşeti göğsüne sıkıca yaslayıp tekrar baktı. “Ölebilirdin, Riley.”

“Sen de,” diye karşılık verdi Riley.

“Bu konumuzun dışında!” Nick yeniden bağırmaya başladı.

“Öyle mi? O zaman senin konun da konunun dışında,” diye bağırdı Riley.

Nick, ona kendine has Nick Santiago açlığıyla bakıyordu ve Riley alt bölgelerinde bir şeyin canlandığını hissetti.

Biri kapısına vurdu. “Riley! O Leon Tuffley denen adam seni arıyor. İnsan Kaynakları’nın seni bir resepsiyonisti kaçırmak ve terörist tehditlerde bulunmaktan soruşturduğunu söylüyor?” diye seslendi Fred. “Yarın erken gelmeni istiyorlar.”

Nick, tekrar *taco*’ya baktı.

“Bi’ saniye,” dedi Riley. Kapıya doğru beş adım topallayarak

LUCY SCORE

yürüyüp açtı. “O kasık kaşıyan, ‘uzun lafin kisası’ deyip duran ahmak herife istifa ettiğimi söyle.”

“Kasık kaşıyan, ‘uzun lafin kisası’ deyip duran ahmak. Kasık kaşıyan, ‘uzun lafin kisası’ deyip duran ahmak. Anladım,” dedi Fred neşeyle ve kablosuz telefonu çıkardı.

Riley kapıyı kapattı ve Nick’e döndüğünde kendini biraz coşku, biraz korku ve kararlılık hissederken buldu.

“İstifa ettin.” Nick biraz şaşkın görünüyordu.

“Senin kalacak bir yere mi ihtiyacın var? Benim de bir iş ihtiyacım var,” dedi Riley dengesizce üstüne giderek.

“Benim için mi çalışmak istiyorsun?”

“Duruma göre doğaçlama yapabiliriz.” Riley, kollarını Nick’in boynuna doladı. Kucağına atlamayı düşündü ama mevcut dikey sıçrama yeteneğine de Nick’in kalçasındaki ekstra deliğin denge merkezini bozması yüzünden onu yakalama kabiliyetine de güvenmiyordu.

Nick’inse böyle şüpheleri yoktu. Riley’yi kalçasından kavrayıp kaldırdı. Onu duvara yasladığında, Riley fark etti ki kıcıktan vurulmak Nick Santiago’nun libidosunu köreltmeye yetmezdi.

Riley altdudağını hafifçe dişlediğinde Nick, “Seni yeterince azarlayamadım,” diye şikâyet etti. “Ayrıca eski kocana yaptıklarım seniy etkileme fırsatım olmadı.”

“Beni seks yaptıktan sonra etkilersin,” diyerek iç çekti Riley.

“Hey.” Nick homurdandı.

“Üzgünüm. Öyle demek istemedim.” Riley güldü.

Nick onu öptü ve yatağına doğru tökezleyerek gitti. Bunun düşmek gibi hissettirdiğini fark etti. Serbest düşüş sırasında karın bölgesindeki o dalgalanma. Heyecan. Macera. Üstelik birlikteydiler. Riley hayatını kurtarmıştı, sonra onun için *taco* ayırmıştı. Eğer bu aşk değilse romantizm hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyordu.

Kendini ve Riley’yi öne doğru fırlattı ve birlikte yatağına düştüler.

“Ah...” Öpüşmeleri arasında söylendiler.

EPILOG

Birkaç hafta sonra

Susquehanna Nehri, Riley'nin ayaklarına ve bileklerine çarpıyor, yazın bunaltıcı sıcaklığını biraz daha katlanılabilir hale getiriyordu. Ağaçlarda ağustosböcekleri vızıldıyordu. Güneş ışığı suyun yüzeyinde parlıyor ve dans ediyor, cildine D vitamini yüklüyordu. Riley, her şeyi içine çekip tadını çıkardı. Kıyıda kurşun delikleri olan cipin hoparlörlerinden *Jimmy Buffet* tarzı müzik geliyordu.

"Bu gerçekten iyi bir fikirdi, Thorn." Nick ona fısıldadı. Riley başını yana eğdi ve ona baktı. Kısmen suya batmış bir bahçe sandalyesinde arkasına yaslanıyordu. Başındaki şapkası gözlerinin üstünü örtmüştü. Elinde soğuk bir bira, kucığında yarım bir sandviç ve yüzünde kibar bir gülümseme vardı.

"Aslında, bu benim Jimmy amcamın fikriydi," dedi Riley sırıtarak.

"Onunla tanıştığımda teşekkür etmemi hatırlat," dedi Nick miskin miskin.

Riley dilini ısırp bekledi.

"O öldü, değil mi?" dedi Nick sonunda.

"Evet. Cipine musallat oldu," dedi Riley.

"Tabii ki musallat olmuştur."

"Bu tuhaflıktan bıcarsan, koridorun karşısında uyumaya başlamakta özgürsün." Riley ona takılıyordu. İlişkileri hâlâ taze, hâlâ büyüleyiciydi. Cinayet ve yara bakımı sayesinde yakınlaş-

mışlardı. Şimdi de kendilerini bir cinayeti çözmeleri ve masumiyetlerini kanıtlamaları gerekmeden, daha sakın bir düzene alışırken bulmuşlardı.

Bu yeni normal sadece birkaç haftadır yaşıyorlardı ama iyi gidiyordu. *Gerçekten çok iyiydi.*

Nick koridorun karşısına, Dickie'nin eski dairesine taşınmıştı ama her geceyi Riley'nin yatağında geçiriyorlardı. Riley, ceza adaleti ve araştırma tekniklerini öğrenip Santiago Dedektiflik için yarı zamanlı ofis müdürü olarak çalışarak yavaş yavaş özel dedektiflik işlerine başlamıştı. Riley'nin finansal yükü, Nick'in Griffin'i yasal borcunun ödendiğini bildirmeye zorlaması sayesinde önemli ölçüde hafiflemişti.

Ayrıca yaklaşan bir ateşli silah emniyeti kursuna yazılmıştı.

Belediye Başkanı McCinayet davasından kaynaklanan medya ilgisi sayesinde Nick, yoğun bir dava yükünü dengelemeye çalışırken bir yandan da yeni bir ofis arayışındaydı. Mümkünse yangın söndürme sistemi olan bir yer tercih ediyordu.

En iyi yanı şuydu ki her ikisi de hâlâ uyku eksikliği çekiyorlardı çünkü bir yatağa veya düz bir yüzeye her yaklaştıklarında seks yapıyorlardı.

Gerçekten harika seks.

Büyük bir sıçrama dikkatlerini çekti. Burt, ağzında küçük bir ağaçla onlara doğru geldi. Nick bira şişesini bardaklığa koydu ve ağacı almak için elini uzattı. "Dostum, sana dedim. Daha küçük dallar. Bütün gövdeler değil," diyerek bir dalı koparıp suya fırlattı. Burt, ona doğru atlayarak nehrin suyunu her tarafa sıçrattı.

"Bugün Perry nasıldı?" Riley, yarım sandviçini ısırmadan önce sordu.

"İyiydi. Ona tavuk salatası ve yeni çoraplar götürdüm. Polislerin yangın olayıyla ilgili onunla konuştuklarını ve şüphelileri gözaltındayken tanıdığını söyledi. Seni köprüde vurmaya çalışan aynı iki kişiymiş. Weber, anlaşma uygun olursa Shapiro'yu ele vereceklerini düşünüyor."

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

“Güzel,” dedi Riley memnun bir tavırla iç çekerek.

“O olayla ilgili hiç kimse, bir süreliğine kodesin dışını göremeyecek,” dedi.

“Son zamanlarda Bayan Penny’nin tuhaf davrandığını fark ettin mi?” Riley konuyu değiştirdi.

“Tuhafı tanımla çünkü zaten her zaman tuhaf.”

“Artık kanun infazcılığı yapmadığına yemin ediyor ama etrafta gizlice dolaşıyor. Bazı günler sahte bir kılıkla geziyor gibi görünüyor.”

“Evet,” dedi. “O konuyu sana söylemeyi...”

Ama Burt, kendiyle son derece gurur duyarak bir buçuk metrelilik, çürümüş bir kütükle döndü.

Nick işlemi tekrarladı, nehrin içine otuz santimlik bir ağaç dalı attı.

“Baksana, Thorn?” dedi.

“Hımm?”

“Saat kaç?” diye sordu

Riley telefonuna göz attı. “11.17.”

Nick’in gamzeleri belirdi. “Bugün hangi gün?”

“Çarşamba.”

“Şu anda ne yapıyoruz?”

Riley’nin yüzündeki gülümseme neredeyse yüzünü yarıyordu. Endüstriyel gri duvarların ardında harcanan daha fazla saat yok. Alaycı resepsiyonistler veya günün her dakikasını hesaba katma zorunluluğu yok. “Ne istiyorsak onu yapıyoruz.”

“Şerefe,” dedi Nick birasını onunkine çarpıtarak. “Ah, lanet olsun. Saat kaç dedin?”

“Şimdi 11.18.”

“Gidelim,” dedi Nick. Ayağa kalkıp bahçe sandalyesini katladı.

“Neden? Nereye?” diye sordu Riley.

“Sürpriz.”

“Psişik olan birini şaşırtamazsın.” Riley ona uyarıda bulunurken içsel ekranına vurmaya çalışan onlarca mesaj vardı.

LUCY SCORE

Nick onu sandalyeden kaldırdı. "Hile yapma."

"Öyle işlemiyor," dedi Riley alaycı bir sesle.

"Ruh rehberlerine bilmek istemediğini söyle."

"Ruh rehberleri duydunuz mu?" dedi Riley huysuzluk ederek.

"Günün geri kalanındaki sürprizleri bilmek istemiyorum."

Nick ıslık çalıp Burt'ü çağırdı, köpek ıslak ve çamurlu bir şekilde yanlarına koştu.

Konağa dönünce, Nick büyük bir teslimat kamyonunun yanına park etti.

"Ailem burada ne yapıyor?" diye sordu Riley. Arabanın, Bayan Penny'nin minivanının bulunduğu yere park edildiğini fark etmişti.

"Hadi öğrenelim." Nick, ellerini omuzlarına koyup onu eve doğru itti. Nick verandadaki köpek kapısını kaparken Riley evin önündeki elle boyanmış "İzinsiz Giriş Yasaktır" ve "Fal Bakılmaz" tabelalarını görmüyormuş gibi davrandı. Birkaç hafta içinde şehirdeki herkesin psişik olayını tamamen unutmasını umuyordu. Ancak şu an için telefonları susmak bilmiyordu ve yardım isteyen veya onu dolandırıcı olarak adlandıran insanlar mektup göndermeye devam ediyordu.

Burt'ü dışarıda kurumaya bıraktılar ve içeriye girdiklerinde, her zamanki kaosla karşılaştılar.

İçeride çok fazla misafir var gibi görünüyordu. İki üniformalı teslimatçı merdivenlerden inerken Riley'nin babası ön salonda Bayan Penny'le cin içiyordu.

Fred ve Lily, mutfakta baharatlar ve *Gossip Girl*'ün ikinci sezonu hakkında hararetli bir tartışma içindeydi.

Nick cüzdanından iki yirmilik çıkardı ve teslimatçılara verdi. "Bir sıkıntı oldu mu?" diye sordu.

"Teşekkürler, dostum. Engelli asansörünün etrafından ma-

nevra yapmak zorunda kaldık ama daha önce yapmadığımız bir şey değil,” dedi adamlardan biri.

Nick, Riley’yi, odasından koridora taşıdığı bir banka oturmuş, 1990’lardan kalma bir gazete okuyan Bay Willicott’ın yanından geçirerek merdivenlerden yukarı götürdü.

Üçüncü katta, Riley’nin annesiyle Gabe’i yoğun bir duman bulutunun içinde buldular.

Riley öksürdü. “Anne, ne yakıyorsun?”

Blossom etrafa dolandı, uzun turuncu eteği havada uçuşuyordu. “Yeni ev partin, tatlım!”

“Bir yıl boyunca burada yaşadım,” dedi Riley.

“Ama böyle değil.” Blossom, Nick’e çok belirgin bir şekilde göz kırptı. “İşte!” Nick’in odasının kapısını açtı.

Riley başını içeri soktu. “Ne bu?” Nick onu içeri itti.

Daha önce kısmen boşaltılmış çantaları koyduğu, çoğunlukla boş olan odada şimdi ekstra büyük boy bir yatak, uyumlu komodinler, yüksek bir şifonyer ve devasa bir köpek yatağı vardı.

“Ee. Güzel ama televizyon izleyeceğin yer nerede?” Riley, yatağa atlayıp rahat şilteyi arzulayarak sordu.

“Sorun, televizyon izleyeceğimiz yer nerede,” dedi Nick onu ayağa kaldırırken.

“Heyecandan ölebilirim!” Blossom çığlık attı.

Koridorda tekrar, Gabe derin bir şekilde eğildi ve Riley’nin kapısını bir jestle açtı.

“Vay canına.”

Yatağı ve berbat kanepeler gitmişti. Yeni, kalın yastıklı derin bir kanepeler, uçuk büyüklükte düz bir ekran televizyonun önünde duruyordu. Yanında, kanepeler şeklinde bir köpek yatağı daha vardı. Çürük minik masası, gerçek bir yemek masası ve dört sandalyelerle değiştirilmişti.

Çatı penceresinin yanında, üzerinde bir dizi mum olan düşük bir bank, yanında bir çift minder ve annesinin kişisel kütüphanesinden tanıdığı birkaç kitap duruyordu.

Psişik Yeteneklerinizi Keşfetmek

Ruh Rehberlerinizi Yönlendirmek

On Yedinci Yüzyılın Büyük Psişikleri

“Everest Dağı’yla yapacağın gelecek eğitimin için,” dedi Nick, Gabe’i başıyla işaret ederek.

Gabe, Riley’ye iyilikseverliğini yayan bir gülümsemeyle baktı ve duvarın arkasındaki bir şey dikkatini çekti. Çerçeve-
lenmiş bir fotoğraf. Cumberland Sentinel’den bir kare. Nick ve Riley’nin birbirine sarıldığı, kanlar içinde ve yaralı bir şekilde, başkent çeşmesinden uzaklaştıkları an. İkisi de sırtıyordu.

Riley fotoğrafa yaklaşıp düz siyah çerçeve üzerinde parmak-
larını gezdirdi.

“Ee, bu bizim ilk fotoğrafımız,” dedi Nick biraz utanmış gibi. Kafasının arkasını gergin bir şekilde kaşıdı. “Hoş göründüğünü düşündüm.”

İşte böylece, Riley’nin kalbi kendisini göğsünün merdivenle-
rinden aşağı atmıştı. Gerçek aşkla, sevgi yeminleri söyleyen aşk-
la çılgınca çarpıştı. Gerçi, bunu Nick’e hemen söylemeye niyetli
değildi. Bu noktaya gelmek için çok hızlı ilerlemişlerdi. Ona mo-
nogamiye alışabilmesi için birkaç ay verebilirdi.

“Her şeyi sen mi hazırladın?” diye sordu ona dönerek.

Heyecanını içinde tutamayan Blossom, Gabe’in etrafında
dans etmeye başladı. “Bir oturma odası! Artık bir yatak odan ve
bir oturma odan var! Bu heyecan verici değil mi?”

Blossom Basil-Thorn’u mutlu eden küçük şeyler.

Nick, ona tekrar gamzelerini göstererek gülümsedi ve Ri-
ley’nin başı dönmeye başladı. “Kira sigortası çekim geldi. Pa-
rayla bir şeyler yapmak istedim.”

Nick Santiago, ona taşınmıştı. Sormadan. Bu tam da Nick’e
göre bir şeydi.

“Ne yaptığının farkında mısın?” diye sordu Riley.

“Ne?” diye sordu Nick.

“Bizi aynı eve taşıdın. Resmi olarak. Kendi alanına sahip olma güvencen de yok.”

Nick ona uzandı ve ellerini kalçasına koydu. “Biliyorum, Thorn.”

“Bu senin için sorun değil mi?” diye sordu Riley.

“Değil.” Nick, Riley’yi kendine çekti. Riley kollarını onun boynuna doladı.

“Bu konuda gerçekten emin misin? Bekâr günlerini geride bırakmaya hazır mısın?”

“Ah, evet,” dedi Nick ağzını onunkine götürerek.

Riley’nin dudakları zaten açılmıştı. Vücudu onun dokunuşuna çoktan yanıt veriyordu.

“Öhō!” Blossom boğazını yüksek bir sesle temizledi. “Yeni mobilyaları kullanmak için size biraz mahremiyet vereceğiz ama önce, sanırım bir tarot falına bakma zamanı geldi,” dedi eteğinin katlarından bir deste kart çıkararak.

Refleks olarak Riley, annesi ve Nick’in arasına geçti. “Anne, bu iyi bir fikir mi sence? Son sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Ah. O haftalar önceydi. İçimde geleceğinize dair çok iyi bir his var.”

Riley içini çekti. “Peki ama bunu alkollü yapacağız.”

Aşağıya indiler ve Blossom onları salona sürükleyip süslü mermer bir sehpaye el koydu.

“Bayan Penny, yapmak istediğiniz herhangi bir içkiden bir tur,” dedi Nick.

“Düz *bourbon* olacak!” Bayan Penny, bir şişe çıkararak açıkladı.

“Kutlama için biraz dondurma alacağım,” dedi Gabe ve mutfağa doğru yola çıktı.

Riley ve Nick, kadife kanepeye oturdular. Blossom, ağır kanatlı sandalyelerden birini masaya çekerken Roger, köşede orgun tuşlarıyla müzik çalmaya başladı.

“Anne, bunun gerekli olduğunu gerçekten düşünmüyorum,” dedi Riley.

“Saçmalık. Sadece hızlı bir şey yapalım. Elbette seksle ilgili hızlı bir şey değil,” diye kıkırdadı.

Riley, elini Nick’in dizine koydu ve sert bir şekilde sıktı.

“Sadece doğrusal bir açılım yapacağız,” dedi Blossom. “Şimdi, ikiniz de elleyin.”

“Anlamadım?” dedi Nick.

“Desteyi. Desteyi ellememizi istiyor,” dedi Riley.

“*Bourbon* hazır!” Bayan Penny, cömertçe doldurulmuş üç bardakla geldi.

Riley kartları isteksizce karıştırıp Nick’e verdi. Nick de aynısını yaptı ama daha fazla coşkuyla. Riley’nin onu sevmesinin başka bir nedeni daha vardı. Ailesine, kendisinden daha nazikti.

“Tamamdır.” Blossom, desteyi geri alarak üç kart dağıttı. “Sadece biraz geçmişe, şimdiki zamana ve geleceğe bakacağız.” İlk kartı çevirdi. “Bence hepimiz bunun geçmişinizi doğru yorumladığı konusunda hemfikiriz.”

“Değnek Şövalyesi,” diyerek tanıttı Riley.

Nick kolunu onun omzuna attı. “Hımmm. Evet.”

“Bunun anlamı hareket, macera ve korkusuzluktur,” dedi Blossom. “Şimdi, şu ana bir göz atalım. Oooh. Kupa altılısı. Bu çok güzel.”

“Mutluluk, iyileşme ve yakınlık,” diye açıkladı Riley.

Nick’in başparmağı omzunda küçük dairelerle güzelce dikkatini dağıtıyordu. Riley, yeni yatağına geri çıkmak ve denemek için sabırsızlanıyordu.

“Şimdi geleceğe bakalım,” dedi Blossom.

“Eğer karnına kılıç saplanmış ölü adam çıkarsa ben gidiyorum,” diye fısıldadı Nick.

“Saçmalama, Nick. Sizin geleceğinizde sadece mutluluk ve macera görü... Ah, siktir.”

“Anne!”

RILEY THORN VE ÖLÜ KOMŞUSU

Ancak Blossom, yeni çevirdiği kartı incelemek için bakıyordu. “Kule. Kaos olarak bilinen büyük arkana kartı.”

“Eh, ölü adamdan daha iyi, değil mi?” diye sordu Nick karta bakarak.

Bu, sarsıntı ve tahribat kartıydı. Üzerindeki taş kulenin yangın ve kıvılcımlarla karanlık bir nehre çöküşünü göstermesinden belliydi.

Riley bu konuda iyi hissetmiyordu.

Roger’ın orgda iki eliyle ahenksiz bir şekilde keskin ve düz akorlar çalmasının üzerinden bir saniye bile geçmemişti ki kapı zili çaldı.

“Eyvah.” Riley ve Blossom gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktı.

“Yok, hayır. Aramadan gelmezdi,” dedi Blossom başını sağa sola sallayarak.

“Burada olamaz,” diye tısladı Riley.

“Gelirken hissetmedin mi?” diye sordu Blossom.

“Nick, sürpriz yapabilsin diye ruh rehberlerimi susturdum!” dedi.

“Eh, bu aptalca bir davranış,” diye söylendi annesi.

“Ne? Kim?” Roger sordu.

“Ne oluyor?” Nick, bilinmeyen tehditle yüzleşmek için ayağa kalktı.

Ön kapı kendi kendine açıldı ve sert duruşlu, kaşları çatık, uzun boylu bir kadın antreye girdi. Baştan aşağı siyah, akışkan katmanlar halinde giyinmişti. Derin çizgilerle çerçevelenen gergin ağzında koyu mor renkli bir ruj vardı. Kısa, gümüş saçlarına kuş tüyleri takmıştı.

Odaya giren herkes ayağa kalktı.

“İnsan ailesinin uygun bir karşılama hazırlaması gerektiğini düşünüyor,” dedi soğuk bir sesle.

Blossom bardağını alıp bir yudumda dört parmak *bourbon* içti.

“Bu da kim?” Nick ağzının kenarından fısıldadı.

“Bela.” Riley aynı şekilde fısıldadı.

“Anne!” dedi Blossom, *bourbon* buharları soluyarak. “Seni görmek beni çok mutlu etti.”

“Hayır, etmedi.” Riley’nin büyükannesi homurdandı.

Riley derin bir nefes duydu. “Elanora!” Gabe, kadının ayağının dibine dondurma kâsesini düşürdü. Burt koştu ve yalayıp yutmaya başladı.

“Harika. Günlerce osurur artık,” diye inledi Nick.

“Görünüşe göre Riley, yıldız öğrencimi bozmayı başarmışsın,” dedi Elanora alaycı bir sesle.

“Merhaba, büyükanne,” dedi Riley ve kadına küçük bir selam verdi, sanki yine sekiz yaşındaymış gibi hissediyordu.

“Burada ne yapıyorsun, anne?” Blossom sordu.

“Lonca adına buradayım. Riley’nin...” Gözleri Nick’in üzerinden kayarken sözleri yarıda kaldı. “Yetenekleri hakkında yaşanan talihsiz haberlerle ilgilenmek için geldim,” dedi.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Riley.

“İyi değil mi?” Nick sordu.

“Hem de hiç iyi değil.”

“Elanora, otelde mi kalıyorsun?” Roger org taburesinden umutla sordu.

Görünüşe göre bu saçma bir varsayımdı. “Hayır, kalmıyorum,” dedi. “Kızımın yanında kalacağım.”

“Hah. İyi,” dedi Roger tamamen hevessiz bir şekilde.

“Oley,” dedi Blossom güçsüz bir sesle.

“Gabriel, buradayken holistik çalışmalara olan bağlılığını sürdürmeni bekliyorum,” dedi Elanora.

“Evet, tabii ki Elanora,” dedi Gabe başını eğerek. “Onur duyuyorum.”

“Sanırım Kule kartı hamlesini yaptı.” Nick Riley’ye fısıldadı.

“Evet, sanırım işler daha kötü olamazdı,” dedi Riley.

Bu söylenecek en aptalca şeylerden biriydi.

Evren aynı fikirde olmalıydı çünkü kapı zili tekrar çaldı.

Kimse hareket etmedi.

“Ruh rehberlerime bir daha asla tatil yaptırmayacağım,” diye mırıldandı Riley.

“Sana bir daha sürpriz yapmayacağım,” diye söz verdi Nick.

“Ben bakarım,” dedi Fred neşeyle. Koridor boyunca dans ederek dökülen dondurmaya, onu yalayan köpeğe ve hoşnutsuz büyükanneye çarpmadan geçti.

Kafasındaki peruk havalandıktan sonra yerine oturana kadar bir gösterişle kapıyı açtı.

“Ah, hayır,” dedi Riley.

Dedektif Kellen Weber, antreye girdi. “Umarım kötü bir zaman değildir,” dedi gözleri Riley’ye kilitlenerek.

“Kötüyü tanımla,” dedi Nick.

Riley karnına dirseğiyle itti. “Size nasıl yardımcı olabiliriz, dedektif?”

“Bir davada yardımınıza ihtiyacım var.”

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Değerli Okuyucu,

Bu hikâye, *Pretend You're Mine*'ı yazmadan önce benimle birlikteydi. Yani oldukça uzun bir süredir. Riley'yi nasıl bir psik yapmaya karar verdiğimi tam olarak bilmiyorum ancak kitap için nereden ilham aldığımı hatırlıyorum.

Bay Lucy'le ilk buluşmaya başladığımızda, özel bir dedektif için çalışıyordu ve beni kaza yapan bir arabadan eşya almak için hurdalığa götürdü. Gerçekten bir kadına iyi vakit geçirtmeyi biliyor!

Bu yüzden Bay Lucy, hurdalığa yaptığımız romantik gezi için teşekkür ederim çünkü sen olmasaydın Riley Thorn hiç var olmazdı. Umarım Riley, Nick, Gabe ve Bayan Penny'yi sevmişsinizdir çünkü onların yeni hikâyelerini yazmak için sabırsızlanıyorum.

Bu arada, lütfen yorumlarınızda beni övgülere boğun veya otuz en yakın okuyucu arkadaşınıza çok sevecekleri bir kitap bulduğunuzu söyleyin! Sonra onlara o kitabın bu kitap olduğunu söyleyin... Eğer açık konuşamadıysam diye söylüyorum ki genellikle bu hiç olmaz.

Okuduğunuz için teşekkürler! Bugün harika görünüyorsunuz!

Sevgiler,
Lucy

TEŞEKKÜRLER

- Her zamanki gibi Bay Lucy'ye doğru oranda *taco*, sarılma ve “şikâyet etmeyi bırak da yazmaya git” tavsiyesini sürdürdüğü için.
- Joyce ve Tammy'ye iş ve duş alma konusunda beni disiplinli tuttukları için.
- Sokak Takımım ve Erken Okuma Ekibi'ne. Sizi hak etmiyorum ve umarım bunu hiç anlamazsınız.
- Kari March Designs'a bir kez daha harika bir kapak ve grafikler sundukları için.
 - Jessica, Amanda ve Dawn'un oluşturduğu fantastik editör ekibine.
- Diğer #TeamLucy üyelerine, Audio Dan, Heather, Rachel ve Pazarlama Adamı Rick'e. Siz harikasınız!
 - BRAs'a, siz benim en mutlu olduğum yersiniz.
 - Sevgili okuyucu, bu kitabı seçtiğin için, sana.
- COVID-19 pandemisi sırasında bizi hayatta, beslenmiş ve işte tutan zorunlu sektörlerde çalışanlar ve ön saflardaki tıbbi personellere.
- Gökkuşaklarına ve acı soslara, Peloton sürüşlerine (@thebigscore) ve dondurma sandviçlerine, Londra ve Edinburgh'ü kaçırp kitap yazmak için evde kalmamıza.
 - #BlackLivesMatter
- İyi şeylerin hepsinin zor olduğunu hatırlattıkları için yazar arkadaşlarıma.

1-23-KOR-1

Brianna Wilbur Photos

Lucy Score, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarlarından biridir. Yemek masasının okumak için yapıldığı konusunda ısrar eden edebiyatçı bir ailede büyümüş ve gazetecilik diploması almıştır.

Bay Lucy'yle birlikte iğrenç kedileri Cleo ile paylaştıkları Pennsylvania'daki evlerinde tam zamanlı olarak kitaplar yazmaktadır. Kalp kıran karakterler ve can alıcı kadın kahramanlar yaratmak için saatlerini harcamadığı zamanlarda; kanepede, mutfakta ya da spor salonunda vakit geçirmektedir. Günün birinde bir yelkenlide, okyanus kıyısındaki bir evde ya da güvenilir kablosuz internet bağlantısı olan tropik bir adada yazmak konusunda hayal kurmaktadır.